

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

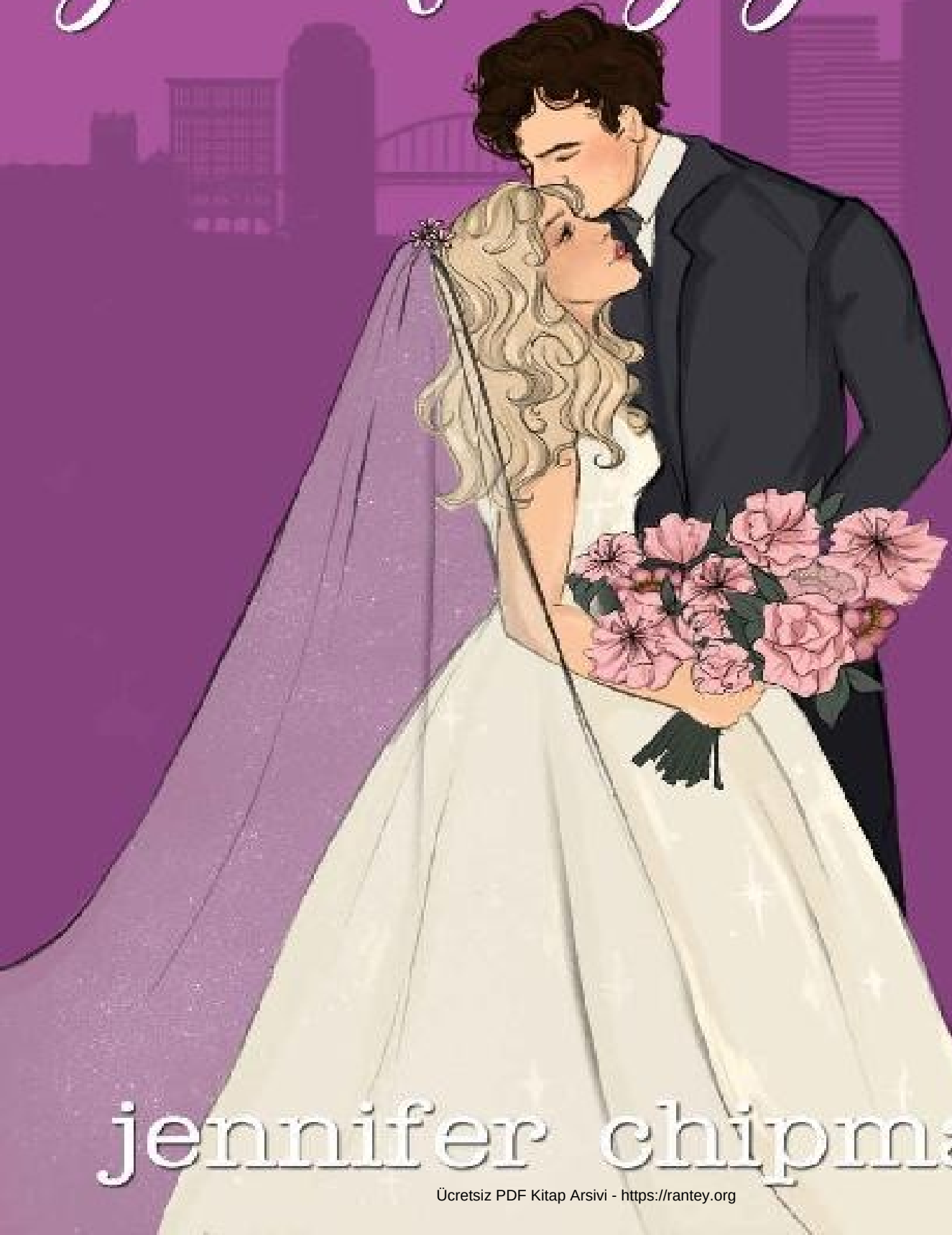
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a best friends book club novel

gracefully yours

jennifer chipman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

gracefully yours

en iyi arkadaşları kitap
kulübü

jennifer chipman

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Jennifer Chipman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Resmi © @alfromnowhere on Instagram

✿ Vellum ile hazırlanmıştır

OceanofPDF.com

dek mutlu olmayı bekleyen herkes için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Çalma Listesi

Çalma Listesi

1. Imagination - Shawn Mendes
2. 1 - Taylor Swift
3. Yağmur Kontrolü - Elias.
4. tavanlar - Lizzy McAlpine
5. Lavender Haze - Taylor Swift
6. Başka Kimse - Joshua Bassett
7. What If (I Told You I Like You) - Johnny Orlando, kenzie
8. Someday - Michael Buble, Meghan Trainor
9. I'm Only Me When I'm With You - Taylor Swift
10. Işık Anahtarı - Charlie Puth
11. Make You Mine - PUBLIC
12. Love Somebody - Alex G, Jon D
13. İki Birden İyidir - Boys Like Girls, Taylor Swift
14. Gerçek İnsanların Yaptığı Gibi - Hozier
15. Never Get to Hold You - Carly Rae Jepsen
16. Kazak Havası - Mahalle
17. Evlen Benimle - Tren
18. Bugün Bir Peri Masalıydı - Taylor Swift
19. Bu Dans - Five for Fighting
20. Marry You - Bruno Mars
21. Dönen Sayfa - Sonunda Uyuyabildim

22. görünmez ip - Taylor Swift
23. Cennet - DJ Sammy, Yanou, Do
24. Öp Beni - Ed Sheeran
25. Adore You - Harry Styles
26. Elbise - Taylor Swift
27. Ben seninim - Isabel LaRosa
28. Still Falling For You - Ellie Goulding
29. Hiçbir şey - Bruno Major
30. Sana Bir Şarkı Yazmak İstiyorum - One Direction
31. Sanırım Biliyor - Taylor Swift
32. Karahindibalar - Ruth B.
33. Sen Aşıksın - Taylor Swift
34. Lover Of Mine - Five Seconds of Summer
35. Cornelia Sokağı - Taylor Swift
36. Like I'm Gonna Lose You - Meghan Trainor, John Legend
37. Hesitate - Jonas Brothers
38. Aşk Şarkısı - Lana Del Rey
39. Kalacak Biri - Vancouver Uyku Kliniği
40. To Build A Home - The Cinematic Orchestra, Patrick Watson
41. I Believe - Jonas Brothers
42. Forever Now - Michael Buble

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

1. [Charlotte](#)
2. [Daniel](#)
3. [Charlotte](#)
4. [Daniel](#)
5. [Charlotte](#)
6. [Daniel](#)
7. [Charlotte](#)
8. [Daniel](#)
9. [Charlotte](#)
10. [Daniel](#)
11. [Charlotte](#)
12. [Daniel](#)
13. [Charlotte](#)
14. [Daniel](#)
15. [Charlotte](#)
16. [Daniel](#)
17. [Charlotte](#)
18. [Daniel](#)
19. [Charlotte](#)
20. [Daniel](#)
21. [Charlotte](#)
22. [Daniel](#)
23. [Charlotte](#)
24. [Daniel](#)
25. [Charlotte](#)
26. [Daniel](#)
27. [Charlotte](#)
28. [Daniel](#)
29. [Charlotte](#)
30. [Daniel](#)
31. [Charlotte](#)
32. [Daniel](#)
33. [Charlotte](#)
34. [Daniel](#)
35. [Charlotte](#)
36. [Charlotte](#)
37. [Daniel](#)
38. [Charlotte](#)

39. [Daniel](#)

40. [Daniel](#)

[Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Epilog](#)

[Academically Yours Önizleme](#)

[Jennifer Chipman tarafından da](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

OceanofPDF.com

CHARLOTTE

OceanofPDF.com

FRESHMAN YILI

M arabanın camının altındaki plastiğe parmaklarımla , dışarıya bakıp geçen manzarayı seyrediyordum. Yaz mevsiminde bile her yer yeşillikti. Bayıldım. Bu kütleyi sevdim

Yeni evime doğru eyaletler arası yolda ilerlerken yanından geçtiğimiz köprüler.

Eve. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini araştırıyordum.

Belki de Kaliforniya'da kendimi evimde hissetmediğim için Oregon'da küçük, özel bir okul seçmişim. Belki de beni iten tamamen başka bir şeydi.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Otelimizden yeni üniversite kampüsüne doğru son bir araba yolculuğu yaparken annem bana -o sabahtan beri onuncu kez- sordu.

Hayatımın sonraki dört yılını geçireceğim yer.

Evim olacak, kendim olabileceğim ve kendi seçimlerimi yapabileceğim bir yer. Bu yeni keşfedilen özgürlük, her sabah yolculuğumuzda beni yatağımdan sıçrattı.

Açık sarı saçlarına baktım -benimkiyle aynı tonda, gerçi o uzun zamandır bu tona boyatmaya başlamıştı- ve çenesindeki gerginliği inceledim. Dudaklarındaki hafif eğimi.

"Eminim anne," dedim, kampüse girdiğimizde camdan dışarı gülümseyerek.

Eve yakın bir yerde kalmam için binlerce neden saymıştı ama bu okulda beni oraya çağıran bir şey vardı.

Portland'da Willamette nehri kıyısında yer alan küçük bir üniversiteydi ama burada yüz bin öğrenciden biri değil, sadece dört bin öğrenciden biri olacaktım. Ortalama sınıf mevcudu üç yüz yerine otuz kişiydi.

Geçen sonbaharda katıldığım turda *topluluktan* bahsetmişlerdi. Her yurt bir topluluktu. Yaşadığınız yurt bundan çok daha fazlasıydı.

Dev devlet okullarında olmayan her şeye sahipti.

Yeni evime ve yurduma doğru yola çıktığımızda yol boyunca ağaçlar sıralanmıştı: Juniper Hall. Oda arkadaşımın tanışmak için sabırsızlanıyordum. Belki de biz

En iyi arkadaşlardık ama iyi anlaştığımız sürece bu yeterli olacaktı. Daha önce hiç aynı odayı paylaşmamıştım ama annem arabayı park edip ben de inip anahtarlarımı almak için check-in'e doğru ilerlerken içimi bir heyecan kapladı.

Süreç hızlıydı ve RA'mla tanıştıktan sonra, elimde anahtarım, bir omzumun üzerinde sallanan spor çantamla arkamda kocaman bir valiz çekerek yurduma doğru yola çıktım.

Ben içeri girdiğimde yeni oda arkadaşım yerde oturuyordu, uzun kızıl saçlarını kalın bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, boğazlı bir kazak katlıyordu. Turuncu desenli yatak örtüsü çoktan yüksek yatağının üzerine serilmişti ve altında saklamak için bolca yer vardı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, ben odaya girerken ayağa kalktı. "Buradasın!"

"Merhaba," diye gülümseyerek elimi uzattım. "Ben Charlotte."

Lottie ya da Charlie değil. O lakapları uzun zaman önce bırakmıştım ve şimdi kim olduğumu kendim bulmak istiyordum. Charlotte iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

Elimi görmezden gelerek beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti ve ben de anında kucaklamanın gömüldüm.

"Noelle," dedi, yanakları pembeleşmiş bir şekilde bana bakarken. "Bu çok heyecan verici. Ne okuyorsun? İngilizce okuyorum ama bir gün kitap endüstrisinde çalışmayı umuyorum çünkü bu işi *seviyorum*."

Çantamı yatağın üzerine bıraktım ve valizimi de yanına bıraktım. Pembe elbisemi düzelterek arabaya doğru yola çıkmaya hazırlandım. Yanımda çok az şey getirmiştım, özellikle de oda arkadaşına kıyasla. Buraya geldiğimizde diğer temel ihtiyaçlar için alışverişe çıkmıştık.

Kızıl saçlı yeni oda arkadaşına odaklandım, köşedeki masasına bir kutu boşaltıyordu, kollarında birkaç aşk kitabı vardı. Gözlerim büyüdü, sonunda az önce söylediği şeyle noktaları birleştirdim. "Sen de mi *okumayı* seviyorsun?" Gülümsememe engel olamadım. "Arabadan bir yük daha almam ve annemi bulmam gerekiyor ama biz *çok* iyi arkadaş olacağız."

Belki de en iyi arkadaşlar.

Umuyordum. Birine

ihtiyacım vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Noelle sordu ama ben başımı salladım. "O kadar çok param yok, çabuk olacağım!"

"Tamam. Eğer yaparsan bana haber ver!"

Koridora fırladım, annemi bulmak, yatağımı ve arabada bıraktığım diğer eşyaları almak için aşağı inmek üzere merdivenlere yöneldim.

Annemle birlikte geri döndüğümde ve arabadaki tüm eşyaları boşalttığımda, RA'nın benim ve Noelle için yaptığı küçük isim etiketlerine bakarak kapımı kapattım.

Belki de çevremden uzaklaşmamı sağlayan heyecandı, tüm bunların beklentisiydi, ama sert bir vücut bana çarpana kadar kendi dünyamda kaybolmuştum.

"Oh!" diye soluklandım, adam bana bakmak için döndüğünde temasla irkildim.

Uzun boyluydu - benim 1.80'lik boyuma kıyasla 1.80'in üzerindeydi, koyu, neredeyse siyah saçları ve beni tamamen içine alan bir çift kahverengi gözü vardı.

"Kahretsin. Özür dilerim." Bir elini yüzünde gezdirerek saçlarını karıştırdı. "Nereye gittiğime bakmalıydım."

"İyi misin?" Omuzlarını ovmaya çalışmasını izledim. "Ben sadece... kapıma bakıyordum. Her şey hâlâ gerçeküstü." Yurt odamı işaret ettim.

Bana küçük bir gülümseme verdi, muhtemelen koridorda duran aptal birinci sınıf öğrencisini yatıştırmak içindi. "Anladım."

Neden bizim koridorda olduğunu merak ettim - eğer birinin taşınmasına yardım ettiyse, onun için onlar kimdi? Yurt karma idi ama bizim kat sadece kızlara ayrılmıştı. Soru, ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi. "Kız arkadaşının taşınmasına yardım mı ediyorsun?" diye sordum.

Neden sordun? Onunla çıkmak istediğim için sormuyordum.

Adam bana göz kırptı. "Ne dedin? Hayır. Sadece kız kardeşim. Angelina." Arkamdaki kapıya baktı.

"Oh." Utancımdan kızarmamı bastırmaya çalıştım. "Bu... mantıklı."

"Charlotte sen misin?" Kapıya baktı. "Yoksa Noelle mi?"

"Charlotte. Ama arkadaşlarım bana Char der." Yanaklarımın pembeleştiğini hissettim. Çünkü ilk kez birine kendim için seçtiğim takma adımı söylüyordum ve bu... iyi hissettiriyordu. "Noelle benim oda arkadaşım."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Charlotte. Ben Daniel." Sırıttı.

Daniel. Güzel bir isimdi. O da iyi birine benziyordu. Gerekeceği halde burada durup benimle konuştuğunu düşünürsek.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum Daniel. Sanırım birbirimizi daha sık göreceğiz?"

Bir kaşını kaldırdı ve nedenini açıklamadığım için kendimi tekmelemek üzereydim, çünkü garip, ürkütücü bir takipçi olmaya çalışmıyordum. Ama sonra-"Doğru. Çünkü kız kardeşimin tam karşısında oturuyorsun."

"Evet." Başımı salladım, yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı.

Kız kardeşi Angelina ve oda arkadaşı Gabbi- ile daha önce tanışmıştım ve bunun benim için ilk görüşte aşka en yakın şey olduğundan oldukça emindim. Klişe olabilirdi ama onlarla ve Noelle'le arkadaş olacağımı şimdiden söyleyebilirdim. İlk Oryantasyon etkinliğine birlikte gitmek ve ardından birlikte akşam yemeği yemek için planlar yapmıştık bile.

Erkek kardeşim yoktu ama kız kardeşiyle yakın olması hoşuma gidiyordu. Ben ve kız kardeşim yakın değildik ve beni üniversiteye taşımama yardım edecek kadar önemseyen bir kardeşim olmasını isterdim. "Yemin ederim normalde bu kadar sakar değilimdir." Elbette, kampüsteki ilk günümde neredeyse birinin üzerine devrilecektim.

Sakinleştirici bulduğum bir sesle kıkırdadı. "Hey, ben her sabah koşuya çıkıyorum ve hâlâ bazen kendi ayaklarıma takılıyorum."

Üniversite için yeni bir şehre tek başıma taşınmaya karar verdiğimde, kendime iki şey için söz vermiştim. Birincisi, arkadaş edinecektim. Oda arkadaşım Noelle ve koridorun karşısındaki kızların yanı sıra, onunla yeni tanışmış olsam bile o iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Ayrıca, ters ters bakıp uzaklaşmak yerine beni kontrol edecek kadar kibardı.

Ayrıca, dans yüzünden formumu korumak için koşmayı da seviyordum ve eğer bir koşu arkadaşım olursa... "Koşmayı seviyor musun? Buralarda kendim bir rota bulmam gerekiyor... Kaliforniya'dan taşındım, bu yüzden açıkçası bölgeye çok aşina değilim."

"Lisede atletizm koşmuştum. Muhtemelen sana birkaç rota gösterebilirim. Bilirsin işte. Sana birkaç ipucu verebilirim." Kollarını başının arkasında gererek kaslarını esnetti ve ne kadar etkilendiğimi göstermemek için kendimi zor tuttum. Üniversiteye biriyle çıkmak için değil, eğitim almak ve hayattaki yolumu bulmak için gelmiştim. Ne olursa olsun, bu düşünceleri aklımdan bile geçirmiyordum. En azından şimdi.

"Bu hoşuma giderdi. Ben bir dansçıyım. Koşmak formumu korumama yardımcı oluyor." Sırıtişımı yüzümden uzak tutamadım.

Daniel elini uzattı. "Arkadaş mıyız?"

"Bu hoşuma giderdi." Benimkini onunkinin içine yerleştirerek el sıkıştık ve hepsi bu kadar.

O andan itibaren Daniel Bradford hayatımdaki en büyük sabitlerden biri oldu.

Ve en iyi arkadaşım.

OceanofPDF.com

SOPHOMORE YILI

On dokuz yaşımdayken, hiç erkek arkadaşım olmadığı gerçeğiyle gayet rahattım. Lisedeyken her gün dans antrenmanlarıyla o kadar meşguldüm ki biriyle çıkmayı düşünememiştim bile ve şimdi üniversitede ikinci yılımdaydım, şey...

Daniel'ın evindeki yatağında oturmuş, şekerleme yiyor ve tarih ödevimi yapmayı ertelerken en iyi arkadaşıma bakıyordum.

Ama önümdeki ekrana ya da dilimin üzerindeki şekerlemelerin tadına odaklanmıyordum. Onun dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. En iyi arkadaşımın dudaklarına. Kesinlikle olmaması gereken bir yere, ama elimde değildi.

Noelle'in bir erkek arkadaşı vardı. Gabbi'nin, biseksüel olduğunu hepimizle paylaşmadan önce birkaç ay boyunca yurttaki takıldığı başka bir kız vardı. Sıkı at kuyruğu ve kırmızı rujuyla Angelina'nın kendine güveni benimkinden çok daha fazlaydı ve ben... hala ilk öpücüğümü almamıştım.

Bu yüzden kendimi eksik hissettiğimden değil. Sadece nasıl bir şey olacağını merak ediyordum ve bir yanımda bu işi bitirmek istiyordu. Başımın üzerinde sallanan bu duyguyu hissetmemek için. Sanki insanlar simli ayakkabılarım ve pembe kanvas sırt çantamla bana *baktıklarında*, alnımın her yerinde *bakire* sıvası göreceklermiş gibi. Masum ya da saf bir kız olmak istemiyordum, tıpkı aptal bir sarışın olarak etiketlenmekten nefret ettiğim gibi.

"Hey." Daniel'ın kafasına bir yastık fırlattım, yere düşerken onu ıskaladım.

Mühendislik ders kitabından başını kaldırıp bana baktı. "Ne?" "Birini öpmek nasıl bir şey?" Yanaklarım pembeleşti ama öpmedim.

Bakım.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? Bu kızlara sorulacak daha iyi bir soru değil mi?" Muhtemelen. Ama benimle alay etmelerini istemiyordum. Daniel ne derse desin, bana asla gülmezdi.

"Şey, ben... ben hiç kimseyi öpmedim." Sertçe yutkundum, göz temasını sürdüremiyordum.

"Ne demek *hiç* kimseyi öpmedim?"

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama omuz silkip başımı salladım ve ağzıma bir lokum daha attım.

Geçen yıl bir kız arkadaşı vardı -ya da belki birden fazla, tam emin değildim- ama biz yakınlaştıkça başka birini daha az görüyordum. Bencilce, böyle olması hoşuma gidiyordu. Zamanını benimle geçirmeyi tercih ettiğini bilmek.

"Gerçekten mi?" Tekrar sordu.

Tavana bakabilmek için yastıklarına yaslandım, saçlarımı kendimden uzağa doğru taradım ve koyu gri yastık kılıflarının üzerinde dağılmalarına izin verdim.

"Erkek arkadaşım olmadığını biliyorsun. *Bu* neden bu kadar şaşırtıcı? Tabii ki kimseyi öpmedim. Ayrıca, tüm zamanımı seninle geçiriyorum, aptal." Ona bir lokum fırlattım, çünkü bu şu anda yapabileceğim en mantıksız şey gibi görünüyordu.

Saptırmak.

Yapmak istemediğim şey ise en iyi arkadaşıma neden sorduğumu açıklamaktı. Neden hala onun dudaklarına bakıyordum?

Bu konuyu hiç açmamalıydım.

Görünüşe göre, ayağımı ağzıma sokmayı henüz bitirmemiştim. "Her zaman özel biriyle olmasını istedim," diye fısıldadım. "Özel olmayan biriyle harcamak istemedim."

Bir keresinde, ortaokuldayken, arkadaşım bana sadece evleneceği kişiyi öpmek istediğini söylemişti. Bunun romantik olduğunu düşünüyordu. O zamanlar bile, erkekleri öpmenin iğrenç olduğunu düşündüğüm zamanlarda, bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm. Saçma sapan fikirlerim ya da beklentilerim yoktu. Sadece... değer verdiğim birini öpmek istiyordum. Adını on yıl ya da on dakika sonra unutacağım birini değil.

"Kaç kızla öpüştün?" Kendimi durduramayarak sordum. "Um."

Gözlerini kırptırdı. "Birkaç tane."

Bunun neden içimde rahatsız edici bir his uyandırdığını bilmiyordum. Bu sadece Daniel'dı. En iyi arkadaşım. Ona hiç böyle bakmamıştım ve onun da bana hiç böyle bakmadığını biliyordum. Bu yüzden bu kadar yakındık, bu yüzden arkadaşlığımız bu kadar iyi işliyordu.

Elbette, onun çekici olduğunu düşünüyordum ama bu asla harekete geçmeyeceğim bir çekimdi. Ne önemi vardı ki?

"bir şey?"

"Ne?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki başka bir şey düşünüyormuş gibiydi. Daha önce öptüğü bir kıızı belki de? Bu düşünce ağzımı ekşitti.

"Öpüşmek. bir şey?"

Şu anda yer yarılıp beni yutabilir miydi? Neden ona bunu sorup duruyordum?

"Şey..." Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Sanırım doğru kişiyle güzel bir şey."

"Peki doğru kişiyi buldun mu?" Parmaklarımı yatağının üzerinde dans ettirdim, hâlâ gözlerinin içine bakmamaya kararlıyım. Bu gece benim neyim vardı?

Şekeri yüksek. Suçu ona atacaktım. Ya da belki birisi şekerlemelerime ilaç katmıştır. Tek açıklaması buydu, kesinlikle.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu yüzden şu anda onları öpmüyorum."

Ayağa kalkarak onu şakacı bir şekilde ittim.

Ben şekerlemelerimi yemeye devam ederken, aptalca şeyler söylememek için ağzımın dolu olmasına izin verirken garip bir sessizliğe geri döndük.

Yine de söyleyecektim. değildi. "Daniel?"

"Hmm?"

"Ya..." Yanaklarım kızardı ve sonunda yüzümü ona döndüm. "Ya beni öpersen?"

"Ne?" Sesi şok olmuş gibiydi. Umarım bunun yanında bir de mahcubiyet yoktur.

Pek çok şeyle başa çıkabilirdim ama en iyi arkadaşımın beni açıkça reddetmesi neredeyse katlanılamayacak bir şeydi. Birinden beni öpmesini istemek ve hayır deme riskini göze almak çok fazlaydı ama bu...

"Ama... sen benim en iyi arkadaşısın."

"Biliyorum. İşte bu yüzden mükemmel. *Sensin* ve senin yanında kendimi güvende hissediyorum." "Düşündüm de..." Dudağını ısırdı, sözünü bitirmedi.

Ne düşündün? Sormak istedim ama sormadım.

Hiçbir şey söylemedi ve ben de kazağımı çekiştirerek yatağından kalkmak için hareket ettim. "Boş ver, unut gitsin. Kötü bir fikirdi. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Tüm bu durumdan duyduğum utancı görmezden gelmeye çalıştım. Neden bu konuyu açmıştım ki?

"Charlotte," dedi, bir açıklama değil. Bir emir. Olduğum yerde kalmamı emrediyordu. Onun üzerinde kaybolmamamı. Ona bakmak için başımı geri çevirdim. "Buraya gel."

Beni kendi tarafına doğru çekti.

"Tamam."

Beni kucağına çekerek saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attı. "Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Gözlerini kapat."

Sesindeki yumuşak ve kendinden emin ton beni anında itaat ettirdi, gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Eli yüzümü kavramadan önce parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdiğini hissedebiliyordum. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı. Her şeyi birlikte yapmıştık ama bunu hiç yapmamıştık.

Birbirimize hiç dokunmamıştık.

O benim en iyi arkadaşımdı ve onunla bu şekilde ilgilenmiyordum bile, ama yine de...

"Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak kalp atışlarımda nasıl hızlandığını fark etmemesini umdum.

Yu

kar Sonra dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni öpmeye başladı.

1. Daniel Bradford, en iyi arkadaşım, *beni* öpüyordu. Charlotte Reynolds.

Bu bir rüya mıydı?

Kollarımı boynunun arkasına doladım, parmaklarımı kafatasının dibindeki saçlara geçirdim.

İç çekerek öpücüğü derinleştirdi, bu sefer daha uzun sürdü ama daha ileri gitmedi ve ben dilimi dudaklarının girişinde gezdirmekten kendimi alamadım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu onun için hiçbir şey ifade etmeyebilirdi, sadece başka bir öpücük, sadece başka bir kız, ama ben bir an bile pişman olmayacaktım.

Dillerimiz birleştiğinde Daniel geri çekildi ve bu beni çıkarmaya çok yaklaştığım inlemeden kurtardı, ama yardım edemedim ama... hayal kırıklığına uğramış hissettim?

"Ne, mi?" Kendimi çok küçük hissettim. Bunu istememiş miydi? Belki de onu istemediği bir şeye zorlamıştım ve aramızdaki her şeyi mahvetmişim.

Bu istediğim son şeydi.

"Hayır, öyle değil..." Bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Anlıyorum." Başımı salladım, onun üstünde otururken bu pozisyonda kalmayı çok garip buldum ve yatağında oturmaya geri döndüm. "Bir daha olmayacak."

Çünkü pek çok şeyi kaybedebilirim ama onu değil. Onu asla.

Ve daha sonra, odamın karanlığında, parmaklarımı dudaklarımda gezdirip merak ederdim... Ya olmasaydı?

Ya beni istediye?

OceanofPDF.com

JUNIOR YILI

"Evlen benimle."

Ne? Onu doğru duyduğumdan emin değildim. İmkânı yoktu. Kanepemde oturmuş, dizüstü bilgisayarında en sevdiğimiz Netflix dizisini izliyorduk. Başımı kaldırıp ona baktım, yüzümden şaşkınlık okunuyordu.

Noelle, Angelina ve ben bu akademik yılın başında yurttan taşınmıştık ve artık bahar dönemine girmiştik. Bu da Daniel'ın birkaç ay içinde mezun olacağı anlamına geliyordu. Yine de bunların hiçbiri az önce söylediklerini açıklamıyordu.

Gösteriyi durdurdum ve karşısına oturmak için hareket ettim. "Ne? Seni yanlış duyduğuma eminim." Evlenmemiz gerektiğini söylemesinin imkânı yoktu. Hele geçen yılki öpüşmemizin destansı felaketinden sonra.

Bu konuyu bir daha açmadık.

Belki de hiç olmamış gibi davranmak istedi.

"Düşünüyordum da. Otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de hâlâ bekâr olursak, evlenmeliyiz."

Evet, kesinlikle bunu söyledi. Dudağımı ısırdım ve ağzına bir parça daha patlamış mısır atmasını izledim. Sanki az önce üzerime dev bir bomba bırakmamıştı.

"Ama sen benim en iyi arkadaşımsın." Aklıma gelen tek düşünce buydu. Evlilik anlaşması yapmamızın berbat bir fikir olmasının tek nedeni buydu. Eğer öpüşemiyorsak ve bu aramızda garip bir durum yaratmıyorsa, nasıl evlenebilirdik ki?

Başını salladı. "İşte bu yüzden işe yarayabilir. Hadi ama Char, bu iyi bir seçenek. Eğer ikimiz de birini bulamazsak, birbirimizle evlenmeliyiz. Sana katlanabileceğimi ve sana bakabileceğimi biliyorum."

"Sadece iyi anlaştığımız için mi evlenmemizi öneriyorsun?" Nasıl hisseceğimi ya da hayatta ne istediğimi bilmiyordum ama *bundan* daha fazlası olduğunu biliyordum. Birinin zorunluluğu ya da yedek planı olmak istemiyordum. Bana göre evlilik, birini onsuz olmak istemeyecek kadar çok sevmekti.

Benim istediğim de buydu.

"Bunu bir düşün. Eğer önümüzdeki sekiz yıl içinde ikimiz de kimseyi bulamazsak, bunu birlikte yapabiliriz. *Hayat*. İkimiz de bir aile istiyoruz. Bu mantıklı."

Belki yakında mezun olacağı ve bana daha az zaman ayıracağı için, belki de içimden bir ses onun mutlu olmasını istediği için kabul ettim.

"Tamam."

"Tamam, bunu düşünecek misin?"

Başımı salladım. "Tamam, eğer sen otuz yaşına gelene kadar kimseyle tanışmamış olursam... evleniriz. Bir evlilik anlaşması." *Ben* otuz yaşına gelene kadar beklersek, o da otuz ikisine yaklaşmış olacaktı. İkimizin de otuz iki yaşında hâlâ bekâr olmamasını umuyordum.

Parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek sırtıttı. "Güzel." "Artık gösteriye geri dönebilir miyiz? Bu kısmı seviyorum."

Belki de *birlikte olduğumuz* düşüncesiyle oyalanmak istemediğim içindi. *Evlilik*. Sadece rutinimizi, rahatlığımızı istiyordum. Kanepede birbirimize dokunmayacağımız kadar uzakta oturmak, her zamanki gibi.

Sarılmadık. El ele tutuşmadık. En iyi arkadaştık ve bu yeterliydi.

Başka biriyle tanışmadıkları takdirde birbirleriyle evlenmeyi kabul eden en iyi arkadaşlar, ama... kim sayıyordu?

Oynat tuşuna bastım.

Daniel

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SOPHOMORE YILI

"ANGELINA," diye seslendim, elimde kutusuyla koridorda oflaya puflaya ilerlerken. "*Gerçekten* bu kadar çok eşya toplamak zorunda mıydın? Hafta sonları eve gidemeyecek değiliz ya." Ona takılmadan edemedim.

Küçük kız kardeşim benimle aynı üniversiteye gitmeye karar vermişti - bunu önemseydiğimden değil, çünkü büyürken hep yakındık, ama ciddiydim. Neredeyse tüm gardırobunu hazırlamıştı ve kampüse sadece yirmi beş dakika uzaklıkta oturuyorduk.

"Sus," dedi Angelina, uzun siyah saçlarını arkaya doğru tarayarak. Bu ikimizin de ortak bir özelliği idi; saçlar o kadar koyu renkti ki neredeyse siyah görünüyordu. Anne tarafımızdaki İtalyan mirasının yanı sıra zeytin tenli olmamızdan da kaynaklanıyordu, ama o babamızın mavi gözlerine karşılık benim kahverengi gözlerimi almıştı.

Kucağımdakileri yurt odasına bırakırken ona şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Daha ne kadar var?" diye sordu. Hâlâ oldukça seyrekti ama yeni oda arkadaşı eşyalarını yerleştirmeye başlamıştı bile.

"Araba neredeyse boşaldı." Kendime hatırlatmaya çalışarak oda arkadaşı Gabrielle'e hafifçe başımı salladım, o bir kutuyu boşaltmaya devam ederken ikimiz de başka bir yük için aşağı indik.

Arabayı boşaltmayı bitirdikten sonra, kollarımda son yüklerle dışarıda durup Juniper Hall'a baktım - kız kardeşimin bir yıl boyunca kalacağı yurt. Tekrar aynı okula gidecek olmamızın ne kadar normal olduğuna inanamıyordum. Ne zaman takılmak istesem, en azından kız kardeşim yanımdaydı.

Dört bir yanda aileler, çocuklarını okula bırakan ebeveynler vardı ama Angelina'nın yanında sadece ben vardım. Ailelerimiz gittiğinden falan değil ama boşandıktan sonra ikisi de aynı yerde olmaya dayanamadı ve şimdi burada sadece biz vardık.

Arabamı kilitledim, kollarımdaki son kutuyu da düzelttim ve üçüncü kata çıkmak için asansöre binmek üzere yurda geri döndüm. Tabii ki Angelina beni beklememişti, bu yüzden yukarı düğmesine basmak için kutuyu karıştırmak zorunda kaldım, ama bunu başardım.

Asansörün kapıları nihayet açıldığında *onu* gördüm.

Her şey bulanıktı ve sonra dönerek sarışın ve pembe bir bulanıklık içinde bir odaya çekildi.

Gözlerimi kırptım ve Angelina kafasını kapıdan çıkardı. "Onunla mı geliyorsun?"

"Oh. Uh. Evet." Onu odasına kadar takip ettim ve kutuyu yere bıraktım, sarışın kızı tekrar görebilmek için.

Neden ona bir kez daha bakmak için böyle bir istek duyuyordum? Yüzünü bile zar zor görmüştüm, bu yüzden böyle hissetmem delilikti. Birinci sınıftaki kız arkadaşımın yaz başlamadan önce ayrılmıştık ama başka bir ilişki özlemi içinde değildim. Sadece birkaç arkadaşımın birlikte olmak, koşu yapmak ve mühendislik derslerime odaklanmakla yetiniyordum.

"Ben artık gideyim," dedim Angelina'ya, ailesi yemek almak için çıkmış olan Gabrielle'e kısaca başımı sallayarak. Kızlarını Boston'dan buraya kadar getirmişlerdi ve en azından birinin nerede olduğunu önemseyen ebeveynleri olmasına sevinmişim.

"Tamam. Sonra görüşürüz!" Angelina bana gülümsedi ve yatakhane'nin küçük dolabına sığdırmaya çalıştığı kıyafet karmaşasına geri döndü.

"Oryantasyonda iyi eğlenceler, kardeşim. Başını belaya sokma."

Ona böyle seslendiğimde her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Tüm zamanını kardeşimle geçirmenin getirdiği bir şeydi bu; onları içten ve dıştan tanırdın. Lisede arkadaşlarının yanında benden nefret ediyormuş gibi davrandığı zamanlarda bile hep yakın olmuştuk. Eve giderdik ve ödevlerimizi bitirdikten sonra birlikte televizyon izler ya da video oyunları oynardık.

Mario Kart'ta beni hep yenmesinden nefret ederdim.

"Daniel, artık on iki yaşında değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim, söz veriyorum."

Elbette yapabileceğini biliyordum ama annemle babam boşandığından beri ona daha fazla bakmam gerektiğini hissediyordum. Artık bir yetişkin olduğunu, kendi başına yaşadığını düşünmek garipti. Bana *ihtiyacı* olmayacağını düşünmek.

Omuzlarımı ovuşturarak kapıyı arkamdan kapattım. Merdivenlerden yukarıya büyük miktarda giysi taşımıştım ve hâlâ Angelina'nın neden bu kadar çok *ayakkabıya* ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Döndüğümde vücudum başka biriyle çarpıştı.

"Ah!" dedi ses -kadın-, onunla yüzleşmek için döndüğümde irkilerek.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama işte karşımda duruyordu. Az önceki kız. Uzun, sarı saçları iki atkuyruğu şeklinde örülmüş, parlak gri gözleri neredeyse parlıyordu, üzerinde beyaz bir tişört ve kısa pembe bir elbise vardı.

"Kahretsin. Özür dilerim." İnledim. "Nereye gittiğime bakmalıyım." Yüzümü buruşturarak omzumu bir kez daha geriye attım.

"İyi misin?" Kaslarımı ovmaya çalışırken endişeli görünüyordu. "Ben sadece... kendi kapıma bakıyordum." Angelina'nınkinin tam karşısındakini işaret etti. "Her şey hâlâ gerçeküstü gibi."

Başımı salladım. "Anladım." Geçen sene de oradaydım.

"Kız arkadaşının taşınmasına yardım mı ediyorsun?" Başını az önce geldiğim kapıya doğru eğerek sordu.

Gözlerimi kırptım. "Ne?" *Oh*. Kapıdaki Angelina'nın ismine baktım.

"Hayır.

Sadece kız kardeşim."

"Oh." Sarışın başını salladı. "Bu... mantıklı."

Onun kapısına dönüp, asistanların isimleriyle yaptıkları küçük kapı süsüne baktım. Bok gibi şirindiler. Benim kaldığım kattaki asistanlar bu kadar eğlenceli süslemeler yapmayı umursamıyorlardı.

"Sen Charlotte musun?" İsimleri okuyarak tahmin ettim. "Yoksa Noelle mi?" "Charlotte. Ama arkadaşlarım bana Char der." Güzel bir pembe tonu yayıldı

yanaklarında. "Noelle benim oda arkadaşım."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Charlotte." Sırıtmama engel olamadım. "Ben Daniel."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum Daniel. Sanırım birbirimizi daha sık göreceğiz?"

Nedenini sorar gibi bir kaşımı kaldırdım ve sonra hatırladım. "Doğru ya. Çünkü kız kardeşimin tam karşısında oturuyorsun."

"Evet." Bana küçük bir gülümseme sundu. "Normalde bu kadar sakar olmadığımı söz veriyorum."

"Hey, ben her sabah koşuya çıkıyorum ve hala bazen kendi ayaklarıma takılıyorum."

"Koşmayı seviyor musun?" Charlotte utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Buralarda kendim bir rota bulmam gerekiyor... Kaliforniya'dan taşındım, bu yüzden açıkçası bölgeye çok aşina değilim."

"atletizm koşmuştum. Muhtemelen sana birkaç rota gösterebilirim. Bilirsin işte. Sana birkaç ipucu vereyim."

Sırıttı. "Bu hoşuma giderdi. Ben bir dansçıyım. Koşmak formumu korumama yardımcı oluyor."

O gün birçok sabah koşusunun, çalışma seansının ve birlikte geçirilen akşamların başlangıcı oldu. En sevdiğimiz yemekleri, müzikleri, filmleri ve nihayetinde hayatımızın büyük bir kısmını paylaştık.

Beni gerçekten tanıyan biri olduğunu hissettiğim ilk yıldı.
Be
n.

OceanofPDF.com

JUNIOR YILI

"Ne demek *hiç* kimseyi öpmedim?" Hâlâ şok içinde ona bakıyordum. Belki de kimseyle öpüşmediğimi düşünürsek konuşmaya hakkım yoktu ama yine de birkaç kız arkadaşım olmuştu. Gerçi onunla tanıştığım dan beri hiç olmamıştı.

Charlotte omuz silkerek başını salladı ve yatağında oturmaya devam ederek ağzına şekerlemeler attı.

Bir yıldır arkadaşlık, *en iyi arkadaşlardık* ama bir şekilde hala onun hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyordum. Onunla herkesten daha fazla vakit geçiriyordum, oda arkadaşım ve kız kardeşimden bile.

"Gerçekten mi?" Tekrar sordum.

Yastıklarına yaslandı, sarı saçları koyu gri yastık kılıfının üzerine dökülüyordu. "Erkek arkadaşım olmadığını biliyorsun. *Bu* neden bu kadar şaşırtıcı? Tabii ki kimseyi öpmedim. Ayrıca, tüm zamanımı seninle geçiriyorum, aptal." Bana bir lokum fırlattı.

Kekeledim. Buna inanmamam için gerçekten bir nedenim yoktu, ama aynı zamanda... Onun başka birini öpmesini *istemediğimi* de biliyordum. Bu delilik miydi? O benim en iyi arkadaşımdı. Ama... her zaman sürdüğü en sevdiği dudak parlatıcısıyla kaplı parlak pembe dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Tadı nasıl olurdu? Tadı nasıl olurdu?

"Her zaman özel biriyle olmasını istedim," diye fısıldadı, onu hiç görmediğim kadar utangaç görünüyordu. "Ve bunu öyle olmayan biriyle harcamak istemedim."

Belki de yapmamıştım ama bunu anladım.

"Kaç kızla öpüştün *ki sen*?" Charlotte sarı saçları yorganımın üzerinde dağılırken bana bakarak sordu.

"Um." Gözlerimi kırptım. "Birkaç tane, sanırım."

Birinci sınıfta, yeni keşfettiğim özgürlüğümde, birkaç taneden fazlası vardı. Ama şimdi? Başka birini öpmeyi hayal bile edemiyordum. O benim değildi, ben de onun değildim ama yine de dudaklarımı bir başkasınıninkine değdirmeyi düşünmek bile ihanet gibi geliyordu.

"bir şey?"

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak dikkatimi dağıttım ve Charlotte'un bana baktığını fark ettim.

Ben.

"Öpüşmek. bir şey?"

"Şey..." *Terliyor muydum?* Odanın içi bir anda milyonlarca dereceymiş gibi hissettirdi. Yakamı çekiştirdim. "Sanırım doğru kişiyle güzel bir şey."

"Peki doğru kişiyi buldun mu?" Charlotte parmaklarını sahnede dans eder gibi yatağımın üzerinde gezdirerek sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Bu yüzden şu anda onları öpmüyorum."

Ayağa kalktı ve beni şakacı bir şekilde itti.

Charlotte ağzına bir marshmallow daha atarken tekrar sessizliğe gömüldük. İkimiz de orada oturmuş, karşı duvara bakıyorduk.

"Daniel?" diye sordu.

"Hmm?"

"Ya..." Charlotte'un yanakları pembeleşti ve yüzünü bana döndü. "Ya beni öpersen?"

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum. Benden onu öpmemi mi istiyordu? "Ama... sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Biliyorum. İşte bu yüzden mükemmel. *Sensin* ve seninle kendimi güvende hissediyorum."

Benimle güvende hissediyor. Kollarımı ona dolamak ve yüzümü saçlarına gömmek, şampuanının çilek kokusunu içime çekmek istedim.

Özel biriyle olmak istiyordu. Ben mi? Ben özel biri miydim? Tüm zamanını kütüphanede ders çalışarak geçiren aptal en iyi arkadaşı mı? Sessiz ve partilere bile gitmeyen utangaç mühendis mi? Koridorun karşısında oturan kız kardeşim olmasaydı muhtemelen yüzüne bile bakmayacağı biri mi?

"Düşündüm de..." Dudağımı ısırdım.

Gözlerini kırptırdı, yatağımdan kalkmak için hareketlendi. "Boş ver, unut gitsin. Kötü bir fikirdi. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Charlotte," dedim, bir soru değil, bir ifade, sesim emirle kalınlaşmıştı.

Bana bakmak için başını geriye çevirdi.

"Buraya gel."

Onu kendime doğru çektim.

"Tamam."

Onu kucağıma çekip saçının bir tutamını düzelterip kulağının arkasına ittiğinde nefesi kesildi. Bugün saçlarını başının üstünde iki küçük topuz yapmıştı ve parçaları önden sarkıyordu. Çok sevimliydi ve normalde yaptığı balerin topuzlarından çok farklıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Gözlerini kapat," diye talimat verdim.

Göz kapakları çırpınarak kapandı ve yüzünü kavrarken başparmağımı elmacık kemiğinin üzerine sürttüm.

Charlotte'a hiç böyle sarılmamıştım - ona gerçekten böyle dokunacağımı hiç hayal etmemiştim - ve bunun tadını çıkarmak istedim.

Ama onu öpmeyi de her şeyden çok istiyordum.

"Şimdi seni öpeceğim," diye fısıldadım ve ağzını kendime doğru çekip dudaklarımızı birleştirdiğimde küçük bir baş hareketiyle izin verdi.

Sadece bir baskı, ağzına hafif bir dokunuş. Basit, tatlı. Olması gerektiği gibi. Charlotte gözlerini kapalı tuttu ama elleri yanından kalkıp boynumun arkasına gitti ve iç içe geçerek ağzıma doğru iç geçirdi.

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha uzun. Bu işi önce ikimizin de ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum. Ona ihtiyacım olduğu kadar kendimi de tutmam gerektiğini biliyordum.

Ama dilini ağzıma soktuğunda neredeyse kendimi kaybediyordum. Kendimi geri çektim.

Charlotte hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sanki tek istediği burada, kucagımda oturmak ve benimle öpüşmekmiş gibi.

"Ne, beğenmedin mi?" Sesi incinmiş gibiydi.

"Hayır, öyle değil..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Anlıyorum." Başını salladı ama kucagımdan kalkıp eski pozisyonumuza geri döndü.

Sen her şeyden daha önemlisin, ona söylemek istedim.

Sana çok değer ; seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.

Eğer seni sevmeme izin verirsen, hayatım boyunca başka bir şey yapmam.
Dilimin ucundaydı.

Ama ben öyle bir şey söylemedim. Bunların hiçbirini söylemedim. Sadece onun en iyi arkadaşı olmaya devam ettim.

OceanofPDF.com

SENYÖR YILI

"Evlen benimle." Yanımda oturan Charlotte'a baktım, gözleri önümüzde duran dizüstü bilgisayar ekranına odaklanmıştı.

Sanırım programı durdurup karşıma oturduğunda çenesi düştü. "Ne? Seni yanlış duyduğuma eminim."

Kahretsin, yanlış söyledim. "Düşünüyordum da. Otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de hâlâ bekâr olursak, evlenmeliyiz."

Char dudağını ısırdı ve ben de ağzıma bir parça daha patlamış mısır attım. "Ama sen benim en iyi arkadaşımsın."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden işe yarayabilir. Hadi ama Char, bu iyi bir seçenek. Eğer ikimiz de birini bulamazsak, birbirimizle evlenmeliyiz. Sana katlanabileceğimi ve sana bakabileceğimi biliyorum."

"Sırf iyi diye evlenmemizi mi öneriyorsun?"

"Bunu bir düşün." Umarım deli olduğumu düşünmemiştir. Sadece bunu kabul etmesine ihtiyacım vardı, çünkü birkaç ay içinde mezun olacaktım ve her şey değişecekmiş gibi geliyordu. Ama değişmesini istemiyordum. "Eğer önümüzdeki sekiz yıl içinde ikimiz de kimseyi bulamazsak, bunu birlikte yapabiliriz. *Hayat*. İkimiz de bir aile istiyoruz. Bu mantıklı."

"Tamam," dedi.

"Tamam, bunu düşünecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Tamam, sen otuz yaşına gelene kadar kimseyle tanışmamış olursam... evleniriz. Bir evlilik anlaşması."

Bana her zaman ondan bir buçuk yaş büyük olduğumu hatırlatmayı severdi.

Sırıttım. "Güzel."

"Artık gösteriye geri dönebilir miyiz?" Gözlerini devirdi. "Bu kısmı seviyorum."

Bir yıl önce onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onu tekrar öpmeyi ne kadar istediğimi, onunla birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu. Pembeden, antrenmanını bitirip takılmak için yanıma geldiğinde yere fırlattığı bale ayakkabılarına kadar hayatımdaki varlığını seviyordum. Hatta her zaman sürdüğü şampanya ve çilek kokan parfümünü parfüm sürmediği zamanlarda bile onu takip ediyormuş gibi görünen simlerini bile. Hayatım onun sayesinde biraz daha aydınlıktı.

Hayatımın geri kalanını onun mutluluğunun tadını çıkararak geçirebilseydim, bundan memnun olurum.

Ve onu mutlu etmek istedim. Onu hayal bile edemeyeceği kadar mutlu etmek istiyordum.

Ama o benim en iyi arkadaşımdı ve şu anda bunu riske atamazdım. Yapamazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

Charlotte

OceanofPDF.com

YILLAR SONRA.

M Bir çift kaslı kol arkamdan beni sardığında pembe elbisem yere düştü, dantelli kupların üst kısımlarını aşağı çekerken göğüslerimi avuçladı.

"Charlotte," diye inledi kulağıma, parmakları sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezinirken.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiç bu kadar çaresizce tahrik olmamıştım. Belki de resepsiyon sırasında içtiğim birkaç kadeh şarap yüzündendi. Arkadaşlarım beni hafif sıklet olarak tanımlıyorlardı ya da belki de sadece *o* olduğu içindi ama sırlıslıkla olmuşum.

Ve bir de hiç kimsenin bana *böyle* dokunmamış olması gerçeği vardı. Daha önce.

Boynuma sokulurken ereksiyonunu içime bastırdı -*Tanrım*, resmen *sızlandım*.

"Daniel," diye nefes nefese kaldım omzumu öptüğünde.

Daniel -son dokuz yıldır en iyi arkadaşım- şu anda dudakları asla kurtulmak istemediğim bir marka gibi tenime işleyen adam.

Ben ne yapıyordum? Biz ne yapıyorduk? Ve neden durmak istemediğim kadar iyi hissettiriyordu?

"Emin misin?"

Başımı salladım. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Herkesin içinde bekâretimi almak istediğim kişinin Daniel olduğundan emindim. Yirmi altı yaşındaydım ve hiç kimseyle yatmamıştım. Doğrusu, kimse ikinci aşamayı geçememişti. Kendimi ne için sakladığımı bilmiyordum, bu geceye kadar.

Ta ki Daniel sikini sırtıma bastırana kadar.

Ama onu istedim. Beni almasını, bana öğretmesini istedim. Bu işi bitirmek istiyordum, çünkü beklemekten yorulmuşum.

Sütyenimi çözdü, kumaşın elbisemle yerde birleşmesine izin verirken askıları kollarımdan itti ve sonra beni döndürdü ve otel odamızın loş ışığında yanaklarımdaki kızarıklığı görmemesini umdum.

Göğüslerimi örtmek için ellerimi kullanmaya çalıştım ama başını sallayarak ellerimi çekti.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedi saygıyla, gözleri çıplak tenimin her santimini haritalıyordu, külotumdan geriye kalan tek giysi, sadece parmaklarımın keşfettiği yeri kaplıyordu. "Benden asla saklanmak zorunda değilsin, tamam mı?"

Bu kez gözlerimi kaçırmak yerine bakışlarını üzerimde tutarak o güzel kahverengi gözlerini içime çekmeme izin verdim. "Biliyorum," diye fısıldadım, ona uzun zamandır bildiğim gerçeği söyledim.

Kendimi ona bu şekilde teslim etmenin bu kadar kolay olmasının nedeni buydu. Onun yanında güvende olduğumu biliyordum. Dokuz yıllık dostluğumuz ona neredeyse her şeyi rahatça anlatmamı sağlamıştı ve o zaman bile bu yeniydi.

Onu üniversite ikinci sınıftan beri öpmemiştim ve nedense bu bana hem çok uzun zaman önceymiş hem de dünmüş gibi geliyordu.

Ama geçmişin anılarında kaybolamazdım. Bizi ayıran tek şey bir kat giysiyken, şu anda olmazdı. Daha doğrusu onunkiler.

"Benim neredeyse çıplak olmam ve senin hâlâ *bunların* içinde olman bana gerçekten haksızlık gibi geliyor," diye kıkırdadım ve takım elbisesini işaret ettim.

Tanrım, takım elbiseli Daniel güzel bir şarap gibiydi; o benim kişisel kedi nanemdi. Benim için bu kadar ölümcül olması haksızlıktı ve onu her gün böyle görseydim, kararlılığımı uzun zaman önce kaybedeceğime emindim. Neyse ki bir mühendis olarak çoğu gün işe pantolon ya da güzel bir kot pantolon ve sade bir düğme-up ile gidiyordu.

Şu anda ağzımı sulandıran ölümcül takım elbise, yelek ve kravat kombinasyonu değil.

"Çıkar şunu üstümden o zaman," dedi, takım elbise ceketinin vücudundan düşmesine izin verirken dudakları bir sırıtışa dönüştü.

Şu anda bu otel odasında birbirlerinin etrafında dans eden bu insanlar kimdi? Kesinlikle kız kardeşinin düğünü için buraya gelen Charlotte ve Daniel değillerdi. Kim olduklarını bilmiyordum ama bu sabahtan beri bir şeyler geri dönülmez biçimde değişmişti.

Belki de iki yatağın olmamasıydı. Belki de alkoldü. Belki de tüm arkadaşlarımızın ilişkileri olduğu ve sadece bizim yalnız olduğumuz gerçeği idi. Ya da belki de sadece *hissetmek* istediğim içindi.

Ve unutmak. Bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini unutmak istiyordum. Sabah bu karardan pişman olduğumuzda ne olacağını düşünmek istemiyordum. Şu anda sadece onu istiyordum.

Yaklaştım, kravatının ucundan tuttum ve yüzünü bana doğru çekmek için kullandım - dudaklarını benim seviyeme getirdim. Çok uzun zaman olmuştu.

Benimkine taktırdığımdan beri.

"Öp beni," diye fısıldadım ve onun da o anı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ondan ilk öpücüğümü almasını istediğim zamanı. O zamandan beri pek bir şey değişmemişti.

Eli başımın arkasını kavradı, parmakları saç tellerimin arasından geçerek kafatasımın arkasına masaj yaptı. Dudakları buluştuğunda, diğer her şey eriyip gitti. Sadece o ve ben, bu odada yalnızdık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka kimsenin önemi yoktu.

Boynundaki kravatı gevşetmeme yetecek kadar uzun süre ayrıldık ve sonra Daniel beni tekrar öperken düğmelerle uğraştım, dilinin ağzımda gezinmesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

Gerçekten de, bu işte bu kadar iyi olacak kadar çok kız öpmüş olmasının haksızlık olduğunu düşünüyordum. Hem onları neden kıskanıyordum ki? Bu bir şey değildi ki.

Bu sadece bir geceydi. Karşılıklı zevk, daha fazlası değil.

Son düğmeyi de açarak beyaz kumaşı omuzlarından indirmeme yardım etti, ardından atletini çıkarıp göğsünü benim için nefis bir şekilde çıplak bıraktı.

Tanrım. Onu daha önce birçok kez gömleksiz görmüştüm ama bunu takdir etmek için hiç zaman ayırmamıştım, değil mi? Vücudunu korumak için her gün çalışıyor, günlük koşusu için çoğu sabah güneş doğmadan evden çıkıyor, ayrıca spor salonunda ne kadar zaman geçirirse geçiriyordu.

Parmaklarımla karın kaslarının izini sürdürdüm, keşke aynısını dilimle de yapabilseydim. Belki deneyimsizdim ama kesinlikle bilgisiz değildim.

Ben kemeriyle boğuşurken, pantolonunu yapılı bedeninden çıkarmaya çalışırken, "Sakin ol hayatım," diye kıkırdadı.

"Sana ihtiyacım var," kemeri ilmeklerden çekerken neredeyse nefes nefese kaldım, sonunda, *nihayet*, pantolonu yere düştü.

Beni yatağa doğru geri götürmesine izin verdim, beni yatağın kenarına çekmeden önce bir *oof* ile yere indim, parmakları külotuma takıldı ve onları tenimden aşağı sürükledi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki saygılı ifade beni neredeyse kıracaktı.

Kalçalarını kaldırdı, dantelin o yavaş çekişi beni arzuyla çıldırttı.

"Lütfen," diye yalvardım, "*Dokun bana.*"

Daniel göğüslerimi, karnımı öptü, ta ki elleriyle kalçalarını ayırana kadar, nefesi göbeğimin üzerinde gezindi. "Sabırlı ol," dedi tenime karşı, yarığıma doğru bir çizgi yalamadan önce. "Önce seni tatmak istiyorum."

Dili tekrar girişime temas ettiğinde inledim ve dilini göbeğime sürterek beni yutarken gözlerim kapandı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı ve bana şimdiye kadar tattığı en iyi ziyafetmişim gibi davranıyordu.

Ve sonra odağını değiştirdi, o hınzır dilini klitorisime vurdu ve *oh tanrım*, bu kadar iyi olacağını hiç hayal etmemiştim, baskı, dişlerinin bana sürtünmesi ve sonra bir parmağını içime kaydırıldı.

"*Aman Tanrım*," diye neredeyse çığlık atacaktım.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı parmağını içeri ve dışarı iterken, sanki beni daha sonrası için hazırlıyormuş gibi. "Bunların hepsi benim için mi Charlotte?"

Başımı salladım, bir parmağını daha sokup içime sokup çıkararak içimde var olduğunu bile bilmediğim bir noktaya çarptı, ama bu saçlarını kavramama ve yüzünü bana doğru daha da itmeme neden oldu, dudakları tekrar klitorisime indi.

Ve açgözlüydüm, çünkü sadece daha fazlasını, fazlasını istiyordum.

"Durma," diye bağırdım, çok yakındım, bana her ne yapıyorsa parçalanmaya *çok* yakındım.

Açıkçası beni mahvediyordu, çünkü parmaklarını içime soktuktan sonra kendimi nasıl bu şekilde hissettirebilirdim? Yıldızları görene kadar klitorisimi emdikten sonra?

"Çok sıkısın," diye inledi. "Beni alabilmen için önce seni gevşetmem gerek, güzel kızım."

"Daniel, ben-"

Dilini tekrar üzerimde gezdirdiğinde tüm düşünceler beynimden silindi, o parmaklar mükemmel miktarda baskı sağladı ve vücudumda bir zevk dalgası yayıldı.

Üzerimde çalışmaya devam etti, sadece ben sakinleştiğimde parmaklarını çekti, bana karşı birkaç son yalama bıraktı ve aman tanrım, ben kimdim?

Gerçekten bunu yapmak
üzere miydim? En iyi
arkadaşımla mı?

Ben bir sarmalın içine düşmeden önce Daniel yanaklarımı kavradı, yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde yukarı çekti ve beni öptü. Dilinde kendimi tadarken, dilini içime sokarken ağzının içinde inledim ve vücudum anında gevşedi.

"İyi mi?" Sesi yumuşak ve saygılıydı.

Başımı salladım, çünkü şu anda konuşabilecek durumda olduğumdan emin değildim. Az önce yaptıklarından sonra olmaz. *Tanrım*. Yüzlerce aşk romanı okumuştum ama bir insanın diliyle bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Burada kal," diye mırıldandı, yataktan kalkmadan önce dudaklarıma son bir yumuşak öpücük kondurdu ve beni hâlâ orgazmımın gücüyle nefes nefese bıraktı.

Çantasını karıştırırken duyduğum sesle yuvarlandım ve muhtemelen akıllıca bir hareketle çantasından prezervatif çıkarmasını izledim. Korunmayı aklıma bile getirmemiştim ve kesinlikle yanımda da getirmemiştim. Neden getireyim ki?

Daniel boxer'ını aşağı itti ve beni ne kadar çok istediğinin kanıtı olan sikinin serbest kalışını izledim. Onun beni etkilediği kadar benim de onu etkilemem hoşuma gidiyordu. Kumaş yere düştü ve tamamen çıplak vücudunu ilk kez değerlendirmeme izin verdi. Günlük koşularından kalan kalçalarındaki kaslar, karnındaki hala yalamak istediğim karın kasları. Ve, daha aşağıda, nerede...

Gözlerim büyüdü. "Ohmygod. Sen... çok büyüksün. Sığmana imkân yok." Benden ne kadar uzun olduğunun her zaman farkındaydım ama bu yüzden ne kadar *büyük* olacağını hiç düşünmemiştim.

"Yavaş gideceğiz," diye söz verdi, elinde paketle yatağa geri tırmanırken. "Bunu senin için iyi yapacağım, söz veriyorum." Beni bir kez daha öptü, önce dudaklarımdan sonra burnumdan, sonra dikkatini tekrar prezervatife ve paketi yırtarak taktı. Yanıma dönmeden önce kendini tamamen kılıfına sokmasını izledim.

"Bekle," diye nefes aldım, ona bakmak için doğruldum. Beynimde o kadar çok düşünce uçuşuyordu ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"İstemiyor musun..." Sertçe yutkundü. "Yapmak zorunda değiliz, biliyorsun... Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır, *öyle* değil. Sadece..." Ben bakireydim. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmamıştım. Ve o zaman bile, bunu itiraf etmek... utanç vericiydi. "Bu her şeyi mahvedecek mi?" Onun yerine yüzümü ellerine gömmek isteyerek sordum.

"Hayır, olmayacak." Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Yine de emin misin?"

Çenesini bir, iki kez öptüm. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Dudaklarına bir öpücük .

"Çok şükür," dedi ve beni yastıklara yaslayıp vücudunu benimkinin üzerine yerleştirirken başını benimkine yasladı.

Elimi uzatıp boyunda gezdirdim ve ürperdi. "Eğer bana dokunursan... Bebeğim... Uzun süre dayanamayacağım." Daniel inledi

üstümde, kendini sabit tutarak. "Sadece senin için iyi olmasını istiyorum."

"Yapacaksın," dedim iki elimle yüzünü kavrayarak. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Acırsa söyle, tamam mı? Seni incitmek istemiyorum." "Acıtmayacaksın."

Kendini girişime yerleştirip başını ıslaklığımın üzerinde ileri geri sürerken omuzlarına tutundum.

"Oh!" Ucunu içime soktuğunda nefesim kesildi, içime oturmasından dolayı başım geriye doğru yuvarlandı.

"Rahatla," diye mırıldandı, dudaklarımızı birleştirdi ve dilinin benimkine yaptığı baskıdan başka bir şey düşünemez hale gelene kadar beni öptü. Vücudum yatağa gömüldü ve dili ağzımı acımasızca keşfetmeye devam ederken, içime santim santim girdi.

"İyi misin?" Diye sordu. "Sana zarar vermedim, değil mi? Beklememi ister misin?" İçimde durgunlaştı, büyüklüğüne alışmama izin verdi. Parmaklarına ya da oyuncak kullanırken hissettiklerime hiç benzemiyordu. Bu tamamen farklıydı. "Siktir. Çok sıkısın."

Başımı salladım, doluluğundan, beni nasıl gerdiğinden küçük bir inilti çıkardım. Tamamen içimdeydi, ama kendini nasıl tuttuğunu, beni incitmediğinden emin olduğunu söyleyebiliyordum ve bununla ilgili bir şey kalbimin patlamasını istedi.

Ama onun sabrını ve ilgisini ne kadar sevsem de, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ve acının hafif sızısına rağmen, onun durmaksızın vurmasını, birlikte doruğa ulaşmamızı istiyordum.

"Çekil," diye yalvardım. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Komutumla içimde hareket etmeye başladı, sanki beni geleceğini bildiğim daha sert, daha derin hareketlere doğru çalıştırıyormuş gibi sıkı itişler.

İçimden kaçan inlemeleri ya da çıkarabildiğimi bile bilmediğim nefesli sesleri tutamıyordum.

"Bak beni ne kadar iyi karşılıyorsun Charlotte," diye cesaretlendirdi. "Benim için ne kadar iyi bir kızsın."

İnledim. "Evet." Tutarsızca gevelediğimden, *daha fazla, evet ve lütfen* gibi kelimeler söylediğimden oldukça *emindim*-

Daniel tekrar içeri itmeden önce sonuna kadar çekti, beni kenara doğru daha da yaklaştıran cezalandırıcı bir hareket.

"Evet sevgilim, bana bırak. Benim için gel," diye kulağıma mırıldandı ve bunun benim için işe yarayacağını hiç düşünmemiştim, ama onun emriyle patladım, milyonlarca parçaya ayrıldım.

Kimsenin beni tekrar bir araya getirebileceğini düşünmüyordum. Kimsenin yapmasını istediğimden de emin değildim.

Daniel arkamdan yakından takip etti, orgazmım onun etrafında titreşirken bana birkaç itme daha verdi, gerginlik yüzünü terk etmeden ve boşalmadan önce prezervatifi doldurdu.

Doruk noktalarımızdan indikten sonra bile Daniel bana sarıldı ve sonunda benden çekildiğinde, onun kaybını hemen hissettim.

Yarın ağrım olacağını biliyordum ama bu ağrıdan pişmanlık duymadım.

Prezervatiften kurtulmak için ayağa kalkmadan önce saçlarıma doğru "Mükemmeldin," diye mırıldandı.

Ona bir karşılık veremedim gözlerim kapandı. Ama zaten bir önemi yoktu, değil mi? Onlar sadece seksin sancıları içinde söylenmiş süslü sözlerdi. Hiçbir anlamları yoktu.

Değil mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

Daniel

Tyatakta yanımdaki yer soğuktu.

"Ah." Charlotte banyodan çıktı, sarı saçlarını havluyla kurulamaya çalışırken vücuduna bir havlu sarmıştı.

"Uyanmışsın."

"Mhm," dedim elimi yüzüme sürerek.

Dün gece bu saç telleri kıvrılmış, sırtından aşağıya altın rengi halkalar halinde akıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Kız kardeşimin prova yemeğine odaklanmam gerekirdi ama tek düşünebildiğim en iyi arkadaşımın pembe elbisesinin içinde ne kadar güzel göründüğüydü.

Başım zonkluyordu, dün gece içtiğim alkolün ve susuzluğun bir kombinasyonu olduğundan emindim.

"Tanrım, biz gerçekten..." Yere saçılmış giysilerimize baktım. Yatakta doğrulunca çarşaf kucağıma düştü ve çıplak göğsüm ortaya çıktı. Terli bedenlerimiz birbirine dolanmış halde uykuya dalmıştık ve ben kıyafetlerimi giymek için kıpırdamamıştım.

Hay sikeyim. *Rüya değil.*

Başını salladı.

"Charlotte, ben-" Başladım ama sözümü kesti.

"Ben..." Charlotte bakışlarımı kaçırırken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu bir daha yapmamalıyız. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Olabileceğim tek şeyin bu olduğunu hatırlatan bir başka şey. Dün gece paylaştıklarımızdan sonra bile... Pişman mıydı?

"Anladım." Kelimeleri söyledim ama içi boştu. Çünkü kendimi pişman . Onunla yaptığım tek bir şeyden bile pişmanlık duymamıştım - biri hariç.

"Dinle, benim... benim düğün için hazırlanmam gerekiyor." Charlotte çantasını karıştırırken kapıya doğru baktı, yumuşak bir tişört çıkardı ve sütyen giymekten tamamen vazgeçti. "Kızlar birazdan hazırlanmak için buluşacaklar, o yüzden Gabbi'yi alıp... gideceğim."

"Yapma bunu."

"Ne?" Gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

"Kaç. Benden kaç, çünkü dün gece olanlardan kaçınmak istiyorsun." Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

"Bu değil..." Kaşlarını çatı. "Yaptığım şey bu değil." "Öyle değil mi?" Başımı ona doğru eğdim.

"Hayır."

"O zaman bana neden tek gecelik bir kız gibi buradan kaçmaya çalıştığını açıkla."

Gri gözlerini bana dikerken yüz ifadesi kaşlarını çatı. "Dün gece seviştik diye varsayımlarda bulunma."

Charlotte'un sözleri iyi hedeflenmiş bir kurşun gibi içime saplandı. *Becerildim.* Bu kelime onun ağzından, vücudumun her yerinde gezinen o güzel dudaklarından çıkarken kulağa çok kaba geliyordu.

Onun için her şey bu kadar mıydı? Hızlı bir sevişme ya da takılma fikri beni neden bu kadar incitmişti bilmiyordum ama... Hayır. İçine girdiğimde yüzünü görmüştüm. Onun zevkinin benimkiyle yarıştığını hissettim. Dün gece benim için sıradan bir şey değildi.

"Charlotte." Gözlerim onunkilere takıldı ve farlara yakalanmış bir geyik gibi baktı. "Lütfen." Ne kadar ciddi olduğumu, bunu düzeltmek için ne kadar çaresiz olduğumu duymasını umuyordum. Birlikte yatmıştık elbette ama o hâlâ benim en iyi arkadaşımdı. "Benim için kaybedilmeyecek kadar önemlisin."

Çıplaklığımı umursamadan yataktan çıktım. Dün gece her şeyi görmüştü.

Beni görmezden gelmeye devam etti, bir çift külot ve ardından koşu şortu çekti. Şu anki davranışından bu kadar rahatsız olmasaydım, belki de o küçük tayt giysiye daha fazla odaklanabilirdim.

Lanet olsun. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

O senin en iyi arkadaşın! Kafama bağırdım - ve dün geceki notu almamış gibi görünen sikime. *Yasak bölge.* Ona dokunmamalıydım. Ama yine de dokundum.

Elbise çantasını bir koluna, ayakkabılarını da diğer koluna aldı. Bunca yıldır onu yeterince iyi tanıyordum.

İhtiyacı olan her şey çantasının içindeydi.

"Char-"

"Gitmek zorundayım. Özür dilerim."

"Ben de üzgünüm," dedim ve bunda ciddiye dim.

Charlotte kapıyı kapatıp beni otel odamızda yalnız bıraktığında, artık kendimi tutamadım.

"Siktir!" Yastığı duvara fırlattım. Ne yapmıştım ben?

Her şeyi mahvetmiş miydim?

"NASIL GIDIYOR?" Matthew yanımdaki koltuğa oturarak sordu. Resepsiyondaki masamızda oturmuş, bir kadeh şarap içiyor ve her şeyi nasıl bu kadar çabuk berbat ettiğimi düşünüyordum.

Gözlerim Angelina ile dans pistinde gülüşen Charlotte'a kaydı. Tören ve fotoğraflar yüzünden günün büyük bölümünde onunla konuşamamıştım ve sanki ben neredeysem o da orada değildi.

Benden kaçıyordu.

"Sanırım sıçtım batırdım."

Bir kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Bir yudum daha alırken başımı salladım ve dün gece parmaklarımı onun saçlarında nasıl gezdirdiğimi düşündüm. Ya bir daha böyle bir şansım olmazsa? "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bu kadar çok geçmişim varken nasıl başlayabilirdim ki?

"Ona nasıl hissettiğini söylemek iyi bir başlangıç olabilir." Bir elini koyu sarı saçlarında gezdirdi.

"Ya o kadar kolay değilse?"

"Ya öyleyse?" Matthew başını salladı. "İki yıl önce bana şimdi ne kadar mutlu olacağımı söyleseydin, sana asla inanmazdım."

"Ama..."

"Ama o başıma gelen en güzel şey." Kızıl saçlı kız arkadaşına baktı. "Ve sanırım sen de onun hakkında aynı şeyleri hissediyorsun."

"O benim en iyi arkadaşım," dedim dürüstçe.

Matthew elini sırtıma vurdu. "O zaman yapman gerekeni yap, dostum." Ayağa kalktı ve Noelle'in yanına gitti.

Haklı mıydı? Bu kadar basit miydi?

Ayağa kalkıp ona doğru gitmeden önce şarabımdan son bir yudum aldım. Bu sessizliğe daha fazla katlanamazdım.

Onu bileğinden tutup bir köşeye çektiğimde bana ters ters baktı.

Charlotte elini geri çekerek kollarını şampanya rengi nedime elbisesinin üstünden geçirdi. Elbisenin yakası düşüktü ve göğüslerini yukarı doğru iterek dekolte görüntüsü veren bir tür mekanizma takmış olmalıydı.

Ama bundan da öte, çok güzel görünüyordu. Saçının üst yarısına güzel bir örgü yapmışlardı ve geri kalanı soluk tenine dökülen gevşek sarı halkalar halinde kıvrılmıştı.

"Ne?" diye kısık bir fısıltıyla konuşurken bana doğru döndü. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Aydınlat beni."

Yakınıma eğildim, yanaklarının yakınlığımdan dolayı pembeleşmesinin tadını çıkardım. "Çok güzel görünüyorsun" diye fısıldarken dudaklarımın kulağına değmesine izin verdim.

Beni itti. "Yapma bunu. Sana söyledim... Yapamayız."

Neden olmasın? Vücudum çılgılık atmak istedi. Ama atmadım. "Charlotte. Yolculuğun geri kalanında benden kaçamazsın."

Kaşlarını çattı. "Elbette yapabilirim." Bakışları benden başka bir şeydeydi ve bundan nefret ediyordum.

"Birlikte yattık. Dünyanın sonu değil ya."

Etrafımıza baktı ve nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, kulağa "*Belki sana göre değildir*" gibi geliyordu.

"Ne?"

"Yok bir şey." Beni başından savdı. "Bak, ikimiz de bunun bir anlamı olmadığı konusunda hemfikirдик, tamam mı? Bu yüzden neden bu konuda konuşmak zorunda olduğumuzu bilmiyorum. Nasıl pişman olduğunu duymak istemiyorum, her şeyi nasıl mahvettiğini konuşmak istemiyorum."
_"

"*Ve olmadı* da." Pişman değildim. Ve her şeyi mahvetmemişti. Çünkü buna izin vermedim.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Nasıl olduğunu anlamaya çalışarak alnıma masaj yaptım. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne hakkında hiçbir fikrin yok?" Beni izlerken başını eğerek sordu. "Boş ver. Unut gitsin." İçimi çektim ve onu tutuşumu gevşettim. "Ben sadece... Ben

seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin," dedi sesi kısık bir şekilde.

"O zaman neden benden uzaklaşıyormuşsun gibi hissediyorum? Neden dün gece her şeyi değiştirmiş gibi hissediyorum?"

Kafamın içinde bir ses bağırdı, *çünkü* bağırdı.

"Ya olduysa?" diye fısıldadı, düşüncelerimi yankılayarak. "Ya eskisi gibi olamazsak?"

"O zaman ilerleyelim," dedim bir elimi saçlarının arasına sokarak. "Birlikte."

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Sadece... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Başımı sallayarak, onu rahatlatacak sözcükleri söyleyebilmeyi diledim ama aklımdan neler geçtiğini bilmiyordum. Beni içeri almasını nasıl sağlayacağımı da bilmiyordum.

Ben de gitmesine izin verdim.

Onun uzaklaşmasını, Gabbi ile kollarını birleştirmesini, dans pistinde en iyi arkadaşlarıyla dans etmesini izledim ve orada onunla birlikte olmayı diledim.

Keşke tamir edebilseydim.

Charlotte

Bütün gece ondan uzak durdum, aslında bütün gün. Bu benim için adil miydi?

Hayır. Değildi ve bunu biliyordum. *Zamanın* geldiğine karar veren bendim. Etiketten, sıkışmış gibi hissetmekten, *doğru* kişiyi beklemekten bıkmıştım. Ve Daniel... Onunla güvendeydim. Ona güvenmiştim.

Ama bu onun için de adil değildi. Benim ona davranışım da öyle.

Alkol vücudumdaki tüm fitilleri ateşlemiş gibi görüldüğünde bu işi *bitirmek* çok kolay görünüyordu. Dudakları dudaklarıma değdiği anda mantıklı düşünme yetimi kaybetmiştim.

Yine de pişman olmadım. Hem de hiç. Her zaman ilk seferimin garip, gergin bir beceriksizlik olacağını düşünmüştüm. Ama Daniel'la... öyle olmamıştı. *Bana*, benim zevkime o kadar odaklanmıştı ki, hiç o korkunç bekâret kaybı hikâyelerindeki gibi hissetmemiştim.

Ama sonra uyandık ve büyü bozulmuştu.

En iyi arkadaşımınla yatmıştım, ona bekaretimi vermiştim ve bu süreçte neyi riske atmıştım?

Her şeyi.

Korkmuştum. Hatta dehşete düşmüştüm. Sanki derim içten dışa doğru kaşınıyor, her şey *ters* gidiyormuş gibi hissediyordum. Korktuğumda her zamanki hareket tarzım neydi? Her şeyin iyi olabileceğini düşünmeye başladığımda?

Frene bastım. Uzaklaştım. Hayalet oldum.

Bunu en iyi arkadaşşıma nasıl yapabildim? Beni neredeyse benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan adama?

Her nasılsa, onu görmezden gelmeme rağmen, kimse garip gerilimi fark etmemişti. Onu neredeyse reddetmiş olmama rağmen bana baktığını görmeye devam ediyordum.

Dikkatimi onun gözlerinden uzaklaştırarak Angelina'nın banyoya gitmesine yardım ettim - *biraz çakırkeyif* olduğu için. Onu damadının kollarına teslim ettikten sonra Gabbi ve ben ona bir bardak su getirmeye gittik.

Bilirsiniz, tipik nedime ve nedime görevleri. Aynı odayı paylaştığım adamı kesinlikle görmezden gelmiyordum.

Hiç de değil.

Ama Gabbi de sessizdi, pek kendinde değildi.

Ve gözlerinin sürekli Hunter'ın gözlerini aradığını da fark etmeden edemedim. Bir şeyler sakladığını hissederek merak etmeye devam ettim, ama sonunda gittim.

"Bu Hunter'la mı ilgili?" Kız kardeşıyle konuşurken odanın diğer ucundan onu izleyerek sordum.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Sayılır. Belki." Gabbi önce Angelina'nın su bardağına, sonra da bana baktı. "Ben sadece..."

"Onunla görüşüyor musun?"

Alt dudağını kemirdi. "Öyle de diyebilirsiniz."

Ve belki de dün gece yapmamam gereken bir şeyi yapan tek kişi ben değildim. Ama Hunter... ona sanki gökyüzündeki ayı asmış gibi baktı. O kadar açıktı ki, hepimiz görebiliyorduk. Gabbi hariç. Onun gerçekte ne hissettiğinden habersiz görünüyordu.

Gözlerim büyüdü. "*Aman Tanrım*. Onunla yattın mı?"

"Charlotte! Şşşt!" Gabbi sanki biri bizi duyacak diye korkmuş gibi etrafına bakındı. "Henüz kimsenin bilmesini istemiyorum. Daha yeni oldu."

Ve işte benim fırsatım. Ona olanları anlatma şansım. Ama... Bir şey beni engelledi. Neydi peki? Yaptığım şeyi söyleme *sebebimi* tam olarak tarif edemiyordum. Neden yalan söylediğimi. Ama en iyi surat ifademi takındım, içimi görmemesini ya da gözlerimi Daniel'inkilerle buluşturamamasını umuyordum.

"Benim dışımda herkesin bir erkeği var. Tanrı aşkına, ben hâlâ v-kartımı saklıyorum ve Angelina evli, Noelle neredeyse nişanlı ve şimdi sen de mi çıkıyorsun?" Bekaretimi dün gece kaybetmiş olsam bile, geri kalanı doğruydı. Ve o kısmı bilmesine gerek yoktu.

Gabbi kaşlarını çatı. "Şey... *Henüz* tam olarak çıkmıyoruz." Saçlarını karıştırdı, benim uzun, düz sarı buklelerime kıyasla onun saçlarında çok daha iyi duruyormuş gibi görünen bukleler. "Bu... karmaşık bir durum."

"Peki... karmaşıklaştırma."

Kendi tavsiyeni dinle, Charlotte. Beynim bana havladı.

"Yapamam. Benjamin birlikte olmamızı istemiyor ve Hunter da kardeşiyle ilişkisini mahvetmek istemiyor. Özellikle de düğün sırasında."

"Ama sence Angelina ne düşünürdü?" Bileğini sıktım. "Bence senin adına mutlu olurdu. Daha da iyisi, eğer baldız olursanız muhtemelen çok mutlu olur. Bir düşünün! Kardeşlerle evlenmek."

Çok derinlemesine analiz etmemeye çalışsam da en iyi arkadaşın erkek kardeşi kinayesi her zaman favorilerimden biri olmuştur. Üç en iyi arkadaşım vardı ama sadece birinin erkek kardeşi vardı.

Ve *oraya* gitmiyorduk.

Gabbi yorumumu elinin tersiyle itti. "Kendini kaptırma, Char. Kimse evlilikle ilgili bir şey söylemedi." Kolumu onunkinin içinden geçirerek dans pistine baktı. "Senin şu adam nerede bu arada?"

Aman Tanrım. Kızardım. "O benim erkeğim değil. O sadece..." Kader gibi, gözlerim Daniel'inkilerle birleşti. "O benim en iyi arkadaşım."

Dün gece seni öpmesine izin verdiğin en iyi arkadaşın. Ağzıyla tenini adeta ezberleyen. Tenimin kızarmasına izin vermemeye çalıştım. pastoral Fransız kır ortamında bile, tam olarak ne yaptığımızı hatırladıkça ısıniyordum.

"*Ve?*" Gabbi sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyordu.

Belki de öyleydin. Bu hafta sonu neden bu kadar pervasızca seçimler yaptığımı açıklamaya kesinlikle yardımcı olurdu.

"Ve işte bu kadar. Bir peri masalı sadece budur, Gabbi. Bir peri masalı. Aramızda asla gerçekleşmeyecek."

Dün gece yatağa birlikte yuvarlanmış olsak bile. Hepsi bu kadar olurdu. Sadece bir gece.

Daha fazlası arkadaşlığımızı tehlikeye atardı. Çünkü kendimi tanıyordum ve bağlanacağımı biliyordum ve eğer aşık olursam ve o aynı şeyi hissetmezse... Yıllarca süren arkadaşlığımız bir anda yok olacaktı. *Puf.*

"Elbette, kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Belki de hepimiz kendimize yalan söyleme konusunda uzmandık. Kaşlarımı çattım. Bu burada ortak bir tema gibi görünüyordu.

"Hunter'la aranızdaki bu şeyin sıradan olduğuna kendini ikna ediyorsan, belki *sen* de kendine bunu söylüyorsundur."

Gabbi yere baktı, hâlâ Angelina için bir bardak su tutuyordu. "Kahretsin. Nereye gitti?"

Konu değiştiği için mutluydum, bu yüzden odaya baktım. "Belki Benjamin onu kaçırıp bahçelere götürmüştür? Gerçekten çok güzeller, değil mi?"

Gabbi'nin yanakları kızardı, pembe renk bronz teninden sızdı. "Evet. Evet, öyleler."

Tek umudum bir gün peri masalı gibi bir sona, mükemmel bir adamla mükemmel bir düğüne sahip olmaktı. Ama Daniel... o benim için böyle hissetmiyordu, bu yüzden hikâyemiz mutlu sonla bitmeyecekti. Sadece takılan ve bir daha bundan bahsetmeyen iki en iyi arkadaş.

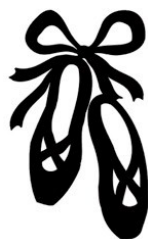
Böyle olması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

Charlotte

OceanofPDF.com

BİR AY SONRA.

S Minik balerinlerin odanın içinde daireler çizerek dönmelerini izledim. Elbette, ders verdiğim gençler kadar zarif değillerdi ama yine de sadece eğlenmek için burada oldukları yaşıydılar. Bazıları uzun süre dans etmeyi taahhüt ederek kalabilirler.

Kaliforniya'daki benzer bir dans stüdyosunda altı yaşında küçük bir çocukken ben de böyleydim. Ama bu işe aşık olmuştum ve işte yıllar sonra yeni nesle öğretiyordum.

"Gwen, çeneni yukarıda tut tatlım," diye minik esmere talimat verdim ve hepsine formlarıyla ilgili ipuçları verdim.

Bir saat süren dersimizi bitirdikten sonra çocukları gönderdim. Sınıfın çoğunluğu kızlardan oluşuyordu ama birkaç erkek çocuğumuz da vardı ve onlar da en az kızlar kadar baleden keyif alıyor gibiydiler. Her zaman favori seçmediğimizi söyledik ama benim birkaç tane vardı. İri mavi gözleriyle Faith, ailesi geçen yıl Türkiye'den buraya taşınan Arzum ve geldiğinde bana kocaman sarılmayı ihmal etmeyen Gwen.

"Bugün hepiniz gerçekten çok iyiydiniz!" Gülümsedim ve çocuklar odanın kenarlarına, onları eve götürmek için bekleyen ailelerinin yanına onlara beşlik çaktım. "Unutmayın, önümüzdeki hafta kış resitali için yeni dansımızı öğreneceğiz."

Haftalardır bunun için plan yapıyordum - küçük sevimli kostümler ve ona eşlik edecek mükemmel dans. Onları gerçekten parlayacakları yarışmalara götürmek dışında, dans öğretmeni olmanın en sevdiğim yanlarından biriydi.

Eşyalarını toplamalarını izlerken içimde bir gurur dalgası hissettim.

"Gelecek Pazartesi görüşmek üzere!" Sessizlik için minnettar bir şekilde kapıdan dışarı koşuşturan çocuklara ve ebeveynlere seslendim. Derin bir nefes vererek, arkadaşşıma dönmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım.

"Bugünkü ders mükemmeldi," dedi arkadaşım ve stüdyonun sahibi Juily, yüzünde bir gülümsemeyle, koyu kahverengi saçlarını kahverengi bir omzunun üzerinden tarayarak. Birkaç ay önce bana eşikle birlikte bir aile kurmaya çalıştıklarını söylemişti, bu yüzden o hamileyken ona yardımcı olmak için daha fazla sorumluluk alıyordum.

"Teşekkürler." Terliklerimi çıkarmak için eğildim. Normalde, çağdaş dans öğretirken çıplak ayakla ya da yarım tabanla giderdim, ama bale için bir mayo ve tayt giydim.

Geçen ay Angelina'mın düğününden döndüğümünden beri dengem bozulmuş gibi hissediyordum. Sanki bir şeyler eksikti ve ben bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Hayatımı seviyordum - dans öğretmek ve dansçılarımız için yeni koreografiler yaratmak, bir yandan da tutkularımdan biri olan dikişi gerçekleştirmek. Ama *yeterli* miydi?

Son zamanlarda, artık emin değildim.

"Son zamanlarda nasıl hissediyorsun?" Elini küçük yumrusunun üzerine koymuş olan Juily'ye döndüm.

"Güzel. Gerçi daha az çalıştığımndan beri işleri senin üstlenmeni takdir ediyorum. Naomi'nin de takdir ettiğini biliyorum."

"Sorun değil, gerçekten. Ayrıca, fazladan para işime yarayabilir."

"Isabelle de bu dönem bittikten sonra başka bir ders almaktan bahsediyor, yani bu senin üzerindeki yükün bir kısmını hafifletebilir."

"Gerçekten umurumda değil. Bu çocukları seviyorum."

Elini omzuma koydu ve kısa bir süre sıktı. "Sevdiğini biliyorum. Ve sana kesinlikle bayılıyorlar. Birçok velinin şimdiden gelecek yıl için yeniden kayıt yaptırmaktan bahsettiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim. "Bu çok iyi." Bir süredir küçük çocuklara ders vermiyordum, çünkü daha çok gençlerime odaklanmışım, özellikle de yarışmalara hazırlananlara. Ama bunu özlemiştim, her ne kadar kalbimi sızlatan bir yanı olsa da.

Onlara öğretmek bana istediğim ama sahip olmadığım tek şeyi hatırlattı. Görünürde olan ama yine de çok uzakta olan bir hayali.

Her zaman 25 yaşında evlenmeyi planlamıştım. 28'de çocuk sahibi olmayı. Ve her nasılsa, bu hayal benden gittikçe uzaklaşıyordu. Annemle en son konuştuğumda, telefonda gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordum.

O kadar yaşlı değilsin, diye ısrar etti. *Birini bulacaksın, Lottie, söz veriyorum.*

Ama nerede? İnternette flört etmeyi denemiştim ama hiç başarılı olamamıştım. Hatta bir keresinde dans stüdyosundan bekâr bir babayla bile çıkmıştım ama o *kıvılcım* hiç *çakmamıştı*.

Belki de sonsuza kadar bekâr kalacağımı kabullenmem gerekecekti. Önümüzdeki iki yılı çılgınca doğru adamı arayarak geçirmek istemiyordum. Sadece arkadaşlarımın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyordum.

Annemin bana Lottie demesinden nefret ederdim. Bana hala çocukmuşum gibi hissettirirdi. Üniversiteye gitmek için taşındığımda Lottie olmayı bırakmışım, Sacramento'da kalmak yerine Portland'a gitmeyi seçmişim. Bazen Kaliforniya'yı özlüyordum ama burada kendim olmaktan keyif alıyordum. Beni gölgede bırakacak bir ablam ya da bana bakmaya devam etmek istedikleri için onlarla yaşamaya devam etmemi isteyen ebeveynlerim yoktu.

"Biliyorsun, Naomi'nin kardeşi bekâr. İkinizi ayarlayabilir mi diye bakabilirim." Juily bazen aklımı okuyormuş gibi hissediyordum ama bunu ne kadar istesem de ilk randevulardan bıkmışım. Bir şeyler eksikmiş gibi hissetmek için kendimi süslemekten bıkmışım. *Kıvılcım*.

Başımı salladım ve onu başından savdım. "Sorun değil. Tüm bunlara biraz ara veriyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "*Bu mu?*"

"Biliyorsun..." Yüzümü buruşturdum. "Çıkmak." Düğünden beri bu fikir bana hiç cazip gelmiyordu.

"Seninle tanıştığımdan beri geçen beş yıl boyunca tek konuştuğın şeyin doğru kişiyi bulmak istediğın olduğuna eminim. Ne oldu?"

"Belki de bu benim için gerçekleşmeyecek. Peri masalı. *Birini* bulmak. Ve bu sorun değil."

Ne de olsa gerçek buydu. Hiçbir şey olmamıştı. İçimdeki mide bulandırıcı hissi görmezden gelmeye çalışarak o ilk randevulara daha fazla devam edemezdim.

Belki de çok istemiştim ve bu yüzden başıma gelmemişti. Bu yüzden bir süreliğine biriyle çıkmamaya yemin ettim. Doğru adamı aramayı bırakırsam belki karşıma diye düşündüm. Uzun zamandır tek istediğım buydu, birinin beni sevmesi.

Juily, "Sanırım seni görmek isteyen biri var," diye mırıldandı ve ahşap kapıdaki küçük cam pencereden yukarı baktığımda, o .

Son bir aydır kaçtığım adam. Dokuz yıllık en iyi arkadaşım. Daniel Bradford.

Üniversiteden mezun olduktan sonra geçen beş yıl içinde pek çok şey değişmişti ama değişmeyen tek bir şey vardı, o. O benim en iyi arkadaşımdı.

ilk senemden beri arkadaşım. Noelle ve kızlar da vardı ama aramızdaki ilişki farklıydı.

Ama tanışmamız ne kadar mükemmel olsun, bu benim sonsuza dek mutlu yaşamımın başlangıcı değildi. Asırların aşk hikayesi değildi. Dokuz yıl boyunca sadece en iyi arkadaş olmuştuk. Her şeyin değişebileceğini düşündüğüm o küçük an dışında, ondan beni öpmesini istediğim o an dışında - ilk öpücüğüm- hiçbir şey daha ileri gitmemişti. Ta ki bu yazıya kadar.

Hâlâ unutmaya çalıştığım bir hata.

Kapıyı çaldı ve sonuna kadar açtı.

"Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlığıma engel olamayarak söyledim. Beni en son ne zaman böyle stüdyoda ziyaret etmişti?

"Bugün senin doğum günün," dedi bir selamlama şekli olarak. Sanki bu her şeyi açıklıyordu. Giydiği takım elbiseyi ya da kollarındaki çiçekleri açıklarmış gibi.

"Yarına kadar kutlama yapmayacağımızı sanıyordum?" Kaşlarımı çattım. "Kız kardeşin şık bir İtalyan restoranında rezervasyon yaptırmış."

Daniel başıyla onayladı. "Yarın kutlama yapacağız. Tüm arkadaşlarımızla birlikte. Ama belki bu yemeğe çıkmak istersin diye düşündüm." Gömleğinin yakasını çekti. "Benimle birlikte. Hımm. Sadece ikimiz."

"Oh." Mayoma ve tayıma baktım. "Üzerimi değiştirmek için bir şey getirmedi..."

Eve gitmeyi, bir küvet kurabiye hamurlu dondurmayla kanepede oturmayı ve yirmi yedi yaşına girmiyormuş gibi davranmayı planlamıştım.

Geceyi onunla geçirmek daha iyi bir seçenek miydi? Bazı açılardan daha tehlikeliymiş gibi geliyordu.

"Yolda size de uğrayabiliriz."

Çantamı ve su şişemi yanımdaki yerden alıp Daniel'in yanına geçtim.

"Bunlar senin için. Biliyorsun." Utangaç görünüyordu, ki bu yıllardır ondan görmediğim bir şeydi. "En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

"Tamam." Juily'ye son bir kez baktım, o da arkamızdaki stüdyo ışıklarını söndürmeden önce bana küçük bir sırıtış attı. Geçen ay ne olduğunu ona anlatmamıştım ama bir şeyler sezdiğinden şüpheleniyordum. Bu tür konularda her zaman garip bir sezgisi vardı. "Yolu göster o zaman."

Onu otoparka, gri Tesla'sına kadar takip ettim ve arabanın içine girdim. Her zaman onun gibi kokuyordu, hafif bir elma ve baharatlı misk havası vardı. Koltuğa uzanıp derin bir nefes aldım ve sonra rahat bir nefes verdim.

"İyi misin?" Bana baktı ve arabasını koklarken beni yakaladığını anladım.

Başımı salladım. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Neden bahsettiğimi çok iyi bildiğini söyleyen bir bakışla beni iğneledi. Haftada birkaç kez takılmamızın ardından neredeyse sessizliğe bürünmemin nedeni buydu. Birbirimizi birkaç kez görmüştük ve geçen hafta Angelina ve Gabbi hastanedeyken ziyaret edebilmek için beni almıştı ama her şey... farklıydı.

Dirseğiyle beni dürttü. "Nedenini biliyorsun."

"Oh." Taytımın dikişini karıştırdım. "Sorun yok." Öyleydi, değil mi? "İyi olacağız, değil mi?"

Bana başını salladı ve sonra neyse ki konuyu kapattı ve stüdyodan çok uzakta yaşamıyor olmama rağmen yolun geri kalanını derin düşüncelere dalarak geçirdim.

Ben randevulara çıktım, o da çıktı. Ve zamanla, onu başka bir kıza gülümserken gördüğümde içimdeki batma hissini görmezden gelmek kolaylaştı. Eğer görmemiş gibi davranırsam, katlanmam daha kolay oluyordu. Ve eğer randevulara çıkmanın getirdiği mide bulantısını atlatabilsem, belki bundan bir şey çıkabilirdi. Ama hiçbir zaman *doğru* olmadılar.

Kaç tane ilk randevuya çıkmıştım? Yıllar boyunca düzinelerce. Ama yine de çok az ikinci randevu olmuştu. Üçüncüye ulaşan bir avuçtan azdı. Beni öpmesine bile izin verdiğim üç kişi. Ve bu *doğru değildi*.

Ama Daniel'la geçirdiğim o gece çok doğru hissettirmişti. Ve bana yıldızları gösterdiğinde, bana böyle dokunan ilk erkek, içime girdiğinde, her şey değişmiş gibi hissettirdi.

Daha önce olduğum kişi değildim.

Ama beyaz atlı prensimi aramaya devam edersem, onu bir gün bulabilecek miydim? Yoksa başından beri aptal mıydım?

Belki de peri masalına çok uzun süre inanmıştım. Belki de vazgeçme zamanı gelmişti.

Yeni bir rüya bulmak için.

Evimin bulunduğu siteye girve ben oturup önce evime, sonra da en iyi arkadaşşıma baktım. "Burada beklemek ister misin? Hemen geliyorum." Onun üst katta olması, göze alamayacağım bir mahremiyet gibi geliyordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sorun değıl. Ben de seninle geleceğim. Sen üstünü değıştirirken ben kanepede ."

"Tamam," diye kabul ettim, kapımı açarken ona bakıyordum. Kaldırırma doğru ilerlerken ona birkaç tereddütlü bakış attım.

"Ne?"

"Ne demek istiyorsun, *ne*? Neden garip davranıyorsun?"

Daniel kaşlarını çatı. "Ben . En iyi arkadaşşımanın güvenli bir şekilde dairesine girmesini sağlayamaz mıyım?"

"Tabii..."

"Bugün senin doğum günün Charlotte. Garip davranmıyorum. Sadece nazik davranıyorum."

Öyle ?

Onun hemen arkamda olduğunu bilerek, eski püskü dairemin merdivenlerini çıkarken dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim.

Birlikte takıldığımızda bunun genellikle onun evinde ya da dışarıda bir şeyler yaparken olmasının bir nedeni vardı. Mecbur kalmadıkça kimseyi küçücük, tek odalı daireme davet etmezdim.

Ön kapının kilidini açarak anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine attım. "Kendini evinde hisset!"

Dans çantamı odama taşıdım ve aceleyle dolabıma girerek bu akşam sadece ikimizin olacağı yemekte giymek için uygun bir şeyler bulmaya çalıştım. Onun için şık giyinmem gerektiğı konusunda endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmışım. Beni üniversitedeki eşofman altlarımdan koşu kıyafetlerime kadar her şeyle görmüştü. Elbette süslenmek hoşuma gidiyordu ama bunu *kendim* için yapıyordum.

Gözlerim renk kodlu dolabımın içindekilere takıldı, arka sıranın tamamı pastel elbiselerden oluşuyordu. Çoğunlukla pembe, her ne kadar insanlar bu rengi sevdiğim için benimle dalga sevseler de. Elbiselerin yarısını kendim dikmişim, zamanın ve sevginin emeğı olan bu elbiselerden birini her giydiğimde yüzümde bir gülümseme belirliyordu.

Özellikle de neredeyse hepsine cep koyduğum için.

Eylül sonunda Portland'da hava soğumaya başlamıştı, bu yüzden kat kat etekli pembe bir elbise ve beyaz bir kot ceket giydim. Bir çift topuklu çizme giydim - sadece o ve ben olduğumuzda hep yüksekliğe ihtiyacım olduğunu hissederdim. Şimdi tek ihtiyacım olan saçımı ve makyajımı düzeltmekti.

"Charlotte?" Daniel seslendi ve diğer odadan hışırtılar duydum. "Bir saniye!" Yanıt verdim, sarı saçlarımı bir saç fırçasıyla taradım ve saçlarımı gözlerimden uzak tutacak şekilde yarı yukarı, yarı aşağı bir şekilde tutturdum.

Kirpiklerime bir kat daha rimel sürdüm, ince bir tabaka çilek aromalı, ışıltılı pembe dudak parlaticısını

Dudaklar, ve sonra iyi dedi.

Bu bir *randevu* değildi, bu yüzden sabah yaptığım makyajın geri kalanını tazelemeye zahmet etmedim.

"Ben hazırım-" diyerek yatak odamdan çıkmaya başladım ama Daniel'ın yüzündeki ifadeyi görünce aniden durdum.

"Char?" Mutfağında durmuş, "Kahretsin!" diyordu. "Charlotte, bu nedir?" Daniel bir kâğıt parçası uzattı. Belli ki yeterince iyi saklamadığım bir kâğıt. En başta tezgâhın üzerinde bıraktığımı unutmuşum.

Ama bakmama bile gerek ne yazdığını biliyordum.

"Kızma." Yüzümü buruşturdum.

Neden kaldırmadım ki?

"*Deli* mi?" Dondu kaldı, şok içinde bana bakıyordu. "Charlotte, kızgın değilim. Sana asla kızmam. Ben sadece... Neden bana söylemedin?"

Tüm en iyi arkadaşlarımla çok yakın olmama rağmen, hepsinden sakladığım ufacık bir sır vardı.

Büyük, *korkunç* bir sır.

"Ev kiramın o kadar çok arttığını ve ödeyemeyeceğimi mi söylüyorsun? Zaten zar zor geçiniyordum? Tahliye edilmeye yakın olduğumu?" Utanarak yere baktım ve sesim . "Kimsenin acımasını istemedim. Özellikle de senin. Her şeyden sonra olmaz."

Son zamanlarda evim, araba taksidim ve hâlâ ödemekte olduğum öğrenci kredilerim arasında neredeyse hiç param kalmamıştı. Geçimimi sağlıyordum elbette ama *başarılı* değildim.

Diğer arkadaşlarım gibi değildi. En kötüsü de, bana yardım etmek için bir saniye içinde atlayacaklarını biliyordum. Ama bunu kendim yapmalıyım. Yine de bu gerçekle henüz yüzleşmek istemiyordum. Tüm bunlara rağmen, Daniel mutfağında dururken açıkça yüzleşecektim. Orada öyle bir varlığı vardı ki, sanki oraya aitti ve bunu neden bu kadar ani fark ettiğimi bilmiyordum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, değil mi?

Elindeki kâğıdı tezgâhın üzerine bıraktı ve uzun bacakları sayesinde iki adım gibi gelen bir hızla bana doğru yürüdü. Sonra gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Benim 1.80 boyuma karşılık 1.80 boyum vardı ve birden kendimi çok küçük hissettim.

Gözyaşlarımın gözlerime batmasına izin vermemeye, onun karşısında güçlü durmaya çalıştım ama sanki her şey parçalanıyormuş gibi hissediyordum. "Kendimi başarısız hissediyorum. Sanki... hiçbir şey benim için işe yaramıyor."

Elleriyle çenemi kavradı ve bakışlarıyla buluşmak için başımı usulca yukarı kaldırdı. "Sen başarısız değilsin Charlotte. Bir an bile öyle olduğunu düşünmeni istemiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım, ceketimi vücuduma sararak içime çekilmeyi diledim.

Ay sonunda kiram artıyordu ve bir oda arkadaşı bulmazsam ya da taşınmazsam mevcut gelirimle kirayı karşılayamazdım. Elbise ve dans kostümleri yaptığım yan işimden bile yeterince kazanamıyordum. Dans stüdyosunu bırakmadığım sürece daha fazla müşteri kabul etmek için yeterli zamanım yoktu ve o çocukları her şeyden çok seviyordum. Stüdyoda verdiğim ekstra derslerle bile dikiş için fazla mesai yapıyordum.

Yani sıkışmıştım.

Beynim fazla mesai yapıyor, dizüstü bilgisayarımda kredi kartı faturama her baktığımda aradaki farkı nasıl kapatabileceğimi düşünmeye çalışıyordu. Harcamalarımı zaten kıstmıştım, geriye ne kalmıştı? Kitaplarımı satabilirdim. Ama bu yapmak istediğim son şeydi.

Kitaplarım benim en değerli eşyalarım gibiydi.

"Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Ben varım. Bunu biliyorsun."

Omuzlarım düştü. "Biliyorum, ben sadece... bu işi kendim halletmek istedim. Ekstra siparişler alıyorum, dans stüdyosunda daha uzun süre çalışıyorum, ama sadece... yeterli değil."

Ben yeterli değilim.

Ve belki de bu düşünce o kadar doğru geldi ki sonunda gözlerimden bir damla yaş akmasına izin verdim.

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

Daniel

S Vuruldu. Ağlıyordu.

Doğum günü yemeğine böyle başlamak istemezdim. Bu gecenin böyle geçmesini planlamıştım ama bu değildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerinin altındaki yaşları silerek. Gerçekten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı - bedenlerimiz arasında biraz boşluk bırakmak için. Benimki bu yakınlığı biraz *fazla* seviyordu. Ve eğer bu gece ona sormam gereken şeyi soracaksam, aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Düğünde olanların tekrarlanmasına neden olmamak için.

Beni bir ay daha uzaklaştırırsa buna dayanamazdım. "Buraya çiçekler için bir vazo aramaya geldim-"

su ve pembe zambaklarla doldurduğum bardak. En sevdiği çiçektir ve onları gördüğünde yüzünün aydınlanması, sırf o gülümsemeyi görmek için her hafta ona çiçek almak istememe neden oluyordu. "Tezgahın üzerinde öylece duruyordu. Burnumu sokmak istememiştim."

"Hayır, ben-" Charlotte başını salladı. O benim en iyi arkadaşım ve böyle bir şeyi benden saklamış olması canımı acıtıyordu ama bu konuda konuşmasını engelleyen şeyin gururu olduğunu biliyordum. "Bildğin iyi oldu. Ben sadece..." Dairesinin etrafına bakındı. "Bunu kimseye itiraf etmek istemedim. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Dürüst olmak gerekirse, onun evinden nefret ediyordum. Küçük ve karanlıktı ve şehrin en iyi bölgesinde değildi. Taşındığında ona da söylemişim ama bana kocaman bir gülümseme ile her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Burası *onun* eviydi ve bu yüzden burayı seviyordu. Ama taşındıktan sonra bana daha az geldiğini fark etmişim. Bugünlerde birlikte vakit geçirdiğimizde, arkadaşlarıyla, benim evimde ya da şehirde oluyordu.

"Neden ailenizden yardım istemediniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Anne, o..." Charlotte başını salladı. "Onların parasını istemiyorum. Bağımsızlığımı seviyorum." Bunu bana daha önce de itiraf etmişti. Üniversite için Portland'a taşınmasının ve orada kalmasının nedeni buydu.

"Yardım etmeme izin verir misin? Evimde bir misafir odam olduğunu biliyorsun." Birkaç yıl önce işimin yakınında küçük bir başlangıç evi satın almıştım ve itiraf etmeliyim ki orada yalnız yaşamak bazen yalnız hissettiriyordu. Bir köpek almayı düşünüyordum ama henüz cesaretimi toplayıp bir köpek aramaya başlamamıştım.

"En iyi arkadaşım Daniel'in sırtından geçinemem," diye homurdandı.

"Tamam." Onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım. Bu yanıtı kabul etmeyecektim, ama yola gelmeden önce ona zaman tanıyacaktım. Şimdilik planlarımız vardı. "Bunu sonra düşünürüz. Yemeğe gitmeliyiz."

Kollarını sırtıma doladı, bırakmadan önce sıkıca sıktı. "Tamam. Evet. Akşam yemeği." Charlotte çekildi ve kıyafetini düzeltti, bana bakmadan önce gözlerini sildi.

Onu ağlarken görmenin kalbimi ne kadar acıttığını bilmediğini umarak ona küçük bir gülümseme verdim. Yıllar içinde ifadelerimi kontrol etmeyi öğrendiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu ama ona karşı ne yapacağımı bilseydim lanet olsun.

"Harika. En iyi arkadaşımın doğum günü için sadece en iyisi."

Bu onun kıkırdamasına neden oldu ve bu ses beni biraz rahatlattı. Birbirimizi birkaç kez görmüş olsak bile onu çok özlemiştim.

"Büyük bir doğum günü değil ki . Sadece yirmi yedi yaşıma giriyorum." Dudağını ısırdı. "Ve yarın diğer herkesle birlikte kutlayacağız."

Diğerleri arasında kız kardeşim Angelina ve kocası Benjamin, Noelle ve erkek arkadaşı Matthew ve artık Benjamin'in erkek kardeşi Hunter'la çıkan Gabbi de vardı. Kızların hepsi çok iyi arkadaştı ve her yıl onlarla birlikte kutlama yapmayı ne kadar çok istediğini biliyordum.

Elimde olmadan bencilce davranıp en iyi arkadaşım ile da baş başa bir gece geçirmek istedim.

"Nereye ?" Onu merdivenlerden aşağı indirirken mırıldandı, bu sefer önce ben gidiyordum, böylece onu tekrar kollarıma almayı ne kadar istediğimi düşünmedim.

Kahretsin. Kendimi tekrar kontrol altına almam gerekiyordu. Özellikle de tatlıdan önce.

"Bu bir sürpriz." Merdivenlerin geldiğimde ona elimi uzattım. "Hoşuna gidecek, söz veriyorum."

Ve elini benimkine koyduğunda, hiçbir şey o kadar doğru gelmemiştir.
Böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Valeye arabamın anahtar kartını uzatırken Charlotte'un gözlerindeki merakla binaya bakmasını izledim. Portland şehir merkezinde, otuz kat yukarıda, neredeyse tüm şehrin manzarasını görebileceğiniz bir restoranda yer ayırtmışım.

Onu binanın içine ve asansöre kadar götürürken, restorana adım attığımızda yüzünün nasıl değiştiğini görebiliyordum. "Aman Tanrım. Burası harika bir yer," diye fısıldamak için bana doğru eğildi.

Giriş yaptıktan sonra bizi dev pencerelerden birinin hemen yanındaki masamıza götürdüler. Onun için sandalyesini çektim ve sonra karşıdaki benimkine yerleşerek ona kocaman bir gülümseme verdim. "Mutlu Yıllar."

Bunu tekrar rayına oturtmalıyım. Özellikle de daha önce evinden bahsederek onu neredeyse ağlattıktan sonra.

Gözleri restoranın içinde dolaştı. "Bu gerçekten güzel. Yani, *yol* gibi her zaman gittiğimiz yerden daha güzel. Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

Kıkırdayarak menümü açtım. "Sorun değil. Bugün senin doğum günün. Ne istersen al."

O sarı saçları, parlak gri gözleriyle onu Angelina'nın birinci sınıf yurdunda gördüğüm ilk günü hâlâ hatırlayabiliyordum. Bir an için kalbimin göğsümde durduğunu sanmışım. Sevimli beyaz bir tişört ve küçük pembe kadife bir elbise giyiyordu ve evet, ben gidiciydim. O gece yatağıma uzanmış, ikinci yılıma hazırlanırken tek bir şey düşünüyordum.

Bir gün o kızla evleneceğim.

Onun hakkında bir şey biliyor muydum? Hayır. Henüz değil, ama öğrenecektim.

Yapacaktım, kendime söz verdim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum; kahvesini nasıl içtiğini, bana gülümsediğinde nasıl görüldüğünü, en sevdiği rengi ve hayatının tüm parçalarını. Ve eğer bu beni içten içe zayıf hissettirmediyse lanet olsun - yeni tanıştığım bir kızla bu kadar ilgilenmek. Kelimenin tam anlamıyla sadece adımı biliyordu ama işte oradaydım.

İlk görüşte aşka hiç inanmamışım ve buna tam olarak öyle de demezdim ama onda tanımak istediğim bir şeyler vardı. Utangaç ve sessiz kişiliğinin altında bana ihtiyacı olan biri vardı.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar. En ılgın hayallerimde bile onun kampüsteki en yakın arkadaşlarımdan biri haline geleceğini tahmin edemezdim. O dört yıl boyunca başka arkadaşlarım da oldu elbette. Sınıfta konuştuğum mühendislik öğrencileri, oda arkadaşım, her zaman yakın olduğum kız kardeşim, ama Charlotte her zaman birlikte vakit geçirmek istediğim kişiydi. Arkadaşlığımıza ne kadar güvendiğime hâlâ inanamıyordum.

Ama şimdi, bu gece onun önünde otururken?

Ne istediğinden bu kadar eminken onu kaybetmekten bu kadar korkar hale nasıl geldiğimi merak ediyordum. Arkadaşlığı seçmek, onunla bir daha hiç konuşmama ihtimalinden daha iyiydi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Son birkaç yılımı o kadar çok çalışarak geçirmişt看 ki, bir baktım neredeyse otuz yaşıdayım, hâlâ bekârım ve en son ne zaman biriyle çıkmıştım?

Bunu en son ne zaman istemişt看? Bir ses beynimi kemiriyordu. Zaten hiçbirini Charlotte'la kıyaslanamazdı.

Onu kaybetme riskini almaktansa sadece arkadaş olarak kalmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ama tam da bunu yapmış ve düğünde neredeyse her şeyi berbat etmiştim, değil mi?

Garson elinde bir ekmek sepetiyle geldi ve siparişlerimizi aldı. Benim için biftek, Charlotte ise domuz filetosu ve paylaşmamız için peynirli makarna sipariş etti.

"Pekâlâ... Bana haftanızdan bahsedin. İşte yeni bir şeyler oluyor mu?"

Üzerinde çalıştığım tüm projeleri düşündüm. Bir yapı mühendisi olarak çok fazla hesaplama ve tasarım yapıyordum, ancak teknik özelliklerden çok fazla bahsederek Charlotte'u sıkmak istemiyordum. Bazen ona firmamın inşa ettiğı binalar için yaptığım tasarımları gösteriyor ve bitmiş projeyi gezdiriyordum. Altı yılı aşkın süredir bu işi yapıyordum ve işimi hâlâ seviyordum. Bu iyi bir şeydi.

"Bu hafta pek bir şey yok ama şirkette yeni bir iç mimarımız var. Stella. Harika birine benziyor."

"Oh, bu çok güzel. Bir öncekine ne oldu?" Sepetten bir rulo aldı, bir parça kopardı ve ağzına attı.

"Geçen ay emekli oldu." Kaşlarımı çattım. "Bunu sana söylememiş miydin?" "Hayır."

"Evet, onlar..." Charlotte'un telefonu masanın üzerinde çalarak düşüncelerimi böldü. Yüzü boş bir ifadeyle telefona baktı ve ekranı ters çevirerek yüzünün aşağı dönük olmasını sağladı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Ciddiyim. Char. Sana gerçekten neler oluyor? Sürekli benden kaçırıyorsun, sorularımdan kaçırıyorsun ve ben sadece... senin için endişeleniyorum." Son zamanlarda morali bozuk görünüyordu ve yapabileceğim hiçbir şey uzun süre moralini düzeltecekmiş gibi gelmiyordu. Sadece gülümsemesini görmek istiyordum.

Derin bir nefes aldı. "Hiç gerçekten istediğiniz, *çok* istediğiniz ama sahip olamadığınız bir şey oldu mu?"

"Elbette." Boğazımı temizledim. *Sen.* "Ne oldu?"

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," diye mırıldandı Charlotte.

Başımı salladım. "Mümkün değil." Bana her şeyi anlatabilecek kadar içini ve dışını bildiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Lavender yine hamile." Ablası. Başımı salladım. "Ve sanırım ben..." Yanakları pembeleşti ama cümlesini bitirmedi. "Hayatımın bu noktasında çoktan biriyle birlikte olacağımı düşünmüştüm, anlıyor musun? Yirmi yedi yaşına gelip hâlâ bekâr olacağımı düşünmemiştim. Bir ailem olsun istiyorum. Onun sahip olduğu her şeyi istiyorum." Charlotte yüzünü buruşturdu. "Bu beni kıskanç ve nankör biri gibi gösteriyor ve..."

"Anladım."

"Öyle mi?"

"*Küçük* kız kardeşim yeni evlendi. Ondan on dört ay büyüğüm ve ilk düğümü o attı. Sence ben nasıl hissediyorum?"

"Oh. Bunu düşünmemiştim."

"Onun için mutlu olabilir ve yine de sahip olduğu her şeyi isteyebilirsiniz. Senin de hayatta bir şeyler istemeye hakkın var, biliyorsun. Ve istediğin her şeye sahip olmalısın."

Islak gözleri benimkilere parlıyordu ve içimden kendime lanet ettim, çünkü eğer bu gece söylediğim bir şey yüzünden tekrar ağlarsa, kesinlikle kendimi kaybederdim. Onu teselli etme ihtiyacım çok büyüktü.

Yemeğimiz geldi ve biz yemeğe dalarken sohbetimizi böldü. Bütün yemek boyunca, *bu çok güzel ve seninkinden biraz daha alabilir miyim* gibi birkaç inleme dışında neredeyse iki kelime konuşmadık. Glutensiz makarnası bile inanılmazdı.

Son birkaç lokmaya geldiğimizde, sonunda açmak için kendimi zorladım. Çılgınca mıydı? Tamamen. Belki üniversitedeki konuşmamızı bile hatırlamayacaktı ve ben de aptal gibi görünecektim.

Onun yerine, bir sonraki söylediği şey beni tamamen şaşırttı.

"Bebek sahibi olmak istiyorum."

Ne oldu? Gözlerim yukarı fırladı, onunkilerle buluştu. Bebek mi? "Sen..." Gözlerimi kırptım. "*Şimdi* mi?"

Başını salladı. "Bir süredir bunu düşünüyordum ve artık gençleşmiyorum. Her zaman anne olmak istemişimdir." Charlotte bir taze fasulye daha çatalladı, ağzına götürürken gözlerime bakmadı. "Sen ne düşünüyorsun? Tatlı alalım mı?"

Bunu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirecek miydi? "Ama..."

bebek sahibi olmak istiyordu? Birlikte yatmıştık ama bunun bana bunun bir parçası olmayı isteme hakkı verdiğini düşünmüyordum. Ama onun başka birinden bebek sahibi olma düşüncesi... Bu bana enayi yumruğu gibi çarptı.

Çünkü onu istiyordum. Ve bebeğimi doğurmasını istiyordum. Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Daha fazla bekleyemedim. Sadece en iyi arkadaş olmayı kabul edemezdim. Çünkü ben de hiçbir şey söylemeyerek onu kaybetme riskini alıyordum.

Başını eğerek bana baktı. "Çok tok , değil mi?"

Küçük görünüyor olabilirdi ama dans dersleri ve formda kalmak için yaptığı egzersizler sayesinde ne kadar yiyebildiği artık beni rahatsız etmiyordu.

"Dinle Char, seninle bir şey konuşmak istiyorum ve bunun çılgınca gelebileceğini biliyorum ama beni dinle, tamam mı?" Derin bir nefes aldım. Ve sonra hayatım boyunca söylediğim en önemli cümleyi söyledim.

"Evlenmeliyiz."

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

Charlotte

"W evlenmeliyiz."

"Ne?" Gözlerim açıldı, önümdeki yemek tamamen unutulmuştu.

"Yapmalıyız-"

"Ben de öyle dediğini sanmıştım." Kaşlarımı çattım. "Ama-" Beynim saatte bin mil hızla çalışıyordu. *Ne?*

Tamam, az önce bebek sahibi olmaktan bahsetmişim ama bunu kendi başıma yapacağımı kastetmişim. Ondan bunu benimle yapmasını istemiyordum. Düğünde birlikte yatmadan önce bile bunu düşünüyordum. Ve geçen ay, bunu araştırıyordum.

Ben bağımsız bir kadındım. İstersem kendi başıma bebek sahibi olabilirdim. Ne de olsa sperm bankaları vardı.

Yine de aniden yaptığı teklif, buna teklif bile denebilirse, sürpriz oldu. Bunu beklemiyordum.

"İkimiz de otuzumuza kadar kimseyle tanışmazsak evleneceğimizi söylemiştik, değil mi? Zaten neredeyse geldik. Birkaç ay içinde yirmi dokuz yaşıma gireceğim. Neden şimdi evlenmiyoruz?" Daniel omuz silkti, sanki bu dünyanın en sıradan ifadesiymiş gibi."

"mi?" Ona baktım. "Evlilik anlaşmamızdan para kazanıyorsun. *Şimdi* mi?"

Kahretsin, tatlı sipariş etmeliydik. Şu anda dikkatimi dağıtmak gerçekten işime yarayabilirdi.

Bu adam -en iyi arkadaşım, tüm üniversite yıllarım boyunca yanımda olan, arkadaşlığı benim için her zaman çok önemli olduğu için hiçbir zaman gerçekten *öyle* bakmadığım bir adam- sadece baktı.

"Evet, aynen öyle. Charlotte... sen benim en iyi arkadaşısın. Sana değer veriyorum. Ayrıca, ikimiz de hâlâ bekâsız. Hunter ve Gabbi birlikte olduklarına göre, geriye bir tek biz kaldık ve Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca bu konuda bizimle yeterince dalga geçtiler." Bunu büyük bir kesinlik ve netlikle söylemişti. Bu sırada benim beynim hâlâ burada tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Ve birlikte iyi olduğumuzu zaten biliyoruz."

"Dur bakalım. Şu anda tam olarak ne diyorsun?"

", bilirsin... *gerçekten* birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin verirsek?" O... *Ne?*

Ona bakakaldım. "Yani... Sahte bir evlilik mi?" Pencereden dışarı, Portland şehir merkezinin manzarasına baktım, beynimin işlemesi için biraz zamana ihtiyacım vardı. Hayatlarımızın geri kalanından, birbirimizle bir tür işlem anlaşması gibi evli olmaktan bahsetme şekli beni duraksattı.

Bunca zaman sonra, üniversitede yaptığımız aptal evlilik anlaşmasının bir *şakadan* başka bir şey olmadığını düşündüm. Belki de mezuniyetinin yaklaşmasıyla yaşadığı çaresizlikten kaynaklanıyordu. Gerçek olduğunu düşünmemiştim.

Elbette, hiçbir parçam üniversitedeki son yılımı onsuz geçirme fikrinin içimde biraz boşluk hissettirdiğini ona itiraf etmek istemiyordu. Elbette, arkadaşlarım vardı ve onlar bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlardı, ama onunla aramızdaki bir şey... farklıydı. Belki de bu yüzden kabul etmiştim.

"Hiç düşünmemiştim..." Sonraki yıllarda bu konuyu hiç açmadık. Ben çıktım, o çıktı ve bu konuyu bir daha hiç konuşmadık. Ta ki bugüne kadar.

Bir kaşını kaldırdı ve yüzü kararlı bir hal aldı. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ayrıca, sana istediğini verebilirim."

Bunun mümkün olduğundan emin değildim, çünkü *tam olarak* ne istediğimi bilseydi, bu tuhaf teklifi yapmasına imkân yoktu.

"Bu tam olarak nedir?"

"Bebek sahibi olmak istiyorsun, değil mi? Sana bir tane vereceğim."

Suyumu tükürdüm. Bebek mi? Daniel'dan mı? "Bu tam olarak nasıl olur?"

Bir kaşını kaldırdı ve bir kolunu masaya yasladı. "Normal yol, sanırım."

Bir yudum suyu daha dikkatle yuttum, tekrar tükürmemek için kendimi zor tuttum. Ya da hiperventilasyon. Muhtemelen ikisi de. "Sen... Ben... Biz

bunu bir daha yapamazsın."

Bunun evlilikle birlikte geleceğini varsaymalıydım, ama bu bilgi omurgamda bambaşka bir dizi düşünceye yol açtı.

En iyi arkadaşımın akşam yemeğinde düşünmemem gereken *lezzetli düşünceler*. Sırf bu yüzden kendime asla izin vermediğim düşünceler. Angelina'nın düğününden sonra onu kendimden uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Çok gerçekçiydi ve asla . Beni o görmüyordu. Bu sadece... kolaylıktı. Belki kendime bunu yeterince söylersem, kafama dank ederdi.

"Birlikte iyi çalıştığımızı zaten biliyoruz. Zaten boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Bu da çok farklı olmazdı." Üniversiteden beri bu böyleydi. Erkek arkadaşlarıyla bile, onlarla benimle geçirdiği kadar çok zaman geçirmeyi pek tercih etmemişti.

"Ama... Evli olurduk. Yani *çok daha* farklı olurdu."

Bana sessiz olmamı söyler gibi bir bakış fırlattı. "İkimiz de bir aile kurmak istiyoruz. Bu çok mantıklı." Elini benimkinin üzerine koydu. "Birbirimizin ailesi olabilir ve kendi ailemizi kurabiliriz."

Başka tarafa baktığımda, gözlerimin tatlı menümde delikler açabileceğine yemin edebilirdim. O kadar kararlı bakıyordum ki.

Böyle bir zamanda cheesecake istemek yanlış mıydı?

"Charlotte," dedi, yumuşak bir sesle, ancak ikna edici bir sestten daha fazla. "Mantıklı. *Biz mantıklı davranıyoruz.*"

"Ama biz... *sevmiyoruz.*" Kelimeler boğazımda düğümlendi. Sadece bana baktı. "Sevmiyor muyuz?"

"Öyle değil." Evet, onu seviyordum. En iyi arkadaşını sevdiğin gibi. Arabayı çekerken camdan "*seni seviyorum!*" diye bağırdığınız türden. Ama onu o büyük, çılgın şekilde sevmiyordum. Kendimi bir geceliğine onun bedeninde kaybetsem, ona her zaman özel biri için sakladığım parçamı versem bile.

Ama bu aşk değildi.

Her zaman evlendiğimde bunun aşk için olacağını düşünmüştüm. Hep bunu bekliyordum, değil mi? Seni o kadar çok seviyorum ki acıtıyor türünden bir aşk. Ruh eşini bulmanın getirdiği tüm o tutku ve ateş. Damarlarınızda dolaşan o çılgın, kör edici aşk. Ama belki de onu bulacağıma inanarak kendimi kandırıyordum. Çok sessizdim, çok korkuyordum ve kendimi ortaya koyamayacak kadar dehşete düşmüştüm.

Ve belki de yirmi yedi yaşına girmek, istediğim aşkı bulmak için son kullanma tarihimle birlikte gelmişti. Birbirimizi hala seviyorduk, evet en iyisi gibi

arkadaşlar yaptı, çünkü birbirimizi *seviyorduk*, ama o bana *aşık* değildi. Bu kadarını biliyordum. Bana hiç hayatı boyunca gördüğü tek kadınmışım gibi bakmamıştı ve bunun neye benzediğini biliyordum - bunu en iyi arkadaşlarımda görmüştüm.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca hepsinin teker teker aşık olmasını izledim. Onlar için çok mutluydum. Gerçekten hayatlarının aşkını bulmuşlardı, yıllardır okuduğum mükemmel kitap sevgilileri gibi. Bunu çok özlemiştim. Çünkü yalnız kalmak istemiyordum. Bir koca, beyaz bir çit istiyordum. Birlikte bir hayat. Ama buna rağmen masanın ucunda oturan hep bendim, tek başıma.

"Evet de," diye fısıldadı, "bunun geleneksel bir evlilik olmayacağını, her şeyi yanlış yaptığımızı biliyorum... ama umurumda değil. Evlenebiliriz. Bir bebeğiniz olabilir." Elimi sıktı.

"Bunu... düşünebilir miyim?" Bu soru bile beni irkiltti. Bir kerede çok fazla şey vardı.

"Tabii ki yapabilirsin." Daniel'ın elimi sıkması ve yüzündeki sıcak gülümseme, her nasılsa her ikisi de anında daha iyi hissetmemi sağladı.

Başka bir şey söylemek istedim ama kendimi durdurdum. Eğer ona gerçekten evet dediysem, aceleci davranmanın bir anlamı yoktu. "Sanırım cheesecake alacağım," diye mırıldandım, hâlâ menüye bakıyordum

Kıkırdadı. "Char, gerçekten ciddiym. Ne istersen alabilirsin."

Nedense sadece tatlıyı kastettiğini düşünmedim.

İKİNCİ gece üst üste, en iyi arkadaşlarımla doğum günümü kutluyordum. Ancak bu gece, Portland şehrinin panoramik manzarası ya da Daniel'ın sözleriyle dikkatimi dağıtacak bir şey yoktu.

Evlenmeliyiz. Sana bir

bebek veririm.

Birbirimizin ailesi olabiliriz.

İkinci kadeh şarabımı bitirdim ve bir tane daha sipariş etmeyi düşündüm.

"Senin için evde bir pasta yaptım." Ben yemeğimi yerken Noelle bana gülümseyerek şöyle dedi. Pasta yapmayı çok severdi, en büyük eğlencelerinden biriydi.

Buharlı romanlar yazmak dışında. "Glutensiz funfetti, vanilya kreması, en sevdiğin. Pembe, tabii ki."

"Teşekkürler." Ona en iyi gülümsememi verdim.

Bu yıl, doğum günü pastamın üstündeki mumları üflerken dileğimin ne olacağını düşünmek zorunda kalmadım. Bunun bir anlamı yoktu, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, on altı yaşımdan beri aynı dileği tutuyordum. Aşık olmak. Hayatımın aşkıyla tanışmak.

Kendimi bildim bileli yıldızlar, karahindibalar ve kirpikler diliyordum. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü ne kadar okursam okuyayım hayatım kesinlikle bir aşk romanının konusu değildi. Son zamanlarda, bunun benim için gerçekleşeceğini giderek daha az hissediyordum. Özellikle de en iyi arkadaşlarımdan hepsi ciddi ilişkiler içinde ya da evliyken ve ben yalnızken. Ama öyle olmak zorunda değildim. Dün gece Daniel'ın evlenme teklifini düşünmeden edemedim.

Çünkü bu yıl... En iyi arkadaşım bana istediğim her şeyi teklif etmişti. Her zaman istediğim tek şey hariç. Gerçek aşk. Buna asla sahip olamayacağımızı kabul ederek onunla evlenebilir miydim?

"İyi misin?" Daniel yanıma dörterek beni düşüncelerimden uyandırdı. Sakız pembesi manikürüme rağmen son birkaç dakikadır başparmağımı çiğniyordum.

Omuz silkerek, "Peki." diye mırıldandım. Bakışlarından kaçınmaya çalıştım, çünkü içimi görebileceğini biliyordum. Aramızdaki şey de buydu; birbirinizin her şeyini bilmeden neredeyse on yıllık bir arkadaşlığa sahip olamazdınız.

Ve Daniel Bradford, o benimkini biliyordu.

"Hâlâ dün gece söylediklerimi mi düşünüyorsun?" diye sordu beni her zaman düşüncelerimden uzaklaştıran o alçak, yumuşak sesiyle.

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." Gözlerine -altın rengiyle çillenmiş o zengin, kahverengi gözlerine- bakarken iç çekişimi tutamadım.

Elini benimkinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Senin için buradayım. Kararını verdiğinde." Sonra bana küçük bir gülümseme gönderdi - uzun zamandır benim olduğunu hissettiğim bir gülümseme.

Birbirimizle göz göze gelmeye devam ettiğimizde midem biraz bulandı ve kızarıklığımı gizlemeye çalışarak başka tarafa baktım.

O bakış. Birçok kadın bu bakışın diğer ucunda olmuştu, emindim ama ben hiç olmamıştım. Daha önce olmamıştı. *Peki neden şimdi...?*

Noelle'in gözleri benimkilere takıldı ve kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Bu yıl Cadılar Bayramı için herkes heyecanlı mı?" Noelle'in uzun boylu sarışın erkek arkadaşı -Matthew- bir kolunu kız arkadaşının sandalyesine dolayarak hepimize sordu. "Her şeyi planlamaya başladık bile."

Noelle sırttı. "Bunu yıllık bir şey haline getirdiğimiz için mutluyum. Kuzenim bu yıl geliyor ve herkes arkadaşlarını getirebilir. Ne kadar çok o kadar neşeli. Tek şartımız kostümler."

Geçen yılki Cadılar Bayramı partisinde tek resmi çift onlardı. Mezuniyetinin son yılında tanışmışlardı, o kampüste Salon Yöneticisi olarak çalışırken adam da Profesör olarak çalışıyordu. Bize önümüzdeki ay evlenme teklif etmeyi planladığını söylemişti ve evlenme teklifine yardımcı olmamız için bizi işe almıştı. Kızın en yakın arkadaşlarını da teklife dahil etmek istemesinin çok hoş olduğunu düşünmüştüm.

Angelina ona bakarak, "Bu yıl seçim sırası bende," dedi. Geçen yıl, şimdi kocası olan Benjamin'i de etkinliğe getirmişti; Benjamin'in bariz hayranlığına rağmen birbirlerine olan aşklarını hâlâ inkâr ediyorlardı. Batman ve Kedi Kadın gibi giyinmişlerdi.

"Neyi seçersen seç mükemmel olacak," diye kabul etti Benjamin, onun yanağını öperek. Benjamin'e küçük bir göz devirme hareketi yaptı ama gülümsemeyi de bırakmadı. Balayından yeni döndükleri için Avrupa tatili sonrası bronzluğuyla adeta parlıyordu.

Hunter'ın dudakları kendi gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrıldı. "Ahh, Cadılar Bayramı partisi. Harika anılar."

Geçen hafta Angelina'yla birlikte geçirdikleri trafik kazasından sonra kolu alçıya alındığı için yemek yemekte zorlanan Gabbi'ye baktı. Neyse ki herkes iyiydi, sadece birkaç çürük ve kırık bir kemik vardı ama yine de Hunter'ın yardım etmek için çatalla küçük lokmalar aldığını görmek kalbimi çarptırdı.

Geçen yılki partide tanışmışlardı, çünkü Benjamin pediatri bölümünde çalıştığı hastanedeki nöbetinden çıktıktan sonra kardeşini oraya sürüklemişti. Angelia ve Benjamin'in nedimleri ve sağdıçları olarak bir arada kaldıktan sonra birbirlerine aşık olmuşlar ve arkadaş grubumuzun en yeni çifti haline gelmişlerdi. Ve sonra *biz vardık*. En iyi arkadaşlardık ama birlikte değildik.

Ve geçen hafta bize bakarak *iki tane olduğunu* söylemişlerdi. Masanın altında ayaklarımla kıpırdandım ve yıllar boyunca bana yaptıkları tüm sataşmaları düşündüm. Kızlar bana her zaman Daniel'la birlikte gitmemiz gerektiğini söylerlerdi.

Dışarıda. Ona evet dersem ne derler? Ya gerçekten evlenirsek? Son birkaç aydır, nihayet onun hakkında beni biraz rahat bırakmışlardı. Dalga geçmeleri çok uzun sürmüştü ve şimdi durduklarına göre... Sonunda tekrar merak etmeye başlamıştım.

"O zamandan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğine inanabiliyor musun?" Gabbi erkek arkadaşına yaslanmış, masanın etrafına bakıyordu. "Şimdi hepimize bir bakın."

Etrafımdaki hülyalı iç çekişler ruh halim için neredeyse çok fazlaydı.

En iyi arkadaşlarımı mutlu görmek beni de mutlu ediyordu, her ne kadar ben de onların sahip olduklarını istesem de. Daniel'in dediği gibi, hem onlar için mutlu olabilir hem de bunu kendim için isteyebilirdim.

Dördümüz de üniversitenin ilk yılında tanışmıştık, çünkü Noelle ve ben aynı odayı paylaşmıştık ve Angelina ve Gabbi de koridorun tam karşısında oturuyorlardı. Üniversitenin sonraki dört yılını birbirimizden ayrılmadan geçirdik ve işte şimdi buradaydık. Üçü de benim dünyadaki en iyi arkadaşlarımdı. Her şeyin darmadağın olacağını düşündüğüm zamanlarda bile yanımda olan kızlardı. Son dokuz yıldaki her doğum günümü onlarla birlikte geçirmiştik. Hatta üniversitede bir yıl dersleri asıp Disneyland'de birlikte uzun bir hafta sonu geçirmiştik. Şimdi bu geleneği durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Dördümüz ve Daniel'dan sekizimize dönüşmüştü ve sevdiğim insanlarla vakit geçirdiğim için çok mutluydum. Daniel'ın dün gece söylediklerini düşünmeden de edemiyordum. Ne kadar *mantıklı* olduğumuzu. Bizi bu üç çiftle birlikte yaşlanırken görebiliyordum. Birlikte aile kurduğumuzu. Bunu Daniel'la yapmasaydım kiminle *yapacaktım*?

Lanet olsun, gerçekten ona evet demeyi mi düşünüyordum?

Angelina'nın düğününden sonra, bu tehlikeli bir yoldu. Özellikle de şimdi bana evlenme teklif etmişken. Sadece evlilik anlaşması yüzünden olsa bile. Tüm bunlara rağmen, cevabımın ne olacağını bildiğimden oldukça emindim.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Hunter'ın sesi beni düşünce trenimden uzaklaştırdı.

"Pardon, ne için?" Etrafıma bakınarak mahcup bir şekilde sordum. Belli ki düşündüğümünden daha uzun süre dalmışım.

Daniel kaşlarını çattı. "Bu kış dağlara kar yağdığında bir kayak gezisine çıkmaktan bahsediyoruz. Sen ne dersin?"

"Oh." Masanın etrafına bakındım. "Elbette. Kulağa eğlenceli geliyor."

Kaliforniya'da büyümüştüm ve çocukken kar görmüş olmama rağmen ailem bizi hiç kayağa götürmemişti. En fazla üniversitede kızlarla kozmik tubing yapmaya gitmiştik. Bizi gece dağa götürürlerdi ve parkuru siyah ışıklar ve flaş ışıklarıyla kaparlardı. O kadar çok gülmekten nefesimiz kesilene kadar tekrar tekrar yarıştık.

Karı ve kışla ilgili her şeyi severdim. Renk paletim bahar olabilirdi ama beyaz bir örtüyle kaplı bir şehrin büyüğü yanı vardı.

Benjamin kolunu Angelina'ya dolayarak, "Sanırım hep birlikte kalabileceğimiz birkaç kulübe kiralayabiliriz," dedi.

"Angelina ve Benjamin'in ortak bekârlığa veda partisi gibi mi?" Daniel'a bakmamaya çalışarak bir kaşımı kaldırdım.

Matthew kolunu Noelle'in sandalyesine dolayarak onu daha yakına çekti. "Bunun gibi bir şey, ama belki biraz daha mahremiyet."

"Ah." Yanaklarım sıcacıktı ve restoranın loş ışığında nasıl kızardıklarını kimsenin görmemesini umuyordum.

Daniel'ın teklifini kabul etseydim, evlenseydik... O zamana kadar öğrenmiş olurlardı. Bu da tüm çiftlerin muhtemelen kendi odalarımızda *birlikte* olacağı anlamına gelirdi.

İçimden bir ses, geceyi onunla tekrar aynı yatakta geçirirsem her şeyin değişeceğini söylüyordu. Kızarma dürtüsüne karşı koydum, onun üzerime çıkmasının nasıl bir şey olduğunu . İçimdeyken.

En iyi arkadaş, en iyi arkadaş, en iyi arkadaş, diye kendi kendime söylendim.

"Hadi, ne diyorsun Char?" Angelina bana sinsi bir sırıtış attı. "Çocuklar yamaçlarda gezinirken biz de kulübede oturup kitap okuyabiliriz."

Noelle, "Bu kesinlikle kulağa hoş geliyor," diye kabul etti. "Belki o zamana kadar bir sonraki kitabımı bitiririm ve hepiniz onu okursunuz." İlk kitabını yüksek lisansının son döneminde yazmaya başlamış ve bizim de teşvikimizle kendi kitabını yayınlamaya karar vermişti. Angelina kapaklarını yaptı ve Gabbi sosyal medya tanıtımlarına yardımcı oldu, ama ben çoğunlukla beta okuyarak ve ona düşüncelerimi söyleyerek yardımcı oldum.

Her iki şekilde de karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı.

"Tamam," diye kabul ettim. Ama cevap verdiğimde doğrudan Daniel'a bakıyordum. "Hadi yapalım şu işi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

Daniel

T Ertesi gün kapıyı açtığımda Charlotte'u her zamanki dans kıyafetleri yerine hımbıl siyah bir kazak ve kot tayt giymiş halde kapımın önünde buldum.

"Tamam." Cevabı ağzından döküldü ve ben de kaşımı kaldırdım. "Tamam mı?"

"Ciddi misin?" Bana sordu. "Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?" "Kesinlikle."

Charlotte başıyla onayladı. "O zaman... Bence bunu yapmalıyız."

"Bu bir evet mi?" Kalbim neredeyse boğazıma düğümlenmişti. Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Evet."

Söyleme sırası bendeydi. "Tamam."

Ona baktım, yanakları verandamda hafifçe pembeleşmişti ve kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gelmek ister misin?"

Yanıt vermeden beni içeri kadar takip etti, mutfağa girdi ve kendine bir fincan çay hazırladığını fark edene birkaç dolabı açtı.

Evimde kendini evindeymiş gibi hissetmesini izlerken büyülenmiş gibi durdum. Elbette bunu daha önce de yapmıştı ama şimdi sanki bir anlamı varmış gibi hissediyordum. Çünkü belki burası onun da evi olacaktı.

Mutfağa giden duvara yaslandım ve sadece onu izledim.

Suyunun ısınmasını beklerken tezgâhın üzerinde zıpladı ve sonunda dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bunun gerçekçi görünmesi lazım. Başlangıç olarak, bir tür teklif hikâyesine ihtiyacımız var. Eğer sadece '*hey, biz evleniyoruz!*' dersek arkadaşlarımız beni kesinlikle öldürecekler. Sahte bir evlilik olsa bile."

Sahte evlilik mi? Kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Tamam. Yani, onlara yemekte evlenme teklif ettiğimi söyleyemez miyiz?" Cebimde bir yüzük vardı. Ona verebilirdim. Ama her nedense vermedim. Belki de diz çöküp yüzüğü elime alsam bile yine de hayır diyeceğinden korkmuştum.

Charlotte kaşlarını çattı. "Daniel. Benjamin evlenme teklif etmek için Angelina'yı *Paris*'e uçurdu. Matthew'un Noelle için dev bir çöpçü avı planladığını biliyorsun. Bize bir şey lazım. Hoş bir hikâye. Durup dururken evleneceğimizi söylersek bunun şüpheli olduğunu düşünecekler, değil mi?" Devam etti. "O yüzden onlara gizlice çıktığımızı falan söylemeliyiz. Ya da belki resmi olarak nişanlandıktan sonra söyleyebiliriz? Hunter ve Gabbi bunu yaptı. Hepimize söylemeden çıktılar."

"Charlotte. Hey. Nefes al." Yaklaştım, mutfakta onun önünde durdum ve kalçasını sıktım. "Bütün bunlar için endişelenme. Onlara sadece gerçeği söyleyeceğiz."

"Hangisi?"

Sana aşık olduğumu.

"Bana deliler gibi aşık olduğunu ve bunu fark ettiğimde hemen diz çöküp sana evlenme teklif ettiğimi mi?"

Kadın . "Sanki bu inandırıcı."

"Öncelikle, ah. İkincisi, daha iyi bir fikrin var mı?" Eğer bir evlenme teklifi hikayesi isteseydi, ona bir tane verirdim. Ne isterse yapardım, çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve onun mutlu olmasını istiyordum. "Aşıkımız gibi davranmalıyız, biliyorsun." Sırıttım.

Bana sadece başını salladı.

"Bir şeyler bulacağız."

"Tamam." Bana baktı, sanki sonunda farkına varmış gibiydi. "Aman Tanrım. Biz *evleneceğiz*."

"Amaç da bu zaten, Char." Sırıttım, bu fikirden biraz fazla hoşlanmıştım. O benim karım olacaktı.

"Muhtemelen çözmemiz gereken milyonlarca şey var." Başını dolap kapaklarına yaslayarak bana baktı.

"Ne gibi?"

"Mesela... Başka biriyle tanışırsak ne olur? Eğer aşık olursan, ben... Seni bundan alıkoymak istemem ve..."

Kalçasını tekrar sıktım. "Bunun için endişelenmene gerek yok."

Başka birine aşık olmazdım. Son dokuz yıldır aşık olmamıştım. Ben bir aptaldım. Yıllar önce ona nasıl hissettiğimi söylemediğim için. Ona şimdi nasıl hissettiğimi söylemek yerine evlilik anlaşmamızı bozduğum için. *Gerçek* bile olmayan bir şeyi bir şekilde kabul ettiğim için.

Ona karşı en ufak bir arzu hissettiğimi bile bilmeyen güzel, en iyi arkadaşım Charlotte. Hiç, çünkü ben bundan emin olmuştum. Ki bu aptalcaydı.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, bunların hiçbiri ona neden evlenme teklif ettiğimi açıklamıyordu. Ya da az önce ona teklif ettiğim şeyi sahte bir evlilik olarak nitelendirmesinin kalbime verdiği acıyı. Ama ondan alabileceğimi almıştım, değil mi? Her zaman öyleydim.

Bu yüzden ona hayallerindeki düğünü yapacaktım, her zaman istediği aileye sahip olmasına izin verecektim ve eğer beni bir arkadaştan başka bir şey olarak sevmezse... bu da sorun olmayacaktı.

Kıkırdadı ve ben de kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Bir mantık evliliği romanının konusunu yaşayacağımı ya da sahte bir evliliği kabul edeceğimi hiç düşünmemiştim." Tekrar güldü ve bana bakmadan önce gözlerini sildi.

Sahte olmak zorunda değil. Ne düşünüyordum ki? Aklımı kaçırmıştım. Geçen akşam yemekte bir aile istediğinden bahsetmeye başladığında kendimi tutamadım. Ne yapacaktı, *başkasının* çocuğunu mu doğuracaktı?

O benim değildi ve ben bunu biliyordum. Hiçbir zaman benim *olmamıştı*, çünkü çok uzun zamandır korkak biriydim. Onu kaybetmekten çok korktum ve harekete geçmekten çok korktum. Yine de oturup daha fazla bekleyemezdim.

Onun için o kişi ben olabilirdim. İkimiz de ona hayatı istiyorduk: bir evlilik, bir ev, *çocuklar*. Kahkaha ve neşenin her zaman bizi çevrelediği bir hayat.

Ama buna *sahte* evlilik demek? Kendi kendime homurdandım. Elbette, şimdilik uyumlu davranacaktım ama bunun gerçek olduğunu, ona karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu görmesini sağlayacaktım. Ve umarım, zamanla o da bu duygulara karşılık verirdi.

"Tamam. Rahatlatmamı istediğiniz başka endişeleriniz var mı? Ya da şu anda çözmemiz gereken şeyler?"

"Um..." Charlotte dudağını ısırdı. "Sadece... Sanırım tüm o tipik çift şeylerini yapmak istiyorum. Sadece numara yapıyor olsak bile. Bu yaz Angelina ve Benjamin'in düğününü izledikten sonra... Bunu istiyorum. Bir düğün yapmak istiyorum.

düğün. Çok büyük bir düğün olmasına gerek yok ama tüm arkadaşlarımızla birlikte süslenip püsleneceğimiz bir düğün olsun."

Kız kardeşim, bir iş toplantısında tanıştığı yeni kocasıyla, ondan nefret ettiğini ısrarla söylemesine rağmen son derece mutluydu. Tartışmayı seviyorlardı ama birbirlerini daha çok seviyorlardı. Onu hak eden birini bulduğu için mutluydum, çünkü Benjamin gerçekten harika bir adamdı. Birlikte takıldığımızda onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Bir şey düşünüyormuş gibi başını bana doğru eğdi. "Eğer bunu sadece bir kez yapacaksam, doğru yapmak istiyorum."

Bu itiraf karşısında kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu hoşuma *gitmişti* - o benim olacaktı, başkasının değil. Bu, içimde ne yapacağımı bilemediğim, garip bir sahiplenme duygusunu tatmin ediyordu.

"Tabii ki. Ama... Büyük bir düğün yapmak istemediğine emin misin? Benim için fark etmez, biliyorsun. Sen nasıl istersen."

Başını iki yana salladı. "Annem muhtemelen ısrar ederdi ama... Hayır. Elbiseyi, fotoğrafları ve anıları istiyorum ama bence *orada* kimlerin olduğu daha önemli. Ve bu sadece sevdiğimiz, hayatımızda gerçekten önemli olan tüm insanlar. Ve... biz, sanırım."

"Bence bu mükemmel."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ve bence benim yanıma taşınmalısın."

"Ne?" Ağzı bir karış açık kaldı, sanki daha yeni evlenmeye karar vermiş olmamıza rağmen birlikte yaşayacağımızı hiç düşünmemiş gibiydi.

"Charlotte." İçimi çektim. "Lütfen dairen konusunda sana yardım etmeme izin ver. Bu konuda stresli olduğumu biliyorum ve yardım etmek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum." Çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımızı birleştirdim. "Eğer kocan olacaksam, sana yardım etmeme izin ver."

Kollarımı sırtına doladığımda iç çekti. "Yanıma taşın," dedim saçlarına doğru ve bunu tekrarlarken onu göğsüme bastırdım.

"Seni ilk seferinde duydum," diye mırıldandı. "Ama..."

"Hadi ama. Evlenirsek eninde sonunda birlikte yaşayacağız, değil mi? Onun yerine şimdi taşınabilirsin."

"Bilmiyorum..." Odanın etrafına bakındı. "Bir sürü eşyam var. Senin alanını kaplamak istemiyorum."

"Bizim alanımız."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bizim mi?"

"Evet. *Bizim*. Ayrıca, evim ikimiz için yeterince büyük. Ekstra yatak odasını elbiselerin ve siparişlerin için dikiş odası olarak kullanabilirsin. Sen de her zaman buradasın zaten. Bu çok mantıklı."

Ona mantıkla hitap etmenin, tüm bunların ne kadar mantıksız olduğunu görmezden gelmesini sağlayacağını umuyordum. Evlenmek, birlikte yaşamak, ilişki numarası yapmak... Hepsi.

"Tamam. Haklısın... Eğer gerçek bir ilişkimiz olsaydı birlikte yaşardık. Sadece... kompleksime haber vermem gerekiyor."

Başımı salladım, onu oradan çıkardığım için rahatlamıştım. "Seninle gelmemi ister misin? Ben halledebilirim." Kendi başına yapabilse bile, yine de onun yanında olmak istedim. İhtiyacı olduğunda bana güvenmesi benim için sorun değildi. Ne de olsa benim *karım* olacaktı.

"Hayır."

Aklıma başka bir düşünce geldi. Aylarca arkadaşlarımızın kız arkadaşlarına taktıkları mide bulandırıcı tatlı lakapları dinlemiştim ve ben ona hep Char demiştim. Kimse bana başka bir şey demezdi, ama bunu yapan o olsaydı umursayacağımı sanmıyordum.

"Tamam. Şimdi anlaştık... Birbirimize nasıl hitap etmeliyiz? Evcil hayvan isimleri gibi mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Peki ya onlar?"

"Peki... Eğer bir ilişkimiz varsa birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye devam edecek miyiz? Eğer arkadaşlarımızın soru sormasını istemiyorsak..."

"Bilmiyorum. Bilirsiniz işte, kulaktan kulağa oynayabiliriz."

Sırıttım. "Tamam, sevgilim." Ona seslenmek için yüzlerce farklı şey düşünebilirdim ama gerçekten önemli olan sadece bir tanesi vardı. *Eşim*. Yine de bunu henüz tam olarak söyleyemiyordum.

"Daniel..." Yanakları hafifçe pembeleşti. "Sana nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. *Bebeğim* mi?" Burnunu kırıştırdı.

"Bir yolunu buluruz." Sırıttım. "Düğünden bahsetmişken... Ne düşünüyorsun?" Ona hep hayalini kurduğu düğünü yapmak istiyordum.

Gözleri parladı. "Her zaman bir kış düğünü yapabiliriz..." Kazağıyla oynadı. "Karlı bir düğün fikrini hep sevmişimdir. Ama bu çok mu erken?"

"Beklemek için bir neden göremiyorum."

Çünkü eğer istersen yarın seninle evlenirim. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Bu çok fazlaydı.

"Benim için ne zaman uygun olur? Yine de henüz tüm ayrıntıları planlamamıza gerek yok." Çünkü duygularımı ağzımdan kaçırmaya çok yaklaşmışım ve bu yapamayacağım tek şeydi. Henüz değil.

Başını salladı. "Harika. Şimdi... film izlemek ister misin? Yeni Örümcek Adam çıktı. Ve bu tezgâhta uzun süre oturmaktan kığım uyuşuyor."

"Evet. Patlamış mısır ister misin?"

"Bunun cevabı *hiç* hayır olmayacak mı?"

Güldüm, kanepeye doğru ilerlemesine izin vermeden önce mikrodalgaya bir poşet atacaktım.

bir kase patlamış mısırla oturduk.

Uyluk uyuğa oturmasak bile, aramızdaki boşluğu dolduracağım, onu kollarıma alacağım ve bana vereceği her şeyi alacağım günü sabırsızlıkla bekliyordum.

"Biliyorsun..." filmi durdurdu, ekranla benim aramda gidip geliyordu. "Matthew ve Noelle'in Cadılar Bayramı partisi yaklaşıyor."

"Oh, öyle mi?"

Yanıt olarak mırıldandı. "Evet. Ve... Sanırım bizim için mükemmel kostümleri biliyorum."

"Tekrar köpekbalığı dişi takmak zorunda kalmadığım sürece, ben varım."

Geçen yıl Sharkboy ve Lavagirl olarak gitmiştik. Charlotte pembe saçları ve pembe tayt kıyafetiyle çok sevimli görünse de, kostümümün içinde kendimi aptal gibi hissetmişim. Ama bu onun gülümsemesini sağladı ve buna değdi.

Onunla geçirdiğim her şeye değdi.

"BABA?"

Henüz arkadaşlarımıza söylememeye karar vermiştik ama ailelerimiz hakkında hiçbir şey söylememiştik ve benim de sırrımı açabileceğim, kız kardeşim olmayan birine ihtiyacım vardı. Ben de babamı arayıp Charlotte ve benim haberlerimizi verdim.

"Daniel?" Sanki aramam onu şaşırtmış gibi cevap verdi.

Belki de . Yeterince aramıyordum ve annemle babamın boşanmaları sonunda yeniden evlenmeleri arasında bazen kavgalarının arasında kalmak zor oluyordu.

Angelina ve ben her zaman birbirimize sahiptik ve yaşıımız ilerledikçe ailelerimize daha az güveniyorduk.

"Evet, benim. Sana bazı haberlerim var. Evleniyorum." "Kiminle?"

Boğazımı temizledim. "Charlotte'u tanıyorsun, değil mi? Charlotte Reynolds?" "Angelina'nın arkadaşı mı?"

"O benim de arkadaşım," diye . *En iyi arkadaşım*. Ve yakında karım olacak. Homurdandı. "Zamanı gelmişti evlat. Bir tarih belirledin mi?"

Telefondan hareketimi göremese de başımı salladım. "Char kış düğünü yapmak istiyor ve biz de gelecek yıla kadar beklemek istemiyoruz, o yüzden..."

"Oh. Peki, evlat... Neden çiftliği kullanmıyorsun?"

"Emin misin baba?" Onun evini seviyordum. Elbette, annemden boşandıktan sonra satın almıştı ve Angelina ile benim ilişkilerimiz her ikisiyle de gergindi ama bu teklif... "Çok şey istediğimi biliyorum. Zorlamak istemem."

"Tabii ki. Tea'nın düğün planlayıcısı bir arkadaşı var. O bu işin üstesinden gelecektir. Sadece bir tarih seçin ve ne yapabileceğimize bakalım."

"Kulağa mükemmel geliyor. Angelina'ya bundan bahsetmeyi erteleyebilir misin? Arkadaşlarımıza henüz nişanlandığımızı söylemedik ama ona ben söylemek istiyorum."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Tabii. Balayını düşündün mü oğlum?"

Donup kaldım. "Şey, ben... henüz emin değilim." Yaz boyunca aynı odayı paylaştığımızda ellerimi Charlotte'tan uzak tutmakta yeterince zorlanmışım. İlişkimizle ilgili bazı şeyleri netleştirmiştik ama bu anlaşmada değinmediğimiz tek şey fiziksel boyuttu. Elbette, zaten bir kez yatmıştık ama... Geleneksel bir balayı ister miydi ki? "Yaza kadar bekleyebiliriz."

Böylece sıcak olur. Onu tanıyorsam, Orlando'ya uçup Disney World'e gitmemizden mutlu olur.

"Kız arkadaşına sürpriz yapmak için güzel bir şeyler yapmak isteyeceksin. Tea'yı Hawaii'ye götürdüm, biliyorsun. Çok güzeldi."

Benim kızım. Tanrım. Kulağa hoş geliyordu.

"Bunu düşüneceğim. Dinle baba, gitmem gerek ama bize çiftliği önerdiğin için teşekkürler. Charlotte'la konuşup sana haber veririm."

"Sorun değil, evlat. Yakında görüşürüz."

Babamla telefonu kapattım, onu bir yere götürmezsem hayatımın geri kalanında pişman olup olmayacağımı merak ediyordum.

DANIEL

Babam düşün için Damascus'taki evini kullanabileceğimizi söyledi. O ve Teresa bizi ağırlamaktan mutluluk duyacaklarını söylediler.

CHARLOTTE

Gerçekten mi? Ne zaman gidip görebiliriz?

Ona söylediğinde baban ne dedi?

Ne zaman istersen. Sadece onunla konuşmam gerek.

Ve fazla bir şey yok.

Hiçbir şey değildi. Ama balayından da bahsetmeyecektim.

Bizim için heyecanlı.

Harika.

Bugün Cadılar Bayramı partisi için kostümlerimizi aldım.

Umalım da uysunlar.

Ha. Ha. Kiminle evlendiğini unuttun mu? Dikiş makinesinde çok iyiyimdir. Onlar yapmadıysa ben tamir edebilirim.

Nasıl unutabilirim ki? Ne de olsa geçen seneki kostümleri sen yapmıştın.

Tayt üzerine bu kadar iyi dikiş dikebilmesi beni şaşırtmıştı ama sanırım şaşırtmamalıydı. Kızları için düzinelerce dans kostümü hazırladığını görmüştüm ve artık bir projeyi bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirebilmesi çığıncaydı.

Bu akşam görüşür müyüz? Akşam yemeğinde daha fazlasını planlayabiliriz.

Kulağa hoş geliyor. İş yerinde iyi eğlenceler!

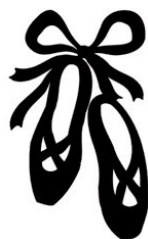
Ofis koltuğumda arkama yaslanmış, mevcut projem üzerinde çalışmaya başlamıştım ama aklımda yeni bir fikir oluşmaya başlamıştı. Charlotte benim evime taşınacaktı, ama ya...

Boş bir kâğıt çıkarıp çalışmaya başladım.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

Charlotte

OceanofPDF.com

EKİM

T İki hafta. Daniel Bradford'un *karısı* olmayı kabul ettiğimden beri bu kadar zaman geçmişti. Bu aynı zamanda berbat dairemde sadece bir ayım kaldığı anlamına geliyordu, çünkü taşınacağımı bildirmiştim. Birkaç gün önce kira kontratımın sonuna geldim.

Kendimi tamamen aşmış ? Belki de.

Julily dersten sonra beni bekliyordu ve bilmiş bakışlarıyla beni süzüyordu. "Görünüşe göre senin şu adamla her şey normale dönmüş." Dedi ve ben kızarıklığımı gizlemek için başımı çevirdim.

"O *benim* erkeğim değil." Ona salladım.

"Bana kesinlikle inkâr gibi geliyor. Kimse en iyi arkadaşıyla birlikte olmak , onu çiçeklerle süslenmiş romantik bir doğum günü yemeğine götürmez."

"Ben... Öyle bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

Üniversitede evlilik anlaşması yaptıkları için evlenmeyi kabul eden arkadaşlar, ama... Arkadaşlar.

"Elbette." Bir kolunu benimkine doladı. "Kış resmi kostümleri için tasarımlar nasıl gidiyor? Henüz görmedim ve ne bulduğunuzu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Çantamdan eskiz defterimi alayım, size gösterebilirim. Kumaşlar için de bu hafta sonu gidip renk örnekleri aldım."

Takıntılı olduğumu söylemek yanlış olmaz. Küçük öğrencilerimiz için minik dans kostümleri dikerken kalbimi dolduran bir şey vardı.

Bir gün çocuklarımız için kıyafet yapar mıydım? Daniel ve benim tekrar gündeme getirmediğimiz bir konuydu ama bunu düşünmeden edemiyordum. Sahte bir evlilik ama... En iyi arkadaşım yanımda olacaktı. Ve çocuklarımızı birlikte büyütecektik. Kendi başıma çocuk sahibi olmayı düşünmekten, ona sahip olacağımı bilmeye bu kadar hızlı geçmem garipti.

Ona göstermek için dans çantamı hızlıca karıştırdım ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi. "Ah, Charlotte. Bu çok güzel olacak."

"Teşekkür ederim." Neredeyse ışınlanıyordum. Dans öğretmeyi seviyordum ama elbise tasarımı ve dikişi gerçekten tutkumdu. "Küçük kar taneleri gibiler,

Gördün mü?" Beyaz dantel kaplamalı kumaşı elime aldım ve parmaklarımı dikilmiş parıltıların üzerinde gezdirdim. Sahnede tıpkı yeni yağmış kar gibi parlayacaklardı.

Çok emek ister ama ucuz ve seri üretim kostümlere kıyasla buna değer.

"Ufaklığımız için sana bir şeyler yaptırmam gerekecek," diye gülümsedi.

"Kız olduğunu yeni öğrendik."

"Juily!" Onu kucaklamak için çekerek haykırdım. "Bu inanılmaz bir haber!"

Karnını okşadı. "Bakalım bana mı çekecek, yoksa onun *sonsuz* havalı programcı anne."

Pembe bir Leo ve siyah bir deri ceket giymiş, dans dersinden eve kaykayla dönen siyah saçlı küçük bir kız hayal ederek gülümsedim. Kız gibi ve sinirli olmanın mükemmel karışımı. "Her iki şekilde de mükemmel olacak," diye karar verdim.

"Evet." Bir kolunu benimkine dolayarak kabul etti. "Şimdi, hadi, eve gidelim. Eminim karımın beni görmek istediği kadar senin erkeğin de seni görmek istiyordur."

"O benim erkeğim değil," diye tekrar mırıldandım ama bu gerçeği daha ne kadar inkâr edebileceğimi merak ediyordum - gerçekten öyle olduğunu hissetmeden önce.

Bu fantezinin içinde kaybolmama izin .

CHARLOTTE

Merh
aba.

DANIEL

Hey, sevgilim.

Mesaja gözlerimi devirmiştim.

Sadece biz olduğumuzda bunu yapmak zorunda
olmadığını biliyorsun.

Elbette, ama daha eğlenceli.

Daniel.

Ne ?

O kadar meşguldüm ki bütün hafta seni zar zor görebildim.

Ve...

gereken şeyler var.

İyi şeyler mi? Yoksa kötü şeyler
mi?

Neden buraya gelip ?

Bu bir davet mi?

Hayır.

Kapı zili çalıp Daniel'ın geldiğini haber verdiğinde başka bir kutunun üstünü katlamayı bitirmiştım.

"Merhaba." Üniversiteden kalma mor bir tişört ve bir çift koşu şortu giymiştım, koşturup evimi toparlıyordum.

"Toplanıyorsun."

"Harika bir gözlem yeteneğin var, *bebeğim*." Bu lakap karşısında homurdandım. O da lakabıma sıırttı. "Ne oldu?"

Kutuları işaret ettim. "Toplanıyorum."

"Bana taşınacağını söyleme şeklin bu mu?" "Bunu zaten biliyordun."

Daniel güldü. "Belki, ama gerçek teyidi görmek güzel. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kutu yığınını işaret ettim. "Bunları ister misin? Gerekli olmayan her şeyi gitmeye hazır hale getirmeye çalışıyorum."

"Elbette."

Kutuları bantlamaya başladı ve bir ritim tutturduk: O kutuları bir araya getiriyor, ben de dairemde ihtiyacım olmayan şeylerle dolduruyordum.

Sonunda kaçındığımız konular hakkında konuşma zamanının geldiğine karar verdim.

"Şey... temel kurallar hakkında konuşmamız gerekiyor. Ve... um..." Yüzüm kızardı. "Düğünde ne oldu?"

Kaseti yere bıraktı ve dönüp bana baktı. "Seks yaptığımız zaman mı?"

"Evet... o. İkimiz de sarhoştuk ve sanırım ikimiz de bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda hemfikiriz. O yüzden belki de... yapmamalıyız."

Kutuma bir battaniye daha koymak için eğildim -her zaman üşürdüm, bu yüzden battaniye koleksiyonum oldukça genişti- arkamdan yaklaştığını fark etmedim. Kolları ortama dolanmadan önce de. "Peki bu tam olarak neden kötü bir fikir, *sevgilim*?"

Kızardım. "Nedenini biliyorsun."

Vücudunu benimkine bastırdı ve onu arka tarafımda hissedebiliyordum, zaten yarı sertti. Bana sürtünürken neredeyse inleyecektim. "Bilmiyorum. Neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Çünkü neredeyse her şeyi mahvediyorduk," dedim beni kanepeye yatırırken.

"Öyle mi?" Kıkırdadı, kulağımı ısırırken sesi doğrudan içime işledi. "Sanırım her şey olması gerektiği gibi geliyor. Sen benim karım olacaksın."

"*Yapamayız*," diye mırıldandım. Tereddütlerimi açıklayamazdım, kalbimi korumak için elimde tuttuğum tüm kartlardan vazgeçmeden olmazdı. "Ve ben... Öpüşmek yok. PDA yok."

"Seni öpeceğim Charlotte. Evli çiftler öpüşür, biliyorsun." Beni kanepeye bastırdı, ellerim yastıklarımın üstünü kavıyordu.

O yanıma sokulurken sertçe yutkundum. "Ama bunu özel olarak yapmamıza gerek yok." Bu çok *gerçek görünüyordu*. Fazla samimi. Ve başka birini bulamadığım için en iyi arkadaşım ile evlenmek bunun tam tersi gibi görünüyordu.

"Ayrıca, daha önce de öpüştük, değil mi?" Yanağımdaki bir saç telini geriye doğru taradı.

"Bu farklıydı." Gözlerimi başka yöne çevirdim.

"Öyle miydi?"

Öyle miydi? Belki de. Belki de hiç değildi. Neden üniversitede ondan beni öpmesini istemiştim? On dokuz yaşındaydım ve hala bir erkeği öpmemiştim.

Ama sonra... Neden onu Ağustos ayında öpmüştüm?

"Charlotte." Kalçamı sıkarken sesi daha alçak, daha yumuşaktı. "Seni öpmek istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Gözlerimi kapatarak nefes .

Ama beni öpmedi.

O zaman olmaz.

Beni bıraktı, onunla kanepenin arasından kaçmama izin verdi ve nefesimin normale dönmesi uzun zaman aldı.

orada sıkıştırmasını ve sahiplenmesini istediğimi kendime itiraf etmem daha da uzun sürdü. Kulağıma değen nefesi beni hayatımda hiç olmadığım kadar ıslatmıştı.

Eğer bu bir işaretse, bu sahte evlilikten kesinlikle sağ çıkamayacaktım.

"MUTLU CADILAR BAYRAMI!" Noelle gülümsedi, kızıl saçlarını mor bir saç bandı ve mor bir elbisenin üzerine boynuna bağladığı yeşil bir eşarpla tutuyordu. Oturma odasında Matthew'u gördüğümde, kostümleri birdenbire çok anlamlı gelmişti. *Scooby-Doo*'dan Daphne ve Fred. Saç renkleri zaten karakterlerle uyumluydu, bu yüzden mükemmeldi.

"Güzel kostüm," diye gülümsedim ve tatlı masasının yanından geçerek Noelle'i Matthew'la evlerinin mutfağına kadar takip ettim. Yepyeni, ışıltılı nişan yüzüğünü takıyordu, bu da bana banyo tezgahımın üzerinde duran yüzüğü düşündürdü.

"Kartopu'nu görmelisin. Matthew ona bir Scooby tasması falan aldı."

Daniel ve benim bir gün köpeğimizle yapacağımız şeyin bu olup olmadığını merak ederek güldüm. Henüz planımızı arkadaşlarımıza bile söylemediğimizi düşünürsek bu düşünce şok ediciydi. Ve her ne kadar *yakında* söylememiz gerektiğini bilsem de, onların tepkilerini düşünüp strese girmekten kendimi alamıyordum.

"Daniel ile bir araya gelmediğinize şaşırdım."

"Neden?" Birden savunmaya geçerek sordum. "Bir araya gelmemiz için hiçbir neden yok. bir şey varmış gibi değil. Biz sadece -"

Noelle bir kaşını kaldırdı. "Char. Araba kullanmayı sevmediğini bildiğim için söyledim. Neredeyse her zaman Daniel'la geliyorsun." Sizi üniversitedeki ilk yılınızdan beri tanıyan arkadaşlara sahip olmanın en kötü yanı, sizi *tanımalarıdır*. Belki de çok iyi.

"Doğru." Zararsız bir ifadeye aşırı tepki vermemişim gibi davranarak konuyu geçiştirmeye çalıştım. "Çünkü o benim en iyi arkadaşım." Daha az garip hissetmeye çalışarak kostüm elbisemi aşağı doğru çektim.

"Uh-huh." Bana bir bakış daha attı, sanki düşüncelerimi çözmeye çalışıyordu. Bir şeyler sakladığımı biliyor muydu?

Saklayacak pek bir şey yok. Sadece şifonyerimde duran yüzük ve birkaç ay içinde en yakın arkadaşım ile evlenecek olmam gibi küçük bir mesele... Hiçbirine söylemedim.

"Sadece işe geç kalıyor," diye ekledim sonunda. "Benim bir arabam var, yani, bilirsin..." Ve daha çok sürmeliyim. Gerçekten kullanmalıyım. Ama evim dans stüdyosuna yürüme mesafesindeydi, bu yüzden temiz hava almak varken, özellikle de sürekli yağmur yağmayan yaz aylarında, bunu boşa harcıyormuşum gibi .

"Neredeyse herkes burada," dedi mutfağa girdiğimizde ve gözlerim arkadaşlarımla buluştu. "Sadece Zofia ve Nicolas'ı bekliyoruz, bir de Daniel'ı tabii ki."

"Oh, güzel."

Star Wars'tan Rey ve Ben Solo gibi giyinmiş olan Angelina ve Benjamin'e bakarak kahkahamı bastırdım. Ang'in saçında kabarık topuzlar vardı ve Benjamin şu anda beline asılı ışın kılıcıyla onu tezgâha doğru sıkıştırıyordu.

"Ne düşünüyorsunuz, Penses?" Angelina'nın kulağına doğru alçak sesle mırıldandı ve kendimi özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissettim.

Arkamı döndüğümde, saçlarını örmüş ve pötikareli bir elbise giymiş olan Gabbi ile yüz yüze geldim. *Oz Büyücüsü'*nden Dorothy, Korkuluk kılığındaki Hunter'ın önünde bir kalp vardı.

"Sevimli." Onlara gülümsedim.

Şapkasından bir parça saman düşerken Hunter gözlerini devirdi. "Gelecek yıl ejderha tulumlarından alacağız."

"Diğer yarınız nerede?" Gabbi kostümümü kastederek sordu.

"Ah." Yüzümü takım elbisemin kapüşonuna saklayabilmeyi dileyerek kızardım. "Biz gerçekten-"

Ben daha inkâr edemedim, güçlü bir çift kol beni arkamdan sararak bedenlerimizi birbirine kenetledi.

"İşte buradayım," dedi Daniel, sesi saçlarıma degecek kadar derindi ve neredeyse başını benimkinin üzerine koyuyordu. Bu pozisyon kalbimin saatte bir milyon mil hızla atmasına neden oldu ve göğsümde ne kadar hızlı hissetmemesini .

"Geç kaldığım için üzgünüm *Gwen*," dedi ve benden uzaklaşıp takım elbisesini tamamen görmemi sağlarken bana küçük bir göz kırptı.

Oh, Tanrım. Neden üst üste ikinci yıl onunla kostümleri eşleştirmeyi kabul etmişim? İkimiz de Örümcek kıyafetleri giydiğimizde aramızda bir şeyler olduğu çok belli olacaktı.

Ayak bileklerime bağladığım mavi bale terliklerime baktım. Daniel'la birlikte *Spider-Man: Into the Spider-Verse* filmini ilk kez izlediğimizden beri Gwen Stacy (nam-ı diğer Spider-Gwen ya da Ghost-Spider) en sevdiğim Marvel karakterlerinden biri olmuştu. Kısmen, bunun nedeni aramızda çok fazla benzerlik olmasıydı.

Ve onun evrenindeki Peter Parker Örümcek Adam olmasa da...

Dönerek onu tamamen içime , Örümcek Adam kostümünü hayal edebileceğimden daha iyi çıkarmıştı ve gözlerimiz birleştiğinde nefesimin boğazımda nasıl düğümlendiğini fark etmemesini umdum.

"Merhaba," diye fısıldadım, diğer herkes unutulmuştu. Bir an için, kalabalık mutfağın ortasında sadece Daniel ve ben duruyorduk, diğer arkadaşlarımız arka planda kaybolup gitmişti.

Aramızdaki bu şey ne zaman başlamıştı? Bana evlenme teklif ettiğinde mi, yoksa bu yazki düğünde mi? Yoksa çok daha önceydi ve ben şimdi kanımda hissettiğim kıvılcımı görmezden mi geliyordum?

"Seni için üzgünüm," dedi ve ben sadece başımı salladım. "Sorun değil. Arabam gayet iyi çalışıyor."

Sanki içimi görebiliyormuş gibi sıırttı. Sanki arabasının yolcu koltuğu benim tahtımdı ve tek gereken bir *yolcu prenses* işaretiydi ve biz de buna iyi diyebilirdik.

"Pekâlâ!" Noelle'in sesi hepimize dikkat kesilmemizi emretti. "Artık herkes burada olduğuna göre, nişanlı bir çift olarak ilk Cadılar Bayramı partimize geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz." Matthew'un koluna yaslandı. "Umarım bunu yıllık bir şey haline getiririz. Tüm arkadaşlarımızı burada görmeyi seviyoruz, özellikle de çok sık görüşemediklerimizi." Noelle odanın etrafına bakarken sıcak bir gülümseme yaydı. "Mutfaktan bir içecek almayı unutmayın, atıştırmalıklar yemek odasında, ama bunun dışında hepimiz sadece eğlenmek için buradayız!"

Matthew'un en iyi arkadaşı ve karısı oğulları Theo'yu getirmişlerdi ve o da küçük Pikachu kostümüyle her zamanki gibi sevimli bir şekilde yerde sallanıyordu.

Birkaç yıl sonra bu partinin çocuklarla dolu olup olmayacağını merak ettim. Kalbim acıyordu çünkü bunu her şeyden çok istiyordum: kendime ait bir aile. Daniel bana bunu vereceğine söz vermişti ve bunu neredeyse hayal edebiliyordum: ona çekmiş küçük, siyah saçlı bir kız. Bana çekmiş sarışın bir kız.

Bu görüntü o kadar sarsıcıydı ki, gerçekliğe geri döndüğümde bir an için irkildim.

Ellerime bastırılan bir fincan. Bana bakan bir çift kahverengi göz. Sıkı ve sıcak hissettiren bir tayt. Boynunu çekiştirdim.

"İyi misin?" Daniel mırıldandı.

"Tabii ki." Kaşlarımı çattım. "Neden olmayayım ki?"

Omuzlarını silkti, bu da kumaşın esnemesine neden oldu. Birinin tayt Örümcek Adam kıyafeti içinde iyi görünmesi yasadışı olmalıydı, ama orada duruyordu. "Sadece dikkatin dağılmış gibiydi."

"Sadece düşünüyordum." Cevap olarak mırıldandım ve içkiden bir yudum aldım. Noelle'in mükemmel parti planlama becerileri sayesinde bir çeşit pançtı ve lezzetliydi.

Ben bir içki daha alırken beni dürttü. "Ne hakkında?"

Başka tarafa baktım. Bu konuşmanın zamanı değildi. Bir grup oturma odasındaki kanepenin etrafında toplanmıştı, bir diğeri de dışarıdaki verandada toplanmış, mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Arkadaşlarımızın geri kalanı yemek odasında toplanmış, masanın üzerinde bir yığın yiyeceklerle çevrilmişti.

"Onlara söylemeliyiz," diye mırıldandım, bunu onlardan sakladığım için kendimi suçlu hissediyordum. Yalan söyleyeceğimizi bildiğim için daha da suçlu hissediyordum.

"Ne zaman?" Daniel elimi sıkarak sordu.

Omuz silktilim. "Yakında."

"Babam bu hafta bir gece dansınız bittikten sonra gelebileceğimizi söyledi. Teresa da bize yemek hazırlayacağını söyledi."

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. Bunu gerçekten yapacaktık. *Aman Tanrım.*

"Charlotte," dedi Noelle, beni kendimden uzaklaştırarak. "Sana glütensiz kurabiyeler yaptım. Ve kekler. Ve..." Başının arkasını kaşdı. "Senin için bir sürü şey var."

"Sen en iyisisin." Koluna yaslandım. "Her zamanki gibi."

"Biliyorum." Güldü. "İşte bu yüzden senin en iyi arkadaşınım." Daniel küçük bir itiraz sesi çıkardı ama onu duymazdan geldim.

Noelle'i yemek odasına kadar takip ederken, "Sonsuza kadar ve daima, bebeğim," dedim. Onu dünyaya değişmezdim. O benim *gerçek kız kardeşimden* çok kız kardeşim gibiydi.

Parmağındaki nişan yüzüğü ışıldayarak gözüme çarptı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. O ve Matthew çok mutluydular, gelecek yıl için düğünlerini planlıyorlardı ve ben Daniel'a baktım.

Parmağımda yüzük varken de böyle mi görünecektik? O ve ben *sahte* düğünümüzü planlarken?

İkimiz arasında bir evlilik anlaşmasından başka bir şey olmasa bile, arkadaşlarımız kadar mutlu olur muyduk?

Umarım öyledir.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

Daniel

T Hafta çok hızlı geçti ve iş yoğunluğuna rağmen Charlotte ve ben her günün küçük bölümlerini birbirimizle her şeyi planlamak için ayırıyorduk.

"Yani onlara söylemeliyiz, öyle mi?" Günün son dersini bitirdikten sonra onu dans stüdyosundan aldığımdan beri sessiz olan Charlotte'a sordum.

Uzun kollu bir tişört elbise giymiş, üzerine de bir yağmurluk geçirmişti çünkü Portland'daki tipik sonbahar günlerinde olduğu gibi hava şu anda gri ve çiseliyordu.

"Hm?" Başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki soru açıktı. "Evet. Bunu bir sır olarak sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum." Ceketinin fermuarıyla oynadı, bakışlarımdan açıkça kaçınıyordu. "Onlara söylemeliyiz."

"Henüz düğünü planlamaya başlamadığınızı biliyorum ama..." Yardım edemedim ama şu anda komodininin çekmecesinde saklanan yüzüğü düşündüm.

"Bu gece değişecek." O sırada babamın evine doğru gidiyorduk.

"Hafta sonunda Angelina ve Benjamin'in yeni evlerine gideceğiz. Onlara o zaman söyleyelim mi?"

"Bu işe yarar." Kucağına baktı. "Sence kızacaklar mı?"

Homurdandım. "Muhtemelen hepsi bizim ne kadar sürede birlikte olacağımıza dair bahse girmişlerdir."

"Haha, çok komik." Charlotte gözlerini devirdi.

Şaka yaptığımı düşünmüş olabilir, ama bunu onlara hiç yakıştıramadım. Özellikle de geçen yıl Benjamin'le yaptığım konuşmadan sonra. Ona arkadaş bölgesinde sıkışıp kaldığımı itiraf etmişim. Bu kız beni aptal yerine koydu, çünkü o zamanlar onu çok az tanıyordum ve en iyi arkadaşıma olan tüm hislerimi neredeyse dökmüştüm.

"Onlara söylemediğimiz için kızmalarını istemiyorum," dedi sessizce. "Ama bunu çözmek için bu kadar zamanımız olduğu için mutluyum. Bir rol oynamak zorunda kalmadan önce."

"Doğru. Çünkü hepsi sahte." Ses tonumdaki acılığı fark edebildiğini sanmıyordum. Neden en başta bunu ima etmişim ki? Aptallık. Ben aptaldım.

Kadın rahat bir nefes aldı. "Kesinlikle."

Babamın çiftliğinin garaj yoluna girdiğimizde uğultulu bir ses çıkardım. Bir at ahır ve iki yıl önce ettikleri küçük bahçenin yanı sıra yaban mersini çalılılarıyla dolu devasa bir araziydi. Bitkiden koparılmış olanları yenemezsiniz.

Arabayı durdurup ona bakmak için döndüm.

"Sence bir parola kelimemiz olmalı mı?" Dedi, sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi kelimeler dudaklarından döküldü.

"Sence bir parolaya *ihtiyacımız* var mı?" Ben de sordum.

"Eğer bir şey birimizi rahatsız ediyorsa, o zaman bunu söyleyebilir ve konuşmayı değiştirmek için kullanabiliriz."

Başımı salladım. "Benim daha iyi bir fikrim var." Ben ona doğru yaklaşırken Charlotte bir kaşını kaldırdı. "Pratik yapmalıyız."

Şaşkın bir yüz ifadesi takındı. "Pratik...?"

"Öpüşme."

"Ne?" Charlotte bana öylece baktı.

"*Gerçek* bir çift olma pratiği yapmalıyız." Başından beri olmamızı istediğim bir şey. "Herkesin içinde öpüşmemiz gerekecek. Ve düğünde."

"Bir şey *çalışmamıza* gerek olduğunu sanmıyorum, Daniel."

O haklıydı. Yapmadık. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu zaten biliyordum, sadece onu tekrar öpmek için bir bahane istiyordum. Geçen gece onu kanepeye sıkıştırdığımda neredeyse öpecektim, o yumuşak pembe dudaklar neredeyse bana yalvarıyordu, ama kendimi tuttum.

"Ama biz... en iyi arkadaşız." Küçük bir protesto sesi çıkardı.

"Arkadaşlar seni benim öptüğüm gibiöpmez Charlotte."

Ondan alabileceğimi alan bencil bir piç olabilirdim ama buna ihtiyacım vardı. İşte bu yüzden, orta konsola doğru eğilip dev tokasından kurtulmuş bir saç telini kulağının arkasına doğru taradıktan sonra çenesini kavradım.

"Bana seni öpebileceğimi söyle, Charlotte." Sözcükler ben onları durduramadan uçup gitti ve ellerim yüzünü tutarken başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim.

Yüzünde gezinirken gözleri dalgalanarak kapandı ve nefes alışının derinleştiğini duyabiliyordum. "Beni öpebilirsin, Daniel."

Yanağını, çenesini, dudağının kenarını öperken gözlerini kapalı tuttu - sadece tüy kadar hafif dokunuşlar, ama her biriyle gerginliğinin yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum. Kendini bana nasıl açtığını hissediyordum. Bir parçam Ağustos'tan beri, düğünde aptalca davrandığımdan beri onu tekrar öpmek istiyordu ve şimdi bu fırsatı heba edemezdim. Bir yanım son dokuz *yılı* neden onu öperek geçirmediğimi anlamıyordu.

Dili dudaklarımın kenarında gezindi ve dudaklarımı açtığımda tüm duyularımı ele geçirdi.

Çilek. Tadı çilek gibiydi ve neredeyse ağzının içinde inliyordum. Kendimi onun içinde, onun tadında kaybetmek istiyordum, çünkü hiçbir şey bu kadar iyi olmamıştı. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Başka birini öpmüş olmaktan nefret ediyordum, çünkü başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Dillerimizin dans etmesine izin veriyor, onu tüm gücümle öpüyordum.

Ayrıldığımızda yanakları kızarmıştı ve dudaklarına dokundu.

"Vay be. Ne öpücüktü ama hayatım. Hâlâ *sadece* en iyi arkadaş olduğumuzda ısrar edecek misin?"

"Muhtemelen içeri girmeliyiz," diye mırıldandı ama yerinden kalkmak için hareket etmedi.

"Mmm. Evet. Eminim babam akşam yemeği için bizi bekliyordur."

Umarım Charlotte'a glutensiz bir şeyler yapma isteğimi hatırlamıştır. Sadece et ve sebze yiyebildiği zaman bundan nefret ederdim çünkü Charlotte ekmek ve makarna gibi her şeyi severdi. Normalde ekşi mayayı gizlice yerdi çünkü onu hasta etmezdi ama diğer pek çok şeyde iyi olmaya çalışırdı.

Arabadan indim ve kapısını açmak için hareket ettiğimde, hala orada oturuyor ve babamın evine bakıyordu.

"Bizi öpüşürken gördüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" Soruyu fısıldadı ve ben kıkırdamamı tuttum. Çok ciddiydi, kaşları endişeyle çatılmıştı, oysa bunun babamı en ufak bir şekilde rahatsız edecek bir şey olmadığını biliyordum.

Omuz silktim. "Ne fark eder ki? Biz evleniyoruz Charlotte."

Ve babam iki kez evlenmişti. İki yetişkinin arabada öpüşmesinin onun için yeni bir şey olmadığından emindim.

Ama Charlotte'un durumdan rahatsız olduğunu da hissediyordum ve aklımdan daha fazlasının geçtiğini biliyordum. Onu rahatlatmak benim önceliğimdi, ama ikinci önceliğim onun rahatlığıydı. Babamla daha önce de tanışmıştı ama bu sefer farklı olacaktı. Çünkü tüm bu ilişkide numara yapıyorduk ve evlenecektik.

"Doğru." kaçırdı, hâlâ kızarmıştı. "Ayrıca, bu sadece . Bir şey ifade etmiyordu."

"Mm."

Ne diyeceğimi tam olarak bilemedim. Bunun sahte olduğunu düşünüyordu ve tek yapmak istediğim bunu düzeltmekti. Yani... Kendine ne söylemesi gerekiyorsa, çünkü ona bunun gerçek olduğunu kanıtlayacaktım.

Elini tutarak kapıya kadar yan yana yürüdük.

"Eğer kaçmak istersen, elimi sıkman yeterli. Yanındayım, sevgilim."

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Bradford," dedi Charlotte, saçlarını kulağının arkasına atarken babama küçük bir el salladı.

Oturma odasındaki kanepeye oturduğumuzda onu kendime yaklaştırdım.

"Akşam yemeği neredeyse hazır!" Üvey annem mutfaktan bağırırken odanın etrafına baktı.

Bu ev benim büyüdüğüm eve hiç benzemiyordu. Annem de babam da tam zamanlı işlerde çalışıyordu ama dört yatak odalı evimize kıyasla böyle bir yerde yaşadığımızı hayal bile edemezdim. Bu yüzden buraya pek gelmemiştim. Çünkü bir yanımda böyle bir evde büyümeyi diliyordu. Hiç kavga etmeyen, yorucu boşanma yüzünden aile tatillerinin durmadığı iki mutlu ebeveyn.

Babamın, Angelina'nın ve benim Disneyland'de çekilmiş bir fotoğrafımız şöminenin üzerinde duruyordu ve bu fotoğrafın yerleştirilmesinde öyle hissettiğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden olan bir şey vardı.

Babam elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ve ne olursa olsun bizi elinden gelen en iyi şekilde sevdiğini biliyordum. Angelina için belki yeterli değildi. Ama benim için.

Tek yaptığı, bunu gelecekteki çocuğuma verme ihtiyacımı pekiştirmek oldu. *Gelecekteki çocuğumuza*. Kalçamı Char'ınkine bastırdım, sanki onun orada olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Belki gergindi ama benim de ona ihtiyacım vardı.

Bunu birlikte yapıyorduk. *Hayatı* birlikte yaşıyorduk.

Başka seçeneğimiz olmadığı için değil, bu seçimi ikimiz birlikte yaptığımız için. Öyle değil mi? Evlilik anlaşımamız *aşk* hakkında hiçbir şey söylemiyordu, ama kesinlikle iyi günde kötü günde birbirimizin yanında olacağımıza dair bir beyandı.

Her şeyi bilmiyor olabilirdim ama başarılı bir evlilik için gereken temelin tam olarak bu olduğundan emindim.

Bizimkinin de onlardan biri olmasını umuyordum.

"Yemekten sonra Tea ve ben size dışarıyı gezdireceğiz. Tören yeri için birkaç fikrimiz var ve resepsiyonu da dışarıda yapmak isterseniz ısıtılmalı çadırlar yapabilecek bir bağlantımız var."

"Teşekkür , Bay Bradford." Charlotte'un gözleri parladı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım."

"Hayır, biliyorum." Bana doğru baktı. "Biliyoruz. Sen olmasaydın adliyeye gidebilirdik." Charlotte sert bir kahkaha attı ve bu düşünceden neden nefret ettiğimi bilmiyordum.

Bunu sadece bir kez yapacağını bile söylemişti. Bunu doğru yapmak istediğini çünkü anılarının olmasını istediğini söylemişti. Pırıl pırıl ışıkların altında hayalindeki elbiseden daha azıyla durması fikri bana doğru gelmiyordu. Özellikle de adliye gibi soğuk ve kişisel olmayan bir yerde.

Kaşlarımı çattım. "Şey, belki bir adliye binası değil-"

Theresa gülerek, "Tabii ki hepimiz senin kız kardeşin olup Fransa'da evlenemeyiz," dedi.

Kolumu Charlotte'un yanına dolayarak, yüzümü onun yumuşak saçlarına yaslamayı diledim. Daha önce hiç istemediğim, aklıma gelmesine bile izin vermediğim pek çok şey istiyordum. Sahip olamayacağım şeyler. "Biz sadece küçük tutmak istiyoruz. Kişisel, anlamlı. Ama güzel de olsun."

Charlotte son kısımda kızardı. "Hak ettiğin bir şey," diye mırıldandım ve şakağına bir öpücük kondurdum.

Elimi sıktı, bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve ben gülerek başımı salladım.

Hiçbir fikri yoktu, değil mi?

"BURASI MÜKEMMEL. Kesinlikle... büyü." Çiftliğin arazisine bakarken nefesi kesildi, gözleri arazinin her santimini görüyordu. "Ve atlar var, Daniel! *Atlar!*"

Kıkırdadım. "Evet, sevgilim. Atlar var."

Biz büyürken Angelina'nın hayali bir ata sahip olmaktı ve şimdi büyüdüğüne göre... Babamın atları vardı.

Theresa siyah saçlarını ensesinden çekip atkuyruğu şeklinde topladı. "Biliyor musun, törenden sonra atların seni götürmesi için bir kızak bulabiliriz. Kar olduğunu varsayarsak. Ya da hiç kar yağmazsa bir at arabası."

"*Kapa çenen,*" dedi Charlotte, çenesi düşmüştü. "Özür dilerim. Bu sadece... Vay canına."

"Noel'e yakın bir zamanda düğün yapmayı düşünüyoruz. Portland'da her zaman beyaz bir Noel olmadığını biliyorum ama umarım bu yıl..." Charlotte'un omzunu dürttüm.

Hâlâ *atlı kızak* meselesine odaklandığı belliydi. Bunu düşünürken gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

Arkadaş olduğumuz ilk yıl, onu bir gece yatakhaneinde Hallmark filmi izlerken ağlarken yakalamıştım, battaniyesini tüm vücuduna sarmıştı. Charlotte çok çabuk üşürdü ve ağlak Noel filmlerine yarın yokmuş gibi ağlardı. Ve siz ne bilirdiniz ki? Yanına sokuldum ve bir tane daha izledik.

Artık yeni filmleri birlikte izlemek bizim Aralık geleneğimizdi. Charlotte pembe ve çiçekli her şeye sahip olabilirdi ama özünde Noel'e dair her şeyin aşığıydı: sihir, kar ve romantizm.

Teresa gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bir de babanla Vegas'ta kaçtığımızı düşünsene." Gözlerini devirdi. "Romantizmin zirvesi. Yine de balayının bunu telafi ettiğini itiraf etmeliyim."

Charlotte başını kaldırıp bana baktı, iri gri gözleri endişeyle benimkilere bakıyordu. Bazen benim onun ruhunu görebildiğim gibi onun da benim ruhumu görüp göremediğini merak ederdim. Belki de görebiliyordu. Belki de görmesini istiyordum. Belki o zaman benim gerçeğimi bilirdi.

Yine de şu anda balayı konusunda paniklemesini istemiyordum. Daha ilişkimizin *bu* yönü hakkında bile konuşmamışken olmazdı. Onunla her şeyi istesem bile, o istemezse tropik bir yere özenle hazırlanmış bir balayı rezervasyonu yapmamın imkânı yoktu. Eğer hala düğünde olanların sarhoşken yapılan bir hata olduğunu düşünüyorsa.

"Düğünümüz Noel'den hemen önce olacağı için babama balayımızı önümüzdeki yaz yapmayı düşündüğümüzü söyledim." Charlotte'a baktım, o da başıyla onaylar gibi kısa bir selam verdi. *Vay be.*

"Ayrıca, tatilden sonra arkadaşlarımızla kayak gezisine çıkacağız." Kolumu okşadı. "Bu bizim balayımız gibi olacak." Charlotte ekledi.

Ama benim aklımda, balayımızda çok daha az kıyafet vardı. Ve onunla çarşafın altında daha çok terli geceler.

Bu düşünceyi zihnimden silip attım. Düğünümüz için babamın mülkünü gezerken Charlotte'un altımda çıplak olduğunu düşünmek bir hataydı.

Theresa ve babam uzaklaşıp bizi yalnız bıraktıklarında Charlotte başını kaldırıp bana baktı. Büyük gri gözleri fırtınalı gökyüzünü yansıtıyor, çatık kaşları duygularını açığa vuruyordu. Derin düşüncelere dalmış bir halde dudağını kemirini izledim.

"O güzel kafandan neler geçiyor sevgilim?" Ona sordum, sesim duyulmayan bir mırıltı gibiydi.

"Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Hiç düşünmemiştim bile..."

Kıkırdayarak parmağımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Balayı mı?"

Kızardı, utandığı her halinden belli olan başını öne eğdi. "Şey... Evet. Yani. Bütün bunlar hakkında konuşmadık. Eve taşınıp birlikte yaşamaya başladığımızda ne olacak... *her şey?*"

"Her şey mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Yani... *seks* mi?" Kıkırdayarak onu ahırın arkasına götürdüm. "Bunu dün gece konuştuğumuzu sanıyordum." Onu kollarımın arasında dış cepheye doğru sıkıştırdım.

Kahretsın, arabadaki öpücüğü yanlış mı algılamıştım? Ona sahte olmadığına dair güvence vermeliydim. Onu öpmek *istediğimi*. Öyle olduğumdan değil.

rol yapmak.

"Yani..." Charlotte kızardı. "Muhtemelen ihtiyaçların olduğunu biliyorum. Birlikte yatmak zorunda değiliz. Tekrar. Sonuçta o tür bir evlilik değil bu." Sarı saç perdesinin arkasına saklanarak bana baktı. "Öyle değil mi?"

Ne tür bir evliliği bu? Gerçekten sadece bir kolaylık mıydı?

"Charlotte, sen..." Sertçe yutkundum. Ne sormak üzereydim? *İstiyor musun?* Tanrım, hayır. Ağustos'ta otel odamızdan kaçıp gittikten sonra ona bunu sorma düşüncesi, beni nasıl açıkça ittiği...

Uzaklaşmam gerekiyordu. Gitmesine izin vermeliydim. Aramıza biraz mesafe koymalıyım, çünkü belki de haklıydı. Belki de seks için arkadaşlığımızı tehlikeye atmak her şeyi mahvedecekti. Ve o hayatımda olmadan ne yapacağımı bilmiyordum.

O sıradan bir ilişki değildi, zaten ben de öyle şeyler yapmaya yatkın değildim. Ama son birkaç yıldır ikimiz de başka insanlarla görüşmemiş değildik. Hatta bir parçam ona benim dokunduğum gibi başka birinin dokunabileceği düşüncesiyle yanıyordu.

Ama ağzımı açarsam, onun hazır olmadığı şeyleri itiraf etmek zorunda kalacaktım. Düğünden beri onu düşünmeden edemediğimi. Bazen altımda hayal ettiğimi, sarı saçlarının ben onun içinde hareket ederken çarşaflarımın üzerine döküldüğünü. O rüyalarından uyanmanın en kötüsü olduğunu, çünkü bunun kollarımda onun olmadığı bir gerçekliğe geri dönmek anlamına .

Hayır, burada tarafsız bir zeminde kalmak daha iyiydi.

Evleniyorduk ve birlikte çocuk sahibi olma konusunda anlaşmıştık ama bu, bunu her zamanki gibi yapmamız gerektiği anlamına gelmiyordu. Ne istediğimin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun hayatımda olmasıydı.

Benim karım olacağını. Mutlu olduğunu.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz, tamam mı? Bunu beklemiyorum."

Gözlerini kaçırdı, neredeyse yanaklarını paltosunun boynuna gömecekti. "Tamam." Sonunda kafasını dışarı çıkardığında kaplumbağaya benziyordu ve yüzünün bir şeye karar vermiş gibi kararlı olduğunu gördüm.

"Tamam." Başımı salladım. "Şimdi gidip mülkün geri kalanına bakalım mı? Babam zaten o gün hazırlanmak için evin içini kullanabileceğimizi söyledi.

düğünün de."

"Sence..." Charlotte'un gözleri ahırın kapısına doğru kaydı. "Gidip atlarla tanışabilir miyiz?" Gözleri parladı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen nasıl istersen, Charlotte."

Söz konusu o olduğunda hep ciddi dim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

Charlotte

"Y Bundan eminsin, değil mi?" Daniel bizi Benjamin ve Angelina'nın yeni evlerine götürürken kısa bir süre bana bakarak sordu.

Başımı salladım. "Onlara söylemeliyiz." En iyi arkadaşlarımın düğünümün planlanmasında yer aldı. Onlara bunun olacağını söylemek istedim. Arkadaşlarımızın haberi bile olmadan düğünümüzü planlıyor olmamız garip hissettiriyordu.

Direksiyonu tekrar kavramadan önce elimi sıktı. Sanki bu küçük hareketinin bana güven verdiğini her zaman biliyordu, çünkü elimi her sıktığında her şey yeniden yoluna girecekmiş gibi hissediyordum.

Gerçeği kendime daha fazla inkar edemezdim. Ona karşı olan çekimimin etrafında dans ediyor, vücudunu tekrar bedenimde hissetmek istemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Çünkü *korkuyordum*. Ama geçen hafta, babasının evinde... O arzu titreşimini bir kez daha görmüştüm.

Ve beni öptüğünde, neredeyse beni orada götürmesi için yalvaracaktım. Ama biz zaten *sahte* bir evlilik yapıyorduk. Bu sadece bir evlilik anlaşmasıydı.

Bunu kendime hatırlatmak zorundaydım, çünkü ben takılacak türden bir kız değildim. Karşılıksız seks yapamazdım. Ona bekâretimi vermişim, alkolün ve saf *ihtiyacın* yönlendirdiği bir karardı ve hiçbir parçam pişmanlık duymuyordu.

ama onunla tekrar yatarsam.

Yeni evlerinin önüne park ettiğinde tekrar bana baktı. "Oraya gitmeden önce, ben... uh... Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

Cebinden bir şey çıkardı ve eğilerek elime tutuşturdu.

"Ne..." O elini çekerken ben de elime baktım. "Çok güzel, ama ben..." Yüzük avucumun ortasında duruyordu, taşı beyaz altından bir bandın içine yerleştirilmişti ve tek tek minik elmaslar yerleştirilmişti. "Senin için bir şey almadım."

"İhtiyacım yok." Daniel kıkırdadı. "Düğünde bana verebilirsin. Sorun değil. Evlenene kadar bekleyeceğim." Göz kırptı.

Evlüyüm. Oh, Tanrım. İyi olduğumu sanıyordum ama sonra böyle şeyler söyledi.

"Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar," dedim ve ona zayıf bir gülümseme verdim.

Daniel eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Bunu biz hallederiz, sevgilim."

"Evet." Kendimi bu sözlere inandırmaya çalışarak evlerine baktım ve nişan yüzüğümü cebime attım. Arkadaşlarımızı gerçek bir ilişki içinde olduğumuza inandırmamız gerekiyordu, çocukken yaptığımız bir evlilik anlaşması yüzünden evlendiğimize değil.

Daniel arabadan indi, benim için kapıyı açtı ve sonra iki büyük ön kapıya giden asfalt kaldırıma doğru yürüdük.

Ben daha zili çalamadan kapı açıldı ve Angelina oradaydı. Siyah boğazlı bir kazak ve kot pantolon giymiş olmasına rağmen saçlarını toka şeklinde toplamış ve kendine özgü kırmızı rujunu sürmüştü.

Daniel ve ben oturma odasına girerken diğer arkadaşlarımıza gülümseyerek "Merhaba," dedim. Angelina'ya yeni eve taşınma hediyesi olarak aldığım küçük bitkiyi uzattığımda herkes merhaba demek için içeri doluştu ve sonra hepimiz evi gezmeye başladık.

Angelina bize yeni gömme dolabını gösterdi ve Noelle kışkandı çünkü o da ayakkabıları için bir oda istiyordu. Daha sonra konuşmaya devam etmek için mutfığa geri döndük.

Hunter ve Benjamin verandaya bakıp içeri döndüklerinde, Hunter Gabbi'yi kendine sokmaya çalışırken Gabbi soğuktan neredeyse inliyordu. Aralarındaki konuşmayı duyamadım ama Gabbi ona ters ters bakıyor ve paltosundaki su damlacıklarını fırçalıyordu. Sırıtişından arkadaşımı ne kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum. Hunter eğildi ve Gabbi'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Mutlu olmalarına sevinmişim.

Ama Daniel'ın bana hiç o gözle bakıp bakmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Dışarıda güzel bir şey var mı?" diye sordu ona.

Hunter başını salladı. "Benjamin bana havuz yapmak istediği yeri gösteriyordu."

Gabbi bir kaşını kaldırarak Ben'e baktı. "Bir havuz mu Benjamin?"

"Çocuklar için mükemmel olacak." Benjamin sırttı.

Hepimiz ellerini sallayan Angelina'ya döndük. "Hayır, hamile değilim. Söz veriyorum." Kocasına ters ters baktı. "Ben otuz yaşına gelene kadar denemeyeceğiz bile. En azından." Ang bize dönmeden önce parmağıyla onu işaret etti. "*Ama* bir gün tüm ailelerimizi orada toplayabilirsek güzel olabilir. Üzerine bir yapı inşa edersek kışın ısıtabiliriz, böylece tüm yıl boyunca kullanılabilir."

"Hoşuma gitti." Gabbi sırttı.

Bütün gece düşüncelerimin içinde kaybolmuş hissettim. Arkadaşlarımın hayatlarının bir sonraki bölümüne geçtiklerini görmek garipti: nişanlandılar, evlendiler, çocuk sahibi olmayı düşünüyorlardı.

Sanırım yakında *biz* de öyle olacaktık. Belki *de* bu yüzden evet demiştim. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Ve o... o benim en iyi arkadaşımdı.

Daniel bana bir bardak limonata uzattı ve ben de Gabbi'ye küçük bir gülümseme verdim. Bir yudum aldıktan sonra onunla göz göze geldim. Bana hafifçe başını salladı, sanki *devam et* der gibiydi. Bardağı yere bıraktım ve diğer arkadaşlarımıza dönmeden önce bir nefes aldım.

"Hey, çocuklar? Um..." Kıpır kıpır olduğumu, yüzük parmağımı neredeyse dalgınca ovuşturduğumu, cebimde duran yüzüğü düşündüğümü biliyordum. Bu gece bana sürpriz yaptığı yüzüğü.

Daniel beni cesaretlendirircesine bir kez daha başını salladı ve her nasılsa gözlerinin gözlerime kilitlenmesi devam etmem için bana güç verdi. "Hepinize söylemem gereken bir şey var."

Hepsi beklentiyle bana baktı, *hiçbir şey* söylemeden öylece durup baktılar.

Daniel'a yaklaştım, o da elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Daniel elimi sıkarak, "Hepinize söylememiz gereken bir şey var," diye onayladı. "Biz... birlikteyiz," dedi Daniel sonunda.

Soluk soluğa kalmalarını, bazı şaşkın ifadeler takınmalarını bekliyordum ama hepsi bizim için çok heyecanlı görünüyordu.

"Öyle mi?!" Angelina çığlık attı.

"Hepsi bu kadar da değil." Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve elimi Daniel'inkinden kurtararak cebimdeki yüzüğü aldım. Kaydırarak

Parmağıma taktım, doğru hissettim. Sanki bu doğru bir karardı. "Biz evleniyoruz."

Eğer mümkünse, diğer altı arkadaşımızın da aynı anda soluk soluğa kaldığından emindim. "Sen-ne?"

İşte .

Daniel kolunu bana dolayarak beni daha da yanına çekti. "Onu duydun," diye başını salladı. "Nişanlandık."

"Hamile misin?" Angelina gözlerini kıstı. "Daniel, onu yanlışlıkla hamile bırakmadın, değil mi?" Bana baktı. "Eğer yaptıysa kardeşimi öldürürüm."

Yüzüm kızardı, yanaklarım zaten sıcaktan pembeleşmişti. "Hayır. Hamile değilim. Sadece... düğünde birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi fark ettik ve hepimize söylemek için en uygun zamanı bulmaya çalışıyorduk."

Gabbi gözlerini kırptırdı. "*Düğünden* beri mi? Ama... aylar mı oldu?"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Her şeyi yanlış yapmışım gibi hissediyorum. Hepinize nedimemiz ve sağdıcımız olup olmayacağınızı sormak istedik."

"Tabii ki!" Noelle çılgık atarak kollarını bana doladı. Ve sonra dördümüz de bir grup kucaklaşmasının ortasında kaldık.

Geri çekildiğimde, çocuklar Daniel'in sırtını sıvazlıyorlardı ve hepsinin arkadaş olmasına çok sevinmiştim. Tüm erkeklerimizin -artık Daniel gerçekten *benim* olduğu için, gerçekten *aşık* bile- bir grup olması hoşuma gitmişti.

"Aman Tanrım, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Noelle'in gülümsemesi yüzünden yayılıyor, Gabbi'ye bakarken çilli yanakları parlıyordu. "Nişanlanacak son iki kişi siz olacaksınız."

Hunter'a bir kaşını kaldırdı ve Hunter da ona aptalca bir sırıtışla karşılık verdi. "Sanırım şimdilik böyle iyiyiz." Gabbi güldü.

Noelle elimi heyecanla sıkarak, "Düğünlerimizi birlikte planlayacağımıza inanamıyorum," dedi. "Matthew ve ben önümüzdeki sonbaharda evlenmeyi planlıyoruz."

"Düğümü ne zaman atıyorsunuz?" Angelina bir kadeh şarabını yudumlarken, gözlerini camdan bize dikerek sordu.

"Hala kesin bir tarih belirleme aşamasındayız, ama..." Yanaklarım kızardı. "Aralık ayında bir ara olacak."

Beklemek için bir neden göremiyordum. Özellikle de babasının evinde evleneceksek ve bir mekan kiralamamız gerekmiyorsa... Ayrıca, ben

elbisemi yapıyordum. Eskizlere çoktan başlamıştım. Tek yapmamız gereken yemek şirketini ayarlamaktı ve üvey annesi bu işin çoğunu halletmeye yardımcı oluyordu. Tüm bu çılgınlıklara başladığımızda beklemediğim bir nimetti.

"Aralık!" Gabbi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Deli misin sen?" "Belki biraz," diye güldüm.

"Deli gibi *aşık*," diye ekledi Daniel küçük bir sırıtışla ve ben karnına dirsek atma isteğime karşı koydum.

Biz kesinlikle iyi bir sözlü tartışmadan hoşlanan Angelina ve Benjamin değildik ve *nişanlını* tüm arkadaşlarımızın önünde yaralamak yanlış bir fikir verebilir diye düşündüm.

Yine de, hepsi milyonlarca soruya başladığında yüzüm kızardı.

"Nasıl teklif etti?" Noelle sordu.

"Evet Charlotte, nasıl teklif etti?" Angelina hâlâ yan yana duran ikimizin arasına baktı.

Daniel bana küçük bir gülümseme verdi, sanki bu bizim aramızdaki bir şakaymış gibi. "Neden onlara söylemiyorsun, sevgilim?"

Parmağımdaki yüzükle oynadım. Ne üzerinde anlaşmıştık? Gerçeğe olabildiğince yakın bir şey mi? "Doğum günümdü," diye başladım ona bakarak. "Şehir merkezinde muhteşem manzarası olan bir restorana gittik ve bana tatlı sürprizi yaptı." En azından yeterince yakındı. O gecenin çoğunu nasıl cheesecake istediğimi düşünerek geçirmiştim.

"Peki ya yüzük?" Gabbi Daniel'a sordu. "Çok güzelmiş." "Teşekkür ederim." Beni yanına çekti.

"Bu sadece... çılgınlık." Angelina kollarını kavuşturdu. "Bunca yıldan sonra, ikinizin gerçekten birlikte olduğuna inanamıyorum. Ve hiçbirimiz bunu bilmiyorduk bile." "Evet, ." Daniel küçük kız kardeşine başıyla onay verdi.

"Yani sen

buna alışmak zorundayım."

Benden daha kendinden emin davranmasına sevinmiştim, çünkü onun yorumu sadece utangaç hissetmemi sağlamıştı.

Neden onlara söylemek için kadar bekledik ki? Sahte olduğu için mi?

BUGÜN RESMEN O GÜNDÜ. Bunu daha fazla erteleyemezdim.

Artık tüm eşyalarımın yoksun olan boş daireme baktım. Gereksiz mobilyalarımın bir kısmını satmıştım, üniversiteden hemen sonra aldığım boktan şeyler: yatağım, mutfak masam ve oturma odası takımım. Artık bunlara ihtiyacım yoktu.

Yine de pembe sandalyemi saklamıştım ve tüm dikiş malzemelerimi kutulara koymuştum. Büyük kısmını çocuklar daha sonra gelip alacaktı ama şu anda Daniel'la birlikte geri kalan eşyalarımı yüklüyorduk. Elbiselerimi birkaç torbaya doldurmaya çalışıyordum ama pek beceremiyordum.

"Onları ben alırım," diye homurdandı, tüm ağırlıktan zorlanmama rağmen hepsini sanki hiçbir şey değilmiş gibi topladı.

"Bir tane alabilirim," diye itiraz ettim ama beni görmezden gelerek merdivenlerden arabasına doğru ilerledi.

Elbise koleksiyonumu içeri tıkmayı bitirdiğimizde araba ağzına kadar dolmuştu. Matthew daha sonra kamyonunu getirecekti ve o zaman kitap kutularımı da alacaklardı. Bir U-Haul kiralamayı denemiştım ama çocuklar bunu halledebilecekleri konusunda ısrar etmişlerdi.

Bu da ikimizi sessizlik içinde onun evine doğru yola çıkardı. Bu sabah ilk yükü getirdiğimizde arabamı zaten onun evine park etmiştik.

Bizim evimiz, bana hatırlatmayı severdi. Artık *bizim evimizdi*, her ne kadar hâlâ onun alanına izinsiz giriyormuşum gibi hissetsem de. Elbette, en iyi seçenek buydu ve evet, *evlenmek* üzereydik ama burası benim evim miydi?

Burayı birkaç yıl önce, kendi deyimiyle başlangıç evi olarak satın almıştı. Tadilat yaptırdıktan sonra bile yıllardır kendi evini inşa etmeyi hayal ediyordu. Başaracağından emin olduğum bir başka başarı.

Birden aklıma biz *evliyen* de bunu yapabileceği geldi ve donakaldım. Bu *bizim* evimiz mi olacaktı? Yoksa hâlâ onun evinde yaşıyormuşum gibi mi hissedecektim?

"Ne?" Durup bana baktı. "İşler yolunda gitmezse ne olacak?" Kaşlarını çatı.

"Birlikte yaşamak mı?"

Başımı salladım, ağzım kurumuştı. "Bu ve şey... Evli olmak."

"Charlotte." Çantalarımı oturma odasının zeminine bıraktı ve gelip önümde durdu. "Dokuz yıldır arkadaşız. Seni herkesten daha iyi mi tanıyorum? Tam olarak ne için endişeleniyorsun?"

Bana *öyle* baktığında gözleriyle buluşamadığım için gözlerimi kaçırdım.

Ne için endişeleniyordum? Her şeyden. Başka biriyle tanışıp benimle evlenerek hata yaptığını anlayacaktı. Hayatının aşkı dışarıda bir yerlerdeydi ve o ben değildim. Bu işin yürümesini ifade edemeyeceğim kadar çok istediğimi. Son birkaç aydır oluşturduğum kararlılık yavaş yavaş yok oluyordu ve eğer dikkatli olmazsam, kırık bir kalple son bulacaktım.

"Ya çocuklarımız olursa ve sonra bunun yürümeyeceğine karar verirsek?" İçimi kemiren endişeye engel olamıyordum. Anne babasının boşanması hem o hem de Angelina için çok zor olmuştu ve ne olursa olsun, evlilik anlaşması olsun ya da olmasın, potansiyel çocuklarımızdan herhangi birinin buna maruz kalmasını istemiyordum. Bir bebek sahibi olmayı ne kadar çok istesem de, onların mutsuz büyümeleri riskini almak istemiyordum. "Belki de bu berbat bir fikirdir. Oh Tanrım." Alnımı ovmak için elimi hareket ettirdim ama Daniel onun yerine elimi tuttu ve ellerimizi aramızda bırakmadan önce sıkıca sıktı. Elimi sıkıca tutmaya devam etti.

Daniel kulağımın arkasındaki bir saç telini düzeltti. "Eğer bu iş yürümezse, her şey yoluna girecek. Beni asla kaybetmeyeceksin, tamam mı?"

Bir yanım bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama başımı salladım. Belki de başından beri en çok endişelendiğim şey buydu. Arkadaşlarım vardı, ama Daniel'ı kaybetmek... Bu asla atlatamayacağım bir şeydi.

Her sabah mesaj attığım ilk kişi ve her gece düşündüğüm son kişi o iken değil. Sevimli bir şey gördüğümde, bunu anlatmak istediğim ilk kişi oydu. İnternette komik videolar gördüğümde, onları göndermek istediğim kişi oydu.

Daniel sadece benim insanımdı ve ben bunu uzun zamandır kabullenmiştim. O benim en iyi arkadaşımdı.

Eve girdiğinde bile ikimiz de arabada bir süre sessizce oturduk. İkimiz de hareket etmek istemiyor gibiydik, çünkü aramızdaki her şeyi değiştirmek üzereydik.

Daniel parmak eklemlerimi öptükten sonra elimi bırakıp dışarı çıktı. Araba.

Gözlerimi evinin üzerindeki numaralara odaklamıştım ve fark etmemiştim bile.

yanıma geldi ve benim için kapıyı açtı. Elini uzatarak arabadan çıkmama yardım etti.

", sana odanı göstereyim." Gözlerimi kırptım. "Benim... odam mı?"

Bana garip bir bakış attı ve sonra başını salladı.

Onun yatak odasını paylaşmadığımız için *hayal kırıklığına* mı uğramıştım? Bunu kendime itiraf etmeyecektim. Böylesi daha iyi olurdu, özellikle de işleri karıştıracak seks olmadan. Bu kadarını ima etmişim, değil mi? Sadece beni dinliyordu. Özellikle de daha önce seks yaparak neredeyse her şeyi mahvettikten sonra.

"Arabadaki eşyalar ne olacak?"

"Daha sonra da alabiliriz. Gel ."

"Doğru. Benim odam. Mükemmel. Yolu göster." Sahte bir gülümseme takınarak hımbıl pembe kazağımı düzelttim.

Daniel beni evin içinden geçirdi, merdivenlerden yukarı çıkardı ve koridorun karşısındaki yatak odasına götürdü. İçeri girdiğimizde gözlerim pembe kadife püsküllü karyola, komodinler ve şifonyerin üzerinde gezindi, hepsi orada duruyordu ve içlerini doldurmamı bekliyorlardı.

"Bunun senin için daha rahat olacağını düşündüm. Böylece kendine ait bir alanın olur." Ben şiltenin üzerine otururken o da kapının çerçevesine yaslandı. Bu kadar düşünceli olmasını seviyor muydum yoksa nefret mi ediyordum karar veremiyordum.

Ne de olsa onun karısı olmayacak mıydım? Bu saçma fikri ilk ortaya atan o değil miydi?

"Burası senin misafir odan değil miydi?"

Başının üstünü kaşıdı, kulaklarının uçları biraz kızarmıştı. "Evet. Ama artık senin. İçini tüm pembelerinle doldurabilirsin."

Birçok kez onun evine gitmişim, kanepede film izlemek ya da uzun bir günün ardından pizza yemek için, ama şimdi her şey farklı geliyordu. Belki de bunun geçici bir şey olmadığını bildiğim içindi. Burada yaşayacaktım.

-Birlikte, onunla.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var." Elimden tutarak evin ön tarafına, boş olan ek odaya doğru götürdü. Ama hiç de boş değildi; birden fazla kitaplık orada durmuş, doldurulmayı bekliyordu.

"Bunu benim için mi yaptın?" Biraz tıkanmış hissediyordum. Kitaplarım için kitaplık yapmak bana böyle hissettirmemeliydi ama bu hareket yüzünden midemdeki kıpırtılara engel olamıyordum.

Daniel elimi sıktı. "Evet. Kendi alanın haline getirebileceğin bir yerin olsun istedim. Dolabı temizledim, böylece elbise projelerini orada saklayabilirsin ve sonra dikiş masanı duvara yaslayabiliriz diye düşünüyordum." Saatine baktı. "Hay aksi. Diğer her şeyi almak için senin dairende buluşana kadar sadece bir saatim var. Ben giderken burada iyi misin?"

Başımı salladım. "Eşyalarımı yerleştirmeye başlayayım, sanırım."

"Gidip arabadan kalan çantaları alayım." Dışarı çıkmadan önce başımın üstünü öptü ve beni yerimde bıraktı. Dairemde sahip olduğumdan daha büyüktü ve şimdiden görebiliyordum.

Belki her şey mükemmel değildi ama her şey yoluna girecekti.

Kalbimi korumam gerekiyordu. Böylece bunun ne ve ne *olmadığı* konusunda kafam karışmadı. Biz aşk için evlenen iki insan değildik. Elbette birbirimizi seviyorduk ama ihtiyacım olan şekilde değil. Arzuladığım şekilde.

Ve bunu kabul etmek zorundaydım.

Adamlar gelip gitmiş, Matthew'un kamyonu dikiş masamı ve diğer eşyalarımı taşıyarak ikimizi bir kez daha yalnız bırakmıştı.

Bu da kaçındığım aramayı yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Alo?"

"Hey, anne."

"Charlotte!" Annemin şaşkınlığını telefonda duyabiliyordum. "Her şey nasıl gidiyor?"

Diğer odada oturmuş, gitarının birkaç teliyle oynayan Daniel'a baktım.

"Bu iyi. Ama dinle anne, sana söylemem gereken bir şey var."

Eskiz defterim kucağımdaydı, sayfa bir dans komisyonu için üzerinde çalıştığım bir şeye açılmıştı, ama birkaç sayfa geri çevirirsem elbisemin orada olduğunu biliyordum. Mükemmel olana kadar parmaklarımı çizdiğim ve yeniden çizdiğim çizgilerin üzerinde tekrar tekrar gezdirebilirdim.

Bu dev bombayı onun üzerine bırakmaya hazırlanırken gözlerimi kapattım. "Eve mi taşıyorsun?"

Alay ettim. *Sanki*. Kaliforniya'yı seviyordum ve kalbimde hep bir Kaliforniya kızı olarak kalacaktım ama burası artık benim evimdi. Bu insanlarla, özellikle de yan odada oturan adamlarla. "Neredeyse on yıldır Oregon'dayım ve sen buna mı atlıyorsun? Hayır. Ben..." Derin bir nefes aldım ve ilk tereddütümü atlatmaya çalıştım. Bunu neden daha önce yapmamıştım? "Evleniyorum. Gelecek ay."

"Ne?!" diye haykırdı. "Kime? Bu ne zaman oldu? Biz davetliyiz, değil mi? Yardıma ihtiyacınız var mı? Arkadaşlarımı arayabilirim ve biz-"

İçimi çektim. İşte . Bu yüzden aramamıştım. "Anne-"

"Evleniyorum da ne *demek*?" Sözümlü keserek tekrar sordu. "Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Çünkü ben değildim, diye düşündüm acı acı, ama bunu söylemedim. Tabii ki söylemedim.

Bu hileyi anneme itiraf etmeden önce yapacağım pek çok şey vardı. Kalp krizi geçirir ve öldü.

"Anne." Derin bir nefes aldım. "Düğün çoktan planlandı. Sadece sana söylemek istedim." Burnumu çimdikleyerek soru soru ilerlemeyi düşündüm. "Daniel ve ben evleniyoruz."

"Siyah saçlı çocuk mu?"

Kızardım. "Anne. Onu üniversiteden beri tanıyorum. O-" Oh, her neyse.

Daniel'in parmakları gitarın tellerinde geziniyordu ve tek düşünebildiğim o parmakları içime soktuğu zamandı.

Oh, Tanrım. Onunla bu kadar yakın yaşamak beni öldürecekti.

Annemle konuşurken bu düşüncelerime devam etmeden önce telefonu kapatmam gerekiyordu.

"Aralık'ın yirmi üçü. Eğer orada olmak istiyorsan. Davetiyeler bu hafta postada olacak."

Daniel'in üvey annesi için Tanrı'ya şükürler olsun. O benim için bir nimetti ve annemden yardım istemek zorunda kalmamak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Elbette bu düğünü tek başıma da planlayabilirdim ama buna gerek kalmaması hoşuma gitti.

"Bunun küçük bir kızarıklık olmadığına emin misin?"

Daniel'in gözleri benimkilerle buluştu ve konuşmanın sonunu duyamayacağını düşünsem de ona gerçeği söylerken başımı dik tuttum. "O benim en iyi arkadaşım. Onu neredeyse on yıldır tanıyorum. Bunda aceleyle gelecek bir şey yok. Eğer bu konuda beni destekleyemeyeceksen, gelme. Tamam mı?" Devam etmeden önce cevap vermesine fırsat vermedim. "Şimdi gitmem gerekiyor. Nişanlım evde. Seninle sonra konuşuruz."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve kenara fırlatmadan önce telefonumu sessize aldım. Muhtemelen geri arayacak ve telefonu yüzüme kapattığım için bana sert sözler söyleyecekti ama şu anda sadece en iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı.

"Hey."

Yumuşak sesi başımı kaldırmama neden oldu. Gitarını yere bırakmış ve bana bir el uzatmıştı.

"Merhaba." Elini tuttuğumda nefesimi geri verdim ve o da beni neredeyse kollarına çekti.

Ne olsun, en azından ona sahiptim. Sahte ya da gerçek, o benim yanımdaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

Daniel

H E benim en iyi arkadaşım. Onu neredeyse on yıldır tanıyorum. Bunda aceleyle gelecek bir şey yok. Beni bu konuda destekleyemeyeceksen, gelme.

Bu sözler içimi gururla doldurdu. O inanılmazdı ama annesine karşı dik duruşunu duymak... Kahretsin. Onunla gurur duydum. Ve biraz da tahrik oldum. Cesaretini seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, onda hoşlanmadığım tek bir şey olduğundan bile emin değildim. Hiç .

Fark etmeyeceğini umarak kendimi rahatça ayarladım.

Tüm eşyalarını eve taşımayı bitirdiğimizde, tüm çizim malzemelerini oturma odasına getirmişti. Defteri, annesini aramadan önce tasarlamaya başladığı şey için açıktı.

Çizimini izlerken kapı çerçevesine yaslandım; kalem eteğin kıvrımlarını ve dolgunluğunu yaratıyordu. Çalışırken hafifçe mırıldanıyordu. Casusluk yapmamam, orada olduğuma dair hiçbir ipucu olmadan çalışmasını izlememem gerekse de kendimi durduramadım.

Gelinliğin tasarımının da orada olup olmadığını merak ettim. Tabii henüz yapmaya başlamadıysa. Charlotte kreasyonlarının başında olmayı severdi ve düğünümüze bir buçuk aydan biraz fazla bir süre kaldığı için...

Hay sikeyim. Biz farkına bile varmadan burada olacaktı ve hala yapılacak çok şey vardı

Yap.

Charlotte sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve kafasında, üniversitemizin mor mezun yakasını ve altlarında küçük çapraz desenleri olan bir çift siyah tayt giyiyordu. Çok şirindi. Her ne kadar içimde bir parça pijamaları sevimli bulmamam gerektiğini bilse de, ona karşı kendimi tutamadım. Onu içinde gördüğüm her şey nefesimi kesiyordu.

uzakta. Çıplak yüzlü ve e ofmanlı olmasına rağmen gördüğüm en güzel kız olduğunu d   nm   t m.

Ve annesi onu  zm   t .

Ama kahretsin, bana muhtemelen ilk kez ni anl m dediğinde içimde küçük bir heyecan olu mad ysa ne olay m.

"Ak am yemeği ister misin?" Onu neredeyse kollar mın arasına alm   ken odasına  ekilmeyeceğini umarak sordum.

"Bir şey mi yapt n?"  a ırm    görünerek sordu.

"Mhm. Daha önce bir şeyler hazırlam   t m. Bütün gün hareket ettikten sonra a  olacağını düşündüm."

Hâlâ elimi tutuyordu ama Charlotte diğer kolunu sırt ma dolayarak beni  a ırttı ve sıkıca kavrad .

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ayrıldığımızda. "Sanırım buna ihtiyacım vardı." Charlotte mutfağa doğru dönmeden önce derin bir nefes verdi. "Ak am yemeğinde ne var?" Yüzünü   phec  bir ifadeyle buru turdu.

Onun tüm yemek tercihlerini bilmediğimi mi sanıyordu? Glutensiz diyetiyle yeni bir yere gitmek her zaman zor olmuştur, bu yüzden çoğu zaman bildiği ve sevdiği yerlere gittik.

Sırıtt m. "Otursana. Ho una gidecek, söz veriyorum."

Bir  i e şarap -beyaz, çünkü o bunu tercih ediyordu- ve iki kadeh çıkararak soru sormak için havaya kaldırdım. Neyse ki ne sorduğumu biliyordu, neredeyse son on yıllık arkada lığımız boyunca geliştirdiğimiz bir tür sözsüz iletişim.

Bir parçam bu sözsüz kolaylığın hayatımızın diğer yönlerine de yayılmasını diledi.

Ba ıyla onayladı ve bardağı doldurup ona uzattıktan sonra, derin düşüncelere dalm    bir halde bardağın sapıyla oynarken yakalad m onu. "Dinle, bence... belki de bazı temel kurallar koymalıyız."

Bir ka ımı kaldırdım. "Kurallar mı?"  araptan bir yudum alarak tatlı tatlarının dilime oturmasına izin verdim. Bu konuşmaya daha önce ba lam   t k ama hiç bitirmemi tik.

"Evet. Birlikte yaşadığımız için. Bu sahte evlilik için." Etrafımıza çılgınca işaretler yaptı.

Tanrım, yine o terim. *Sahte evlilik*. Bundan çok nefret ediyordum. Bu anla mayı en başta teklif eden ben olduğum halde neden sinirlerimi bozuyordu?

Tepki vermemeye çalışarak lazanyayı fırından çıkarırken ona kısa bir baş selamı verdim. Angelina ve ben İtalyan-Amerikan bir aileden geliyorduk, bu yüzden yapmayı sevdiğim pek çok tarifi akrabalarımızdan bana aktarmışlardı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şey," diye burnunu kırıştırdı, derin düşüncelere dalmıştı. "Mantık evliliği kitaplarındaki insanlar normalde ne üzerinde anlaşır?"

Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Um... diğerinin odasına girmeden önce kapıyı çalar mısın?"

"Kaç yaşındayız?"

"Daniel. Ben ciddiylim." Kaşları çatıldı. "Ve seks yok."

Bu noktaya dikkat çekmeyi gerçekten seviyordu, değil mi? O kadar kötü müydü?

"Ben de öyle, Char. Bizler yetişkiniz.

"Sadece arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

Ama ya artık onunla sadece arkadaş olmak istemiyorsam?

"Benim de bazı kurallarım var."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak devam ettim. "Her akşam birlikte yemek yiyoruz. Haftada en az bir kez dışarı . Birbirimize ne düşündüğümüzü söyleriz. Hissederiz."

"Doğru." Charlotte mırıldandı. "Dürüstlük."

Masada oturup lazanya ve benim yaptığım sarımsaklı ekmeği yerken bile benden bir şeyler sakladığını hissedebiliyordum.

"Tamam, eğer her gece dört gözle bekleyeceğim şey buysa, akşam yemeği hakkında hiçbir şikayetimin yok." Kat kat makarnadan bir çatal dolusu daha ağzına götürürken inledi. "Bu *çok* güzel."

"Güzel." Daha fazlasını sormasam da gülümseyerek söyledim. Onu neyin rahatsız ettiğini, aklında ne varmış gibi görüldüğünü soramazdım. Bu gece olmazdı.

Bu gece, en iyi arkadaşım ve yakında eşim olacak kişiyle yan yana oturmanın keyfini çıkarıyordum.

BİR HAFTA SONRA, sirkin şehre nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordum.

-Daha doğrusu benim evime.

Nedense herkesi burada ağırlamaktan hep kaçınmışımdır. Ev sahipliği yapmak için çok küçük olduğundan değil, sadece bunun için bir *nedenim* olmadığından. Her zaman ya Matthew ve Noelle olurdu, çünkü en uzun süredir onlar çıkıyorlardı ya da Benjamin ve Angelina, tüm düğün aktiviteleriyle birlikte.

Ama şimdi sıra bizdeydi ve herkes oturma odamızdaki koltuklara doluştu. Gabbi ve Angelina, kız kardeşimin telefonunda Benjamin'in yeni yavru kedilerinin fotoğraflarına bakıyorlardı.

"İsimleri neydi?" Gabbi nasıl unuttuğundan emin olmasam da sordu.

"Bruce ve Selina." Kız kardeşimin gülümsemesi kalbimi doldurdu. Uzun zamandır o kadar ciddiye ki, hayatına sevginin girmesine o kadar isteksizdi ki, onu bu kadar neşeyle dolu görmek onun için dileyebileceğim her şeydi.

Charlotte'un da böyle bir mutluluğa sahip olmasını istedim.

Çocuklar mutfakta kim bilir ne hakkında konuşuyorlardı, ben ise Charlotte'un bacakları üzerime sarkmış bir şekilde kanepede oturuyordum. Birbirimize daha fazla dokunmamızı sağlayacak tek şey onun kucağında olmasıydı.

Gabbi Benjamin'e baktı. "Seni buna nasıl ikna etti?"

Benjamin kollarını karısına doladığında Angelina gözlerini devirdi. "*Çok* ikna edici olabiliyor."

"İkimizin de siyah kedileri olması hoşuma gidiyor," diye ekledi Gabbi. Küçük siyah kedisine *Ejderhanı Nasıl Eğitirsin*'deki Ejderha'dan esinlenerek Toothless adını vermiş. Ejderhalara olan sevgisi muhtemelen bileğindeki ejderha ve kitap dövmesini de açıklıyordu. Hunter da ona uygun bir ejderha dövmesi yaptırmıştı.

Noelle köpeklerine bakarak, "Ve büyük beyaz tüy yumağını kim unutabilir ki?" diye ekledi.

"Siz ikiniz ne zaman bir evcil hayvan alacaksınız, Char?" Angelina sordu. "Birkaç ay önce bahsettiğinizi biliyorum."

"Oh, uh..." Sertleşti, yanakları pembeleşirken bana bakmak için başını çevirdi. "Bilmiyorum."

Hah. Bir hayvan istediğini bilmiyordum. Ona daha önce bir köpek istediğimi söylemiştim ama bunu hatırladığından şüpheliydim.

"Acelelerimiz yok," dedim ona. "Zamanımız var."

Şimdilik sadece ikimizle yetiniyordum. Gerisi eninde sonunda gelecekti.

Başını salladı ama rahatsızlığını hâlâ hissedebiliyordum ve aklından neler geçtiğini merak ediyordum.

"Ben sadece... tualete koşacağım," diye mırıldandı, neredeyse tökezleyerek olabildiğince hızlı bir şekilde koltuktan kalktı.

"Hey, bebeğim, bana yeniden doldurur musun?" Angelina kocasına tatlı bir gülümseme verdi, kocası da onun bardağını alırken yanağından öptü, Matthew ve Hunter da aynısını yapmak için onu takip ettiler.

Sonra kalan üç kız bana baktı.

"Neden yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum ve müdürün odasındayım?"

Angelina gözlerini devirdi.

"Dinle. Charlotte ile uzun zamandır arkadaş olduğunuzu biliyoruz," diye söze başladı Noelle, en iyi arkadaşını şiddetle koruyarak. En iyi arkadaşımızı. "Ama eğer onu incitirsen, yemin ederim pişman olursun."

Gabbi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başıyla onayladı. "Bizi kıcına tekme atmak zorunda bırakma Bradford."

Üçü bir bekçi köpeği sürüsü gibiydi - biraz da korkutucuydu, çünkü ciddi olduklarını biliyordum. Kıcıma tekme basacaklarından değil, çünkü boyum altı birde hepsinden uzundu, ama her zaman Charlotte'un iyiliğini düşüneceklerinden emindim. Hepsi de iyi günde kötü günde birbirlerinin yanındaydı. Ayrılıklar, mezuniyet, birlikte geçirilen yıllar - elbette ona doğru davranacağımdan emin olmak isteyeceklerdi.

Ve yapardım.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Kız kardeşime sordum.

Angelina bir kaşını kaldırdı. "Söyleyecek ne kaldı ki?"

"Destegin için teşekkürler," diye mırıldandım nefesimin altında. Anlaşılan yirmi yedi yıllık kardeşliğin sadakat için hiçbir anlamı yoktu.

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biri," diye kaşlarını çatı Angelina.

"Ben de öyle sanıyordum," diye homurdandım. Diğer iki kıza döndüğümde omzumu okşayarak bana küçük bir sırıtış attı.

"Bakın, ben... ben ona zarar vermeyeceğim," dedim, tehditkâr görünmemeye çalışır gibi kollarımı havaya kaldırarak. Bir barış teklifi yapmam gerektiği açıktı. Ya da belki sadece gerçeği söylemeliydim. "Onu önemsiyorum." Söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

"Ama onu *seviyor* musun?"

Buna cevap verip veremeyeceğimi bilmiyordum. O üç kelimeyi gerçekten ne anlama geldiklerini bilerek söyleyebilseydim. "I-" Evleneceğimizi bilmiyorlardı.

Evlilik anlaşması yüzünden, Charlotte'u bir şekilde benimle evlenmeye ikna etmişim, bunu istememin başka bir nedeni yoktu. Birlikteymişiz gibi yapacağımız konusunda anlaşmıştık, yani tabii ki. "Tabii ki istiyorum." Onu seviyordum, onu hep sevmiştim. Bir arkadaş olarak, yanında kendimi en rahat hissettiğim kişi olarak.

Çocuklar mutfaktan içeri girerek beni daha fazla sorguya çekilmekten kurtardılar. Charlotte hala banyodan dönmemişti ve o kadar ani gidişinden sonra onun için endişeleniyordum.

"Gidip onu kontrol edeceğim," dedim ve hepsi de beni onaylayan bakışlar atan üç kızı başımla işaret ettim.

En azından bunu doğru yaptığıma sevindim. Görüş alanımdan çıktıktan sonra Charlotte'u benden korumaya çalıştıklarını düşünerek gözlerimi devirdim. Ona asla zarar vermeyeceğime dair kendime uzun zaman önce söz vermişim.

"Charlotte?" Banyo kapısını çaldım. "İyi misin?" "Yalnız mısın?"

Burnunu çekti.

Hay sikeyim. Orada ağlıyor muydu?

"Evet sevgilim," diye mırıldandım kapıdan. "Konuşabilmemiz için beni içeri almak ister misin?"

"Hayır." Sesi zayıftı, titriyordu. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Charlotte." Bu sefer sesim alçaktı. "Beni içeri al, lütfen."

Kapıyı biraz araladı, içeri girip kilitlememe yetecek kadar. Gözleri kızarmış ve şişmişti, kenarları yaşlarla çevriliydi ve göğsü yeterince hava alamıyormuş gibi hızla hareket ediyordu.

Onu kollarımla sararak başımı onunkinin üzerine koydum ve burnumu neredeyse saçlarına gömdüm. Sırtını ovarken kafa derisine doğru "Nefes al," diye mırıldandım.

"var?" diye sordum. Nefes alış verişini normale döndüğünde ona sordum ama o hala hiçbir şey söylemedi, bunun yerine başını ekose gömleğime doğru sallamayı tercih etti. Bunlara asla anksiyete atakları demezdi ama ara sıra panik gözlerini doldurduğunda bunları yaşadığını biliyordum. Bir keresinde araba kullanırken görmüştüm, direksiyonu o kadar sert kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Neyin sebep olduğunu bilmesem bile, her zaman ne yapabileceğimi biliyordum. Onun yanında olmak. Elini tut ve bunu atlatmasına yardım et.

Onu banyo lavabosunun üzerine kaldırdım ve gözlerindeki yaşları sildim. "Konuş benimle, bebeğim. Lütfen."

"Korkuyorum." Fısıltıdan öte bir şey değildi.

"Neyin?"

"Hata yaptığımızı. Bu-" Cümlesini bitirmeden gözlerini sıkıca kapattı.

Bacaklarının arasına girdim, Charlotte'un kolları enseme dolanıp beni kendisine daha sıkı tutarken bunun ne kadar doğru bir his olduğunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Hata yapmıyoruz. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu hep birlikte yapacağız." Gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekledim. "Tamam mı?"

Bir kez daha başını salladı ve sonra parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımı kendine doğru çekti. İtaat etmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Öp beni," diye fısıldadı. "Bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini unuttur bana."

"Siktir." Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Dudaklarımız birbirine çarptı ve onu tamamen tüketmeye karar vermeden önce dudaklarına karşı mırıldandım. "Dileğin benim için emirdir."

Banyonun kapısını açtığımızda Charlotte'un yanakları pembeleşmiş, dudakları şişmişti,

"Aman Tanrım. Orada ne yaptığımızı öğrenecekler," diye mırıldandı onu koridora, oturma odamıza doğru çekerken. "Beni oraya geri gönderme."

"Charlotte." Bir parmağımı kulağına götürdüm. "Kız arkadaşlarınla müstehcen kitaplar hakkında konuşuyorsun. Ama bu konuda utanıyorsun?"

Fransa'daki gece dilini ağzıma soktuğunda ve sonra onu becermeme izin verdiğinde çok cesur ve yüzsüzdü. Ama bu? Onu öptükten sonra arkadaşlarıyla yüzleşmesi?

Alnının üstünden öptüm ve onu kendime çektim. "Her şey girecek, sevgilim.

, tamam mı?" Ve

yaptım.

Hayatımızın geri kalanında bunu ona kanıtlamak niyetindeydim.

"DANIEL?"

Yatak odamın kapısı açılıp kapandı ve beni sarsarak uyandırdı. Her zaman hafif bir uykucuydum ve şimdi beni ondan sadece bir duvarın ayırdığını bildiğim için daha da fazla olduğunu hissediyordum.

"Charlotte?" Yatak gıcırdarken mırıldandım, o yorganın altından kayıyordu. "İyi misin?"

Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama panjurdan içeri süzülen ay ışığı belli belirsiz hatlarını görmemi sağlıyordu.

"Ben sadece... Bu gece seninle kalabilir miyim?" Sesi kendinden emin değil gibiydi ve bundan nefret ediyordum.

"Tabii ki."

Başını benimkinin yanındaki yastığa koydu ve kendini bir top haline getirdiğini hissedebiliyordum. Aklının nerede olduğunu bilmiyordum ama kendini milyonlarca kilometre uzakta hissediyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesim alçak bir fısıltıya dönüşerek sordum. "Hayır." Gözlerini sıkıca kapattı. "Sadece yalnız kalmak istemiyorum."

Ellerimi kendime saklamalıydım ama onu kendime çekme, kollarıma alma ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence verme dürtüsüne karşı koyamadım. Sorunun ne olduğunu bilmesem bile, onun acı çektiğini görmek istemediğimi, mutsuz olmasını istemediğimi biliyordum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bir itiraf daha fısıldadı. "Sanırım o kadar uzun zamandır kendimle ilgileniyorum ki... Sanırım bir başkasının benimle ilgilenmesine izin vermenin nasıl bir şey olduğunu unuttum."

Saçının bir tutamını çekiştirerek parmağıma doladım. En iyi arkadaşlar için normalden daha şefkatli bir jest olabilirdi ve etrafta rol yapacak kimse yoktu ama bunu yapmaya ihtiyacım vardı. Kendi kelimelerimi mırıldanırken onunla bir bağ kurmaya ihtiyacım vardı. "Annemle babam ilk boşandıklarında sadece Angelina ve ben vardık. Birbirimize nasıl bakacağımızı öğrenmek zorundaydık. Anne ve babamızın kavga etmesi bizi çok etkiledi. İzlemesi çok zordu. Ama o benim en iyi arkadaşımdı. Üniversiteye birlikte gittiğimiz için mutluyum." Bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Ama artık yalnız değilsin Charlotte. Tamam mı? Senin için buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim."

Bu şekilde uykuya daldık, başı göğsüme yaslıydı ve kollarım onu sarıyordu ve göğsüme bir şey yerleşti.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

Charlotte

"Charlotte?" Ses beni düşüncelerimden sürükledi.

Daniel'ın yanındaki yatakta ve o uyanmadan önce . *Tekrar*. Ben uyandığımda güneş doğmamıştı bile.

onun odasından sessizce benim odama döndüm, bir çift tayt ve spor sütyeni giydim ve koşuya çıktım, onun mahallesinde koşarken kulağımda bir sesli kitap çalıyordu.

Hiçbir şey söylememiştim. Sadece kaçmışım.

"Sen ne düşünüyorsun?" En sevdiğimiz kafede diğer ikisini beklerken Gabbi bilgisayarında web sayfalarını karıştırarak bana sordu.

Bilgisayarının ekranına baktım, dizüstü bilgisayarında grup kayak gezimiz için konaklama seçeneklerini gördüm. Biraz son dakikaya kalmıştı ama birkaç hafta içinde gitmeyi planlıyorduk. Çocuklar kayak kartlarımızı aldığımızdan çoktan emin olmuşlardı, bu yüzden sadece kalacak bir yere ihtiyacımız vardı.

Ve geri döndüğümüzde, düşün hemen köşede olacaktı.

"Oh, evet. Tabii."

Gabbi az önce söylediği hiçbir şeye dikkat etmediğimi fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Yapabileceğimiz birkaç farklı seçenek var, ya büyük bir ev kiralayacağız ve hepimizin kendi odası olacak ya da ayrı ayrı kabinleri olan sevimli küçük bir pansiyon var." Kaşlarını oynattı. "O zaman hepimizin mahremiyeti olur."

"Gabs!" Neredeyse sıcak çikolatamda boğuluyordum. Tabii ki gerçek bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordu, bu da tüm samimi, fiziksel yönler anlamına geliyordu. Geriye kalan her şey yalan olsa bile, bunu yaptığımızı *saniyordum*. *En kötü arkadaş ben miydim?* Onunla yattığımı bile itiraf etmemiştim.

Angelina'nın düğünü sırasında. O anı kimseyle paylaşamayacak kadar kişisel hissetmişim. Geçen haftaki öpücüğün düşüncesi bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor, bedenim onun dokunuşunu arzuluyordu.

"Biz, um..."

Gabbi bir kaşını kaldırdı. "Ama siz... birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Yanaklarım pembeleşti. "Evet." Hepsi daha dün gelmişken bunu inkâr edemezdim. Misafir odasını işgal ettiğimi bilmiyorlardı. Dün gece onun kollarında uyumuştum ve bildikleri tek şey, benim gerçekliğimin bu olduğuydu.

Neyse ki Noelle ve Angelina içeri girip beni bu durumdan kurtardılar.

"Neye ?" Angelina, Gabbi'nin yanına oturarak sordu ve bilgisayara bakıyorum.

Ang dizüstü bilgisayarı alıp farklı sekmeleri incelemeye başladığında Gabbi, "Bend' kayak hafta sonu için seçenekler," diye cevap verdi.

"Bunun güvertesinde hepimizin sığabileceği büyük bir jakuzi var ve mutfağı da *kocaman*." Bilgisayarı Noelle'e vermeden önce diğer ayrıntılara göz gezdirdi. "Benim oyum buna. Ve kraliçe yataklı dört yatak odası var, yani hepimizin kendi odası olacak."

Gabbi bana baktı, az önceki konuşmamızın kesildiğini biliyordu. Ona sadece başımı sallayarak onay verdim. Başka ne diyebilirdim ki?

Seksin her şeyi mahvedeceğinden korktuğum için müstakbel kocamla tekrar yatamıyor muyum?

Neden evet demiştim? En başta? Ugh. En iyi arkadaşım ile evlenecek kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Elbette yakışıklı ve çekiciydi ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyecek kadar rahat hissettiğim başka birini bulamamıştım ama...

"Char?"

"Ne?" Kafamı kaldırdım.

"Bu senin için iyi mi?" Noelle sordu. "Bence burayı tutmalıyız. Bireysel kabinlerin mahremiyetine sahip değil ama yaşam alanları güzel ve balkonda harika bir dağ manzarası var."

"Artı jakuzi." Angelina ekledi.

Noelle sırtıttı. "Evet. Bir de var."

"Evet. Elbette. Kulağa hoş geliyor," diye kabul ettim dalgınca. İçinde bulunduğum bunalımdan çıkmam gerekiyordu.

Her şey yoluna girecekti. Yıllardır yaptığım gibi kendimi sorgulamayı bırakmam gerekiyordu. Bazen o kadar korkuyordum ki

Tam potansiyelime ulaşamadığım için başarısız oldum. Elbette, elbise yapmayı seviyordum ama bu hala bir yan işti. Dans öğretmeyi seviyordum ama *yeterli miydi?*

Bana ruhumun yaşadığını hissettirecek rüya neydi? Çünkü gözlerimi kapattığımda arzuladığım tek şey bir iş ya da bir çift bale ayakkabısı değildi.

Onlara toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi vererek, midemdeki her şeyin değişmek üzere olduğu hissini görmezden gelmeye çalıştım.

Sadece en kötüsü olmamasını umuyordum.

Dikiş odamın zeminini , metrelerce saten ve dantel kaplamıştı ama zamanında bitirmeye kararlıydım. Düğün günümde gelinliği giymek için - hayalimdeki gelinliği, tam da hayal ettiğim gibi.

Çoğunlukla, yapacak ne kadar çok işim kaldığını ve düğünün gün geçtikçe yaklaştığını düşünerek.

Daniel'ın yanına taşınmamın üzerinden iki hafta geçmişti. Bu da düğüne kadar yaklaşık bir ayımız olduğu anlamına geliyordu ve yapılacak çok şey vardı. Elbette davetiyeleri göndermiştik, bir fotoğrafçı tutmuş ve bir çiçekçi bulmuştum ama yapılacaklar listem sanki bir mil uzunluğundaydı.

Ne istediğimi zaten bildiğimden oldukça emin olmama rağmen, bu akşam en sevdiğim yerel pastanede pasta tatmaya gitmemiz gerekiyordu. Bir parçam *onun* da ne istediğinden emin olmak istiyordu. Daniel neredeyse tüm kararları benim vermeme izin veriyor, güven verici bir gülümsemeyle "*ne istersem*" onu yapacağımı söylüyordu.

Bu harikaydı ama... benim asıl istediğim hayalimizdeki düğünü birlikte planlamaktı. Sadece benim hayalimdeki düğünü değil. Çünkü bu bizimle ilgiliydi, değil mi?

İçimi çektim, bir kat kumaşı daha içneliyordum ki kapı

Kahretsin. Gerçek bir evlilik olmadığı halde düğünden önce gelinliği görmek hâlâ kötü şans mıydı? *Evet*, öyle olduğuna karar vermek için bir saniyem vardı. Ne de olsa buna gerçek bir düğün gibi davranıyordum. Her şeyi göze almıştık.

Bu yüzden odanın her tarafına saçılmış yarım yamalak elbiseyi görmesine izin veremezdim.

"İçeri girmeyin!" Bağırdım, etek üzerinde çalışırken şu anda elbisemin gövdesini tutan mankenin üzerine bir çarşaf örtmek için acele ettim. "Onu göremezsın!"

Daniel tahtaların arasından kıkırdadı. "Biliyor musun, sahte evlilik hakkındaki tüm konuşmalarına rağmen, bunu doğru yapmaya kararlı görünüyorsun."

Koşuya çıkacağını söylemişti ve tek umudum yine üstsüz olmamasıydı. Zaten dün kurallarımızı tüm ortak alanlarda *tamamen giyinik* olmayı içerecek şekilde değiştirmek zorunda kalmıştım. Daniel'ın gömleksiz olması ihtiyacım *olmayan* bir hatırlatmaydı.

Kapıyı açtım, ona bakarken kollarımı kavuşturdum ve bir makarayı tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım. "Bunu sadece bir kez yapacağız."

"Mhm." Saçları nemliydi, muhtemelen koşu sonrası aldığı duştan. Neden parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim? Neden hâlâ elma gibi kokup kokmadığını görmek istedim?

Bu yaz onun vücut losyonunu kullanmıştım. Onun gibi kokmaktan neden hoşlandığımı değerlendiremezdik.

Kafamda duştaki Daniel'la ilgili düşünceleri temizleyerek enerjimi yeniden ona odakladım. "Bu mükemmel olması gerektiği anlamına geliyor."

"Bu mükemmellik sana yemek yedirmemi de içeriyor mu?" Kaşlarını çatı.

Sanki cevap verir gibi midem guruldadı. Ama... "Pasta tadımı ne olacak?"

Kaşlarını çatı. "Bana aç olmadığını mı söylüyorsun? *Sen* mi?"

Şey... Haklıydı. Dans etmek ve formumu korumak için egzersiz yapmak arasında çok fazla kalori yaktığım için daha fazla kalori tüketmem gerekiyordu. "Tamam. Evet. Yiyebilirim."

"Harika. Beni takip edin."

Bir erkeğin her akşam benim için yemek yapmasının ne kadar özel bir his olduğunu hiç bilmiyordum. Onunla ilgilenenin ben olacağımı düşünmüştüm ama onun bu kadar zahmetsizce yemek yapmasını izlemek... *seksiydi*.

Her gece bu manzarayla karşılaşırsam nasıl hayatta kalabilirdim ki?

Ve gelecek hafta kayak gezisi sırasında onunla aynı odayı paylaşmaktan nasıl kurtulacaktım?

"İŞTE ORADALAR! Nişanlı çiftimiz!" Noelle sırtarak evlerinin önünden bize çılgınca el salladı.

"Tanrım," diye mırıldandım içimden, parmağımdaki nişan yüzüğünü kurcalarken ceketimi daha sıkı sarıyordum.

Korktuğum kayak gezisi nihayet gelmişti ve ben bu geziyi neden kabul ettiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Berbat bir fikirdi. Öncelikle, en iyi arkadaşım la sahte bir ilişkim vardı ve hiçbirinin bunun gerçek olduğuna dair bir fikri yoktu. Her zaman nasıl soğuktan donduğuma değinmiyorum bile. Sadece arkadaşlarımızla buluşmak için bir kazak ve kalın bir ceket giymiştim.

En iyi sahte gülümsememi takınarak Daniel'in arabasının bagajından çantamı almaya çalıştım, ama o üzerime çullandı ve çantayı altımdan kaptı.

"Oh. Teşekkürler."

"Tabii ki," diye mırıldanarak onu Matthew'un kamyonetine taşıdı. "Seni yakaladım."

Noelle kollarını bana doladı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Selam, Char."

"Selam." En iyi arkadaşım yanımda olduğu için şükrederek ona sıırttım.

"Seni özledim," diye dudak büktü. "Son bir ay çok yoğun geçti."

"Biliyorum," diye inleyerek kabul ettim. Benim kış resitallerim, onun işinde okul yılının sonunu bitirmesi ve düşün planlaması arasında birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. Bütün kızları en son o gün kafede görmüştüm. "Ama en azından artık kış tatilindesiniz!" Gezi için dağda yeteri kadar kar yağmasını beklemiştik ve dersler sömestr için sona erdiğinden, bu mükemmel bir şekilde işledi. Benim dışımda herkesi heyecanlandırdı. Daniel benim düşünümüzden hemen önce olduğu gerçeğini boş verin, bu yüzden gezi *bizim* için büyük bir kutlama oldu.

Adamların Matthew'un kamyonunu yükleyişini izlerken kolumu Noelle'in koluna doladım.

"Herkes heyecanlı mı?" Matthew kollarını uzatarak evlerinden bir buz sandığı çıkardı.

"Ah, evet," dedim, heyecanlanmış gibi yaparak. "Kulübede kitap okuyacağım için ," dedim gülerek.

Planlarım arasında bol miktarda sıcak çikolata tüketmek ve yeni bir spor romantizmi serisine dalmak vardı. Bir spor aşığı olmayabilirdim.

ama özellikle kış aylarında hokey aşklarına doyamıyordum.

Müstakbel kocamı düşünmekten kendimi alıkoyacak herhangi bir şey.

Noelle güldü. "Bu kitap beni dağdan indirmeye çalışmadığı zaman bir sonraki kitabım için beyin fırtınası yapmayı planlıyorum."

Matthew onun kızıl saçlarını karıştırdı. "Bunu seveceğini biliyorsun. Ayrıca, tüm zaman boyunca yanında olacağım, tatlım."

"Bebeğim," diye inledi. "Saçımı mahvediyorsun."

Sırıttı ve ikimizi garaj yolunda bırakmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Biz hafta sonu yokken siz Snowball'la ne yapıyorsunuz?" Ona, biz geldiğimizde her zaman heyecanlanan büyük samoyedlerini düşünerek sordum.

"Matthew'un kız kardeşi Tessa tatil için şehre geldi ve biz Bend'deyken o da evde kalıyor."

"İşe yaradı, değil mi?" Matthew'un küçük kız kardeşiyle daha önce tanışmıştım ve onun gibi uzun boyu, çarpıcı mavi gözleri ve mükemmel Hollywood sarısı dalgaları vardı. Oyunculuğa yönelmesi ve yılın büyük bölümünü Los Angeles'ta çalışarak geçirmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Noelle başını salladı. "Gerçekten iyi. Sanırım ona yakın olmayı özlüyor." "O zaman Noel için evde olması iyi bir şey, ha?"

"Evet." Sırıttı. "Peki ya sen? D ile yaşadığın ilk Noel, ha?" Noelle beni dürttü ve Matthew ile Daniel'ın kamyonun yanında konuşmalarını izlerken yüzümün kızarmasına engel olamadım. "Eğlenceli bir planın var mı?"

"Düğünden sadece birkaç gün sonra, o yüzden... Henüz emin değilim." Dudağımı ısırdım.

Noelle bir kaşını kaldırdı. "Balayına ne zaman gidiyorsunuz?"

En iyi arkadaşınıza *öyle olmadığımı, çünkü bu evliliğin artık yalnız kalmak istemediğimi ve sadece aşıkmişiz gibi yaptığımız gerçeğini gizlemek için tamamen sahte olduğunu* nasıl söylersiniz? Tabii ki söyleyemezsin.

Onun yerine yalan söyledim. "Yaza kadar beklemeyi düşünüyoruz." Omuz silktim. "Bu daha mantıklı."

"Tabii..."

"Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?" Daniel seslenerek Noelle'in dikkatini bana daha fazla soru sormaktan uzaklaştırdı. Şükürler olsun.

"Diğerleriyle ne zaman buluşacağız?" Matthew'a sordu, iki adam her şey içeride olduğuna göre kamyonetin kasasını hemen kapattılar.

"Sanırım otuz dakika kadar." Onlarla buluşacak ve sonra hep birlikte kiraladığımız eve doğru yola çıkacaktık. Hunter, Gabbi, Angelina ve Benjamin hep birlikte Hunter'ın cipine bineceklerdi, çünkü araba paylaşmanın dört araba almaktan daha kolay olacağını düşünmüştük.

Noelle, nişanlımın yanına oturabilmem için bana bir iyilik yapıyormuş gibi göz kırparak "Shotgun," dedi. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Ona teşekkür etmeliydim ama şu anki durumumuz hakkında paniğe kapılmadan edemiyordum. Bu kadar yakın mesafede numara yapmak... ilginç olurdu.

Daniel kolunu omuzlarıma dolayarak beni bedenine daha da yaklaştırdı, başım neredeyse göğsüne yaslanmıştı. "Hadi yapalım şunu."

Umalım da oyunculuk becerilerimiz hafta sonu için teste tabi tutulsun. Aksi takdirde, arkadaşlarımız içimizi göreceklerdi.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

Daniel

"A İyi misin?" Charlotte'a mırıldandım, arka koltukta otururken dağların arasından geçerken dizini sıktım.

Hunter, Gabbi, Benjamin ve Angelina cipe binmişlerdi. Arkamızdaydı ve geçitteki hava o kadar kötü olmadığı için minnettardım ki hiçbirimizin arabası zincir gerektirmiyordu ve her kış değiştirdiğimiz kar lastikleri yeterliydi.

Bana başını salladı ve aklında bir şey olduğunu biliyordum ve aklına geri çekilmesine neyin sebep olduğunu tam olarak bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Hey." Onu daha fazla rahatlatmak isterdim ama Matthew ve Noelle ön koltukta oturuyorlardı ve bildikleri tek şey mutlu bir şekilde nişanlandığımızdı. "Her şey yoluna girecek."

İyi bir nedenden dolayı ortak araba kullanmayı seçmiştik ama şimdi keşke farklı bir seçim yapsaydık diyordum. Kışın geçitten geçmek için en iyi arabaları seçmiş olabilirdik ama konuşabilmek için yalnız kalabilirdik. Ve şimdi bu, varış noktamıza ulaşana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Mhm," diye cevap verdi, pencereden dışarıda yağan kara bakarak.

Birkaç dakika sonra cebimdeki telefonum çaldı ve Charlotte'tan gelen bir mesajla karşılaştım.

CHARLOTTE

Sence bunu miyiz?

DANIEL

Kimse bir şeyden şüphelenmiyor. Seni endişelendiren ne?

Sadece... Süper çift olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanki aşıkmişiz gibi davranmazsak inanmayacaklarmış gibi. Evlenmek üzereyiz, yani birbirimize aşık olmalıyız, değil mi?

Gün boyunca ellerimi ondan uzak tutmakta ne kadar zorlandığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim yanıma taşınması, Ağustos ayında alevlenen arzuyu daha da kötüleştirmişti. Ama duymak istediği şeyin bu olmadığını, kaygıya kapılmamasına yardımcı olacak şeyin bu olmadığını biliyordum.

Seksin bu işi daha da karmaşık hale getireceğini düşünüyordu. Ve belki de haklıydı.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu hisler geçmiyordu.

Nefes al. Biz .

Ben sadece...

Bu yanlış mı? Arkadaşlarımızı kandırıyor muyuz? İtiraf etmeli ve onlara gerçeği söylemeli miyiz?

Gerçeği mi? Charlotte, biz evleniyoruz.

Her şey yoluna girecek. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve biz bir takımız. Sahte evlilik olsun ya da olmasın.

Sadece bunun doğru olmasını umabilirdim.

ÜÇ SAAT SONRA varış noktamıza ulaşmış, hafta sonu için kiraladığımız evin önünde arabalardan inmiştik.

Hepimiz çantalarımızı almak için kamyonun arkasına gitmeden önce Charlotte'un arabadan inmesine yardım ettim.

"İşte," dedim, Charlotte'un çantasını o alamadan omzuma kaldırarak. "Bunu ben alacağım."

Başını sallayarak beni yatak odamıza kadar takip etti. Kızlar kiralamak için oldukça büyük bir ev seçmişlerdi, arka verandasında ağaçlarla ve bolca karla çevrili bir jakuzisi vardı.

Ev dört yatak odalıydı, geniş bir mutfak ve oturma odası vardı ve neyse ki her birimizin kendi odası vardı. Ya da onun yanında uyumanın ve Ağustos'taki gecemizi düşünmemenin benim için ne kadar zor olacağını düşünersek, o kadar da şükretmiyorduk.

Boku yemiştim.

"Burada ne var ki?" antasını bir sandalyenin üzerine bırakarak sordum. Bir bavul ve bir spor çantası getirmişti ve benim taşıdığım çanta düşün­düğümden çok daha ağırđı.

Char utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Kitaplar."

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden? Kayak yapmaya gitmeyecek misin?"

"Aslında daha önce hiç kayak yapmadım. Nasıl yapıldığını bilmiyorum." Başını başka yöne çevirdi, utangaç görünüyordu, hatta belki biraz gergindi?

"Ben sana öğretilim." İlk kez çocukken kayak yapmaya gitmiştim, babamla birlikte yapmayı her zaman sevdiğimiz bir şeydi.

"Emin misin?"

Gözlerimi kırptım. "Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

Charlotte omuz silkti ve sonra odamıza baktı. Odayı küçük bir masa ve sandalyelerle orman temalı bir şekilde dekore etmişlerdi ama sadece bir yatak vardı.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?" "şey, kanepeyi alabilirim ya da..."

"Char." Odanın karşısındaki kısa mesafeyi yürüyerek ona ulaştım ve kollarımı karnına doladım. "Yatağı paylaşabiliriz. Daha önce yapmadığımız bir şey değıl. Ayrıca, evleniyoruz. Bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu bana söylemek ister misin?" Küçük bir i çekerek kendi üzerine çöktü ve bana bakması için onu kollarımın arasında döndürdüm.

"Ben sadece... *Buna* hazır olup olmadığımı bilmiyorum." Yatağı doğıru baktı.

"Yatağı paylaşmak mı?" Ben sordum. "Birlikte uyumak mı?"

Başını iki yana salladı. "Evde biz... sadece biz varız. Rol yapmak zorunda değıliz."

Ve her gece yatak odasına kaçardı. Eve döndüğümüzde, kabul *ediyorum* dedikten sonra düzeltmeyi planladığım bir şey. Çünkü bana kalsa, gerçek bir evliliğimiz olacaktı. Benim yanımda asla rol yapmak zorunda kalmazdı.

Ama oraya ulaşmak için zamana ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona verecektim. Sadece bana aşık olmasını ummak zorundaydım.

"Burada da rol yapmamıza gerek yok. Hâlâ sadece biz varız. Tamam mı?" En azından bu odanın içinde.

Dudağını ısırdı ve derin bir nefes verdi.

"Tamam." "şimdi, buraya gel."

Charlotte mükemmel bir sarı kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Char." Ona bir el uzattım. "Lütfen."

"Tamam," diye mırıldandı, elimi tuttu ve onu kollarıma çekmeme izin verdi.

Onu sıkıca tuttum, bir kolumu sırtına doladım ve diğerini başının arkasında yumuşattım. "Bunu biz hallederiz, tamam mı?"

Kucağından geri çekilerek başını sallayana kadar bekledim, sonra alınından öptüm ve geri çekildim.

"Şimdi gidip çeteyle ilgili planın ne olduğuna bakalım, ha?"

Ben uzaklaştıktan sonra bile donmuş bir şekilde durdu, parmakları başını öptüğüm yere değiyordu.

"Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Nefes verdi, parlak gri gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Sanki seni gerçekten öpmemi istiyorsun."

"Oh." Kızardı. "Peki ya... daha fazla pratik yapmamız gerekirse?" Sırıttım. "Sence pratiğe ihtiyacımız var mı, bebeğim?"

Vücuduma yaklaştı, parmakları göğsümde geziniyordu, üstümde North Face ceketim olmasına rağmen.

"Zararı olmaz."

Yanıt olarak mırıldandım, bir elimle Charlotte'un yanağını kavrarken diğer elimle saçlarını okşadım. "Seni öpmemi ister misin Charlotte? Tek yapman gereken kelimeleri söylemek."

"Öp beni Daniel," dedi ve ben de elimde olmadan itaat ederek dudaklarımı onunakilere yapıştırdım.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda vücuduma bir haklılık dalgası yerleşti. Onu öpmek her zaman çok *doğru gelmişti* ve bunu son on yıldır yapmadığımıza inanamıyordum.

Onu elimde tutmak, bana aşık olmasını sağlamak için elimden geleni yapmam gerektiğini her zamankinden daha çok biliyordum, çünkü bir daha kimseyi öpmek istemiyordum.

Charlotte'un hayatına devam etme, onu başka biriyle bulma düşüncesi... Hoşuma gitmiyordu. Hayal bile edemiyordum.

Bu yüzden sahte nişanlımı gerçek nişanlım yapacaktım.

Gün ışığından en iyi şekilde yararlanmak istedik, bu yüzden eve yerleştikten sonra dağa doğru yola çıktık. Diğer çiftlerin hepsi kendi yollarına gittikten sonra bir tek Charlotte ve ben kalmıştık, çünkü daha önce kayak yapmamış olan tek kişi oydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Charlotte'un kayak botlarını kontrol edip çok sıkmadığımdan emin olmak için sordum. Ayağını botun içinde hareket ettirdiği belli olan bir yüz ifadesi takındı ve sonra biraz sallandı, ben de onu dik tutmak için kolundan tuttum.

Uzun hafta sonu için ekipmanlarımızı kiralamıştık ama nasıl olduysa yine de pembe bir set almıştı. Bu hoşuma gitmişti. Kar pantolonu siyahtı ama yanında getirdiği kayak montu bile sakız pembesinin parlak bir tonuydu ve yüzünü aydınlatıyordu.

"Güzel. Sanırım." Yanakları pembeydi ama bunun soğuk havadan mı yoksa allıktan mı kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da hoşuma gitmişti.

Kayaklarını desteklediğim yerden aldım ve botlarını giyebilmesi için dolgu karın üzerine yerleştirdim.

"Gidelim mi?" Ben sordum, o da hafifçe başını salladı.

Charlotte'un botlarını kayaklara geçirdim, nasıl bağlayacağını gösterdim, sağlam olup olmadıklarını kontrol ettim ve sonra kendi kayaklarımı giydim.

"Ufaktan başlayacağız ve sana temel bilgileri öğreteceğim, tamam mı?"

Tüm hareketleri yapmaya başladım ve Charlotte çabuk öğrenen biriydi. Belki de dans ettiği içindir, ama ayaklarıyla ne yapması gerektiğini anlamakta hiç zorlanmadı ve küçük öğrenci tepesinde hızla ustalaştı.

"Ne düşünüyorsun?" Tepeden bir kez daha inerken yüzü neşeli bir gülümsemeyle aydınlanırken sordum. Birkaç saattir bu işi yapıyorduk ve ayakları titremiyordu. "Tavşan tepesi zamanı mı?"

"Emin misin?" Gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet." Sırıttım. "Sanırım hazırsın."

Kayak sopalarının üzerinde dengede durmuş, bana bakıyordu. "Düşersen beni yakalarsın, değil mi?"

"Elbette sevgilim. Seni yakalamak için her zaman orada olacağım." Ve ciddiydim. Göğsüme vurdu. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyleyim."

"Şu anda rol yapmana gerek yok, Daniel. Sadece biz varız."

"Belki de rol yapmıyorumdur."

Uzaklara baktı, gözleri telesiyeyele birleşti.

Onu kendime çekip davranışımızla ilgili gerçek duygularımı açığa vurma isteğine karşı koydum ve hâlâ uzaklara bakan Charlotte'u izledim.

"Gençken neden hiç kayak yapmadın?" Konuyu değiştirerek dikkatini dağıtmak istedim. Kaliforniya'da da çok sayıda kayak merkezi vardı, yüzden hiç tatile gitmemiş olması beni şaşırttı. "Ya da üniversitedeyken?" Portland'dan Hood Dağı'na iki saatlik mesafedeydik, yani zor olmazdı.

"Bilmiyorum." Charlotte başını salladı, bu hareket kabarık ceketinin içine sıkıştırdığı sarı saçlarının bir kısmını serbest bıraktı. "Ben her zaman dansa odaklanmışım ve biz... hiç gitmedik. Ve üniversite sırasında, şey... sen de oradaydın." Bana bakmak için döndü. "Neredeyse her yıl tubing yapmaya giderdik. Bu benim için yeterince iyiydi."

Hah. Kış düğünü yapmak isteyen kızımın karda neredeyse hiç vakit geçirmemiş olduğunu düşünmek komikti. Gerçi bu hafta sonu tüm bunları değiştirecekti.

"Yine de." Kaşlarımı çattım. "Sana daha önce öğretebilirdim. Eğer... fark etseydim."

Tanrım, en iyi arkadaşım hakkında bilmediğim ne kadar çok şey varmış? Belki büyük şeyleri biliyordum ama onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Ve ben her şeyi bilmek istiyordum.

"Sorun değil." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bunu sevdim." Etrafta hiçbir arkadaşımız olmamasına rağmen sesi alçalıyor. "Ve sadece ikimiz olduğumuz için mutluyum. Rol yapmak yok." Arkadaşlarımızın geri kalanı çoktan yukarı çıkmıştı, kızlar kaçınılmaz kitap tartışmaları için kulübeye çekilmeden önce birkaç koşuya çıkacaklarına söz verdiler.

"Ben de," diye kabul ettim. "Şimdi, asansörle yukarı çıkmak ister misin?"

Başını salladı ve kelimeler kafamın içinde titreşti.

Numara yapmak yok. Keşke.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

Charlotte

A Tavşan tepesinden dört kez indikten sonra, kulübedeki bir sandalyeye çok mutluydum.

Gabbi fotoğraf makinesiyle orada oturmuş, bazı fotoğraflara bakıyordu.

kopardı. Onun azmine hayran kaldım, çünkü bir yandan kayak yapmayı öğrenirken bir yandan da hiçbir şeyi tutmam mümkün değildi. Kesinlikle olmazdı.

Dans formda ve güçlü kalmama yardımcı oldu, bu yüzden kayaklar üzerinde dengede durmakta veya nefesimi tutmakta hiç zorlanmadım. Yine de, düştüğümde beni kaldırması için yanımda Daniel olsa bile, ne kadar enerji harcayacağımı kesinlikle hafife almıştım. Neyse ki şimdiye kadar sadece iki kez düşmüştüm ve ikisi de benim hatam değildi. İlkinde, biri neredeyse bana çarpıyordu ve Daniel'ı tutmak zorunda kalmıştım, böylece beni biçtiği için onlara saldırmamıştı. İkincisinde ise suçu ağaca atmıştım.

Bu yüzden sıcak bir çikolata alıp yeni bir kitapla kıvrılmaktan son derece memnundum.

"Nasıldı?" Noelle yanakları pembeleşmiş bir halde ana locadaki şöminenin hemen yanına çökmüş, kayak kıyafetlerini komşu koltuğun üzerinde bir yığın halinde bırakmış bir halde sordu.

Atkımı boynumdan çözerek, onu, ıslak paltomu ve eldivenlerimi bir sandalyenin üzerine bırakarak kendimi meşgul ettim. "Güzel." Sahte nişanlıma baktım.

"Bir kez daha aşağı inmek istemediğine emin misin?" Daniel kask yüzünden alnına yapışmış olan siyah saçlarını silkeleyerek bana sordu. Neden uzanıp ona dokunma isteği duyduğumu bilmiyordum ama sonra *dokunabileceğimi* fark ettim. Çünkü herkes benim onun nişanlısı olduğumu düşünüyordu, değil mi? Bu yüzden saçlarıyla oynamamın, gözlerinden uzaklaştırmamın bir önemi yoktu.

Ben de öyle yaptım.

"Sanırım bir süre kulübede takılacağım." Saçlarının yumuşaklığının tadını çıkararak mırıldandım. Saçlarını bu hale getirmek için hangi saç kremi kullanıyordu? Saçlarımı geriye taramaya o kadar odaklanmışım ki Daniel'ın boğazını temizlediğini fark etmedim bile.

"Sevgilim." Gözlerim onunkilerle birleşti. "Sanırım artık her şey yolunda." "Ah." Garip bir şekilde gözlerimi kaçırdım. "Doğru."

Elimi tuttu ve kucağıma bırakmadan önce öptü, ben de uzun kollu termal gömleğimin fermuarını beceriksizce karıştırdım.

"İyi eğlenceler," dedim, yanağına bir öpücük kondursam mı diye düşünürken. Ya da dudaklarından. Burada uygun protokol neydi ki? Onu öpmezsem arkadaşlarım bunun tuhaf olduğunu düşünür müydü?

Neyse ki Daniel beni uzun süre sorgulamadan bırakmadı ve karların içine geri dönmekten önce eğilip alnımdan öptü.

"Yani?" Noelle bir kaşını kaldırarak sordu. "Beğendin mi?"

"Eğlenceliydi," diye itiraf ettim sonunda, onun yanındaki büyük şezlonga çöktüm, içeride ve dondurucu soğuktan uzakta olmaktan memnundum. Yamaçlarda daha fazla zaman geçirirsem burnum kalıcı olarak pembeleşecekmiş gibi hissediyordum. "Alışmaya başlıyorum, orası kesin."

"Ang'i gören var mı?" Gabbi çantasına koymadan önce başını fotoğraf makinesinden kaldırarak sordu.

"Sanırım o da gelip bize katılmadan önce Benjamin'le bir tane daha yapacaklardı. Benjamin'in onu ikna etmesiyle ilgili bir şey..."

"Sadece hayal edebiliyorum," dedim homurdanarak. O ikisi sürekli didişiyorlardı ama birbirlerini ne kadar önemsedikleri çok açıktı. Daniel ara sıra benimle dalga geçiyor olabilirdi ama aramızda böyle bir şey yoktu. Acaba bizim için de böyle bir şey olacak mıydı, durmaksızın flört etmek ve birbirimize dokunmadan duramamak arkadaşlarımızın hepsinde varmış gibi görünüyordu.

olmasa bile, sorun olmaz diye düşünmüştüm.

Angelina kayak kıyafeti içinde şık bir şekilde kulübeye vardığında sadece yirmi sayfa okumuştum. Ben kendimi pembeler içinde kocaman bir çocuk gibi hissederken, Angelina tam bir baş belası gibi görünüyordu. Neredeyse birbirimizin zıttıydık - en uzun ve en kısa, en cesur ve *en utangaç*, ama onun arkadaşlığı için her zaman minnettar olmuştum.

Ve kardeşiyle arkadaş olmamı ve şimdi de evlenmemi garip bulmadığını. Her şeyin sahte olduğunu bilmeseydi bile.

"Ben geldim!" Mutlu bir şekilde kendi nemli dış katmanını çıkardı ve sandalyeye yığıldı. "Herkes nasıl?"

nasıl gidiyor?"

Başımı salladım. "Güzel." Diğer kızlar da benim düşüncelerimi yineledi.

Angelina, "Daha önce hiç kayak yapmadığına hâlâ inanamıyorum, Char," diye ekledi.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu bu şekilde yaptığım için mutluyum. En sevdiğim insanlar yanımdayken." Diğer kızlara gülümsedim ve Noelle uzanıp bacağıma sıktı.

"Herkes bu gece için heyecanlı mı?" Gabbi sordu ve şaşkınlığıma engel olamadım.

"Bu gece ne var?"

Üç şaşkın bakış bana döndü. "Charlotte, iki hafta içinde evleniyorsun. Kutlayacağız tabii ki!"

"Hayır, hayır, hayır. Bekârlığa veda partisi istemememin bir nedeni vardı," diye homurdandım. Baş nedimem olmasını istedikten sonra Noelle teklif ettiğinde pratikte reddetmişim.

Ne yazık ki, Gelin Duşum başka bir hikayeydi, içinden çıkamadığım bir hikaye, ama bu daha sonra eve döndüğümde uğraşacağım bir sorundu.

Bunun benim için ne kadar utanç verici olacağını ancak hayal edebilirdim. Penis şeklinde pastalar ve striptizcilerle gördüğüm partiler *mi*? Benim tarzım değildi. Bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Angelina, "Öyle olmayacak, söz veriyoruz," dedi.

"Ayrıca, geçen yaz ne kadar harika bir parti planladığımı gördün!" Gabbi araya girdi. Pes etmek zorunda kaldım - beni oraya götürmüştü. Güzeldi. Şıktı. Napa, California'da kiraladığımız bir evde birkaç gece geçirmiştik ve çoğunlukla bol bol şarap içmiştik. Gabbi'yle aynı odayı paylaşmışım, odamıza hiç gelmediği gece hariç. Sonradan Hunter'ın yatağında olduğunu öğrendim. "Endişelenecek bir şey yok, yemin ederim."

Yüzümdeki somurtmayı hafifletmeye çalıştım. "*Peki*. Ama kuşak takmayacağım."

Yüzlerinden bir şeyler geçti ama hepsi aynı. "Kuşak yok. Taca ne dersin?"

Yine inledim. Bu uzun bir hafta sonu olacaktı.

"BOTTOMS UP!" Bir atış daha yapmamı izleyerek tezahürat yaptılar.

Mesele şu: Vücutumu tanıyordum. Biraz *fazla* sarhoş olmadan önce ne kadar alkol alabileceğimi tam olarak biliyordum. Ve çok sarhoş olan Charlotte masaların üzerinde dans etmeyi severdi ve kesinlikle çok kıkırdardı. Neyse ki rastgele erkeklerle öpüşecek biri değildim ama zayıf noktam da *burasıydı*.

Çünkü kızlar Daniel ve benim yaklaşan düğünümüzü kutlamak için bir bar gecesi planlamışlardı ve hepimiz Downtown Bend'deki bir barda bir kabine doluşmuştuk.

"Yemek isteyen var mı?"

"Pizza," diye inledim, başım neredeyse masaya çarpacaktı. "Pizzaya ihtiyacım var." İçtiğim tüm alkolü emecek herhangi bir şey. "Ve belki bir çubuk kraker. Peynir soslu, lütfen."

Yanımdaki en iyi arkadaşşıma yepyeni bir gözle bakmamı engelleyecek bir şey.

"İyi misin?" Hepsi yemek siparişi vermek için ayrıldığında Daniel kulağıma fısıldadı.

Başımı salladım. "Başka bir şey içmeme izin verme." şakaklarımı ovuşturdum. "Bu gece benimle sarhoşken uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Bir saç telini kulağımanın arkasına attı. "Seninle ilgilenmek benim için sorun değil, biliyorsun."

"Kayak artı akşamdan kalma olmak berbat bir kombinasyon gibi görünüyor," dedim onun yerine, bakışlarından kaçınmaya çalışarak. O çok sevdiğim kahverengi gözlerindeki duyguyla bana nasıl da bakıyordu. Onunla tanıştığım ilk günden beri beni büyüleyen gözler. O gözlerde o kadar çok hüžün vardı ki, acaba hiç kimse onunla ilgilenmiş miydi?

Ben istedim. Onun için o kişi olmak istedim.

"Ve yıllardır hasta olmamıştım, bu yüzden şimdi başlamak istemiyorum." Burnumu kıvırdım.

Kıkırdadı. "Evet. Belki de haklısın." Daniel'ın kolu bana dolandı ve beni çekti. "Ama bu arkadaşşılarınla kutlama yapamayacağın anlamına gelmez. Eğer istersen."

Yanağını öperek hızlıca "Teşekkür ederim" diye mırıldandım. Keşke bunu ne kadar takdir ettiğimi bilseydi. Onu ne kadar takdir ettiğimi. Üniversiteden beri benimle hep ilgilenmişti. Bana yemek sağladı, gece geç saatlerde beni yurda bıraktı ve kütüphanede benimle birlikte ders çalışmak için her zaman yanımda oldu.

Arkadaşlığımız kendiliğinden yerine oturmuştu ve sanırım bu sahte ilişki de öyle oldu. Bana bu şekilde dokunması, destek için vücuduna yaslanmam garip değildi.

"Ben dans etmeye gidiyorum," dedim, gözlerim pistteki diğer kızların üzerinde geziniyordu. "Gelmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben burada olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa gel beni bul." "Bulurum." Başımı salladım. "Teşekkürler, bebeğim."

Her söylediğimde biraz daha kolaylaştı. Biraz daha az sahte hissettim.

Belki de sadece alkolün etkisiydi ama hiç de garip hissettirmiyordu. Bir kez olsun yapbozun tüm parçaları yerine oturuyormuş gibi hissettim.

Sanki tüm bunların altında gömülü daha fazla şey olabilirmiş gibi.

Eve doğru yürürken Daniel'ın sırtına binerek, "İndir beni," diye inledim. "Ben ağırım."

Birkaç saat daha içtikten, yeni bir bara geçtikten ve daha fazla dans ettikten sonra, sonunda ikimiz de pes ettik. Ve temiz hava en iyi seçim gibi görünüyordu, işte buradaydık.

"Char." Yüzünü göremesem de sesi sertti. Emrediciydi. "Bir tüy kadar hafıfsın. Seni taşıyabilirim." Bana güven verircesine parmakları kalçalarımnda sıkılaştı ve utanç içinde yüzümü saçlarına gömmek isteyerek iç çektim.

Saçları şampuanı gibi koktuğu için değil, açıkçası çok lezzetliydi.

"O son kokteyli neden içtim ki?" İnleyerek söyledim. Açıkçası, ayaklarımın üzerinde sallandığım ve en iyi arkadaşım-slash-sahte-nişanlım beni geri taşımak zorunda kaldığı için kendimi dövmeyi bırakmayacaktım.

Onun sırtına binerken kaslarına nasıl bastırdığımı kesinlikle düşünmezdim.

"Arkadaşlarınla eğleniyordun," diye kıkırdadı. "Bu iyi bir şey. Seni bir süredir rahatlamış görmemiştin sanki."

Doğruydu, her şey yüzünden çok stresliydim. Bir düğün planlamak, iki işimin üstüne sahte bir ilişki sürdürmek. "Belki de haklısın," dedim ve başımı omzuna yasladım. Vücudunun sıcaklığı

beni uyutmaya yakındı ama gözlerimi açık tutmak için savaşıyordum. "Garip birkaç ay oldu."

Neyse ki tamamen sarhoş değildim ama çekingenliğimi azaltacak kadar alkol almıştım. Ve itiraf etmemem gereken şeyleri itiraf etmek gibi bir alışkanlığım vardı.

Ya da Ağustos ayında yaptığım gibi her şeyi değiştireceğini bildiğim şeyler yapmak.

Bazen bunun bir hata olduğunu düşündüm ama pişman değildim. Bunun arkadaşlığımızı mahvedeceğinden endişelenmişim ama şu anda gayet iyiydik, değil mi?

Peki neden aramızdaki gerginlikten kaçıyordum? Bana nasıl baktığını görmüştüm. Gömleksiz nasıl görüldüğünü biliyordum. Neden kendimi tekrar şımartmama izin vermiyordum?

"Charlotte," diye mırıldanarak beni transa benzer halimden çıkardı. "Geri döndük."

Gözlerimi açtım. Onları ne zaman kapattım? Omzu rahattı, özellikle de ne kadar fit olduğu düşünüldüğünde.

"Oh." Mırıldandım, sırtından aşağı kaydım, her santimim ona sürtündü. Bu neden vücudumda bir telaş yaratmıştı? Alkolden olmalı. Zaten ben de suçu buna atmayı tercih ediyordum.

Pijamalarımı bulmak için çantamı karıştırmaktan vazgeçip yatağa uzandım ve yatağın vücudumu bir bulut gibi sarmasına izin verdim.

Daniel yanıma oturdu ve onun ağırlığı bana bir yatağı gerçekten paylaştığımız son zamanı hatırlattı.

"Daniel..." Ben başladım. "Konuşmalıyız." Doğrulup yüzüğü parmağımın etrafında birkaç kez döndürdüm ve pırlantaya baktım. Birbirimize ne söz verdiğimizizi hatırladım. Dürüstlük.

"Neyin var?" Yumuşak ses tonuyla bile endişeli görünüyordu, bana kırılacağımı düşünmüş gibi bakıyordu. Sanki söylemek üzere olduğum şey onun için önemliymiş gibi. Sanki, sadece belki de, iyi olmama ihtiyacı vardı.

Kahretsin. Belki de yanlış kelimeleri seçmişimdir. *Konuşmamız gerektiği* ne zaman *ayrılmamız gerektiğinden* başka bir anlama geldi? Ve sahte nişanımızı bozmak istemiyordum. Gerçek olmasa bile, en azından ona bu şekilde sahiptim. En azından en iyi arkadaşım vardı.

"Birbirimize karşı dürüst olacağımıza söz verdik ve..." Omuzlarımı , pencereye döndüm ve göz teması kurmadım.

dışarıda yağan karı izledim. Oregon'un merkezi kışın gerçekten de büyüğü bir yerdi. "Bilmen gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

"Paris'teki o gece... o benim ilk seferimdi." Kollarımı kendime sararak dudagımı ısırdım.

Sanırım artık tamamen dürüst olacaktık. Ağzımdan çıkana kadar bunu söyleyeceğimi bile bilmiyordum ama pişman değildim. Eğer bu evlilik anlaşmasını doğru yapıyorsak, gerçeği söyleme zamanı gelmişti. Teker teker

"İlk mi?" Kafasındaki yapboz parçaları birleşiyormuş gibi dondu kaldı. "Sen asla..." Yüzünü buruşturdu. "Siktir, bebeğim. Canını mı yaktım?"

Başımı salladım; ondan yayılan endişe neredeyse hissediliyordu. "Evlenmeyi falan beklemiyordum, sadece... Daha önce hiç kimseyle yatmamıştım. Sana söylemediğim için özür dilerim ama..." Dudaklarımdan garip, gergin bir kahkaha döküldü. "Yirmi altı yaşındaydım ve bakireydim, her şey bir anda oldu ve sonra pişman olabileceğinden endişelendim..." Ve bu işi bir an önce bitirmek istemiştım. Gerçi bu da tam olarak doğru değildi. Onun olmasını istemiştım.

"Senden asla pişman olmam, Char."

"Bunu artık biliyorum," diye fısıldadım, çünkü *biliyordum*. Çünkü o sormuştu, değil mi? Bunu yapmaktaki motivasyonunu bile tam olarak bilmiyordum - onun benimkini bildiği gibi değil, ama yine de bu fikri öneren oydu.

"Hey. Sorun yok." Kalçamı sıktı.

"Korkmuştum. Senden kaçtım çünkü bu beni korkutuyordu. Biz asla..." Boğazımı temizledim. Aramızdaki ilişki hiç böyle olmamıştı. O prova yemeğine kadar bana beni *istiyormuş* gibi baktığını hiç düşünmemiştim. Ama o kahverengi, altın benekli gözler arzu ve *ihtiyaç* doluydu. Bu beni kararsız hale getirmişti ve her şey değişmişti. "Birbirimize karşı bir şeyler hissetmiyorduk ama ben sadece... Bunun sahte olduğunu, *normal* bir çift olmadığımızı biliyorum ama..." Başımı boynuna gömdüm.

"Charlotte." Uzandı, bir eli çenemin altında dururken bakışlarımızı birleştirmek için çenemi yukarı kaldırdı. Diğer i aşağı uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Bana bak, bebeğim." Nazikçe sıkarak beni rahatlatmasını her zaman takdir etmişimdir. Elim i tutma şekli bir can simidi gibi olmuştu ve bana dokunmayı bırakmasını istemiyordum. "On dokuz yaşındayken yurduna girip seninle karşılaştığımdan beri en iyi arkadaşısın. Beni içimden ve dışımdan tanıyan tek kişisin. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece hayatımda olmana ihtiyacım var. Yanımda olmana."

"Biliyorum," diye mırıldandım, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarken bir nefes verdim. "Ama ben tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değilim. Bu sadece... ben değilim." Boğazıma bir şey takılmıştı ve devam edecek kelimeleri bulabileceğimden emin değildim. Dahası da vardı ama bunu itiraf etmek için doğru zaman değildi. Evlilik için saf kalmak istediğimden beklemiyordum ve elbette fırsatlar da vardı. Başka arkadaşlarım bana birini bulup *bu işi bitirmemi* önerdi. Ama bu doğru gelmiyordu. Bu yüzden bekledim.

Angelina'nın bu yazki düğününe kadar. Daniel'a kadar.

"Peki neden ben?"

"Seninle güvende olduğumu biliyordum. Ve ben... istedim." Bekaretimi kaybetmek, seks yapmak. *Onun* tarafından istenmenin nasıl bir his olduğunu deneyimlemek. "Ama bu aptalcaydı Daniel, eğer seni kaybetmek anlamına geliyorsa, çünkü dünyanın en iyi seksi için bile seni takas etmezdim. Ya da bir milyon dolara."

"Ya dünyanın en iyi seksi benimle olsaydı?" Sesinde biraz mizah olduğunu saklamadan sordu. "Tekrar deneyip görebiliriz... Eğer istersen." Daniel dudaklarını kulağıma değdirdi.

Gözlerimi pencereden ayırmadan şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. Ona bakmamak daha iyiydi. Çünkü istememem gereken bir şeye tekrar sahip olmak için kendime izin vereceğimden oldukça emindim. Bugünkü öpücükten sonra olmaz. Ben de istiyordum ama... Neden her şeyi berbat edip duruyordum? "Böyle söyleme. Arkadaşlığınız benim için daha önemli. Seks sadece... işleri karmaşıklştırıyor."

"Evleneceğimiz zaman bile mi?"

Başka bir şey söylememek için kendimi zor tutarken bile yanaklarım pembeleşti. "Kahretsin, Char. Biliyordum... üniversitedeyken, benden ilk sevgilin olmamı istediğinde

Öpücük, o zaman asla..." Başını iki yana salladı. "Ama düşünsene, bunca yıl... Nasıl oldu da çıktığın o adamların hiçbirisiyle yatmadın? Hiç istemedin mi?"

"Bir ya da iki kez çıktığım bir adam mı Daniel? Beni önemsemeyen birine bekaretimi vermem. Belki kulağa aptalca geliyor ama..." İçimi çektim. O eziklerden herhangi biriyle çıkmış olmaktan nefret ediyordum. Hiçbirinin bir anlamı yoktu. Belki de uzun zamandır kendimi en iyi arkadaşşıma karşı bir şeyler hissetmediğime ikna etmeye çalışıyordum ama... "Hiçbir zaman doğru olmadı." Mırıldanarak ekledim.

Onlardan yeterince hoşlanmış olsam bile, hiçbirisiyle o kıvılcımı yakalayamamıştım. Ve denedim.

Bu yüzden bir gün doğru adamla tanışacağımı umarak kendimi severek hayatta kaldım. Belki de doğru adamla üniversiteye başladığım gün tanışmıştım. Sadece bunu fark edemeyecek kadar kördüm.

Başımı salladım, kaslarının etrafında daireler çizerken kollarının verdiği hisse odaklandım, gözlerinin içine bakmak istemiyordum. "Hayır. Sanırım..." Derin bir nefes aldım ve parmakları çeneme dokundu. Daniel'ın eli başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı ve yüzümün kızardığından emin oldum. Boğazımı temizledim. "Sanırım bir parçam her zaman doğru adamı beklediğimi biliyordu. Güvendiğim ve yanında yeterince rahat olduğum birini."

"Ve ben o adam mıydım?" Yüzümü incelerken sesini alçaltarak sordu.

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Her zaman öyle hissettim."

Daniel bir alnıma attı. "Charlotte, ben..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye ısrar ettim. "Sadece bilmeni istedim."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi yanağımı okşayarak. "Bana güvendiğin için."

Ona çok şeyimi emanet etmişim ve dikkatli olmazsam ona kalbimi de vermiş olacaktım.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

Daniel

Tneyse ki, içki ve itiraflarla geçen olaylı gecemizin ardından Charlotte sabah akşamdan kalma değildi. Sabah güneşin ilk ışıklarıyla birlikte neredeyse yataktan fırlayacaktı,

Güne hazırды. Dokunabileceğim kadar yakınımda uyuduktan sonra -ama onu gerçekten istediğim yerde, kollarımda değil- aynı şekilde hissetmediği belli olan en iyi arkadaşşıma özlem duyduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak acı verici bir şekilde zorlandım.

Bekaretini almak için beni seçmişti çünkü benimleyken kendini güvende hissediyordu, beni sevdiği için değil. Ama bunun bir önemi var mıydı?

Beni seçmişti. Benimle *evlenmeyi* seçmişti. Ve sadece bir arkadaş olarak bile olsa beni seviyordu. Bunu biliyordum. Bunu kabullenmeliydim.

Güneşle birlikte uyandık ve hızlı bir düşün ardından gün boyunca tekrar pistlere çıkmaya hazırđık. Charlotte ve ben, telesiyeyle yukarı çıkarken ışıktı parıldıyor gibi görünen yeni yağmış karın tadını çıkararak birlikte birkaç sessiz tur attık. Sonunda o kulübeye dönüp kızları bulmaya gitti, ben de diğer daha zor pistlere gittim.

Ama birkaç saat sonra, öğle yemeği vakti kulübeye döndüğümde orada değildi.

"Char'ı gördünüz mü?" Kulübedeki masanın etrafında oturmuş sıcak çikolata içerek kitap okuyan kızlara sordum. Angelina'nın saçları dışarıda yeni yağın kar yüzünden hâlâ nemliydi, bu da döneli çok olmadığını gösteriyordu.

Gabbi kafasını kaldırdı. "Seni bulmak için dışarı çıktığını sanıyordum. Seninle bir koşuya daha çıkacağını söylemişti. Ama belli ki gitmemiş. Kahretsin."

"Çocuklar ben hep beraberdik ve..." Burnumu sıktım. "Kara elmas pistlerinden birine indik ve onu kontrol etmek için geri döneceğimi düşündüm..."

Hepimiz başımızı çevirip dışarıya baktık. Kahretsin, şimdi daha çok kar yağıyordu. Ve kızım kayak yapmayı daha dün öğrenmişti. Neredeydi peki?

"Oraya geri dönüp onu arayacağım. Eğer buraya geri gelirse..." Başımı salladım. "Ona bir daha dışarı çıkmamasını söyle."

Gabbi telefonunu çıkardı. "Birinin kontrol etme ihtimaline karşı herkese bir mesaj göndereceğim."

Noelle, "Geri döndüklerinde diğerlerini de göndereceğim," diye ekledi. "Merak etmeyin. Onu bulacağız."

Angelina bana güven verici bir baş selamı verdi ve ben de paltomun fermuarını çekerek hızla yağın içine doğru dışarı çıktım.

Nereye gitmiş olabilir? Dün ve bugün arasında birlikte sadece birkaç temel yeşil piste inmiştik, bu yüzden onlardan birine indiğini ummak zorundaydım.

Telefonumu çıkarıp, cevap vereceğini umarak numarasını çevirdim. Muhtemelen telefonu çekmiyordu bile ama belki ona ulaşabilirsem...

Onu bulduğumda, bir daha dağa yalnız çıkmayacağına dair söz verdirecektim, çünkü başına bir şey gelirse buna dayanamazdım.

Adamlar beni yakalamadan önce birkaç koşu yaptım. Gözlüklerimi kaskıma takıp yavaşlayarak durduğumda gelenlerin onlar olduğunu fark ettim.

"Kızınızın kayıp olduğunu duyduk?" Hunter gözleri endişeyle dolu bir şekilde konuştu. "Biz de bakıyorduk. Döner dönmez geldik ve kızlar söyledi"

Biz nerede sen gitti." Benjamin ve Matthew başını salladıçinde

Hepsi de kar kıyafetlerini giymişlerdi.

Bu adamların benim için ne kadar önemli olduğunu daha önce fark etmemiştim. Hepsi yakın arkadaşım olmuştu elbette ama benim için, Charlotte için ne kadar çok şey yapabileceklerini şimdi anlıyordum. Hepimiz birbirimiz için, çok değer verdiğimiz kızlar için ne kadar çok şey yapardık.

Başımı salladım, sadece başımı salladım. "Daha önce yaptığımız birkaç çalışmayı kontrol ettim, ama onu hiçbir yerde görmedim. Bilmiyorum-" Nerede olduğunu ya da onu nasıl bulacağımı bilmediğim için kendimi çok çaresiz hissediyordum. Buraya beni aramaya gelmişti ve ben onu yüzüstü bırakmışım.

Benjamin eldivenli elini omzuma koyarak, "Merak etme," diye beni rahatlatı. "Onu bulacağız. Koşuları bölelim ve tekrar gidelim. Kendi beceri seviyesinin dışında bir koşuya çıkacağını düşünmüyorsun değil mi?"

Ben öyle düşünmüyordum ama.. "Her zaman bir şans vardır." İçimi çektim.

"Hepimiz bir tane alalım ve tepenin dibinde buluşalım. Eğer onu bulamazsak, tekrar koşarız." Neyse ki Matthew benden çok daha sakindi.

Kızım için endişelendiğimden berbat bir haldeydim.

Öyleydi, değil mi? Benim kızım. Korumak için benim. Bakmak, *ilgilenmek* için benim.

"Tamam."

Onu bulamazsak sahip olmadığımız değerli zamanı boşa harcayacaktık ama... başka ne seçeneğim vardı ki?

Dördümüz ayrıldık, her birimiz daha önce inmediğimiz farklı bir koşuya çıktık. Onun da onlardan birinde olmasını umuyordum. Dağ çok büyüktü, özellikle de onun nereye gittiğini bilmeden. Black Diamond pistlerinin hiçbirine tek başına gitmeyeceğinden emindim, özellikle de ona kayak yapmayı yeni öğrettiğim için.

Ama mavi olanlar, kahretsin. Kat edilmesi gereken çok yol vardı.

Başka bir piste yöneldim, ona seslendim ve yavaşça, ileri geri kaymaya çalıştım, giderken ağaçları inceledim.

"Charlotte!" Seslendim, endişe ve korku bedenimi ele geçirmişti. Ya ona bir şey olduysa? Ya da bir grup ağaca çarpıp başını vurduysa ve bana cevap veremediyse? *Kahretsin*. Böyle düşünemezdim. Onu bulabilmek için odaklanmam gerekiyordu. "Charlotte!"

"Alo?" Yanıt zayıftı ama yine de duydum.

"Char?" Tekrar söyledim, ona bakmak için arkamı döndüm. "Konuşmaya devam et!"

"D-Daniel?" Yine onun sesi geliyordu. "Buradayım," dedi ve sesini takip ederek sonunda onu buldum.

İşte oradaydı. İşte oradaydı. Bir kar çukuruna düşmüş ve iki çam ağacının arasına sığınmaya çalışmıştı. Ancak bu, onu gittikçe daha hızlı yağan kardan koruma konusunda pek bir işe yaramamıştı.

Sessiz bir teşekkür göndererek botlarımı kayaklardan çıkardım ve onun oturduğu küçük yarığa tırmandım. Kayaklarını ve batonlarını yanına atmıştı ve botlarını onlardan çıkardığına sevinmişim.

Mandalları açamadığı için vücudu garip bir pozisyonda sıkışıp kalsaydı daha kötü olurdu.

"İyi misin? Bir yerin incindi mi?" Yaralarını incelemeye çalıştım ama kayak pantolonu ve paltosu arasında pek bir şey göremedim. Ona yaklaşıp şapkasındaki ve yanaklarındaki karı sildim ve yüzünü inceledim. Burnunun ucu kıpkırmızıydı ve titriyordu. "Tanrım, Charlotte. Donuyorsun."

Bana gülümsemeye çalıştı ama aslında daha çok yüzünü buruşturdu. "İçeri girdiğimizde iyi ol" Ayağa kalkmaya çalışırken inledi. "Sanırım seni ararken ayak bileğimi burktum ve üzerine ağırlık koyarken canım acıdı ve kardan uzak durmaya çalıştım." Cevap vermek için başını kaldırdığında dişleri gıcırıyordu.

"Hadi, seni oradan çıkaralım," diye mırıldandım, onu kollarıma çekerken gözlerinin kapanışını izledim. Kayaklar ve sopalar için geri dönmem gerekecekti ama şu anda bunun için gerçekten endişelenmiyordum.

Dikkatli bir manevradan sonra ikimizi de dağdan indirip kulübeye geri ve kızları otururken bıraktığım yere yöneldim. Gözyaşı dökmemesi bileğinin çok fazla incinmediğine inanmamı sağladı ama onu ayağa kaldırmaya çalıştığımda yüzünü buruşturdu.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kendi kayaklarımı ayağımdan çıkardım ve kulübenin dışındaki direğe yasladım.

Diğerleri henüz aşağı inmemişti ama onu normalden daha uzun süre dışarıda tutacak değildim. Tekrar dışarı çıkmadan önce içeriyi kontrol etmelerini ummaktaydım.

"Sevgilim," diye fısıldadım kulağına. "Hunter'ın bileğini kontrol etmesini ve kırık ya da burkulma olmadığından emin olmasını istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı, kollarını boynuma doladı ve başını boynumun kıvrımlarına gömdü.

Charlotte'u dikkatlice kulübeye taşıdım ve şöminenin yanındaki kanepeye yatırdım. Ben ceketinin fermuarını açıp dış katmanlarını çıkarırken kızlar onu kontrol etmek için yanına koştular.

"Sen iyi misin?" Noelle sordu ve Charlotte onu başından savdı.

"İyi olacağım." Burnunun ucu hâlâ pembeydi ama neyse ki artık sadece termosunu giydiği ve içinde olduğu için titremesi durmuştu. Angelina elinde bir fincan sıcak çikolatayla geri döndü, şimdi Charlotte'un ellerindeydi ve sıkıca kavıyordu.

"Daniel sensiz döndüğünde çok endişelendik."

Hunter'ın kıvrıcık kahverengi saçlarının kulübeye doğru yürüdüğünü gördüm ve rahat bir nefes aldım. "Hunter."

"Hey." Charlotte'un önünde diz çöktü. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi, ayağını hareket ettirmeye çalışırken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Düştüm ve sanırım sadece burktum... Acıyor ama kırıldığını sanmıyorum."

Hunter başını salladı, hızlıca Charlotte'un ayağını kontrol etti ve başka bir sorun olmadığından emin olmak için her şeyi kontrol etti. "Haklısın. Bana da kırık gibi gelmedi. Muhtemelen sadece yuvarlanmışsındır." Bana baktı. "Sadece biraz dinlenmeye, buza, kompresyona ve yükseltmeye ihtiyacı var." Tanrıya şükür.

"Yapmamız gereken başka bir şey var mı? Röntgen çekilmesi gerektiğini düşünüyor musunuz?"

"Ağrı birkaç gün içinde kendiliğinden geçecektir, ama geçmezse... Memlekette iyi ortopedistler tanıyorum, hepinizi kontrol ettirebiliriz."

"Teşekkürler doktor," diye sahte bir gülümseme takındı Charlotte. "Ve korkarım bu hafta sonu kayak yok. Bu hafta sonu çok az mümkün olduğunca o ayağa ağırlık verin."

"Ne yazık," diye mırıldandı, ama ben onun sahte suratını görebiliyordum. Hiç de hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Hadi seni eve geri götürelim," dedim onu kollarımın arasına alarak.

"Gidip seni ısıtacağız, tamam mı?"

Göğsüme tutarsız bir şeyler mırıldandı ve ben de grubun geri kalanına baktım. Hunter bana cipinin anahtarlarını fırlattı.

Hunter, "Hepimiz kamyonu geri döneceğiz," dedi. Şimdi Noelle'in yanında olan Matthew başıyla onayladı.

Noelle kaşlarını çattı. "Sana eşlik etmek için seninle geri dönmemizi ister misin?" Charlotte'a sordu, o da başını salladı.

"Hayır, hayır. Siz eğlenmenize bakın. Biz iyi olacağız." Bana baktı ve ben sadece başımı sallayabildim.

"Onunla ilgileneceğim," diye kabul ettim. Her zaman bakardım.

NE YAZIK Kİ, eve dönmek için pansiyondan ayrılmanın en kötü yanı onu ıslak ceketini ve botlarını giydirmek oldu. Kiralık evin ön kapısına geldiğimizde yine tir tir titriyordu.

Titremek kötü bir şey değildi, vücudunun onu ısıtmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Sadece süreci hızlandırmamız gerekiyordu.

"Bebeğim, seni bu ıslak kıyafetlerden çıkarıp ısınman için duşa sokmamız gerekiyor." Yutkundum, kıyafetlerini nasıl soyamak zorunda kalacağımı düşünüyordum. *Kahretsin*. Şu anda bunları düşünmemeliydim.

Banyoya doğru yürüdüm ve duş suyunu açarak onun için ısıttım.

"Tamam," diye mırıldandı, ben yolun geri kalanında ona yardım etmek için araya girmeden önce ceketinin fermuarıyla uğraşıyordu.

Paltosunu, ardından kayak pantolonunu ve kazağını çıkarmış, üzerinde sadece onu karda tamamen sıcak tutamadığı belli olan termal alt katmanı kalmıştı. Soğuk, alt katmanına kadar sızmıştı.

"Benim yapmamı istediğin..." Gitmemi isteyip istemediğini merak ederek kapıya baktım.

" yok," diye fısıldadı, bana yaslanarak. "Daha önce görmediğin bir şey değil, değil mi?" Charlotte zayıf bir kahkaha attı.

Parmaklarımı gömleğinin eteklerine dayadım ve gömleği üzerinden çıkarmadan önce hafifçe başını sallamasını bekledim. Taytını çıkarmasına yardım ettikten sonra, sadece külotu ve dantelli sütyeniyle orada durdu, vücudu hala soğuğun etkilerinden titriyordu.

"Yapabilir misin-" diye sordu, arkasını döndü, hızla çözdüğüm sütyeninin yanı sıra çıplak sırtını bana gösterdi.

Ve sonra kremsi teni. O küçük pembe meme uçları ve - kahretsin - göğüslerine mi bakıyordum? Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım yanıyordu.

"Bileğin iyi mi?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan sordum, çünkü aklımdan başka bir kışkırtıcı düşünce geçiyordu.

"Evet," dedi, sesi alçaktı. "Şimdi iyi. Artık o kadar da acımıyor. Hunter'ın dediği gibi, sadece dinlenmem gerekiyor."

Yine de onu ısıtıttıktan sonra oturma odasındaki ateşin yanında ona buz attıracaktım.

"O zaman seni yalnız bırakayım." Sesim sertti ve kapıya doğru aceleyle yürüdüm, ellerim kapı kolunu kavrarken gözlerim neredeyse kapanacaktı.

Bu şekilde yardım etmeye çalışarak ne halt düşünüyordum? Öpüşmekten bahsettiğimizde hâlâ kızarıyordu ve ben gidip onu neredeyse çıplak görmüştüm. *Hay sikeyim.*

Tek yapmak istediğim onunla ilgilenmekti. İyi olduğundan emin olmak. Ondan faydalanmaya çalışmıyordum. Asla yapmam. Ben sadece...

Gözlerimi kapatarak o görüntüden kurtulmaya çalıştım. Sütyenini yerdeki ıslak kıyafet yığınının içine bırakırken benimkiyle birleşen geniş, gri gözlerini. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda kendini örtmeye bile çalışmaması. Bu çok fazlaydı. Hepsi çok fazlaydı.

"Daniel," diye seslendi, sesi boğuktu. "Beni ısıtmayacak mısın?"

Arkamı döndüğümde onu suyun altında, elleriyle göğüs uçlarını kapatmış halde buldum. Vücudunun geri kalanı -ince kıvrımları, soluk teni- sergileniyordu. Benim için.

Göz kırptım. Herhalde hayal , değil mi?

"Lütfen," diye fısıldadı ve ikinci kez sormasına kalmadı.

Kayak kıyafetlerimi yırtarak birkaç saniye içinde iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve onunla birlikte duşa sadece boxerlarım ile girdim.

Ben onun yanına geçerken sırtını bana döndü ve bu düşün bazılarında daha büyük olmasına şükretti. Evdeki yatak odamdaki kadar büyük değildi ama yine de ikimizin de güvenle sığabileceği kadar büyüktü.

Parmaklarımı ıslak omzunun üzerinde gezdirdim, saçlarını yana doğru taradıktan sonra oraya bir öpücük kondurdum. Ilık su etrafımıza yağmaya devam ederken ben tenini emerken Charlotte inledi.

Ellerini kendi ellerimle değiştirip başparmaklarımı sertleşmiş meme uçlarında gezdirirken "*Evet,*" diye mırıldandı.

Onu öpebilmek için kollarımın arasında döndürdüm, dudaklarının tadına bakmaya ihtiyaç duyuyordum. Dünden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Çilekli dudak parlaticısını dilimde tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Parmaklarımı sırtında gezdirerek vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya çektim ve muhtemelen büyüyen ereksiyonumun karnına baskı yaptığını hissedebileceğini biliyordum. Başımı aşağı eğerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dilimi dudaklarının arasından geçirmeden önce bir anlığına tatlı, yumuşak bir öpücük verdim, hevesle ağzının içine girdim. Her santimini ezberlemek, vücudunun her parçasını tanımak istiyordum. Nasıl tepki verdiğini. Onu kıvrandıran, inleten, ağlatan neydi.

Onu boşalttığımda adımları haykırmasını istiyordum ama bu artık bir istek bile değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Varlığımın her zerresiyle ona ihtiyacım vardı. Pembesine, ısıltısına, hiç bitmeyen gülümsemesine ve herkes için her şey olabilmesine ihtiyacım vardı. *Herhangi bir* konuda saatlerce konuşabilmesine, çünkü kendinden şüphe ettiğinde bile tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Ondan her şeye ihtiyacım vardı, çünkü daha azını kabul edemezdim.

Dili benimkiyle buluştuğunda Charlotte ağzımın içinde inledi. Sonunda ayrıldığımızda, onu ne kadar sert öptüğüm için neredeyse nefes nefese kalmıştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kıkırdadı.

Bu kız. Beş dakika önce soğuktan titriyordu ve şimdi üzerime atlamasına beş saniye kalmıştı.

Kıkırdadım, sesim sertti. "Ne düşünüyorsun Charlotte?"

Boxerımın kemerini itti, ellerimi onunkilerin üzerine koyduğumda dondu kaldı. "Emin misin?"

Parmakları çıplak göğsümde dans ediyordu. "Birkaç ay öncesine kadar bakire olmam masum olduğum anlamına gelmez. Ya da hiçbir şey bilmediğim anlamına gelmez. Anlıyor musun?"

Sırıttım. "Char, okuduğun o müstehcen kitaplardan bana bir iki şey öğretecek misin?"

"Mhm." Dilini ağzının içine sokarak bana hınzırca bir sırıtış attı. "Ama önce bunu çıkarmanı istiyorum." Kız arkadaşım boxer'larımla oynadı ve ben de buna uymaktan çok mutlu oldum.

"Sevgilim, senin dileğin benim için emirdir."

Islak kumaşı bacaklarımdan iterken dudaklarını kendi dudaklarımla mühürledim ve kumaşın duş teknesinin dibine yerleşmesine izin verdim.

"Seni ısıtmamız gerektiğini sanıyordum," dedim kıkırdayarak, yumuşak, çıplak teni göğsüme bastırduğunda ve sikim dikkat kesildiğinde. "Siktir." Minik eli uzunluğumun etrafına sarıldı, beni pompalarken parmakları tam olarak kapanmıyordu. "Charlotte." İnledim.

"Her zaman seni düşünüyorum, biliyorsun." Kulağıma fısıldadı, hareketini sürdürürken gözlerim dalgalanarak kapandı, ellerim arkasındaki fayans duvara dayandı.

"Öyle mi?"

Yanıt olarak mırıldandı. "Seni içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu, vücut ağırlığının benimkinin üzerine sabitlendiğini... Tadına bakamadığım için ne kadar üzgün olduğumu

sen."

Sonraki kelimeleri neredeyse öksürerek söylerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmak ister misin?" Ağustos ayına kadar bakireydi ve şimdi bana oral seks yapmayı mı teklif ediyordu?

"Daha önce, kitaplarda okuduğumda bile çok ateşli olduğunu düşünmemiştim, ama şimdi düşünüyorum da, eğer sen olsaydın, bu kadar umursamazdım." Parmakları başımın alt kısmı boyunca ilerleyerek ucumu keşfetti ve sadece onun dokunuşuyla sarsıldım.

"Bebeğim." Öne doğru bir adım atarak dudaklarını bulup tekrar dudaklarıma götürdüğümde sırtı duş duvarına çarptı. Artık geri çekilmek yoktu. Alt dudağını ısırduğimde nefesi kesildi ve dilimi ağzına sokmama izin verdi. Bana karşı kıvrana kadar onu öptüm, ellerim vücudunu keşfederken küçük inlemelerinin her birini içime çektim. Parmaklarım içine daldı ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inledim.

Bunu Fransa'da yapamamıştık. Sadece bir kez yeterli olmamıştı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama bir düşünce şehvet sersemliğimi dağıttı.

"Bekle." Bana bakarken kalçalarını kavırıyordum, tamamen hareketsizdi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Seks. Sadece seks." Ellerimi göğüslerini avuçlamak için yukarı kaldırdı. Mükemmellerdi, dilimi yalvaran pembe meme uçlarıyla ellerimle kavrayabileceğim kadar büyüklerdi. "Lütfen. Sana ihtiyacım var. Çok boşum." Göğüslerini sıkıp derilerini hafifçe yoğururken inledi.

"Emin misin?" diye sordum. Bir meme ucunu çimdiklediğimde yanıt olarak sadece başımı salladım ve ondan başka bir yüksek sesle inilti yaydım.

"Lütfen."

"Prezervatifim yok, bu-"

Onu kollarımın arasına alıp vücudumla duvara yasladığımda Charlotte başını salladı. Kalçaları etrafımda açılarak amını açıkta bıraktı.

"Doldur beni Daniel," diye yalvardı.

"Siktir, bebeğim. Bu acıtabilir." Daha önce, boşalana kadar ona parmaklarımı ve dilimi vermiştim. Bu sefer ona çıplak girecektim. Umarım yine her şeyimi alabilecek kadar ıslaktır.

Ucunu girişine doğru ittim, beni vücuduna kabul ederken hissettiklerimden inledim. Kendimi her bir inç içeri soktum, tek odak noktam aletimin vücudunda nasıl kaybolduğuydu.

Kahretsin, çok ateşliydi. Hiç bıkmayacağımı düşündüğüm bir manzaraydı.

Neredeyse tamamen içine oturduğumda, Charlotte bacaklarını etrafıma sardı ve beni son santime kadar itti.

"Çok iyi," diye bağırdı ben içine girerken, ellerimle onu yerinde tutarken sırtı fayans duvara yaslanmıştı. "Sakın durma."

Bunu planlamamıştım. Eğer söz hakkım olsaydı, ölene kadar bu kadına tapacaktım.

Ben içine pompalarken duş suyu etrafımızdan akmaya devam ediyordu, parmaklarım kalçalarını kazıyordu. Charlotte uzun bir inilti çıkarırken başı duş duvarına çarptı ve çok yaklaştığını anlayabiliyordum. Onun içinde yıldızları görmesine neden olan noktayı bulduğumu bildiğimden, neredeyse acımasız hızımı sürdürdüm ve ikimizi de serbest bırakmamıza doğru sürdüm.

"Yaklaştım," diye bağırdı, ben onu hayatının bir santimi içinde becerirken tırnaklarını neredeyse omuz bıçaklarıma kazıyordu.

"Benim için gel sevgilim," diye fısıldadım kulağına, yavaş, cezalandırıcı vuruşlarla içine girmeye devam ederken boynundaki bir noktayı öptüm.

Zar zor dayanıyordum ve etrafımda kenetlendiğinde, iç organları etrafımda titreşirken, Charlotte parmaklarını saçlarımin arasına sokup derinden çekiştirirken bile içime dökülmekten kendimi alamadım.

Yüksekliğimizden aşağı inerken, yavaşça çekilmeden önce göğsünün yükselip alçalmasını, ikimizin de nefes alışının normale dönmesini izlerken kendimi onun içine yerleştirdim.

Yüzünü buruşturdu ve ben de birleşik salgılarımızın onun üzerine damlamasını izledim.

Bacak.

"Siktir," diye mırıldandım. "Çok ." Bir kolumu beline doladım düşmesini engellemek için ikimizi de ayağa kaldırdı. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin? Çok sert değildim, değil mi?"

Neredeyse kıkırdayacaktı, yanaklarındaki kızarıklık utançtan değil memnuniyetten kaynaklanıyordu. "Mükemmeldin."

Hızlıca yıkandık ve duş suyunu kapattıktan sonra raftan dev bir havlu aldım ve vücuduna sardım. Arkasını döndü, kabarık şeyi üzerinde tutarak güzel vücudunu görüş alanımdan gizlerken bana sırtıttı. "Isınmak için bu nasıldı, ha?"

Üzerinde sadece havlusu olduğu halde yatak odamıza koşarak gitti, ben de havluyu üzerime sarıp yığınlarımızı topladıktan sonra arkasından gittim.

ıslak kayak kıyafetleri.

"Beni öldüreceksin," diye inledim o üstünü değiştirmek için ortadan kaybolurken.

Söze gerek kalmadan ikimiz de sıcak pijamalarımızı giydik ve şöminenin önüne bir battaniye serdiğim oturma odasına geçtik. Charlotte'u bacaklarımın arasına çektim ve sarı saçlarını fırçayla taramaya başladım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedi utangaç bir şekilde, sanki hayatımın en akıl almaz seksine başlamamış gibi. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Tüm düğümleri çözdükten sonra bile nemli saçlarını taramaya devam ettim, çünkü onunla ilgilenmenin verdiği his hoşuma gidiyordu. Aramda durması, bana güvenmesi ne kadar doğrudu.

Saç fırçasını yere bıraktım ve ikimiz de şöminedeki ateşi izlerken o göğsüme yaslandı.

"Prezervatif kullanmadık..." Sonunda duştayken nasıl durmadığımızı düşünerek söyledim. Ondan akan döllerini nasıl izlediğimi. Biraz fazla hoşuma gitmişti.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldandı Charlotte.

"Yani..."

"Sonrasını konuşmadık, evlendiğimizde ne olacağını-" Boğazımı temizledim. "Hala istiyor musun..."

"Bebeğin mi var?"

Başımı salladım. "Evet."

Gözlerini kaçırıldı. "Bu yüzden evleniyoruz, değil mi? Bir bebeğim olsun diye mi?"

Diğer şeylerin yanı sıra. Yani, ona aşık olduğumu.

"Belki düğünden sonra... Denemeye başlayabiliriz."

"Öyle mi?" Elimde olmadan dudaklarımı gülümseme şeklinde kıvırdım. Eğer bebek isteseydi, haplarını şimdi tuvalete atardım. Onu hamile bırakmaya çalışırken çok eğleneceğimizden emindim.

"Mhm," diye mırıldanarak bacaklarıma daha da yaslandı. "Sence diğerleri dönene kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç saat, umarım," dedim bir kaşımı kaldırarak. "Neden?"

Sırıtarak kollarını boynuma doladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Biraz pratik yapsak iyi olur, değil mi?"

Güldüm. "Düşünce tarzın hoşuma gitti."

Onu battaniyenin üzerine yatırırken bu sefer acele etmedim ve bu fikri ne kadar sevdiğimi ona gösterdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

Charlotte

I Daniel'in vücudunu daha iyi tanımanın bazı avantajları olduğu ortaya çıktı. Bunlardan biri, o gece yatakta ona sarıldığımda utanç ya da mahcubiyet hissetmememdi. Uyuduk
Birbirimizin yanına sokulduk ve hayatımda daha iyi bir uyku çektiğimi sanmıyorum.

Programımızda kayak gezisinin bir tam günü daha vardı ama Hunter'ın önerdiği gibi ağırdan aldım, pansiyona gitmek yerine evde kaldım. Bileğim artık beni rahatsız etmiyordu ama doğrusu beynimin vücuduma yetişmesi ve neler olduğunu anlaması için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ona ne söylemiştim? *Seks, sadece seks*. Beynim bulanıktı ama duшта yalnız başıma ısınmama izin vermek için uzaklaşırken tek düşündüğüm yalnız kalmak *istemediğimdi*. Ve artık aramızdaki bu duyguyu görmezden gelmek de istemiyordum.

Kimdi o kız? Kesinlikle ben değildim. Hayatımda hiç bu kadar cesur ve yüz­süz olmamıştım. Onun söz konusu olduğu zamanlar hariç.

"Geride kalmanın sorun olmayacağından emin misin?" Daniel yakışıklı yüzüne yayılan küçük bir kaş çatmayla sordu.

Onun ne kadar çekici olduğunu ne zaman fark etmeye başlamıştım? Gözlerimi ondan, saçlarından ayrılmış ve mükemmel bir Süpermen kıvrımıyla alına asılmış küçük siyah bukleden alamıyordum. Bunun benim zayıflığım olduğuna karar vermiştim.

Bir yığın kitabımın yanı sıra, yanımda kamp kurmuş olan Noelle'in ikramı olan bir fincan sıcak elma şarabı da yanımdaydı. "Kesinlikle."

Görünüşe göre dayanışma içinde çalışıyorduk ve kızlar erkekleri bizsiz göndermeye karar vermişti. Erkeklerin hepsi kayak yapmayı severdi, biz de yeni bir kitap sevgilisiyle kıvrılıp fantezi dünyalarımıza dalmayı severdik.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Dizüstü bilgisayarının klavyesinde bir şeyler yazmakta olan Noelle'e sordum.

"Aklımda kızının kayak hocasına aşık olan bekar bir anne romantizmi fikri vardı, ben de notlarımı yazıyordum."

Gabbi kitabından başını kaldırdı. "Ya aynı zamanda erkek kardeşinin en iyi arkadaşıysa ve kayak merkezinde yeniden bir araya geldilerse?"

Bugün Hunter'ın yeşil henleylerinden birini bir çift taytla birlikte giymişti, tamamen oversize ve çok tatlıydı. Ben ise Noelle'in hepimize yaptığı *En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü* sweatshirtlerinden birini giymiştim ve ne kadar rahat ve sıcak olduğunun tadını çıkarıyordum.

Noelle krem rengi kazağının boğazlı yakasını çekiştirdi. "Bunu sevdim." Bilgisayarında birkaç not daha almak için eğildi, ardından bilgisayarı kapatıp Kindle'ını aldı. "Herkes ne okuyor?"

Angelina karşımızdaki koltuğa oturdu. "Kitabımı yeni bitirdim. Yeni bir şeye başlamak mı yoksa geçen yıldan bir şeyi yeniden okumak mı istediğime karar vermeye çalışıyordum." pek çok şey okumuştuk ve hepimizin okur olmasının avantajı her zaman kitaplar hakkında konuşacak birilerinin olmasıydı.

Gabbi kendi elindekini havaya kaldırdı. "Bunu ister misin? Kader arkadaşları var ve *ona dokunursan ölürsün*. Ayrıca sadece bir yatak var."

Angelina ellerini kaldırdı. "Ver bana." Gabbi kitabı siyah saçlı arkadaşımıza fırlattıktan sonra kendi kitabını çıkardı.

Sadece bir yatak. Kıkırdadım. Keşke şu anda yaşadığım romantizm mecazlarını bilselerdi.

"Peki ya sen Char?"

Kendi kitabımın kapağını kaldırdım. "Bu hokey serisini okuyordum. Kış mevsimine uygun geldi." Ve en sevdiğim mecazların hepsine sahipti. kitapta mantık evliliği, diğerinde kazara hamilelik vardı; en sevdiklerimden ikisi.

"Bir gün seni de yanımda maça götüreceğim," diye mırıldandı Gabbi. "Yeterince okudun."

Boston'da o civarda büyümüştü ve her zaman maçları izlemeye nasıl gittiklerini anlatırdı. Bu arada, ben sadece birkaç maça gitmiştim.

spor aşk kitaplarını modası geçiyormuş gibi yememe rağmen.

"Oregon'da profesyonel bir takım olmaması çok kötü," diye güldüm.

"Sadece diyorum ki, bir dahaki sefere eve gittiğimde benimle gelebilirsin ve Bruins'i izlemeye gidebiliriz..."

Yıllardır ailemi görmek için bile eve gitmemişken Gabbi'yle birlikte onun evine gitme düşüncesi içime bir tuhaf oturdu. Onun yerine "Belki," dedim.

Ailemi düşünürken, bu seyahatten eve döndüğümde, düğünüm için şehre gelmelerine bir haftadan az bir süre kaldığımı da fark ettim.

Belki de kaçıp gitmeliydik, diye içimden kendi kendime homurdandım.

Ama hep o büyülü peri masalı düğününü istemiştim. Kendi diktiğim gelinliğin sadece son birkaç rötuşu kalmıştı. Düğünümü hayal edebilecek yaşa geldiğimden beri hayal ettiğim her şeydi.

"Gelecek hafta için hazır mısınız?" Angelina bana bakarak sordu, belli ki düşüncelerimi okuyabiliyordu. Onun da ailesiyle arası pek iyi değildi ve annesi yeniden evlendikten sonra ilişkilerinin zorlaştığını biliyordum. Daniel bu konuda çok fazla konuşmuyordu ama ikisi birbirlerine sahipti ve Daniel'in babasıyla daha yakın olmasına sevinmiştim. "Düğünün bu kadar erken olduğuna inanamıyorum."

"Neredeyse. Duvağımı hâlâ bitirmem gerekiyor." Geçen hafta ayakkabılarımı alana kadar neredeyse unutmuştum ve sonra mükemmel bir tane yapmaya çalışırken çıldırmıştım. Simliydi, elbisemdeki ve etek ucumdaki çiçeklerin ortasındakilerle eşleşen küçük inciler vardı.

Nedime elbiselerini sipariş ettiğimiz için çok mutluydum.

Angelina küçük bir kahkaha attı. "Benjamin'le düğünümüzden bir hafta önce ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. O beni yormaya başlayana kadar neredeyse hiç uyumamıştım." Göz kırptı.

Kızardım. Tanrım, bu kesinlikle gerçekleşmiyordu. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Şöminenin önünde birlikte uyuduktan sonra bir daha bundan bahsetmemiştik. Ne bundan ne de doğum kontrolümle ilgili konuşmamızdan.

"Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldığımı söylemekten mutluluk duyuyorum," diye şaka yaptım. "Ayrıca o kadar çok tül dikiyorum ki gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm beyaz parıltılar oluyor. Sanırım sonsuza dek halıya gömülü kalacaklar." Ve cildimde, ama bunu gerçekten umursamadım.

Pembenin yanı sıra, parlaltı en sevdiğim renkti. Taylor Swift bir keresinde bunu söylemişti ve ben de tüm kalbimle katılmıştım.

"İyi ki kaçmışız," diye düşündü Angelina. "Evde evlenseydik ne kadar stresli olacağımı hayal bile edemiyorum.

Ben de aynı nedenle küçük bir düğün yaptığımız için mutluydum. Yakın arkadaşlarımız ve birinci dereceden ailemiz burada olacaktı elbette ama ikimizin de yakın olduğu bir grup kuzeni yoktu. Bu yüzden dans stüdyosundan arkadaşlarım, Daniel'in yakın mühendis arkadaşları ve iletişimde olduğumuz diğer bazı üniversite arkadaşları orada olacaktı. Bu şekilde olmasını seviyordum.

Gabbi başını kanepenin üstüne yaslayıp tavana bakarak, "Hunter'la evlendiğimizde sahilde evlenmek istiyorum," dedi. "Küçük. Samimi. Güzel."

"Orada olacağız." Hepimiz gülümseyerek kabul ettik ve odanın içinde en iyi arkadaşlarıma, hayatımın neredeyse on yılını birlikte geçirdiğim kızlara baktım ve kalbim büyük bir sevgiyle doldu.

"Üçünüzü de seviyorum," dedim gözlerimin dolmasına izin çalışarak. Gabbi de "Aynen," diye onayladı.

Noelle'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Ben de sizi seviyorum. Hep istediğim üç kız kardeş gibisiniz."

Angelina gülümseyerek gözlerini devirene kadar hepimiz grupça kucaklaştık. "Tamam, , bu kadar yeter." Noelle, Gabbi ve ben güldük. "Ama ben de hepinizi seviyorum."

Onlar yanımda olduğu sürece hayatta olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Çocuklar birkaç saat sonra dağdan dönüp yanımıza yerleştiklerinde, aynı şeyin onlar için de geçerli olduğunu biliyordum.

Burada sıradan bir arkadaşlığın ötesine geçen özel bir şey inşa etmiştik.

Ve belki de... Daniel ve benim sahip olduğumuz şey yeterliydi.

BİR HAFTA SONRA, diz boyu ışıltılı bir elbise giymiştim, gelin partim için hayal edebileceğim en süslü otel balo salonunda arkadaşlarımla çevriliydim.

Geriye dönüp baktığımda, anneme düğüne yardım etmesine izin vermediğim için bunu planlayabileceğini söylemek iyi bir fikir değildi. Özellikle de Noelle'in

yapabileceği konusunda ısrar etmeye çalıştı ama annem her halükarda bu işe kaydolmuştu.

Hayır demeliydim. Bunu evlerimizden birinde, sadece en yakın arkadaşlarımla küçük, sıradan bir ilişki olarak yapabilirdik.

İstediğim gibi olsaydı, duş bile almazdım. Gerçekten ihtiyacım yok gibiydi. Daniel ve ben, kayak gezisi sırasında barda geçirdiğimiz gece dışında, bekârlığa veda partisi yapmamayı tercih etmiştik. Ne anlamı vardı ki?

Bekâr kalmak *istemediğimiz* için evleniyorduk, bu yüzden son bir gece bekâr kalmayı kutlamak aptalcaydı. Ama arkadaş grubundan kimsenin itiraz etmemesine sevinmişim. Angelina ve Benjamin'in düğünü için her şeyi yapmıştık, bu yüzden bizimki için daha sade olmak güzeldi. Yılda bir büyük etkinlik benim için yeterliydi.

Ama hayır. Anneme çok az haber verdiğim için (bana günde beş kez hatırlatmayı severdi), düğünden önceki hafta için plan yapmışlardı. Yani tüm hafta boyunca Portland'da olacaklardı. Annem ve kız kardeşim yıllardır ilk kez beni ziyaret ediyorlardı. Buna alışmak için yeterince zamanım olmuştu, burada en iyi arkadaşlarımla, Daniel'la kalmayı seçtiğimde beni neredeyse yok saymışlardı.

Ama şimdi evleniyordum... Bir şekilde tekrar hayatımın bir parçası olmak mı istiyorlardı? Bu beni sinirli ve üzgün yapıyordu ve sinirlendiğimde hissettiklerimden hoşlanmıyordum. İçim içimi yiyordu ve dönüştüğüm kişi ben değildim.

Yine de buradaydım, itaatkâr gelin rolünü oynuyordum, çünkü bu ailede her zaman böyle olmuştu. Annemin istediği gibi mükemmel bir kız olurdum ve eve döndüğümde uzun bir duş alır ve onların beklentilerini nasıl karşılayamayacağımı anlamaya çalışırdım.

"Aman Tanrım! Küçük kız kardeşimin evlendiğine inanamıyorum!" Lavender gülümsedi ve ben flütümdeki şampanyayı yudumlarken dirseğiyle beni kısa bir süre dürttü.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Teşekkürler Lav."

Annemin gözdesi olması Lavender'ın suçu değildi ve ablamı dünyaya değişmezdim. Ama bazen onun yanındayken ikinci sırada olduğumu hissediyordum. Lavender bir modeldi. Başarılı bir avukatla evlenmişti ve şimdi ikinci bebeğine hamileydi. Onunla boy ölçüşebilecekmişim gibi hissetmekten nefret ederdim.

Elbette, yıllar önce eve gitmeyi bırakmamın nedenlerinden biri de buydu. Annemin aramızdaki her şeyi bir rekabet haline getirmesi. Dans öğretmeyi sevdiğimi, elbiseler ve dans kostümleri satan başarılı bir işim olduğunu ve bir mühendisle evlendiğimi boş verin.

Elbette bilmeleri gerekmeyen bazı şeyler vardı. Yani evliliğimin sahte olduğunu ve kirası astronomik derecede yüksek için evimden taşındığımı.

"İyi misin?" Noelle yanıma kaydı ve boş bardağımı dolu bir bardakla değiştirdi.

Yüzümü gülümsemeye zorlamaya çalıştım. Bu *benim* gelin partimdi ve elbette evliliğim gerçek olmayabilirdi ama sahip olacağım tek şeydi. "Evet." Taze bardağımı yukarı kaldırdım ve bir yudum aldım. Bu durum bunu gerektiriyordu. "Sadece düşünüyordum, sanırım." Başımı en iyi arkadaşımın omzuna yasladım.

"Bana bir söz ver," diye mırıldandı ben kalabalığı gözden geçirirken.

"Her şeyi." Ciddiydim.

"Gelin partim için *biraz* daha gösterişsiz bir şey yapalım, lütfen?"

Kıkırdadım. "Yani şampanya fıskiyesi istemiyor musun?"

"Char," diye inledi.

"Söz veriyorum." Sesimi fısıltıya dönüştürdüm. "Bence bunu sadece düğünümü planlamasına izin vermediğim için kızgın olduğu için yaptı. Daniel'in babasının arazisinde bir arka bahçe düğünü düşüncesi... *Yüksek sosyete* annem için biraz skandal." Kaliforniya'da büyüdüğümü, New York'ta değil. Ya da devasa bir servetin varisi olmadığımızı. Silikon Vadisi'nde yaşayan babamla evlendikten sonra bile o kökleri hâlâ taşıyordu.

"Bence açık havada yapılan düğünler mükemmeldir." Noelle iç çekti. "Gelecek sonbaharda yapacağımız düğün için yakınlardaki balkabağı tarlalarını geziyoruz ve başka bir şey yapabileceğimizi düşün." Gülümserken gözleri kapandı, sanki hayal kuruyormuş gibiydi.

"Nedime kıyafetlerimizle balkabağı taşımak zorunda kalmadığımız sürece her şeye varım, biliyorsun." Bir kolumu onunkine doladım. "Şimdi, sence oyunlar başlamadan önce kaçabilir miyiz?"

"Annenle mi?" Gözlerini devirdi. "Pek olası değil."

"Muhtemelen gidip onları kurtarmalıyız, ha?" Angelina ve Gabbi akrabalarımın bazılarıyla sohbet dalmışlardı. Neyse ki dans stüdyosundaki eğitmen arkadaşlarım başka bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Evet. Kesinlikle."

"Hunter ve Gabbi'nin ne zaman nişanlanacağını düşünüyorsun?" Noelle'e mırıldandım, esmer arkadaşımızın kolunu Angelina'nın kolundan geçirip yemek masasına doğru yönelmesini izliyordum. Kendilerini serbest bırakıyorlar.

"Sana bir şey söyleyeyim... Eğer Hunter da Matthew gibiyse, evlendiğinde bunu özel kılacaktır. Ve onlar sadece birkaç aydır çıkıyorlar. Acelen ne?"

Acelen ne Charlotte?

Arkadaşlarımızla yeniden bir araya gelmek üzere yola koyulduğumuzda içkime baktım.

Bu soru kalbimde yankılandı, bir langırt makinesi gibi birkaç kez döndükten sonra tam olarak açıklayamadığım bir ağırlıkla içime yerleşti.

Bu acele neydi? *Evet* demek için neden bu kadar hevesliydim?

Sahte bir evlilik için acele etmek mi? Kendi

ailem için bu kadar çaresiz miydim?

Ama kalbimin derinliklerinde cevabın *evet* olduğunu biliyordum.

"EVDESİN."

Başımı kaldırdım, gözlerimi Daniel'in yüzünden ayırdım, gözlerim onun dar beyaz tişörtünü ve gri eşofmanını takip ederek merdivenlerin başında durdu.

Yuvam. Bu kelime kalbime yerleşti. , değil mi? Burası, onunla birlikte... Artık evimdi.

Ona küçük bir gülümseme vererek çantamı girişteki yan sehpaye bıraktım ve topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için uzandım. Aralık ayında olduğumuzu ve arabama kadar olan yürüyüşün *dondurucu* olduğunu göz önüne alırsak, mekandan çıktıktan sonra onları çıkarmam gerekirdi ama durmak istemedim.

Kız kardeşimden her şey yolunda işaretini alır almaz ve hediyeler açılır açılmaz, gelin partisinden kaçtım.

Topuklu ayakkabılarımı yere atıp beyaz saten elbisemi fırçalayarak başımı kaldırdığımda Daniel karşımdaydı.

"Merhaba." Sertçe yutkundum.

"Hey." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bugün nasıldı? Annen iyi davrandı mı?"

Omuz silktim. "İyiymiş. Rapor edilecek çok çılgınca bir şey yok."

Şaşırtıcı bir şekilde, bir kez olsun güzel bir gün olmuştu. Belki de kızlarım beni şampanyayla besledikleri ve sonra annem ve ekibi binayı yıkarken saklandığımız içindir. Ve arabamın arkası hediyelerle doluydu. Bazılarını müstakbel kocamın *asla* görmemesi gerektiğine karar vermişim. Onları annemin önünde açmak zorunda kalacak kadar yara almışım. İç çamaşırları en kötüsü bile değildi.

"Akşam yemeği hazırladım, katılmak istersen."

"Tamam." Elbiseme baktım. Onu tanıyorsam, bu güzel beyaz elbisemi lekeleyecek bir şeydi. "Gidip duş alıp üstümü değiştireyim, sonra aşağı inerim."

"Acele etme," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Makyajımı temizledikten ve saçlarımı çözdükten sonra spor sütyenimi, siyah taytımı ve geniş bir dans tişörtümü giydim. Islak saçlarımı gevşek bir topuz yaparak alt kata indim.

"Bir şeyler harika kokuyor," diye homurdandım. Elbette, gelin partisinde bir şeyler yemiştım ama çoğu glütensiz değildi. Kendi annemin diyet ihtiyaçlarımı bile hatırlamaması ama Daniel'ın her zaman yiyebilmemi sağlaması beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Akşam yemeğinde ne var?" Burnumu takip ederek mutfağa gittim ve Daniel'ı ocakta beyaz mısır ekmeği kızartırken buldum.

"Tacos." Sırıttı. "Umarım bu senin için iyidir?"

Mutluluktan ağlayabilirdim. "Nefis. Kulağa mükemmel geliyor."

Ekmeği pişirmeyi bitirdi ve ikimiz de kabukları doldurup tabaklarımızı doldurduktan sonra yemek odasına oturup yemeye başladık. Ben her zaman sadece et, peynir ve marulla yemeyi severdim ama o yanında pirinç ve fasulye de yapmıştı.

Taco'nun ilk ısırığından sonra "Bu çok lezzetli," diye inledim, tüm tatlar dilimde patlıyordu. İlkini çabucak mideye indirdim ve ikincisine başladım.

Kıkırdadı, saymak istediğimden daha fazla tacoyu mideye indirmemi izliyordu. Acıkmıştım ve o beni bir kez olsun ne kadar yemek yiyebildiğim konusunda yargılamamıştı.

"Yani..."

O pilavını bitirip çatalını tekrar tabağına yerleştirirken ben de bir bardak meyve suyunu yudumladım.

"Yani?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Bu mı? Aklında bir şey yok mu?"

"Hayır."

"Emin misin?" Bir kaşımı kaldırdı.

"Hayır." Ağzıma bir lokma daha attım. "Charlotte." İnledi.

"Beni öldürüyorsun."

Yemeğimi bitirdikten sonra tabağımı durulamak için ayağa kalktım, lavabonun önünde durdum, ayağım yerde anlaşılmaz bir ritimle tıkırdıyordu.

"Ne-" Bir kol belime dolandı, beni döndürdü, tezgahla güçlü vücudu arasına sıkıştırdı.

Ve sonra, sözsüz bir şekilde, Daniel beni öptü.

Dudakları dudaklarımla buluştu ve dilimin onunkine sürtünmesine izin verip aramızdaki çıldırtıcı cehenneme teslim olurken neredeyse ağzının içinde inliyordum.

Kızarmış yanaklarım ve şişmiş dudaklarımla oradan ayrıldım ve bir şey söylemek yerine sadece... kaçtım. Kalbimin sakinleşmesine izin vermek için merdivenlerde kayboldum.

Çünkü o neydi? Burada ne
işimiz vardı?

Ve neden o öpücük sahte değilmiş hissettirdi?

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

Daniel

G Işın gözleri üzerimde, beni santim santim alırken, kendi zevkini alırken, bana binerken başının içine doğru yuvarlanıyor-

Yumruğum aletimin etrafını sarmış, şaftımı aşağı yukarı okşuyordu. Charlotte'un üstümde kendini tatmin ederken zevkten kıvranan yüzünü hayal ettim. Daha önce bu fanteziye kapılmamaya çalışmışım ama onun altımda kıvranışının anısı çok çekiciydi.

Artık ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum, ona dokunmadan olmazdı. Çilek kokusu beni her yerde takip ediyordu ve bir de o küçücük tayt şortuyla evin içinde dolaşması vardı. İhtiyaçtan deliriyordum ama onun sınırlarına saygı duyuyordum.

Birkaç gün önce onu öptükten sonra kaçmıştı ve ben bunu bir işaret olarak almıştım. Bu sahteydi ve vücutlarımız birbirine tepki verse bile, hepsi buydu. O zamandan beri onu rahat bırakıyordum, düğüne sayılı günler kala ne kadar stresli olduğunu biliyordum.

"Daniel?" Ben yaklaşırken sesi duşun sesini bastırıyordu, ama bu Charlotte'un rüyası değildi, bu-

"Oh!" Banyoma girdiğinde yanakları pembeleşti, belli ki beni onu düşünerek mastürbasyon yaparken yakalamıştı. Belli ki kapımı kilitlememiştim. *Hay sikeyim.*

Saklanacak bir yerim olmasını dileyerek etrafımda döndüm, ancak ana banyonun duş kapısı tamamen açıktı ve sis bile beni ondan saklamak için çok az şey yaptı.

"Charlotte," diye inledim. "Kapıyı çalmadan içeri girmeme konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Kendimi duş duvarına yasladım ve başımı serin fayanslara yasladım. Ama sanırım geçen sefer pek çok kuralımızı çiğnemiştik.

hafta sonu kayak gezisinde. Ama en başta bu konuda ısrar eden oydu, değil mi?

"Kapıyı çaldım ve sen cevap vermedin, baban telefonla konuşuyordu, duşta olduğunu fark etmedim ve-"

Acaba şimdi arkamı dönsem yanakları pembe olur muydu? Beni yakaladığı pozisyonundan o da benim kadar utanır mıydı?

"Onu geri arayacağım," diye neredeyse bağırdım. "Başka bir şey var mı?"

"Um..." Sesi ipeksi, zar zor fısıltıydı. "Hayır." Gözlerimi duvardan ayırmadım, arkamı dönersem, ona bakarsam yanaklarının kıpkırmızı olacağını biliyordum.

Havlumu aldım, belime sardım ve ağlayan sikime bir özür sözcüğü gönderdim.

Arkamı döndüğümde utanmış gibi görünmüyordu. Kızgın mı görünüyordu? Gri gözlerinde parlayan duygu bu muydu?

"Ne?"

Başını salladı, banyoyu ve beni orada, sırlıklam bir halde bıraktı. Su gözlerime damlıyordu ama umurumda değildi. Onu takip ettim, onu neyin üzdüğünü bulmaya kararlıyım.

Charlotte yatak odasına çekilmişti.

Çünkü geçen hafta sonu inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seks yapmış olmamıza rağmen, onun için hiçbir şey değişmemişti. Eve gelmiş ve kendini dikiş odasına kapatmıştı. Elbisesini bitirdiğini biliyordum, ama her gece yatak odasına çekilmeden önce akşam yemeği için aşağıya zar zor iniyordu.

"Charlotte," diye bağırdım neredeyse, onu misafir yatak odasında dikilirken buldum. "Ne yaptım ben?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Ben sadece..." Kız arkadaşım benimle göz teması kurmuyordu. "Bu aptalca. Boş ver."

"Bana anlatmak zorundasın, yoksa aklından neler geçtiğini bilemem, sevgilim."

"Geçen hafta sonundan sonra..." Dudağını ısırды ve ben de bir kaşımı kaldırdım. "Geçen gece beni öpmek dışında hiçbir şey denemedin." Bakışları ayaklarına kaydı. "Beni artık istemediğini sanıyordum."

Ondan tek istediğimin bu olduğunu mu düşünüyordu? Sadece seks mi? Ona bunun tam tersi olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Onunla her şeyi istediğimi.

"Siktir. Hayır. Charlotte. Neden böyle düşündün ki?" Ona yaklaşarak bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Bu imkansız olurdu. Ben sadece

İstediğın bu değılse başlatmak istemedim. Sen de burada benden kaçıyordun."

Kaşlarını çatı. "Yapmadım."

Kıkırdadım. "Evet. Ama sorun değıl. İkimiz de meşguldük. Birkaç gün içinde evleniyoruz." Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. "Ve sen de elbiseni dikiyordun."

Charlotte parmaklarıyla oynarken kirpiklerinin arasından bana baktı. "Yani... seks tekrar masada mı?"

"Hiç masadan kalktı mı?" Gırtlaktan gelen hırıltımı tutmaya çalıştım. Lanet olsun. Sesinin narin tınısıyla bu kelimeleri söylediğini duymak neredeyse çok fazlaydı. Melek gibi sesiyle seksten bahsetmesi beni sertleştirmişti ve ben hâlâ havlumu sıkıca kavırıyordum.

"Sadece seks, değıl mi? Bu yani?"

Kabaca yutkundum. Eğer istediğı buysa, bana verebileceğı tek şey buysa... Bunu kabul ederdim. Daha fazlasını isteyeceğimi bilsem bile.

Ondan hep daha fazlasını istemiştım.

"Sadece seks," diye onayladım, havlumu bırakıp onu kendime çektim.

Ve bunu ona ağızımla kanıtladım, uykuya dalmadan önce onu iki kez orgazm ettim ve sonra yataktan kaydım, ne kadar becerildiğimi düşünmek için kendi yatağıma çekildim.

"İŞTE... BURADAYIZ." Misafir yatağına uzandım ve dönüp makyaj masasında oturan ve pek bir şey söylemeyen Charlotte'a baktım.

Geçen haftayı onun ve benim ailemle geçirmiş, her ikisini de ağırlamış ve herkes arasındaki huzuru korumaya çalışmıştık. Charlotte mesafeliydi ve ben bile onun içine kapanmasının sadece yaklaşan düğünümüzden kaynaklanmadığını biliyordum.

Bir buçuk aydır birlikte yaşıyorduk ve son bir haftanın iyi, hatta iyiden de iyi geçtiğini düşünüyordum. Her zamanki gibi bir arada yaşıyor, boş zamanlarımızı birlikte geçiriyorduk. Birlikte yatağına girmek de güzeldi. Ama o her zamanki neşeli hali değıl.

Onu rahatsız eden *başka* bir şey daha vardı.

Sadece ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Bu hafta sonunu atlattıktan sonra sadece biz olacaktık ve umarım o zaman benimle konuşacaktı.

Büyük bir düğün yapmayı tercih etmediğimiz için, düğün provasını ve ardından ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızla babamın evinde akşam yemeği yemeyi seçmiştik. Bu hafta hava normalden daha soğuktu ve kuzeyden soğuk bir hava dalgası geliyordu. Kalın kışlık paltolarımızı giyerek koridorda hızlıca yürüme alıştırmaları yapmıştık.

İçeri döndüğümüzde Charlotte'un burnunun ucu pembeleşmişti.

Kendim ısıtmak istedim ama kendimi tuttum.

"Bunun için hazır mısın?" Mırıldandım, aynada bana bakarken saçlarını omzundan fırçladım.

Akşam yemeğine daha vardı ve diğer arkadaşlarımız alt katta olsa da biz üstümüzü değiştirip daha güzel bir şeyler giymek için yukarı çıktık.

Charlotte için bu, dizlerini kesen, uzun kabarık kollu ve pırıltılarla kaplı beyaz bir elbise anlamına geliyordu. Son bir saat içinde bir şekilde yaptığı gevşek, kıvrıkcık topuzun içine tutturulmuş ışıltılı saç tokalarıyla uyumluydu.

Hâlâ polar astarlı taytını giyiyor olmasına rağmen gelin gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?" Bana bakmak için başını kaldırdı, gözlerimiz yansımada birleşti. "Bilmiyorum." Elbisesinin etekleriyle oynadı.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirme isteğime direnerek yanındaki banka kaydım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kısık bir sesle sordum.

Charlotte dudağını ısırdı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum." Parmağını yüzüğünün üzerinde dalgınca gezdirdi, sanki hâlâ orada durmasına alışmaya çalışıyormuş gibiydi. "Bu gerçekmiş gibi davranabilir miyiz? Sadece bu hafta sonu için? Bana deliler gibi aşık olduğumu ve birlikte olmamayı hayal edemediğimiz için evleneceğimizi?"

Öyleyim, söylemek istedim. .

Ama gerçek bu değildi. Çünkü ben onu sevsem bile, o beni sevmiyordu. O şekilde değil. Beni bir arkadaş gibi seviyordu, hepsi bu. "Elbette sevgilim," dedim onun yerine, eğilip şakağını öptüm. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. İstersen sana ne istersen veririm."

"Tamam." Derin bir nefes alıp verirken gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında, o güzel gri gözleri benimkilere parlıyordu ve kararlı görünüyordu.

Her neye karar verdiyse, gözlerindeki endişe azalmıştı ve kucağında duran elini sıktım. "İyi misin?"

"Mhm." Bana bakmadan önce derin bir nefes daha aldı. "Teşekkür ederim. Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyorsun."

Bu kez elimi uzatmadan önce onu yanağından öptüm. "Gidelim mi?"

Elini benimkinin içine soktu ve birlikte merdivenlerden aşağı indik, bedenlerimiz birbirine yakındı ve avuçlarımız birbirine sıkıca yapışmıştı, neredeyse sorduğu şeye inanacaktım.

Çünkü tüm bunlar... çok *doğru* hissettirdi.

Ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımızla akşam yemeği için dev yemek masasına yerleşene kadar CHARLOTTE'un eli benimkine sarılı kalmıştı. Teknik olarak bu bizim prova yemeğimizdi, ama biz bunu gündelik tutmuştuk. Rahat. Yemekler tabak yerine aile usulü servis edildi. Kadeh kaldırma ya da konuşma planlamamıştık.

Tam istediğimiz gibi.

Hepimiz koltuklarımıza otururken Angelina göz kırparak, "En İyi Kadın'ınız olmam için son şans, biliyorsunuz," dedi.

"Hey!" Charlotte kaşlarını çatı. "Erkeklerin tarafına geçmene izin yok." Başını çevirip bana baktı ve zarif parmağıyla göğsümü dürttü. "Nedimelerimi çalmak yok." Müstakbel eşim, ciddiye alınacak biri yerine yemek dilenen sevimli bir kedi yavrusu gibi görünmesine rağmen bana en güzel dudak büküşünü yaptı.

"Sakin ol hayatım," dedim ve elini tutup öptüm. "Kız kardeşimi senden çalmayacağım." Charlotte'u üniversitede arkadaşım olması için ondan nasıl *çaldığımı* düşününce bu ironi beni rahatsız etmedi.

Benjamin karısının yanından sırtarak, "Ayrıca Angel, ben onun yanındayım," deyince karısı gözlerini devirdi.

"Evet, ama belli ki ben senden daha iyiyim."

Angelina eğilip yanağını öpmeden önce Ben'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ah, genç ve aşık olmak," diye mırıldandı babam yanımdan, karısı arkadaşlarımızı izlerken sırtıyordu.

Charlotte gözüme takıldı, sanki bana bir soru soruyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Cevap vermek yerine parmaklarımızı masanın altında birbirine geçirdim.

"Duyduğuma göre siz Bend'e yaptığınız kayak gezisinden yeni dönmüşsünüz, ha?"

Yanıt veren Noelle oldu, Matthew'a yaslanırken vücut dili açık ve sıcaktı. "Evet. Finaller bittikten sonra uzun bir hafta sonu gittik. Eğlenceliydi. Charlotte küçük bir düşüş yaşasa bile."

Charlotte'un annesi bana ters ters baktı ve kızını güvende tutamadığım gerçeği hakkında ne düşündüğünü bilmek istemiordum.

Babam Matthew'a baktı. "Profesör olduğunu , değil mi?"

Uzun boylu, sarışın arkadaşım başını salladı. "Evet. Noelle de üniversitede çalışıyor. İşletme Fakültesi'nde birinci ve ikinci sınıf öğrencilerine danışmanlık yapıyor." Matthew kız arkadaşıyla düzenli olarak övünmekten kendini alamıyordu. Birçok açıdan bunu anlıyordum. Her fırsatta Charlotte'u övmek istiyordum.

Theresa gülümseyerek, "Hâlâ birbirinize bağlı olmanız çok güzel," dedi ve çatalını yere bıraktı. "Üniversiteden arkadaşlarımla neredeyse hiç görüşmedim."

Charlotte ve kızlar dışında ben de pek takılmıyordum. Oda arkadaşım ve üniversitedeki en yakın erkek arkadaşım Alaska'ya geri taşınmıştı, bu yüzden şimdi bu odada olmayan biriyle takılıyorsam, muhtemelen birlikte çalıştığım çocuklardan biriydi.

Charlotte güldü. "Bu yaz Angelina'nın düğünü yüzünden beşinci yıl buluşmamızı kaçırmış olsak da mı?"

"Bizim düğünümüz daha iyiydi zaten." Angelina geçiştirdi. "Ayrıca, başka kimi görmek istiyordun ki? Üniversiteden beri değer verdiğim tüm insanlar bu masanın etrafında oturuyor." Bana baktı. "Ve kardeşime de."

O gülünce ben de gözlerimi devirdim. "Ağabeyimin en iyi arkadaşlarımdan ve üniversitedeki oda arkadaşlarımdan biriyle evleneceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

Masanın geri kalanı gülerken "Ben değil," diye mırıldandım. Belki hep umut etmişim ama beni seçeceğini kesinlikle tahmin edemezdim. Sadece seçtiği için şanslıydım.

"Bazen bu üçünün birbirinize aşık olduğunuzu ne kadar sürede anlayacağınıza dair bahse girip girmeyeceğini merak ediyordum," dedi Benjamin. Çatalını ikimizin arasına doğrulttu. "İkinizi bir araya getirmek için bir entrika gerekeceğinden emindim ama sonra kendi başınıza çözdünüz."

"Evet. İkiniz de çok habersizdiniz," dedi Angelina sırtarak. "Sadece buna yol açan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum." Son cümlesine güldü, sanki cevap vermemizi beklemiyor gibiydi.

Charlotte ve ben göz göze geldik ve onun da benimle aynı anı düşünüp düşünmediğini merak ettim. İkimizin *de siktir et* dediğimiz ve otel odamızın kapısı kapanır kapanmaz onu kapıya sıkıştırıp öptüğüm anı.

Belki de Charlotte ve ben aramızdakileri göremeyecek kadar kör olan tek ikiliydik. Ona her zaman değer vermişim ama bu yaz gözlerimi açmıştı. O zaman onun *sadece* en iyi arkadaşım olmasıyla yaşayamayacağımı anlamıştım. Onun aşık olup başkasıyla evlenmesini izleyemezdim.

"Bir gün uyandım ve onsuz yaşayamayacağımı fark ettim," dedim dürüstçe. "Ve gerisi tarih oldu."

Masanın altından elini sıktım.

Tüm bu maskaralık bir saçmalıktan ibaret olsa bile, en azından o benim tarafımdaydı.

Sahte ya da değil.

Ve yarın... Yarın gerçek olacaktı.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

Charlotte

Iyatmaya hazırlanırken kapıma vurulduğunu duydum.

"Charlotte." Derin, boğuk sesi neredeyse ormanın içinden geçerek beni olduğum yerde durdurdu.

Tanrım, bana ne yaptığını biliyor muydu? Beni ne kadar etkilediğini Vücut mu? Başka hiç kimsenin içimdeki şalteri onunki gibi indirdiğini sanmıyordum. Neyse ki her zaman böyle değildi. Arkadaşlığımızın son dokuz yılını ona dokunmak ve öpmek için kontrol edilemez bir arzuyla geçirmek zorunda kalsaydım, bunu başaramazdım.

Kesinlikle kalbim sağlamken değil. Çünkü Daniel benimle evlenmek isterken, benim onun yedek planı olduğumu da biliyordum. Ben son durum senaryosuydum ve bunu unutmamalıydım.

Kapıya doğru volta atarak bornozumu üzerime geçirdim, zaten her yerimi görmüş olmasına rağmen. İki kez. Görünüşe göre ikimizin de konuşmamaya karar verdiği bir şey. Artık dayanamayacak hale gelene kadar onu duşta nasıl izlediğimi. Bana sert davranması, içimde varlığından bile haberdar olmadığım şeyleri harekete geçirmesi ne kadar hoşuma gitmişti.

Tekrarını istedim mi? *Evet*. Ama aynı zamanda... bu farklıydı. Babasının evindeydik.

"Burada ne yapıyorsun?" Kapının arkasından fısıldadım. "Düğün günümüzden önce geceyi birlikte geçirmememiz gerektiğini biliyorsun."

"Bana buna gerçekten inandığını mı söylüyorsun?" Ben açarken o da mırıldandı.

Daniell'in üzerinde kalçalarına bol gelen bir çift eşofman altı ve üstüne çekilmiş bir sweatshirt vardı. En azından benim *etrafta üstsüz dolaşmama* kuralımı hatırlamıştı. Elbette, çoktan çiğnemiştik, ama ben kimdim ki

Şikayet etmek mi? Gömleksiz Daniel benim kriptonitimdi ve en azından örtünürse, bu geceyi ona saldırmadan atlatabilirdim.

Olabilir.

Daniel kapı aralığına yaslanmış, neredeyse kolunu ve kalçasını dayamış, sadece beni izliyordu. Sadece bakışlarından bile vücuduma hücum eden sıcaklığı engellemekte zorlandım. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış ve tercih ettiğim pembe, rahat bornozumu giymiş olmama rağmen beni baştan aşağı süzdü. Aynı şeyi onun evinde de onlarca kez giymiştim. Nedense hâlâ evim gibi hissetmiyordum. Belki de hala ayrı yatak odalarını paylaştığımız ve her gece vücudumdaki her zevk damlasını sıktıktan sonra sıvıştığı içindi.

Yine ne hakkında konuşuyorduk?

Doğru ya. Düğünümüz. Boğazımı temizledim ve dikkatimi yeniden ona yönelttim.

"Bunu konuşmuştuk. Şansımızın kötü gitmesini istemiyorum. Sahte bir evliliğe böyle başlanmaz." *Sahte. Sanki bu gerçeği kendime de hatırlatmak zorundaymışım gibi.* Eğer bunu hatırlamazsam, olmayacak şeyler için umutlanmama izin vermiş olacaktım.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Yarına kadar bekleyemez miydi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Hayır." Sırtarak odaya girdi ve doğruca bahçeye bakan devasa pencerelere yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

"Pencereden dışarı bakmanı sağlıyorum," dedi sırtarak, dışarıyı görebilmem için perdeleri geri çekerek. "Dileğin gerçekleşmiş gibi görünüyor, ha?"

Kar yağıyordu; yer beyaz bir örtüye bürünmüştü, pencerelerimden süzülen ay ışığında berraktı. Gökyüzünden düşen kalın, kabarık pullar yapışmayı vaat ediyordu.

Beyaz bir düğün, tıpkı hayal ettiğim gibi.

"Oh, Daniel..." Ağzımı kapatıp manzarayı seyre daldım. "Bu çok güzel."

Dileğimin gerçekleşeceğini asla hayal edemezdim. Küçüklüğümünden beri kış düğünlerinin, özellikle de yerde kar varken, hep güzel olduğunu düşünmüştümdür. Her zaman üşüdüğümü ya da tören bittikten sonra kesinlikle bir battaniyeye ihtiyaç duyacağımı boş verin. İsteyebileceğim her şey vardı.

"Bunu yapmak istediğinden eminsin, değil mi?"

Bunu sormasını, istediğimin bu olduğundan ve iyi olduğumdan emin olmak için kontrol etmesini sevdim. Her zaman çok şefkatliydi. Bir parçam onun böyle biri olduğunu her zaman biliyordu. Onunla arkadaş olmayı bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu. Yakınlaştığı insanları gerçekten önemsiyor ve onlarla ilgilenmeyi seviyordu.

Şimdi tek yapmam gereken beynimin ve kalbimin mesajı almasına izin vermektir. Sonuçları hakkında endişelenmeden benimle ilgilenmesine izin verebilirdim. Her şey parçalandığında ne olacağı hakkında. Ama belki de, sadece şimdilik olsa bile, anı yaşamam gerekiyordu. Küçük şeylerin tadını çıkarmalıyım.

Kolaylık olsun diye evlendiğim sahte kocam bana aşık ne olur diye endişelenmeyecektim. Bu, bir sözleşme yüzünden evlendikleri ve bir doz zoraki yakınlığın onu kendisine aşık edeceği bir aşk romanı konusu değildi.

Çünkü bunun için çok uzun zamandır en iyi arkadaştık.

Kollarını omuzlarıma dolmasına izin verdim, kar yağışını izlerken bizi ileri geri salladı. Beni vücudunun içine soktu ve bu bize neredeyse çok kolay gelen bir yakınlıktı, ama şikayet etmezdim. Onun kollarında olmak hoşuma gidiyordu. Açıkçası, bir kâbus gördükten sonra onun yatağına girdiğimden beri hep orada olmak istiyordum.

"Evet," dedim, sesim yumuşaktı. Eğer bana sarılmasaydı, sesimi duyabileceğinden bile şüpheliydim. "Senin karın olmak istiyorum. Yarın seninle evlenmek istiyorum." Böyle hissetmek tehlikeli olsa da gerçek buydu.

Arkamı dönüp kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükseldüklerine hızlı bir öpücük kondurdum.

"Öyle mi?" Diye sordu ve ben de alnımızın birbirine değmesine izin verdim.

Dudaklarını kulağıma indirip kulak mememi ısırırken bile bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Evet," dedim, boynumu öperken sesimi tutmaya çalışarak. "Daniel, ne biz?" Gecenin karanlığına fısıldadım

Tenimi emerken. *Seks, sadece seks*, zihnimde titreşti. İstedğim son şey olduğu halde neden bunu söylemişim ki?

"Kötü şeyleri unutmak," diye mırıldandı ve neredeyse kendimi onun içinde boğulmaya bırakacaktım. "Gerçekleştirmek."

Ama ne kadar istesem de... "Yatağa gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Yarın evleniyoruz."

"Mm. Haklısın." Kollarını tekrar bana doladı ve alnımı gagaladı.

"Koridorun sonunda bekliyor olacağım, karıcığım."

"Henüz karın değil," diye mırıldandım, bu sözcük içimde bir telaş yaratmış olsa da.

Ve bana.... sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi nasıl bakıyordu?

Belki de ona bu şekilde sahip olduğum sürece korkularımın hiçbir önemi yoktu.

"Yakında." Beni tekrar, şefkatle, dudaklarımdan öptü ve kapıdan çıkıp beni karı izlemeye bıraktı.

"CHARLOTTE, ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUN," dedi Noelle, sanki elbiseme dokunmamaya dikkat ediyormuş gibi elimi sıkarak.

Son detayları üç gece önce eklemiştim ve sonunda tamamlanmıştı. Ağır beyaz satenin tabanını ışıltılı şeffaf bir kumaşla kapladım ve çiçekli dantel detaylar ve kollarla süsledim. Küçüklüğümden beri hayal ettiğim her şeydi ve sırtımdaki inci düğmelere ve arkamdan saçıma dolanan uzun duvağa kadar kendim yapmıştım.

"Mükemmel gelin," diye onayladı Gabbi.

"*Kapa* çeneni, beni ağlatacaksın," dedim, sırayla mükemmel görünmemi sağlamaya çalışan arkadaşlarıma şakacı bir şekilde vurarak. "Ve henüz makyajımın akmasını istemiyorum."

Daha sonra olacağından emindim. Kolayca ağlardım ve düğünüm... Bugün neredeyse birkaç kez ağladığımı söyleyebilirim.

Neyse ki kızlarım yanımdaydı.

"Resmen benim kız kardeşim olacaksın," diye gülümsedi Angelina. "*Nihayet*. İkiniz için yeterince uzun sürdü, değil mi?" Şaka yaptığını anlamam için bana küçük bir göz kırptı.

Nedimelerimin her biri -gelina, Gabbi ve baş nedimem Noelle- omuzlarında kürk şallar olan uzun, pembe şifon elbiseler giymişlerdi. Neyse ki sadece tören sırasında ve fotoğraflar için dışarıda olacaktık. Mutlu saatler ve resepsiyon sırasında Daniel'in üvey annesinin kiraladığı ısıtılmalı çadırda olacaktık. Dürüst olmak gerekirse, o bir

Hayatımı kurtardı, bir şekilde tüm düğünümüzü iki aydan kısa bir sürede bir araya getirdi. Ama daha önce hissetmediğim bir şekilde doğru ve gerçek hissettirdi.

Gerçekten en iyi arkadaşım ile evlenecektim. Ve dün geceden sonra, şey... Belki henüz aşık değildik, ama orada daha fazlası olduğunu biliyordum. Ve bunun *ne* olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce bu töreni atlatmam gerekiyordu, o günü. Sonra hayatımızın geri kalanı ve bu sahte evlilik önümüzde olacaktı. Önemli bir şey değil.

"Ayakların üşümüyor mu?" Noelle bana sordu, ben de başımı salladım.

"Yani, oraya gittiğimizde muhtemelen ayaklarım üşüyecek," dedim komik olmaya çalışarak. "Dışarısı 30 derece falan, biliyorsun." Elbisemin altına polar astarlı tayt giymiştim.

Neden kış düğününün iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Pencereden dışarı baktım ve gülümsedim. Evet, nedeni buydu. Düğün günümde kar yağmış olması benim küçük mucizemdi. Çok yoğun değildi ama dış dünyanın tozunu alan beyaz bir battaniye gibi zemini kaplamıştı, bu yüzden güneş vurduğunda her şey parlıyordu.

"Evet, evet. En azından kolların var." Angelina şaka yaptı.

"Hey, kürk sargıları aldım!" İtiraz ettim. "Ve resepsiyon çadırını ısıttılar. Güzel ve rahat olmalı."

Noelle güldü. "Sadece seninle dalga geçiyor, Char. İyi olacağız."

"Uzun bir tören olmadığı için minnettar olmalısın," dedim müstakbel baldızıma hançer fırlatarak. "Kampüste evlenebilirdik." İkisi de üniversitede okuyan eski arkadaşlarımla çoğu üniversitemizdeki şapelde evlenmişti ama ben farklı bir şey istemiştim.

"Tamam, tamam, sen kazandın," diye inledi Angelina. "Kısa ve soğuk.

Değiş tokuşlar." "Ve sonunda bir açık bar." Kaşlarımı oynattım.

"Umarım bu gece kimse doğum kontrolünü unutmaz," diye mırıldandı Angelina.

"Doğru," dedim ve gergin bir kahkaha attım. Benimkini durdurmayı planlıyordum - planlarımı bildiklerinden değil. Evet dememin asıl nedeni buydu.

Ve sonra hepsini aklımdan çıkardım, daha sonra endişeleneceğim bir şeydi.

Çünkü evleniyordum. Bugün. Şimdi.

"HAZIR MISIN, TATLIM?" Kızlar koridorda yürümek için yerlerini almak üzere uzaklaştıktan sonra babam beni dikkatle inceleyerek sordu.

Babam ve ben hâlâ ana evin içindeydik, böylece büyük gösterimi yapabilecektim. Elbise daha azını hak etmiyordu.

"Evet, babacığım." Ona sıkıca sarıldım, makyajım bulaşmasın diye yüzümü takım elbisesine bastırmamaya dikkat ettim.

Göz kapaklarımdaki ışıltıya kadar her detayın mükemmel olduğundan emin olmak için bir saat harcamıştım ve bu her şeyin mükemmel olmasını istediğim bir gündü.

"Mutlu musun?" Cam kapıdan dışarı bakarken sesi kısık bir şekilde sordu.

Tereddüt etmeme bile gerek kalmadı. "Öyleyim." Son bir aydır Daniel, her akşam birlikte yemek yemek, kayak gezisi... Aramızdaki ilişkinin böyle olacağını hiç . Belki birbirimiz için gerçekte ne olduğumuz konusunda hâlâ endişeliydim ama o benim en iyi arkadaşımdı. Dünyada beni benden iyi tanıyan başka kimse yoktu. "Hayal edebileceğim her şey onda var."

Babam bana bir kolunu uzattı. "O zaman seni kocana götürelim mi?"

"Evet," diye mırıldandım, gözlerim Daniel'in durduğu yeri takip ediyordu.

Yeşilliklerle sarılmış, küçük beyaz ve pembe güllerin iç içe geçtiği bir kemerin altında duruyordu. Her şeyin üzerine serpiştirilmiş bir kat kar, görünümü bir şekilde daha da güzelleştiriyordu.

Bu bir peri masalıydı. Hak edip etmediğimi bilmediğim ama yine de elde ettiğim bir masal.

Gözleri eve doğru kaydı ve beni göremediğini bilmeme rağmen içimde kelekler uçuştı.

En iyi arkadaşıma olan ilgimi inkar etmeye çalışmak buraya kadarmış. Kocam olmak üzere olan adama.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

Daniel

F Aylar önce başka bir düğündeydik, her şeyin değiştiği bir düğünde. Ve bugün sıra bizdeydi.

Benjamin omzumu okşadı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. Eve, Charlotte'un diğer tarafta beklediğini bildiğim yere doğru dönmeden önce.

En yakın arkadaşları Charlotte'un çok sevdiği allık pembe tonlarında giyinmiş bir halde yanımızda duruyordu. Her ikisi de ellerinde beyaz ve pembe güllerden oluşan buketler taşıyorlardı ve ellerinde bebek nefesleri vardı - kışın ortasında bunu elde etmenin ne kadar zor olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Arkamdaki erkeklerin her birinin gözlerini onlara diktiğinden emindim. Hepsi muhteşem kadınlardı ama benim gözüm sadece bir kızdıydı.

Kapı açıldı ve o . Gelinim. Müstakbel karım.

Zarif bir şekilde bana doğru süzülüyordu, arkasındaki güneş yumuşak sarı buklelerinin üzerinde bir hale varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Ve gözlerini bir nefes bile benden ayırmadı.

Başka tarafa bakma şansım yoktu.

Daha ilk adımını atmadan gözlerim buğulanmıştı, ama bana yaklaştıkça daha da tıkandım.

Charlotte. *Benim Charlotte'um.*

Saçlarının arasına sıkıştırılmış bir duvak ve yüzünde en parlak gülümsemeyle.

Son bir aydır dikiş odasında o elbise üzerinde çalışıyordu ve ben tek bir bakış bile atmamıştım ama *bunu* asla hayal edemezdim. Elbise tenine yapışmıştı, zarif dantel kolları bileğine kadar iniyordu ve

korseli korsaj, etek ayaklarına kadar iniyor ve arkasından uzun bir trenle uzanıyordu.

Ve elbise -tüm o lanet elbise- yeri kaplayan kar gibi parılıyordu.

Annesi, kız kardeşi ve kız kardeşinin ailesiyle birlikte sıraya yerleşmeden önce babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

Charlotte elindeki buketi Noelle'e uzatırken o da bize katılmak için adım attı. "Merhaba," diye fısıldadım yanımda dururken.

"Merhaba." Birkaç gevşek bukletle yüzünü çerçeveliyordu ve ben onlara dokunma dürtüsüne direndim. Ona dokunmak için.

Tanrım, o her zaman bu kadar güzel miydi? Ben ağlıyor muydum? *Kahretsin.*

Charlotte'un başparmağı yüzüme geldi ve tek bir damla gözyaşını sildi. "Beni ağlatma Daniel," diye fısıldadı. "Yoksa seni köpekler." En iyi arkadaşlarını işaret etmek için başını eğdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sadece..." Nefesimi içime çektim. "Çok güzelsin, Char."

"Teşekkür ." Sanki sevimli kızarıklığını gizleyebilecekmiş gibi gözlerini aşağıya eğdi. Bu benim dünyada en sevdiğim şeydi.

Sonunda nikâh memurumuza törene başlamaya hazır olduğumuzu işaret ettik ve Charlotte'un elleri benimkilere kaydı.

"Aileler ve dostlar, bugün bu harika olayı paylaşmaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bugün Charlotte ve Daniel'i evlendirmek üzere bir araya gelmiş bulunuyoruz."

Eğer kalabalığa karışmış olsaydım sayısız arkadaşımı göreceğimden emindim. Çok fazla insan davet etmemiştik - en yakın aile üyelerimiz, arkadaşlarımız ve iş arkadaşlarımız, ama hepsinin bizi desteklemek için burada olduğunu biliyordum.

Ama gözlerimi Charlotte'tan alamıyordum.

Nikah memuru kısa bir konuşma yaptı - dün bizimle ne hazırlamamız gerektiği hakkında konuşmuştu, bu yüzden hiçbir sürpriz olmadı.

Ve sonra... zamanı gelmişti.

Kendi yeminlerimizi yapmamaya karar vermiştik. Kısmen, çünkü Angelina benimle dalga geçmiş, muhtemelen ağlayacağımı söylemişti. Belki de haklıydı. Pek sık ağlamazdım ama ailem için, sevdiklerim için? Enkaz gibiydim. Ve en iyi arkadaşıma onun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmeye çalışmak? Bu neredeyse imkansızdı. Tüm kartlarımı açmak için de çok erkendi.

masanın üzerinde. Ayrıca, bana aşık değildi. Yeminimizin de bu evlilik gibi sahte olmasını istemedim.

"Daniel, Charlotte'u karın olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve fakirlikte, bugünden itibaren ikiniz de yaşadığınız sürece onu seveceğine, onurlandıracağına, besleyeceğine ve elinde tutacağına söz veriyor musun?"

"Seviyorum." Ellerini sıktım ve güzel yüzüne baktım.

Hayatımın geri kalanında her gün görmekten mutluluk duyacağım kişi. Bir gülümsemesini kazanmak için her şeyi yapacağım kişiyi.

"Charlotte, Daniel'ı kocan olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve fakirlikte, bugünden itibaren ikiniz de yaşadığınız sürece onu seveceğine, onurlandıracağına, besleyeceğine ve elinde tutacağına söz veriyor musun?"

"İstiyorum."

Birleştirdiğimiz ellerimizden birini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. O anda nasıl hissettiğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Bunun gerçek olmasını ne kadar çok istiyordum. Onun gerçekten benim olmasını.

Belki gözlerimde görebiliyordu. Ona ne kadar müteşekkire olduğumu, hayatımdaki varlığı için ne kadar minnettar olduğumu. Çünkü onun gülümsemelerine, kahkahalarına, Noel filmlerine ve aşk romanlarına olan sevgisine, soluduğumuz havaya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

Ve bugün, birbirimize bağlılık yeminlerimizi ederken kar büyük, kabarık taneler halinde üzerimize düşerken, hayatımda Charlotte'ımla kıyaslanabilecek hiç kimsenin olmayacağını biliyordum.

Nikâh memuru bir kez daha boğazını temizledi ve dikkatimizi tekrar ona yöneltti.

"Charlotte ve Daniel sonsuz aşklarının bir sembolü olarak birbirlerine takmak üzere yüzük seçtiler. Daniel, lütfen Charlotte için seçtiğin yüzüğü al. Parmağına takarken, benden sonra tekrar et: Bu yüzükle evleniyorum."

Charlotte'un alyansını nişan yüzüğünün üzerine kaydırarak tekrarladım. Yakında lehimletmemiz gerekecekti ama bir yanım nişan yüzüğünü takmaya devam etmesini, birkaç günlüğüne bile olsa ondan vazgeçmek istememesini seviyordu.

Aşağıya indiğimde onu kanepede, televizyonda bir şey izlerken bilinçsizce yüzüğü ileri geri çevirirken ya da

Düşünürken parmağını taşın üzerinde gezdirdi; bu beni hak etmediğim bir sahiplenme duygusuyla doldurdu.

Benim kızımdı. O benimdi.

Ve şimdi ben onun olacaktım. Ve belki de tüm bunların en önemli kısmı buydu. Onun olmak. Onu sevmek ve onurlandırmak için ona bir söz vermiştim ve o da aynısını yapmıştı.

İsteyebileceğim tek şey buydu, bu hayatta umut edebileceğim tek şey. Onu sevmek ve karşılığında sevmek.

"Sonunda bana benimkini verebilirsin," diye fısıldadım kulağına, ona yüzüğü kararsızca verdiğimde verdiği sözü hatırlatarak. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir sahip olduğum yüzüğü.

"Charlotte, lütfen Daniel için seçtiğin yüzüğü al. Parmağına takarken, benden sonra tekrar et: Bu yüzükle evleniyorum."

Parmağıma siyah bir alyans takarken bu sözleri tekrarladı. Seçtiğim yüzüğü ona ilk verdiğimde bu konuda onunla şakalaşmışım ama... Ona sahip olduğum için mutluydum. Ona sahip olduğum için.

"Oregon Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Ve rol yaptığımız için, bu sadece bir günlüğüne de olsa *gerçek* olduğu için, her şeyden çok istediğim şeyi yaptım. Onu kollarımın arasına aldım, eğildim ve hayatım buna bağlıymış gibi öptüm.

Kollarını boynuma doladı, beni öptü ve eğer ailemizin ve arkadaşlarımızın tezahüratları olmasaydı, onun içinde kaybolabilirdim. Dudaklarında, ağzının tadında. Dillerimiz birleşmiyordu, bedenlerimizi birleştirmek için derin bir çaresizlik yoktu, ama belki de kendimizi tutuyorduk. Çünkü teslim olursak ne olacağını biliyorduk.

Ve iyiydi. *Çok iyiydi.*

Charlotte'u öperken sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum.

"Gidelim mi Bayan Bradford?" Onu tekrar ayağa kaldırırken sordum, hâlâ karla kaplı olan koridora geri dönmek için döndüm.

Yaprakları saçacak bir çiçekçi kızımız ya da yüzüklerimizi tasmaına takıp koridordan inecek bir köpeğimiz yoktu. Elimizde olan, doğa ananın güzel kış manzarası ve bizi bekleyen iki muhteşem hayvandı.

Uzaklaşacağımız şeyin manzarasını seyrederken gözleri fal taşı gibi açıldı. içinde.

Mükemmel bir peri masalı düğünü olmayabilir, bir at arabasıyla bir kaleye doğru yol almak, ama bu bizim küçük sihirli parçamızdı. Charlotte da daha azını hak etmiyordu.

Theresa gelmişti ve atlı bir kızak bizi götürmek için bekliyordu.

"Daniel." Gözleri yaşlarla doldu. "Sana beni ağlatma demiştim.

Lanet olsun sana."

Eğilip burnunun ucunu öptüm. "Elimde değil, sevgilim. Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Bir eli benimkine kaydı, diğeri de buketini sıkıca tuttu ve konuklarımız bizim için tezahürat yaparken koridordan aşağıya doğru koştuk.

Her şey, en azından şimdilik, mükemmeldi.

Fotoğraf çekmeyi bitirmiştik ve bu sırada kaç kez öpüştüğümüzün sayısını unutmuştum. Kaç kez dilimi içeri sokmamak için kendimi tutmam gerekmişti. Tek bildiğim onu öpmeye devam etmek istediğimdi ve gecenin son sürprizini açıklamama daha çok zaman vardı. Umarım o da bizi törenden uzaklaştıran at kadar bundan hoşlanırdı.

Atın ağzını okşarken ve yelesini okşarken çekilen fotoğrafların tüm günün en iyi fotoğrafları olması kaçınılmazdı, çünkü tüm yüzü aydınlanmıştı. Charlotte'un sahte gülümsemelerinden biri değildi bu, gerçektir. Işıl ışıldı.

Bana öyle bakmasını istedim.

Kafamın içinde *sahte*. Bu doğru olsa bile, sergilediğimiz gösteri kesinlikle gerçek görünüyordu. Ve duygularım da - onlar da gerçektir.

Çünkü bunun düzgün bir evlilik olmasını istiyordum. Bunu ona da kanıtlayacaktım. Bunun ne kadar iyi olacağını görmesi için zamana ihtiyacı vardı. Ama bu sahte değildi, benim için değildi. Artık değildi.

"Merhaba karıcığım," diyerek yanındaki koltuğa çöktüm ve elim onun kucığındaki elini buldu.

"Merhaba kocacığım," diye fısıldadı, glütensiz ekmeğini kemirirken.

Her şeyi Charlotte'u düşünerek sipariş ettik, en sevdiğimiz yiyecekleri, onun yiyebileceği her şeyi. Onun için partilere gitmenin en kötü yanı her zaman

seçeneklerin azlığıydı. Misafirlerimiz glütensiz yemek yemese de, artık tabağını süsleyenler onun en sevdikleriydi.

Tabağını alıp tavuğunu lokmalık parçalara ayırmadan önce onun için aldığım şampanya bardağını bıraktım.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldandı.

"Neden olmasın? Ben istedim." Elbisesine bir şey bulaşmaması için verdiği mücadeleyi izlemekten de nefret ediyordum ve bunu kolaylaştıracak bir şey yapabilseydim... yapardım.

"Oh." Başını kaldırıp bana baktı ve ben de alnının yan tarafını öptüm. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Charlotte başını salladı. "Teşekkür ."

"Elbette. Sen benim karımsın."

Karım. Bunu söylemekten düşünmezdim. Asla.

Son bir ay içinde ikimiz de çok değışmiştik ve kayak gezisinden bu yana geçen son iki hafta çok farklıydı.

O gece yemekten sonra bana söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Bar.

Aptallık etmişim. Eğer onun ilki olduğumu bilseydim. daha nazik davranırdım. Onun için iyi bir şey yapmış mıydım? Yaptığımı sanıyordum, ama... Hak ettiği bu değildi.

Bu gece, en azından, bunu özel yapacağım.

Bunu hak etmemiştim ama onu istiyordum. Pişman olmasını istemiyordum, benden pişman olmasını. Eğer aramızdaki şeyler yürümezse, Charlotte iyi olacaktı. Bundan emin olurdum.

Ama ben... Ben asla eskisi gibi olamayacaktım. Kendime karşı dürüst olursam, Ağustos ayında prova yemeğinden önce otelin tuvaletinden çıktığı o geceden beri aynı değildim.

Ne olduğunu, o gece benim hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini hâlâ açıklayamıyordum. Göz göze geldiğimizde aramızda temel bir şey değışmişti. Dudaklarında parıldayan pembe dudak parlaticısını görür görmez onu öpmek istemiştim.

Ve iki kadeh şaraptan sonra... *Siktir et.* Kararlılığım gitmişti.

Ama sonra beni dışladı. Ve benden kaçmaya çalıştığında içimden bir parça koptu. Neden bu kadar korkuyordu?

Charlotte'un her yönünü bildiğimi sanıyordum ama parlak, gülümseyen yüzünün altında dünyanın görmesini istemediği, sakladığı pek çok şey olduğunu fark ettim.

Bunca zaman onu sevdiğimi sanmıştım. Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, gerçekten. O benim için her zaman önemliydi, ama şimdi... yanakları dışarıdaki sıcaklıktan ısınmış ve burnu hafif pembeleşmiş bir halde ona bakarken, belki de hiçbir şey bilmediğimi düşündüm. Her zaman benim olmuştu ama onun üzerinde hiçbir hak iddia edememiştim. Başka kadınlarla da çıkmıştım. Charlotte ile arkadaşlığımın benim için ona karşı hissettiğim herhangi bir çekim ya da arzudan daha önemli olduğunu fark ettiğimde, yoluma devam etmeye çalıştım. Onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Ama hiç işe yaramadı. Çünkü asla *o olmadılar*. Ve şimdi... Ona doğru bir el uzattım. "Dans edelim mi, sevgilim?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

Charlotte

Daniel beni kollarının arasına aldı ve dans pistinde döndürdü. Bir erkeğin beni kucaklamasıyla kalbimin ne kadar hızlı atabileceğini hiç bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir dans olmamıştı. Bir kolu sırtımın etrafında kıvrılmış, sırtımın küçük kısmına yaslanmıştı ama sadece bu dokunuş bile kumaşın üzerinden içimi ısıtıyordu. Diğerisi ise ilk dansımız için pistte sallanırken bile elimi tutuyordu.

Ders almamıştık ama Daniel buna ihtiyacım olmadığını biliyordu. Küçüklüğümünden beri balo salonu dersleri almıştım ve dans kanımda vardı. Ama o bir kez bile ayak parmaklarıma basmadı. Adımları benimkilerle mükemmel bir uyum içindeydi, en az benim kadar zarifti.

Kalbim bayıldı. "Bu işte ne zaman bu kadar iyi oldun?" Başımı bir an için omzuna yaslarırken ona mırıldandım.

Boğazını temizledi. "Ben, uh... Ders aldım."

Ona baktım, neredeyse on yıldır baktığım kahverengi gözlerine. Ama bu kadar yakından, irislerindeki küçük altın parçacıklarına bakabiliyordum. Zengin tonu oluşturan renk sapmalarına.

Dans dersleri mi almış? *Benim* için mi?

Bu, gece dışarı çıkmak yerine evde kalmayı tercih eden, matematiği seven, gitarını tıngırdattırken ya da piyano çalarken yakaladığım, her zaman beni dans ederken izleyen ve neredeyse hiç bana katılmayan sessiz en iyi arkadaşım mıydı?

Ama sonra, üniversitedeki resitallerimin hepsine gelmişti. Pembe giydiğimde benimle sınıfa kadar yürümüştü. Derslerden geç çıktığımda beni almıştı.

Ve her şeyi kendi kendine öğrenerek beni şaşırttı.

"Daniel..."

"Önemli bir şey değildi, gerçekten." Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Belki senin için değil," diye mırıldandım. Ama benim için büyük bir olaydı. Çünkü bu sahte hissettirmiyordu.

Mutlu bir çiftmişiz gibi davrandığımız pasta tadımına ya da düğünü nerede yapmak istediğimize karar verirken babasının arazisinde el ele tutuşarak dolaşmamıza benzemiyordu. Bunu tek başına yapması, kimsenin bu jسته tanıklık etmemesi anlamına geliyordu. Bunu *benim* için yaptı.

Bu bizim küçük sırrımız gibiydi, içimi ısıtan bir bilgi çekirdeği.

"Bu kadar mükemmel olabileceğini sana kim söyledi?" İçimden mırıldandım ama başımı kaldırıp ona baktığımda bana bakışları nefesimi kesti.

Hiç duracak mı?

"Sadece senin için," diye söz verdi alnımızı birbirine dayayarak.

Göğsümde kelekler patladı ve kendime bunun sadece bir oyun olduğunu hatırlatmakta zorlandım. Bunun sadece inanmak istediğim bir peri masalı olduğunu.

Dansımız sona erdiğinde Daniel alnımdan öptü ve beni yanına çekip kalabalığın bizi tebrik etmek için gelmesine izin verirken ona en güzel gülümsememi verdim.

"*Evlendiğine* inanamıyorum," diye dürttü Angelina beni en yakın üç arkadaşım etrafımı sarıp beni neyse ki sıcak olan çadırın bir köşesine çekerken.

Yüzüğüme baktığımda, yardım edemedim ama aynı fikirdeydim. Çünkü gerçekmiş gibi hissettirmiyordu. "Biliyorum," diye kıkırdadım, şampanyamı yudumlarken. "Gerçeküstü hissettiriyor."

Noelle hülyalı hülyalı iç çekti. "Sıradakinin ben olacağıma inanamıyorum." Benjamin ve Daniel tatlı masasının yanında konuşurken, Hunter'la birlikte barın kenarında duran Matthew'a baktı.

Angelina Gabbi'yi dürttü. "Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz, Gabs?"

"Hey, *evlenme teklif* bile etmedi." Ang'e dirsek . "Ver Önce birlikte olmak için biraz zamanımız olsun. Acele edecek ne var?"

"Evet, bize çıktıklarını bile söylemeden nişanlanan şu iki çılgın çocuk gibi değil." Angelina bana dik dik baktı.

Kızardım. "Özür dilerim! Senden bir sır saklamaya çalışmıyorduk. Sadece her şey çok hızlı gelişti." Ve *sahte* nişanlanmadan önce çıkmıyorduk bile. Ama bunu onlara söylemeyecektim.

Bu acele neydi? Gelin partisinde de aynı şeyi düşünmüştüm. Evlenmek istemiştim. Bir aile kurmak istemiştim. Yirmi yedi yaşında bu çılgınlık mıydı? Hiç sanmıyorum.

"Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanabiliyor musunuz? Sanki hepimiz üniversiteden yeni mezun olmuşuz gibi geliyor ama bir de bakıyoruz ki birimizin bebeği olacak." Noelle parmaklarını kıvrırcık kızıl saçlarında gezdirdi.

"Şey..." Kızardım.

"Öyle misin?"

"Hayır!" Ellerimi kaldırdım. "Henüz değil, her neyse. Ama..." Daniel'a baktım. Onun gözleriyle bir bebek düşünmek yüzüme bir gülümseme getirdi. Bu evliliğe yanlış nedenlerle başlamış olabilirdik ama en iyi arkadaşımın çok iyi bir baba olacağını inkâr edemezdim. "Belki yakında," diye fısıldadım, sevincimin yüzüme yayılmasına engel olamıyordum.

"Charlotte!" Noelle avuçlarımı sıkarak haykırdı.

"Evet." Kızarıklığımı gizlemek için başımı eğdim, köpüklerin içimden akmasına izin verirken bir kadeh daha şampanya içtim.

"Kimin aklına gelirdi ki?" Gabbi güldü.

"Benim." Angelina bir elini kaldırdı.

Noelle, "Kesinlikle ben," diye onayladı.

Gabbi, "Tamam, belki de hepimiz öyle yaptık," diye ekledi.

"Teşekkürler, hepinizin benden önce gördüğünü belirtmeye devam edin."

"Hadi ama Charlotte, birinci sınıftan beri sana aşık olduğu o kadar belliydi ki. Sadece sen bunu hiç görmedin," diye homurdandı Gabbi.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kırıştırdım ve odanın diğer ucundaki Daniel'a, yani *kocama* baktım. Bunca zamandır bana gerçekten aşık mıydı?

"Ama biz her zaman sadece en iyi arkadaştık..."

Noelle başını salladı. "Arkadaş bölgesinin o kadar içindeydin ki, bir çıkış yolu bulmana şaşırdım. Nasıl oldu bu?"

"Şey, aslında..." Şampanya mı dilimi gevşetmişti bilmiyorum ama kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Angelina'nın düğününde ikimiz de ayrı olmaktansa birlikte olmayı tercih ettiğimizi fark ettik. Son birkaç yılda pek çok randevuya çıkmıştım ama hiçbirisi doğru gelmemişti. Belki de kalbim doğru kişiyi beklediğimi biliyordu."

Yalan söylememe bile gerek yoktu. Gerçek buydu.

Ve belki de dolaylı bir şekilde Daniel Bradford'u bekliyordum.

"Evet, Bayan Bradford," dedi Angelina kolunu benimkine dolayarak, "sizin için işe yaradığını söyleyebilirim."

Güldüm. "Sanki soyadını çalmışım gibi hissediyorum."

"Hayır, sadece kardeşim." Angelina'nın gözlerinin odanın diğer ucundaki kocasına bakmasını izledim. "Yeni ismimden memnunum." Bana göz kırptı.

"Bu çok iyi."

"Ama itiraf etmeliyim ki, ilk arkadaş olduğumuzda kardeşim *seni* benden çalışırmış gibi hissettim." Angelina tırnaklarıyla oynadı. "Onu seviyorum - her zaman çok yakın olduk- ama sanki sonunda benim olan bir şeye sahip olmuşum gibi hissettim ve sonra o gelip seni benden çaldı." Güldü. "Ama seninle nasıl olduğunu görmek hoşuma gitti. Her zaman yurda sağ salim döndüğünden emin olması, kampüste seninle yürümesi... Sanırım bir bakıma güzeldi. Hayatında böyle biri olduğunu bilmek. Senin gibi."

"Angelina..." Gözlerim yaşlarla doldu.

Boğazını temizledi. "Bu akşamlık bu kadar üzüntü yeter." Gözlerini tekrar kocasına çevirdi. "Daha fazla şampanyaya ihtiyacım var."

"Evet, lütfen," diye kabul ettim.

Çünkü söyledikleri şeyi düşünmeden .

Daniel beni seviyor muydu?

Belki de ona bu sahte evlilik için motivasyonlarını yeterince sormamıştım.

Ya da onun için sahte miydi?

"HEPSİ GİTTİ," dedi Daniel, neredeyse yorgunluktan kapıya yığılacaktı.

"Sence inandılar mı? İnanılcı bir şekilde aşık görünüyor muyduk?" Düğün pastamızdan bir ısırık daha alarak söyledim. Tatlar dilimde patlarken, neredeyse inliyordum. Çok lezzetliydi, özellikle de glutensiz olduğu için. Ve *pembeydi*. "Sanırım bunu hayatımın sonuna kadar yiyebilir ve hiç bıkmayabilirim."

Pasta muhteşemdi - pembe kadife ve en iyi krem peynirli tereyağı kreması. Arkadaşlarımız kadeh kaldırarak bize tüm zamanları hatırlattılar.

aramızda bir şey olduğunu inatla reddetmiştik. İkimiz de arkadaş bölgesinde olduğumuzu düşünmüştük. Ne kadar yanıldıklarını. Çünkü artık sadece arkadaş olmayabilirdik ama gerçekten sevgili de değildik. Ortalarda bir yerdeydik.

Ona bekaretimi vermiştim, o da bana hayatımın en güzel gecesini yaşatmıştı. Ve sonra kaçtım. Yine de birbirimizi sevmiyorduk. Ve bu sahte ilişki sırasında onun vücudunu keşfetmek yanlış değildi, değil mi? Bunu aşk için yapmamış ama ben bunun faydalarından yararlanacaktım.

Aramızdaki gerilim görmezden gelinemeyecek kadar yoğundu.

Babasının kanepesi çok rahattı ve herkes nihayet çadırı alanı terk etmeye başladıktan sonra içeri girdiğimizde kendimi kanepeye bıraktım. Ve şu anda kucağımda duran pasta tüm günün kremasıydı.

Kanepede daha da gevşerken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Tabağın ağırlığının karnımdan kalktığını hissederek gözlerimi açtığımda Daniel bana bakıyordu.

"Charlotte." Kolları etrafıma dolandı, beni içine hapsetti. "Bu bizim düğün gecemiz, sevgilim." Sesi kulağımda alçak bir gümbürtüydü ve bunda vücudumu alevlendiren bir şey vardı.

Duşta ona katıldığım geçen gün hakkında konuşmamıştık ya da bana nasıl soktuğunu ve ikimizin de aklımızı kaçırdığımızı. Sonrasında canım yanmıştı ama bir yanımda günün geri kalanında bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissetmişti.

Yani... belki de şimdi bu konuyu konuşmanın tam zamanıydı. "Um... geçen gün hakkında..."

Alnını benimkinin üzerine koydu, dudakları o kadar yakındı ki, kılımlı kıpırdatsam eğilip dudaklarıma dokunabilirdim. "Bunun seks olduğunu söylemiştik, değil mi? Sadece seks?"

Parmaklarını saçlarımda dolaştırırken gözlerimi kapattım. "Evet."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında konuşmamıza gerek yok," diye kabul etti Daniel. "Sadece birbirimizi iyi hissettirelim."

Ben de fikirdeydim. Mırıldanarak onayladım.

"Kelimelere ihtiyacım var, Charlotte."

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım, onu üstümde daha da aşağı çekerek. "Seni istiyorum."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı tenime karşı, bedenimi ateşe verdi.

Babasının evindeki kanepede kendimi fazlasıyla açıkta hissederek ona baktım. "Biz..." Buradaki protokolün ne olduğunu bilmiyordum.

Eve arabayla mı gideceğiz? Babasında mı kalacağız? Artık herkesin gözünde teknik olarak evli olsak bile, babasının evinde bir şey yapma fikri bana doğru gelmiyordu. Başka kimse bunun sahte olduğunu bilmiyordu. "Yukarı çıkalım mı?" Sözümü yarım yamalak bitirdim.

Daniel başını salladı. "Bu gece burada kalmayacağız."

"Kalmıyor muyuz?"

"Hayır." Başını kaşdı ve utangaç bir ifadeyle başka tarafa baktı. "Kolumda bir sürprizim daha olabilir..."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırptım. "Peki ya eşyalarım?" Bu sabah hepsini misafir odasında bırakmıştım.

"Anladım."

"Oh." Çantama koyduğum bazı şeyleri düşündüm. *Her ihtimale karşı* aldığım dantelli şey. Oh Tanrım. Bunu , değil mi? Bunu istiyor muydum?

Evet. Evet, söyledim.

Elini uzattı. "Hadi gel. Gidelim. Araban seni bekliyor, sevgilim."

"Tamam." Elimi onun elinin içine koyduğumda, o anda gelen doğruluk hissine engel olamadım. Gerçek olmayabilirdi ama bunu ondan başka yapmak isteyeceğim kimse yoktu.

Bana planlarını önceden söylemeyerek gizli ve sinsi davranıyor olsa bile, onunla her yere gidebilecek kadar ona güveniyordum.

Ayaklarımı yerden kesip beni kollarının arasına almadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gelinliğimin içindeyken bile beni bu kadar zahmetsizce kucağına aldığı için küçük boyuma ve onun uzun boyuna minnettardım.

Beni arabaya taşırken smokin ceketine sokuldum, makyajımın ceketine bulaşmayacak kadar oturmuş olmasını umuyordum.

Beni nazikçe arabanın yolcu koltuğuna oturtup elbisemi giymeme yardım ederken etrafımıza kar yağıyordu. "Bunu yola çıkmadan önce çıkarmam daha iyi bir fikir olmaz mıydı?" Mırıldandım ama o sadece başını salladı ve kapımı kapatıp arabanın diğer tarafına geçerek sürücü koltuğuna oturdu.

"Nereye bebeğim?" Bir esnemeyi bastırarak sordum. Şampanyanın verdiği keyif çoktan uçup gitmişti ve şimdi sadece uykum vardı.

"Bize bir otel ayarladım." Uykusunun ortasında bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Umarım çok gösterişli olmamıştır ama-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koyarak onu susturdum. "Değildi. Ve bu mükemmel."

Başını salladı ve arabayı çalıştırdı. "Daha önce balayına gitmeyeceğimizi konuşmuştuk ve bu sahte olsa bile bu gecenin özel olmasını istedim."

Bu jest karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Evlendiğim bu adam ne kadar ilgili ve düşünceliydi. "Öyle olacak." Parmaklarımızı birbirine geçirip eklemlerimi öperken ona baktığımda kalbimin göğsümde teklemesine engel olamadım. "Beni götür, Daniel."

Asla unutamayacağım bir gecenin içindeydim.

OTEL ÇOK GÜZELDİ ve balayı süitini iki gece için ayırmıştı. *Oda muazzamdı*, kendi jakuzisi de vardı, daha sonra faydalanmak istediğim bir şeydi.

Ama önce kocamı istedim.

Boynuna uzandım ve onu dudaklarıma doğru çektim.

Dün gecedен beri *daha fazlasını* istiyordum. Öpücük beni ateşlemişti ve gün boyunca her dokunuş, her küçük öpücük daha fazlasını istememe neden oldu.

Ki bu aptalcaydı. Çünkü sahteydi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Ama beni kaldırıp gelin gibi yatak odasına taşıırken kalbim neden daha hızlı atıyordu? Ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda neden birbirimizden ayrılmadık?

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarının ense kısmına geçirdim. Ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım.

Siktir, ona ihtiyacım vardı. Ben de onu istiyordum. Arzu içimde birikiyordu ve eğer onu şimdi öpmezsem kendimi kaybedecektim.

"Bu smokini çıkarman gerek," diye mırıldandım, ceketini yere itmek için elimle yokladım. Üç parçalı bir takım elbise kimsenin üzerinde bu kadar çekici durmamalıydı. Sanki modern bir tanrıydı, sadece onu gördüğümde midemin bulanması için özel olarak giyinmişti.

Kıkırdadı ve giysinin omuzlarından düşmesine izin verdi. "Yavaş ol, sevgilim." Daniel kulak mememi ısırırken parmakları elbiseyi çözmeye çalışıyordu.

Sırtımdaki düğmeler.

Kendimi tutamadım, güldüm. "Yırtmadan önce bunu üzerimden çıkarsak iyi olur."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Bu kadar güzel bir şeyi yırtmak çok yazık olurdu, değil mi *karıcığım*?"

Beni döndürerek, uzun inci düğme sırasını benim onlara girdiğimden çok daha hızlı bir şekilde çözdü.

"Bu parmaklar başka ne yapabilir ki?" Kendi kendime mırıldandım, onun piyanoyu nasıl hassas bir şekilde çalabildiğini düşündüm. Onları sokuşunu ve beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar hızlı boşaltışını.

Ve şimdi biz... *evliydik*.

Parmaklarını sırtımın çıplak teninde gezdirirken neredeyse titriyordum. Gelinliğim kalçalarımın aşağıya doğru düştü ve beni sadece bu durum için özel olarak aldığım küçük dantel külotla bıraktı. Gelinliğime kuplar yaptırmıştım, böylece gelinliğim için güzel bir açık sırt tasarımına sahip olmuştum ve sutyen takmamıştım.

Daniel elbiseyi saygılı bir şekilde aldı ve içeriye asmak için dolaba taşıdı. Belki aşık değildik ama elbiseme bu kadar saygılı davranması kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu. Onu yapmak için haftalar harcamıştım, her bir ayrıntısını dikmek için onlarca saat uğraşmıştım ve her şeye değmişti.

"Sıra sende kocacığım," dedim ve ona en nazlı gülümsememi sunarak yeleşinin düğmelerini açmak için uzandım. O tamamen giyinikken benim neredeyse çıplak olmam bir suçtu, sadece ceket atılmıştı.

Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirmek, dilimle karın kaslarının her bir kaburgasını izlemek istedim. Bu gece hepsini yapmak istiyordum, çünkü daha önce hiç böyle bir şansım olmamıştı.

Onu külotuna kadar soyduktan sonra, bir el ve kumaş telaşıyla, ellerimi ereksiyonunun üzerinde gezdirdim, onu zaten sert ve arzulu buldum. Bu beni neden bu tahrik etmişti? Beni ne kadar istediğini bilmek kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor, kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyordu. Elimi kemerinin içine sokup parmaklarımı şaftının üzerinde gezdirmek istedim ama beni itti.

"Buraya gel," diye mırıldandı ve ben bir şey söyleyemeden beni yatağın kenarına götürdü, saçımı tutan düzinelerce tokayı çıkarabilmek için beni şiltenin üzerine yatırdı. "Önce bununla ilgileneceğim."

Oh. Çünkü şimdi hepsini açmazsak saçlarımın dağılacağını biliyordu.

Geçen gün kayak gezisinde, sırf istediği için nemli saçlarımı taradığını düşünmeden edemedim. Ben istediğim için değil. Parmaklarını buklelerimin arasında gezdirerek saç tellerimi ayırdı.

İşini bitirdiğinde, devasa büyüklükteki yatağa uzandım ve sanki yatağın üzerinde bir kar meleği yapabilecekmişim gibi kollarımı açtım. "Mmm," dedim kendime yerleşirken. "Bu daha iyi."

Daniel yatakta bana katıldı, üstüme tırmandı ve vücut ağırlığının benimkinin üzerine yayılmasına izin verdi.

"Sevgilim... Çok güzelsin, benim için her tarafını açmışsın." Boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerime doğru öptü.

"Sadece senin için," diye kabul ettim, tenimi emerken bir iniltiyi tutmaya çalıştım.

"Kahretsin, bu hoşuma gitti," diye inledi. "Çok sahiplenici hissediyorum, ama sana dokunabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünmek hoşuma gitti. bakabilen. Benden başka kimsenin vücudunun her santimini keşfetmediğini."

Bir yanımda onun bu sahiplenme duygusundan hoşlanıyordu. Çünkü *sadece* onun olmak istiyordum. Bana sevgilim demesi hoşuma gidiyordu, özellikle de özel zamanlarda. Bana öyle hissettiriyordu ki, belki sahte bir şey olarak başlamış olabilirdi ama şimdi *daha fazlası* gibi geliyordu.

Dudakları meme ucumla birleştiğinde, dili sertleşmiş tepenin üzerinde gezinirken hafifçe emerken, "Daha fazla," diye nefes aldım.

Bunun aramızda gerçek olmasını istedim. Parmağımdaki yüzüğün üniversitede yaptığımız bir anlaşmadan daha fazlasını ifade etmesini istiyordum. Arkadaş grubumuzdaki son iki bekar olduğumuz için birlikte olmayı seçmemizden daha fazlası.

İnledim, neredeyse altında kıvranıyordum. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama *daha fazlasına* ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kıkırdadı, dikkatini diğer göğsüme, diliyle çizdiği o çıldırtıcı dairelere verdi ve ben inleyince geri çekildi. "Benim kızım ne istiyor? Parmaklarımı mı yoksa dilimi mi?"

Yanıt olarak inledim. Nasıl seçim yapabilirdim ki? "İkisini de," diye yalvardım. "Herhangi bir şey. *Her şeyi.*"

Daniel'ın gözleri karanlıktı, yataktan aşağı inip karnımı öptükten sonra beyaz dantel külotuma ulaştı. Tam bir gelin. Birdenbire satın aldığımı ya da o anki hislerimi itiraf edemezdim.

günlük iç çamaşırlarım konusunda güvensizdim. Çünkü onun için nasıl iyi görünmek istediğimi analiz etmiyordum.

Beni görmesini ne kadar isterdim: güzel, seksi, arzulanan.

Aşağı uzanarak parmağını kumaşın etrafına doladı, bacaklarımdan aşağıya samimi bir şekilde sürükledi, uyluğumun içini, dizimi, ayak bileğimi öperken gözleri sadece benimkilerden ayrıldı. Altında çırılçıplak kaldığımda beni çaresizce onun için kıvranmaya bıraktı.

"Ne istiyorsun?" "Dokun

bana," diye fısıldadım.

"Kelimeler, Charlotte."

Oh, Tanrım. İnledim. Bunu gerçekten yapıyor muyduk? Gözlerimi sıkarak kapattım. "Beni dilinle becermeni istiyorum. *Lütfen.*"

Nefesi yarığımın üzerinde gezindi ve dili beni tatmak için dışarı fırladığında duyduğum hisle neredeyse yerimden sıçradım.

Ama istediğimi bildiği şeyi bana vermedi. *Piç kurusu.* "İstediğin bu mu, hmm? Tatlı amını dilimle tatmamı mı? Karım olduğun için adımı haykırana kadar seni dilimle becermemi mi?"

İçime girdiğinde "*Evet,*" diye haykırdım. "*Evet. Lütfen.*"

Hiçbir zaman bir şey için yalvaran biri olmamıştım ama belki şimdi, bu adam için... Benden istediği her şeyi yapabileceğimi düşündüm.

Tekrar eğilmeden önce bana pis bir sırtış attı, elleriyle bacaklarımı ayırdı ve başını kalçalarımın arasına gömdü. Daniel'in ağzı... *Tanrım.* Bunu çok uzun zamandır kaçıırıyordum.

Bana ziyafet çekmek için tatlı bir zaman ayırdı, *açlıktan ölmek* üzere olan bir adam gibi yaladı ve emdi. Dikkatini klitorisime verdiğinde inlemelerimi tutamadım, iki parmağını içime soktu ve adını haykırmamı sağladı. Asla sözünden dönmeyen biri olarak, nefes nefese kalana kadar hızını artırdı, parmaklarımı saçlarına sokup onu daha da derinlerime çekerken neredeyse derimden çıkıyordum, dilinin bana karşı her durgun yalaması veya çemberi vücuduma kıvılcımlar gönderiyordu.

"Çok yaklaştım, Daniel, durma-" diye bağırdım, kalçalarımı ağzına doğru salladım. Parmaklarını içimde gezdirdi, o noktaya sürtündü ve ben kendimi kaybettim, klitorisimle içim arasındaki baskı çok fazlaydı.

Parmaklarıyla beni çalıştırmaya devam ederken boşaldım, saçlarını çekiştirirken sırtım yataktan kalktı. Muhtemelen acı veriyordu ama orgazm olduğum için doğru düzgün düşünemeyecek kadar kördüm.

"Kahretsin," diye inledi, parmaklarını ağzına soktu, beni izlerken bir yandan da yaladı. "Sen şimdiye kadar tattığım en tatlı şeysin."

"Bu..." *Vay canına.*

Ayağa kalktım, boxer'ını indirip ağzıma almak için çabaladım. Ama o sadece başını salladı.

"Ne? İyiliğine karşılık vermemi istemiyor musun?"

"Siktir. Hayır. Ama... bu gece seninle ilgili. Sana tapmak istiyorum."

Buna tam olarak itiraz edemezdim. Onun tadına bakmak istediğim kadar, onu içime almak için de istekliydim.

"Bu," dedim, o yatağa otururken bile kumaşı iterek. "Kapalı. Şimdi."

Kıkırdadı ve isteğimi yerine getirerek sikini serbest bıraktı.

Bunun hâlâ *sadece seks olup* olmaması umurumda değildi, çünkü her anın tadını çıkaracaktım. Özellikle de bana vermek istediği tüm orgazmların.

Daniel'ın boxer'ı yerdeki diğer atılmış giysilerimize katıldı ve sonra üstüme çıktı, vücutlarımızı ve dillerimizi birbirine sararken beni yeni bir şevkle öptü.

Aletini bularak, parmağımı dışarı sızan sıvının üzerinde gezdirdim ve onu kendime doğru yönlendirdim.

Ben ucunu onun benim girişime çentik atarken inledi. "Bekle.

Charlotte."

durdum, gözlerim büyüdü. O da bunu en az benim kadar istiyordu, değil mi? Daha önce ona saldırdığımda yanlış anlamamıştım, değil mi?

"Hâlâ prezervatif kullanmamayı sorun etmiyor musun?" Daniel'ın kaşları çatıldı, dikkatle bana odaklandı. İyi olduğumdan emin olmak için.

Oh.

Oh.

Bunu daha önce de konuşmuştuk, kayak gezisindeki duştan sonra da ama bu... Başımı salladım.

"Ben... Ben hiçbir şey istemiyorum."

Onu daha önce çıplak gördükten sonra olmaz. Zaten düğünden sonra doğum kontrolünü bırakmayı planlamıştım.

Yanaklarım kızardı. Daha önce de yakınlaşmış olsak *da, bunda* farklı bir şeyler vardı. Bu ilk seferimiz değildi ama bazı açılardan gibi hissettirdi. İlk kez birbirimize karşı kendimizi

karı koca. Belki de bu sefer daha fazlası olduğunu bildiğim içindi. Bu sadece bir gecelik bir ilişki, hızlı bir kaçamak değildi.

Daniel'dı.

"Ben temizim," dedi parmağını saçlarımda dolaştırarak. "Ve yıllardır senden başka kimseyle birlikte olmadım. Bundan daha önce bahsetmek istemiştım ama..." Ama zaman bizden uzaklaşmıştı, çünkü *pratik yapmamız* için ısrar etmiştim. Şu anda geri dönmek istediğim bir şey.

Peki ya yıllar? Bu ifadeyi daha sonra analiz etmek için zaman ayırmam gerekecekti ama şu anda sadece onu içimde istiyordum. Acı verecek kadar boştum ve beni doldurması için ona ihtiyacım vardı.

Düğün gecemizde benimle sevişmek için.

Bana bu evliliğin sahte olduğunu unutturmak için.

"Sadece sen vardın," diye mırıldandım, ellerimi omuzlarına doğru kaydırırken çenesini öptüm. "Seni içimde istiyorum. Lütfen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

Daniel

T Karımı altımda çıplak görmek kadar güzel bir şey yoktu. Paris'te olanlar bir zayıflık anıysa, ikimiz de arzularımıza teslim olmuşsak, bu farklıydı. Ve bu gece, iyice acele etmemeyi planlıyordum.

Sen benim istediğim her şeysin, demek istedim. Ama söylemedim. Sadece dudaklarına bir öpücük daha kondurarak duygularımı mühürledim, bu seferki daha derin ve daha uzundu. Dilimi dudaklarında gezdirerek giriş aradım ve Charlotte ağzımın içinde inlediğinde kendimi daha fazla kontrol edemedim. Ah, keşke duygularımın ne kadar güçlü olduğunu bilseydin, diye düşündüm içine daldığımda, aletimin etrafına sarılmış ne kadar iyi hissettiğini görünce dişlerimi gıcırdatarak.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inledim, bedenime alışmasını beklerken kalçalarımı sabit tutuyordum. Ondan ne kadar büyük olduğum göz önüne alındığında, her zaman sıkı bir uyumdu, ama onu incitmek istemedim. "İyi misin?"

Parmaklarımızı birbirine geçirerek başını salladı. Eğildim, onu öptüm ve dilimi dudaklarında gezdirdim. Vücudunun gevşemesine ve bana daha da açılmasına izin verdim. Charlotte eliyle çenemi kavrayarak, "Hareket edebilirsin," diye fısıldadı.

Bir an için dudaklarına yapıştım ve kalçalarımı onunkilere doğru sallayarak ona uymadan önce tadını çıkarmaya başladım.

"Oh, kahretsin. Çok derindesin," dedi Charlotte, içine tamamen girdiğimde nefesini tutarak.

Ben içinde sallanırken parmakları karnının üzerinde yayılıyordu, kısa ve sık itişler çok sevmeye başladığım o küçük miyavlamaları ortaya çıkarıyordu.

"İşte bu," diye övdüm. "Bak, iyi bir kız gibi bütün sikimi ağzına alıyorsun."

"*Daniel,*" diye inledi kızım.

Kabzasına kadar soktum ama tekrar çekemeden Charlotte bacaklarını sırtıma doladı ve beni ıslak sıcaklığının daha da derinlerine gömdü. Bizi ters çevirdiğinde beni şaşırttı, beni sırtüstü bırakarak üstüme yerleşti, ellerini göğsüme dayadı.

Kimdi bu yüz­süz kız ve Charlotte'uma ne yapmıştı? Çünkü kafayı *takmıştım*. Bana binmesine izin vermekten, kendi zevkini almasını izlemekten çok mutluydum. Bana söylememiş olsaydı, bunu daha önce hiç yapmadığını asla tahmin edemezdim.

Büyük gri gözleri benimkilerle buluştu, her zaman etrafındaki dünyayı yansıtıyor gibi o büyüleyici renk ve kalbim göğsümde çarptı.

"Bana böyle bakarsan çok uzun süre dayanmam bebeğim."

"Ne gibi?" Kalçalarını oynatırken kirpiklerini kırıştırdı ve homurdanmama neden oldu. "Ayrıca, bana ne kadar iyi yapabileceğini göstermen için sonsuza kadar vaktimiz var, değil mi?" Eğildi ve dudaklarımın kenarını öptü.

"Bütün gece devam edebiliriz ve ben yine de sana doyamayacağım," diye homurdandım.

Ritimimizi bulduğumuzda Charlotte inledi, kalçaları bana doğru yuvarlandı, klitorisini şaftıma doğru bastırdı ve ben de ona doğru ittim.

Gözlerini kapadı, onu kaldırıp tekrar sikimin üzerine kaydırduğımda bir inilti çıkardı. O kadar hafifti ki, lanet olsun ve tek yapabildiğim onu becerirken göğüslerinin zıplamasını izlemektir. Kendini boşaltırken.

Başını arkaya yatırmış, orgazm olurken yüzünde beliren ifadeye, iyi sikilmenin verdiği o muhteşem kızarıklığa bakamıyordum.

Çok güzeldi.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Birinci sınıfta yurda ilk girdiğimden beri öyleydi. Kız kardeşimin arkadaşı olduğundan beri. En iyi arkadaşım.

"Charlotte," diye homurdandım, vücudu etrafımda kenetlenip beni sağarken titriyordum. "Yapacağım-" Taşaklarım gerildi ve yaklaştığını hissedebiliyordum. Her hareket beni kaybetmeye daha da yaklaştırıyordu.

"İçime gir," diye fısıldadı. "İçime gir, Daniel."

Sikeyim. Bu kızın bana emrettiği bir şey vardı ki, onun her isteğine itaat etmek istiyordum. İçine boşaldığımda, içini dölleriyle boyadım, birleşik salgılarımız ondan ve boyumdan aşağı damladığında çok memnun oldum. Ben içindeyken oturmaya devam etse bile gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Bu çok ateşliydi," dedim, kızımı üstüme çekerek onu tutabildim, içinde yumuşarken bile çekilmedim.

"Sana kız gibi kızarmaya eğilimli bir bakire olmadığımı söylemiştim," diye mırıldandı ve ben de parmaklarımı yanaklarında gezdirerek güldüm.

"Hayır, ama benim için kızarmaya bayılıyorum." Sarı bir bukleyi saçlarının arkasına sıkıştırdım, parmaklarımı bir kez daha saçlarında gezdirmek istedim. Saçlarını daha önce toplamıştı ama şimdi bile hafifçe dağılmış seks saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

"Ah." Gözleri yukarı baktı ve benimkilerle buluştu.

Parmaklarımı sırtında gezdirirken, onu bedenime yaslamış, anın tadını çıkarıyordum.

"Bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı, neredeyse o kadar sessizdi ki onunla sarmaş dolaş olmasaydım duyacağımdan emin değildim. "Seks. Senin için her zaman böyle midir?"

Başımı salladım. "Kitaplarınızda ne yazıyor bilmiyorum," dedim burnuna hafifçe vurarak. "Ama öyle değil. Aramızdaki bu şey? Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı."

Zaten o kadar çok ilişkiye girmeye meyilli değildim. İnek bir mühendis olmanın avantajları. Elbette bekaretimi lisede kaybetmişim ve üniversitede de seksten tam olarak uzak durmamıştım ama benim için hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç birini bu kadar çok isteyerek aklımı kaybetmemiştim. Kendimi defalarca onun bedenine gömme arzusu duymamıştım, çünkü onsuz kaybolmuştum.

"Güzel," dedi ve benden bir kahkaha kopardı. "Seni başka biriyle düşünmek hoşuma gitmiyor."

Kız arkadaşımın beni sahiplenmesi hoşuma gidiyordu. Çünkü ben de onun üzerindeydim. Neredeyse tüm ilklerini ben almıştım ve tüm sonlarını da ben alacaktım. Burnumu yanağında gezdirdikten sonra saçlarına gömdüm ve

Çiçekli şampuanını koklarken ben de aynı şeyi itiraf ettim. "Ben de seni kimseyle düşünmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de sana iyi davranmayan o adamların hiçbirisiyle. İstediğim gibi değil. Yapabileceğim gibi değil."

Dudaklarına nazık bir öpücük kondurabilmek için çenesini yukarı kaldırdım.

Charlotte esnedi. "Uyumadan önce makyajımı yapmalıyım." Gelin görünümü için güzel bir pembe ışıltı ve parıltı yapmıştı ve ne kadar güzel olsa da haklı olduğunu biliyordum. Angelina'nın kendi makyajını gece boyunca açık bıraktığında olanlardan şikâyet ettiğini duymuştum. Benim kızımın da bundan hoşlanacağını sanmıyordum.

Ama onunla ilgilenecektim ve makyajını çıkarmasına yardım etmekten daha fazlasını yapacaktım. Ondan çekilirken, sıcaklığını kaybettiğini hissettim ve bu bağlantıyı ne kadar sevdiğime şaşırdım.

İkimiz de boşaldıktan sonra bile benden ayrılmak için hiç acele etmemişti. Uzaklaşmak için. Ağustos'tan beri ne kadar yol kat ettik.

"Hadi," dedim, onu kollarımın arasına aldım ve karımı gelin gibi banyoya doğru taşıdım.

"Ne yapıyoruz biz?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde, başını göğsüme yaslayarak.

Kıkırdadım. "Seni temizliyorum."

"Oh." Mırıldandı. "Bunun sesini sevdim."

Ben de öyle. Daha önce hiç böyle bir gece geçirmemiştik. Onunla ilgilenmeyi hiç bu kadar yakından deneyimlememiştim. Karda kendini yaraladıktan sonra bile, bu sadece bizimle ilgili değildi. Bu onun iyi olduğundan emin olmaktı ve sonra yüksek sesle itiraf etmesem de bundan hoşlandım. Hem de çok.

Ama duygularımla onu korkutmak istemedim. Ona karşı ne hissettiğimi biliyordum ama ona da aynı şekilde hissetmesi için zaman tanımalıydım.

Karım.

Dev küveti doldururken banyoyu kullanabilmesi için onu yere bıraktım ve bu rezervasyonu yapacak kadar ileri görüşlü olduğum için şükrettim. Elbette, karı koca olarak ilk gecemizi benim ya da babamın evinde geçirebilirdik ama bu daha iyiydi. Daha az... soğuk. Daha gerçekti.

Onu küvete yerleştirdikten sonra arkasına geçtim, çok daha küçük olan bedenini kalçalarımın arasına soktum, ikimiz de bu dev küvete rahatça sığıyorduk, neyse ki. Ilık su yatıştırıcıydı, neredeyse onu uyutuyordu, bunu sadece başı göğüs kaslarıma yaslandığı için biliyordum. Gözleri dalgalanarak kapandı.

Ilık suda rahatlamasına izin verirken, onun küçük iç çekişlerine izin vermemeye çalıştım.

Zaten sertleşmiş olan sikimin sırtına batmaması için onu kaydırdım ama gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Daniel?"

"Nasıl hissediyorsun?" Boynunu öperek sordum.

"Güzel," diye onayladı, bana karşı daha da kıpırdanarak. Onu durması için uyarmak istedim, bu trende devam ederse tam olarak ne olacağını söylemek istedim, ama lanet olsun, onun için o kadar gitmiştim ki yapmadım. "Sanırım yarın ağrım olacak," diye inledi. "Yani benimle ilgilenmen gerekecek."

"*Siktir*, sevgilim." Bu kız. Ne yaptığını biliyordu.

"Bu sefer nazık olmayacağım," dedim, kollarını boynuma dolamak için dönerken dilimi dudaklarına sürdüm.

"Beni yatağıma geri götür kocacığım," diye fısıldadı ve ben kim oluyordum da buna uymuyordum?

"Senin dileğin benim için emirdir, karıcığım."

Sonra onu yatağa geri götürdüm ve önce parmaklarımla, sonra da arkadan içine girerken yatağın üzerine sarkıtarak iki orgazm daha yaşattıktan sonra, sonunda birbirimize sarılmış ve uykunun eşiğine gelmiştik. Onun kalçası benimkinin arasındaydı, ben rüyalarımın kızına sarılmış uyuyakalırken uzuvlarımız birbirine karışmıştı.

Ve tek düşünebildiğim, bu geceyi geçirmeyi tercih edeceğim tek bir yol olmadığıydı.

Gecenin ortasında iki kez daha uyandık, zevk için birbirimizin bedenlerini arıyorduk ve sabah ikimiz de yataktan kalktığımızda saat neredeyse ondu.

"Günaydın," dedi Charlotte, kollarını gererken gözlerini ovuşturdu, çakıllı meme uçları çarşafın arasından görünüyordu.

"Günaydın." Ve yapabildiğim için onu öpmek için eğildim. Sadece dudaklarından basit bir öpücük.

"Bugünün gündeminde ne var, kocacığım?"

Tanrım, bunu sevdim.

"Şey, karıcığım, saklanıp kimseyi görmeyiz ve hiçbir şey yapmayız diye düşünüyordum."

"Mmm. Kulağa hoş geliyor."

Ayrıca, odamızdan çıktıktan sonra Noel için evde olacaktık ve çoğumuzun şehirde ailesi olmadığından, tüm arkadaşlarımızla bir hediye alışverişi yaparak kutlama yapacaktık. Sonra da rol yapmaya geri dönecektik.

Garip bir şekilde bu, sadece ikimiz, arkadaşlarımızın hatırı için rol yaptığımız zamankinden daha gerçek hissettiriyordu.

"Kahvaltı sipariş etmek ister misiniz?" Neyse ki bir gün önce talep ettiğim oda servisi menüsünü elime aldım.

Ve bu gece için şampanya sipariş etmiştim. Yapabiliyorken evlenmeyi kutlayalım bari, değil mi?

"Krep?" Tüm seçeneklere bakarken gözleri parladı. Neyse ki lüks bir otele para vermiştim ve oda servisi menüsü de fena sayılmazdı.

Kıkırdadım. "Şampiyonların kahvaltısı. Hadi yapalım."

Menüyü elimden aldı. "Bana bir jambonlu ve peynirli omlet ve biraz da kahvaltılık patates alsan iyi olur. Belki bir de pastırma."

"İştahın açıldı mı bebeğim?"

Charlotte utangaç görünüyordu, sanki daha dün içine girmemişim gibi, yanaklarına kan hücum etmişti. "Belki." Duruşu düzeldi ve yüzünü tamamen bana döndü. "Ama sorun değil, çünkü daha sonra bunu gidermeme yardım edebilirsin." Göz kırptı.

Boğuldum. Kimdi bu kız ve benim kızaran gelinim neredeydi? Ama hoşuma gitmişti.

"Oh, tamamen niyetliyim." Siparişimizi vermek için telefona yönelmeden önce kaşlarımı şakacı bir şekilde oynattım. Hepsini yiyeceğimizi bildiğim için meyve ve kendim için birkaç parça daha ekledim.

Dünkü pastayı telafi etmek için yarın da fazladan bir koşuya çıkacaktım. Umursadığımdan değil. Formda kalmak hoşuma gidiyordu ama ikinci dilim pastanın da zararı olmazdı. Üçüncüsü de öyle.

Char'ın kreplerinin glütensiz olduğundan emin olduktan sonra duşa girdim, eğer birlikte duş alırsak, bizi tekrar tekrar kirletecek şeyler yaparak çok fazla zaman harcayacağımızı çok iyi biliyordum.

Dışarı çıktığımda üzerime lacivert bir eşofman altı geçirdim, kalçalarımda bol durmasına izin verdim ve omuzlarıma bir havlu astım.

Kapıdan ses geldi.

"Oh, mükemmel," diye inledi Charlotte. "Yemek. Açlıktan ölüyorum." Belinden bir kuşakla bağlanmış saten bir bornoz giymişti ve sarı saçları dün gece banyodan çıktıktan sonra yaptığı dağınık topuzdan dökülüyordu.

Yemek tepsisini yatağın üzerine taşıyarak onun yanına, yorganın üzerine .

Ona bakmak için dönmeden önce ağzına bir parça pastırma attım ve onu çıplak göğsüme bakarken buldum.

"Şimdi beni besle kocacığım," dedi, ben hoyratça yutkunurken kirpiklerini kırıştıtararak.

Bir çilek alıp dudaklarına götürdüm, ısırmasını izlerken büyülenmişim, suları parmaklarıma dökülüyordu ama umurumda değildi.

Ama sonra parmağımı ağzına alıp emdiğinde beynim durdu, suları yaladığında çilek unutuldu. *Hay sikeyim.* Aklımı kaçıırıyordum. Beni etkilemeye çalışmıyordu bile ama etkiliyordu.

Bu bizim için hep böyleydi, değil mi?

Yurttaki yatağıma oturup poşet poşet şekerleme yediğinden beri aklım ondaydı.

"Charlotte." Mırıldandım.

"Hm?" Bana baktı, başparmağım dişlerinin arasında tehlikeli bir şekilde tünemişti ve sonunda bir patlamayla bıraktı. Dudaklarını dudaklarıma almak için eğilmeden önce başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Dilimi ağzının içinde gezdirirken çileğin kalıcı tadıyla inledim.

"Tadın her zaman çok tatlı," diye inledim.

Kızardı, benden uzaklaştı ve tepsiye geri döndü, bana bir daha bakmadan kreplerine daldı.

Ama lanet olsun, gözlerimi ondan alamıyordum.

Bunu günlük gerçekliğimiz haline getirmek için ne yapacaktım? Ona her gece yanımda ihtiyacım vardı. Çekip gitmemesine ihtiyacım vardı.

Bu yüzden her şeyin şu anda olduğu gibi kalması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Bu yeterli olmalı.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

Charlotte

L Koridora bakarken tereddüt ettim. Bu hafta sonundan sonra odama geri dönmeli miydim? Bunu yapmak zorunda olduğum için bile nefret ediyordum ama yine de sahteydi, değil mi? Sıradan seks konusunda anlaşmıştık, ama bu ne yapacağımız anlamına gelmiyordu. bu hafta sonu herhangi bir duyguyla gelmedi. Elbette, her gece uyuyana kadar bedenimi yordu, ama...

Onun yatağını paylaşmaktan hoşlandığımı kendime itiraf etmem doğru muydu?

Daniel sanki benim dehşete düştüğümü fark etmiş gibi durdu, durakladı ve merdivenlerin başında durduğum yere geri geldi.

"Şu andan itibaren burada uyuyacaksın." Daniel elini bileğime doladı ve beni çekiştirerek kararımı benim yerime verdi. "Benimle birlikte."

Benim için sorun değildi. Bu evlilik tamamen anlaşmamız yüzünden olabilirdi ama ben yalnız uyumamayı *seviyordum*. Ve bu hafta sonunun tekrarlanmasını istiyordum. Bunun bitmesini istemiyordum. Gerçek olmasa bile.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Başka misafir odası yok mu?" "Artık misafir odası yok."

Alnını benimkine yasladı. "Güzel."

Cevap olarak sadece mırıldandım ve çantalarımı yere bıraktım. Diğer her şey misafir odasındaydı -benim odamda- ama şu anda eşyalarımı yerleştirmek gibi bir isteğim yoktu. Onun yerine yatağına uzandım, burnumu yastığa gömüp kokusunu içime çektim ve odanın içinde koşturup eşyalarını yerleştirmesini izledim.

"Yarının Noel olduğuna inanamıyorum," dedim kollarımı uzatarak. "Sanki daha yeni yaz olmuş gibi hissediyorum."

"Mmm," dedi, kirli kıyafetlerini sepete atarken dalgın bir şekilde benimle aynı fikirdeydi.

Bu yıl nereye gitmişti? O bunu düşünmüyor olabilirdi ama ben düşünüyordum. Angelina ve Benjamin'in düğünü, benim doğum günüm, Noelle ve Matthew'un nişanı... Bizim düğünümüz. Hepsi çok hızlı geçmişti.

Yakında yeni yıla girecektik ve okullar açıldığında haftanın beş günü dans stüdyosunda ders vermeye geri dönecektim. Çocukları özlesem bile, sadece ikimizin geçirdiği bu zamanı daha çok özleyecektim. Daniel'in doğum günü de yaklaşıyordu. Elbette geçmişte onun için bir şeyler planlamıştım ama bu yıl karı koca olarak kutlayacaktık. Bu yüzden bu konuyu kafamda çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Biliyor musun, kimsenin bir şeylerden şüphelenmeden bu kadar ileri gidebileceğimizi sanmıyordum," diye mırıldandım, hâlâ koyu gri yorganının üzerinde uzanıyordum. Odasında daha önce de bulunmuştum ama kişisel dokunuşlardan oldukça yoksun olduğunu fark etmeden edemedim. Tüm eşyalarımı buraya taşıdıktan sonra düzeltebileceğimi düşündüğüm bir şey.

"Sanırım bu ilişki işinde oldukça iyiyiz, ha?" Daniel güldü.

"Evet. Sanırım arkadaşlarımız bunu sorgulamayacak kadar birlikte olmamızı istiyorlardı." Bu kadar çabuk evleneceğimizi söylediğimizde gözlerini bile kırpmamışlardı. Belki de bu beni korkutmalıydı ama korkutmadı.

"İnsan bunu neden daha önce yapmadığımızı merak ediyor," dedim küçük bir kahkaha atarak.

Biz neden yapmadık? Neden üniversitede bir hamle yapmamıştı? Belki geçen yıla kadar onu böyle görmemiştim ama...

Gerçekten, sahte olması çok kötüydü. Hatta zamanın yarısında sahte *olduğunu* unutuyormuşum gibi hissettim. Ki bunu yapamazdım. Bunun gerçek olmadığını, benim sadece bir yedek, son çare olduğumu unutmama izin verirsem... ya bu iş bozulursa, ya o başkasına aşık olursa? Artık onsuz kim olacağımı bilmiyordum. İki aydır numara ve şimdiden başladığımızdan farklı bir şeymiş hissediyordum.

Ve kalbimin kırılmasını istemiyordum. Onu kaybetmek beni mahvederdi.

"CHARLOTTE."

"Mmm?" Gözlerimi ne zaman kapatmıştım? Gözlerimi açtığımda Daniel'i üzerime eğilmiş, dudakları yüzümden birkaç santim ötede buldum. Eğilseydim öpüşüyor olacaktık.

"Koşmaya gidiyorum," dedi, sesi tam olarak tanımlayamadığım bir şekilde sertti. "Bana katılmak ister misin?"

"Oh." Son birkaç gün boyunca, yaptığımız bol miktarda *fiziksel aktiviteye* rağmen tükettiğim sayısız kaloriyi düşündüm. Ve sonra dans stüdyosunu, dans öğretmek için formda kalmak için harcadığım yorucu saatleri. "Evet. Hadi yapalım." Parmağımı evlilik yüzüğümün üzerinde gezdirdim, parmağındaki geri dönülmez bir şekilde bağlı olduğumuzu kanıtlayan banda hayranlıkla baktım. "Gidip üstümü değiştireyim," dedim yataktan atlayarak.

Pembe tenis ayakkabılarımı bağlayarak Daniel ile ön kapıda buluştuktan sonra en sevdiğim yağmurluğumu giydim ve telefonumu fermuarlı ceplerinden birine soktum. Portland kışı sayesinde dışarısı nemli ve soğuktu ama bu bir yağmurluk ve iyi bir koşunun düzeltmeyeceği bir şey değildi.

Daniel'la en son ne zaman birlikte koşuya çıktığımızı hatırlayamıyordum, onun evine taşındıktan sonra bile. Belki de bu daha önce düzeltmem gereken bir hataydı. Üniversiteye geri döndüğümüzde, bu bizim ilk bağ kurduğumuz şeylerden biriydi. Bana en iyi rotaları, yakınlardaki en iyi parkurları göstermiş ve her şey hakkında saatlerce konuşabilmiştik. Hayattan. TV programları. Kitaplar. Bazen sessizlik içinde giderdik, sadece ayaklarımızın kaldırıma çarpma sesi ya da yağmurlu bir günde su birikintilerine sıçrama sesi duyardık.

Ama biz hep birlikteydik. Bu, zorunluluktan değil, birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif aldığımız için doğan bir dostluktu. Ve bu benim için her zaman yeterli olmuştu, değil mi? O benim en iyi arkadaşımdı ve bana asla öyle bakmayacağını bilsem bile... Artık işler farklıydı.

Bluetooth kulaklığımı diğer cebime sokarak tepeye doğru yavaş bir tempoda yola çıktık.

Normalde yalnız koştuğumda müzik dinlerdim, ama *birlikteyken* bunu yapmak garip geliyordu.

Elbette, koşarken egzersiz çalma listelerini dinlemeyi sevdiğimi biliyordum, ama normalde ya Disney müziği dinlerdim - hiçbir şey beni Herkül'den *Go the Distance* kadar gaza getiremezdi - ya da Taylor Swift çalma listemi. Kız arkadaşım hakkında kim ne derse desin, onun müziği beni her şeyin üstesinden getirmişti.

Kalbim kırılmamış olsaydı bile, onun ayrılık şarkılarından birini kimsenin bilmediği bir şekilde söyleyebilirdim.

"Yani..." Koşumuzun birkaç dakikasında nihayet sessizliği bozarak söyledim. Adım adım benimle eşleşiyordu, ki ondan çok daha kısa olduğum için bunun kolay olmadığını biliyordum. Boyuma göre oldukça uzun bacaklarım olmasına rağmen, o her zaman benden daha uzun boyluydu ve hızı benimkinden çok daha fazlaydı.

Ama o böyle, yanımda kalmaktan memnun görünüyordu. Her zaman öyleydi ve belki de bu yüzden çalışıyorduk. Çünkü ne olursa olsun, her zaman birbirimize sahiptik. En iyi arkadaşlar olarak, şimdi karı koca ve belki... daha fazlası. *Sevgili mi?*

Bu düşünce, kelimeye karşı burnumu kırıştırmama neden oldu. Biz böyle miydik? Hayır. Artık evli olduğumuza göre bir bebek sahibi olmaya çalışacak olsak bile, birlikte yatıyor olsak bile... Aşık değildik.

"Yani." Bir kaşını kaldırdı. "O güzel küçük kafandan neler geçiyor?"

"Neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?"

"Charlotte." Hareket etmeyi bıraktı ve bana bakmak için vücudunu tamamen çevirdi. "Her zaman vardır."

İfadesini onaylamak yerine "Her şey farklı," dedim. Kaşlarım çatıldı. "Biz. Bu. Ben sadece..."

Bunalmış. Mutlu ama yine de kafası karışık. Aramızdaki bu şey neydi? Daha fazlası olmasını istiyor muydum?

"Biz evliyiz." Daniel parmağını yüzüğümün üzerinde gezdirdi. "Tabii ki her şey farklı olacak," diye kıkırdadı. "Çünkü artık seni istediğim zaman öpmek için bir bahanem var."

"Ah." Parmaklarımı polar astarlı ceketimin kollarına sokarak kendimi meşgul ettim. "Ve bu... yeni mi? Senin için mi?"

Benim içindi. Ondan uzak duramamak. Ona dokunmak istememek. Öyle değil miydi? Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar manyetik bir çekim hissetmemiştim, ona kadar. O bana vücudumun onu nasıl isteyebileceğini öğretene kadar. Bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi. Eğer o bir uyuşturucu gibiyse, sistemimden çıkmasını istediğimden emin değildim.

"Charlotte," diye mırıldandı. "Seni hep öpmek istemişimdir."

"Sen..." Göz kırptım. *Ne oldu?*

Ama bu adam, benim inatçı, çıldırtıcı derecede yakışıklı kocam, başka bir şey söylemedi. Yola çıkmadan önce ayakkabılarını çift düğümlediğini bildiğim halde, ayakkabılarını yeniden bağlamak için eğildi. Hep öyle yapardı.

"Her günü teker teker ele almaya ne dersin?"

Daha önce söylediği şeyden kurtulamadım. *Her zaman* mı? Beni hep öpmek mi istemişti?

Her zaman ne zaman başlamıştı? Üniversitede ilk öpücüğümü ondan almadan önce mi sonra mı? Evlilik anlaşması yaparak bana evlenme teklif etmesinden önce mi sonra mı?

Beynim aşırı yüklenmeye yakındı ama o sadece elimi tuttu. Her zaman yaptığı gibi sıkı. Beni toprakladı. Girmek üzere olduğum düşünceler labirentinde kaybolmamı engelledi.

Yani, her seferinde bir gün mü? Başımı salladım. "Tamam." Bunu yapabilirim.

Ayağa kalktığı anda, hızına devam etmesini bekledim ama çenemi kavradı. Sahte bir ilişki için çok yürek parçalayıcı derecede samimiydi, değil mi? Ve etrafta kimse yoktu. Hayır, *sadece seksin* arkasına saklanıyorduk. Kandırmaya çalıştığımız arkadaşlarımız yoktu.

"Söz veriyorum, bu günleri hayatının en güzel günleri yapacağım," dedi ve beni öpmesini bekleyerek yüzümü kaldırdım.

Gözlerimi kapattım ama o sadece alnımdan öptü ve arkasını dönüp yolumuza devam ederken beni suskun bıraktı. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak ederek arkasına yerleştim.

Bu sürecek miydi, yoksa her şey yıkılıp gidecek miydi? Kalbimi kırmasına izin verecek miydim?

Çünkü zaten sahip olduğundan endişeleniyordum ve sırf onu mutlu etmek için istediği her şeyi ona vereceğimden emindim.

Pencerelerden içeri süzülen ışıık Daniel'in yatak odasını aydınlatıyordu. Sanırım artık bizim yatak odamızdı.

Noelle ile üniversiteden beri aynı odayı paylaşmamıştım. O en iyi arkadaş ve oda arkadaşı olsa da, bir şekilde bu deneyimin çok farklı olacağını .

Ancak... o Noel sabahı uyandığımda yanımdaki yatak çoktan soğumuştı.

Kendimi yataktan kalkmaya zorladığımda vücudum itiraz etti. Hızlıca dişlerimi fırçaladığım ve saçımı düzelttiğim banyoya doğru yürüdüm. Sonra

Yumuşak bornozumu üzerime geçirip merdivenlerden indim ve Daniel'ı kanepede oturmuş, buğulanmış pencereden arka bahçeye bakarken buldum.

"Merhaba." Onun karşısındaki mindere otururken kollarımı kendime daha sıkı sardım. "Brrr. Hava soğuk." Kuzeybatı Pasifik'te yaşamının daha iyi hale getirmediği bir durum olarak her zaman donuyordum ama burayı seviyordum. Ekim'den Mart'a kadar gökyüzü gri olsa bile her zaman yeşil ve güzeldi.

"Günaydın," dedi bir fincan kahveyi yudumlarken. "Sen ister misin?" Başını tezgâha doğru eğdi.

Başımı salladım. Çok kahve seven biri değildim, kahvenin acı tadı yerine sıcak çikolatayı tercih ederdim ama sıcak bir içecek kulağa hoş geliyordu... "Belki de gidip sıcak çikolata yapmalıyım."

"Burada kal. Sana bir tane yapacağım." Ayağa ve mutfığa gitmeden önce kanepenin arkasındaki battaniyeyi kucağıma örttü.

Daniel bana kahve hazırlarken, evin ne kadar sessiz olduğunu fark etmeden edemedim. Ne kadar boş hissettirdiğini. Ve sonra onu beklediğim hediye düşünerek kalbim hızla çarpmaya başladı. Şok oldukça emindim ve onu şaşırtmak için sabırsızlanıyordum.

Daniel elinde en sevdiğim kupayla -Taylor Swift'in albümleri kitap sırtları gibi- çikolata ve kahve kokusu yayarak ortaya çıkana kadar düşüncelere dalmıştım.

"Nedir bu?" Bir kaşımı kaldırdım. İçtiği şey kesinlikle sütlü sade kahve değildi.

"Bu bir mocha. Bir ."

Yudumladım ve *lanet* olsun. Yumuşak inlememi tutamadım. "Bu çok iyi."

Gülümsedi. "Kahveyi pek sevmediğini biliyorum. Sabahları dışarıya bir demlik bıraktığımda bile asla içmiyorsun." Yüzümü buruşturarak özür dilemek için ona döndüm ama başını salladı. "Ama böyle seversin diye düşünmüştüm." "Seviyorum." Bu beni şaşırttı, çünkü kahvenin tadını hiç sevmemiştim. Kızlar bunu biliyordu ve normalde bana bir şey aldıklarında ekstra tatlı olurdu. Ama bu mükemmeldi. Ve tüm bunları ben olmadan yapmıştı.

sormak zorunda kalıyorum. "İçine ne koydun?"

"Süt, karamel ve yarım kap çikolata." Daniel'ın dudaklarının köşesi bir sırıtışla kıvrıldı. "Pek sayılmaz, ama böylesi daha iyi, değil mi?"

Bir yudum daha aldım, dilimin üzerinde dans eden çikolata ve karamelin tatlı birleşiminin tadını çıkardım. "Evet. Bu çok daha iyi."

Daniel tekrar kanepeye oturdu, bu sefer bana daha yakındı, battaniyeyi tekrar üzerlerine sermeden önce bacaklarımı kucağının üstüne aldı.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım, Şükran Günü'nden sonra diktiğimiz ağaca bakarken. Altında sarılmış birkaç kutu vardı, arkadaşlarımız için hediyeler, her ne kadar benim asıl sürprizim oturma odasında olmasa da.

Dünkü koşudan sonra hızlıca duş aldım ve Daniel'in hediyesini bulamayacağını umduğum bir yere saklayarak bazı işlerimi halletmeye gittim.

"Mutlu Noeller." Eli bileğimi hafıe sıktı. "Hediyelerden sonra bize Fransız tostı yaparım ve bir Noel filmi izleyip kanepede otururuz diye düşündüm."

"Hallmark?" Tüm gün sürecek bir maraton olacaktı ve son iki günden sonra hiçbir şey kanepede tembellik edip hiçbir şey yapmamaktan daha iyi gelmiyordu.

"Elbette." Alnımdan öptü.

"Mükemmel bir gün gibi görünüyor o zaman." Bacaklarımı uzatarak onun üzerine daha da yerleştim ama bu onu rahatsız etmedi. Daniel elini uyluğumun üst kısmına koyarak kumaşın üzerinde daireler çizdi ve biz sessizliğin tadını çıkarırken içkilerimizi yudumladık.

Her seferinde bir gün.

Belki buna alışabilirim.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

Daniel

T Bu evcimenlik gösterisinde göğsümdeki tüm boşlukları dolduran bir şey vardı. Ben küçükken, Angelina ve ben Noel sabahlarını ailemizle birlikte böyle geçirirdik. Açardık

Noel arifesinde ailemizin hediyelerini alır, sabah Noel Baba'nın getirdiklerini açtıktan sonra sıcak çikolata içer ve annemin o yıl yaptığı kahvaltıdan - gözleme, kızarmış ekmek, çikolatalı krep- yerdik. *Rudolph* ya da *Noel Baba'yı* açtığımız zamanları hep sevmişimdir. Angelina'ya da küçükken Noel Baba'ya sıcak çikolata yapan küçük elf kıza benzediği için takılmayı severdim, çünkü o zamanlar biraz boktan biriydim.

Neyse ki hâlâ çok iyi arkadaştık. Eğer benimle aynı üniversiteye gitmeseydi, hayatımız boyunca bu kadar yakın olmasaydık... Charlotte ile asla tanışamazdım. Ve kesinlikle şu anda burada oturuyor olmazdım.

Gülümsedi ve eğilip onu öpmek için kendimi zor tuttum. Ama hala bunun üzerinde çalışıyorduk, değil mi? Küçük sevgi gösterileri. Evin dışında, rol yaparken, işte o zaman gerçek duygularımı gösterebiliyordum.

Birden, bebeğimizi onun kollarında görmekten, parmaklarımı karıma benzeyen minik tombul yanaklarında gezdirmekten başka bir şey düşünemez oldum. Çünkü lanet olsun, bunu istiyordum. Baba olmak istiyordum, onunla birlikte bir sürü çocuk büyütmek istiyordum. Bu her zaman hayalim olmuştu ama Charlotte doğum gününde bu konuyu açana kadar ciddi olarak düşündüğüm bir şey değildi.

Ama şu an için işler farklıydı. Seksin masada olduğuna karar vermiş olsak bile. Daha önceki konuşmalarımız

Zihnimdeki döngüyü durdur. Bu konuyu açmak için çok mu erkendi? Yoksa bu sadece benim bencilce dileğim miydi?

"Ne?" diye mırıldandım. Mırıldandım, bir bardak su almak için buzdolabına doğru yürüdüm ve hızla içtim.

"Bir şey yok." Charlotte hareketlerimi izlerken çenesini koltuğun arkasına dayadı. Beni izlerken dudakları küçük, yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve bu sıradan an yüzünden kalbim göğsümde hızlandı.

Garip bir şey giymiyordum, değil mi? Kıyafetlerime baktım. Bu sabah uzun kollu bir tişört ve eşofman giymiştim ama alışılmışın dışında bir şey yoktu. Yüzümde bir şey mi vardı? Gerçi şu anda bu gizemi çözmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

Sürpriz yapmam gereken bir kız vardı. "Mmm. Hediyen için hazır mısınız?"

Bardağımı adaya bırakarak kartı ağacımızın arkasına sakladığım yerden çıkardım ve ona doğru yürüdüm.

"Nedir bu?" Charlotte eline tutuşturduğum zarfa bakarak sordu.

"Aç şunu," diye mırıldandım, tekrar onun yanındaki kanepeye yerleştim. "Hediye alıp almayacağımızı konuşmadığımızı biliyorum ama..."

Kendime yardım edemedim. Zaten genelde birbirimiz için bir şeyler alırdık. O hediyeler bunun yanında küçük ve önemsiz kalsa bile. Önceden, ona çok sevdiği parfümü almak kadar küçük bir şey bile fazla gelirdi. Bu yıl yüzüğüm parmağındaydı ve bu jestin çok büyük olduğunu düşünmesi umurumda değildi. Tek istediğim onun gülümsediğini görmektir. Onu mutlu etmek.

Aldığım şey zaten iade edilemezdi.

Charlotte zarfı yırtmaktan korkuyormuş gibi kartın üst kısmını yavaşça yırttı.

Benim zarif kızım.

Gözlerinin kartı taramasını, içindekileri çıkarmadan önce içindekileri okumasını izledim. Gözlerini kırıştırdı, gözleri yaşlarla doldu.

"Bana Taylor Swift bileti mi aldın? Bunları nasıl aldın ki?"

"Kendi yöntemlerim var," dedim sırtarak.

Orada, kuyrukta ne kadar uzun süre oturduğumu, VIP biletlerini ve en sevdiği sanatçıyı canlı izleme şansını elde etmeye çalıştığımı bilmesine gerek yoktu. Neredeyse lanet olası web sitesine birçok kez küfredecektim.

Charlotte kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Teşekkür .
Teşekkür . Aman Tanrım, çok
heyecanlıyım." Her şeye değmişti.
Bunun için.

Kollarımı ona doladım, ellerimle sırtının küçük kısmını kavradım. "Mutlu
Noeller, bebeğim." *Bebeğin* neden ağzımdan kaçıp durduğunu bilmiyordum
ama elimde değildi. Bana tutunurken başının üst kısmını öptüm.

Geri çekilerek boğazını temizledi. "Aslında benim de senin için bir şeyim
var."

Bir kaşımı kaldırdım, etrafıma bakındım. "Öyle mi?"

Ağacın altına sakladığımız her şeyi oraya birlikte koymuştuk.
Arkadaşlarımız için hediyeler, birlikte paketlediğimiz şeyler. Her hediye ne
olduğunu biliyordum ve fazladan bir hediyeyi nereye sakladığını anlamaya
çalışıyordum ki o kanepeden ve battaniyesini arkasına bıraktı.

Charlotte başını salladı. "Uh-huh. Sen burada kal. Ben geri geleceğim."
Bana endişeyle baktı ve sonra yukarı çıktı.

Gerçi bu yakında düzeltmeyi planladığım bir şeydi, çünkü onun tüm
eşyalarının benimkilerde olmasını, kıyafetlerinin dolapta benimkilerin yanına
asılmasını, banyo eşyalarının banyo tezgahımızda olmasını istiyordum... Ama
oraya ne saklamıştı?

"Gözlerini kapat!" diye bağırdı ve ben de ona itaat ettim, çünkü sürprizinin
ne olduğunu merak ediyordum. İkimizin de önceden tartışmadan bir şey
yapması hoşuma gitmişti. Bu sahte evliliğe yeni alışıyor olabilirdik ama zaten
uyum içindeydik.

Karım. Her geçen gün bu ses daha da güzelleşiyordu ve düğümü atalı
sadece birkaç gün olmuştu. *Sadece seks yaptığımız* birkaç terli gün. Ama
evlilik sahte olsa bile, sadece birbirimizin bedenlerine düşkün olsak bile, bu
gerçektir.

Kucağıma bir ağırlık düştü ve soğuk, ıslak bir şey elime bastırdı.

Bir dil yüzümü yalarken Charlotte , "Gözlerini açabilirsin," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda ellerim o şeyi *-köpeği-* tutmak için uzandı. Avucuma
bastıran bir burun olmuştu.

"Sürpriz," dedi, gözleri mutlulukla parlıyordu. "Bir
köpek mi?" Gözlerimi kırptım. "Bize bir köpek mi
aldın?"

Elime sokulan Alman Çoban Köpeği yavrusunun başını kaşıdı. "Sana bir
köpek aldım ama evet. O tamamen sizindir." Charlotte

Işıl ışıl. "Mutlu Noeller, Daniel."

Yavru köpek havladı ve Charlotte'un yüzüne odaklanmak yerine dikkatimi ona vermemi istedi.

"Ona isim verdin mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onu sana bıraktım." Yanımdaki kanepeye yerleşti, parmaklarımı hâlâ sarkık olan kulaklarında gezdirirken dizlerinin üzerine oturdu.

"Ah." Küçük kahverengi yüzünü, elime bastıran siyah ıslak burnunu inceledim. Yumuşak pembe dili beni yalamaktan çok mutluydu.

"Çok tatlı, değil mi?" Charlotte yanımda mırıldandı. "Bir tane seçmeye gittiğimde hemen yanıma geldi ve kucağıma kıvrıldı." Elini yavru köpeğin burnunda gezdirdikten sonra kalçamın üzerine koydu. "İlk görüşte aşktı. Onu dün aldım ve gerçekten dün gece sürprizi bozacağımı düşündüm."

İlk görüşte aşk mı?

"Evet." Ona baktım ve onu ilk gördüğüm anı düşünerek gülümsedim. "Öyleydi."

"Ne düşünüyorsun oğlum?" Köpeğimize sordum -çünkü o ne kadar ısrar ederse etsin, *o bizim köpeğimizdi*- "Sana ne isim verelim?"

"Biliyor musun, aklıma bir fikir geldi ama aptalca olabilir..." Charlotte gözleri benimkilerle birleşerek başladı. "Ama daha iyi bir şeyin varsa, onunla devam edebilirsin." Kusursuz yanaklarında hafif pembe bir allık dans ediyordu. Sabahları hiç makyaj yapmadığında bile, tıpkı böyle, kesinlikle çok güzeldi. Karşılaştırılamayacak kadar çarpıcı.

"Bunun imkânsız olduğuna eminim, hayatım." Çünkü söylediği hiçbir şey aptalca değildi. Çoğu sadece çok sevimliydi.

"Brownie." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Köpeklere verilen yemek isimlerinin her zaman çok sevimli olduğunu düşünmüşümdür. Marshmallow, Cookie, Oreo... Bir noktada anneme bir sürü köpek alalım ve hepsine tatlı isimleri verelim dedim."

Olmaması sürpriz değildi ama... Uyuyordu. Yavru köpeğe baktım ve sonra tekrar ona döndüm. "Aslında hoşuma gitti. Sen ne düşünüyorsun, Brownie?" Yavru köpek elimi tekrar yalamadan önce başını bana doğru eğdi. Sonra da heyecanla havladı. "Bence o da beğendi. O zaman anlaştık. Brownie."

Yavru köpeğimizin kucağıma kıvrılıp başını bacağıma yaslamasını izlerken Charlotte başını omzuma yasladı.

"Teşekkür ederim," dedim başının üstünü öperek. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye idi."

"Hep bir köpek almaktan bahsettiğini biliyorum. Ve şimdi biz, bilirsin..."
"Evli misin?"

Sanki bunu söylemesi hâlâ tuhafmış gibi başını salladı. "Doğru zamanmış gibi hissettim. Ailemizi kurmak için."

Bir aile kurmayı planladığımız diğer yolları düşününce ağzım kurudu.

Bu delilik miydi? Üniversitedeki evlilik anlaşması yüzünden sahte bir evlilik yapmak ve hâlâ her şeye sahip olmak istemek? Bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Onu asla bırakmayacaktım.

"OH," dedi Charlotte, yanından geçerken sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Satıldı."

Hallmark filmleriyle ve yeni yavrumuzla kanepede kucaklaşarak geçirdiğimiz tembel bir günün ardından, Noel yemeği için Benjamin ve Angelina'nın evine gitmek üzere Brownie'yi ve sandığını yükledik.

Tabii ki, onların sokağına girdiğimizde, her zaman gözüme çarpan arsa tekrar ortaya çıktı.

O da hep böyle mi bakardı? Yaşamak için kız kardeşimle aynı sokakta olmaktan daha iyi bir yer düşünemiyordum, özellikle de kendi ailelerimiz olduğunda. Çoğu insanın bunun çılgınca olduğunu düşüneceğini biliyordum ama Benjamin buraya taşındıklarından beri hepimizi ikna etmeye çalışıyordu. Bırakın Portland bölgesini, yeni inşaatlarda bile nadiren görebileceğiniz büyük arsalarla sahip devasa evlerle dolu bir mahalleydi ama zengin bir bölgedeydi.

Neyse ki hepimizin bir şeydi. Elbette Benjamin bir CFO olarak büyük paralar kazanıyor olabilirdi ve Hunter da bir doktordu, ama bir mühendis olarak benim de oldukça yüksek bir maaşım vardı ve yıllardır bunun çoğunu bir kenara saklıyordum.

"Başka arsalar da var," dedim ve arabayı sürerken uzanıp kalçasını sıktım.

"Biliyorum. Ama bu..."

Ne demek istediğini çok iyi anladım. Beni de çağırdı. Bu da aklımdaki planı sağlamlaştırdı. Henüz uygulamaya koyduğumu bile bilmediği bir plan.

"Mükemmel mi?" Elimi kalçasına koyarak arabamı Matthew ve Noelle'in kamyonetinin arkasındaki garaj yoluna yönlendirdim. "Sadece boş bir arsa,

Sevgilim."

"Ama arka bahçede o kadar çok yer vardı ki..." Sesi giderek kısıldı ve kesildi.

"Çocuklar mı?" Arabayı park ettim ve ona bakmak için döndüm.

Bakışlarımı kaçırarak kucağındaki parmaklarıyla oynadı ve düğünden kalma ojelerini karıştırdı. "Şey... Sonunda. Birden fazla istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Charlotte her şeyi onunla birlikte ne kadar çok istediğimi bilmiyordu. "Büyük bir aileye sahip olma fikrini her zaman sevmişimdir. Kaç tane istersen." İki, üç, dört... Onları birlikte büyüteceğimizi düşününce gülümsemekten kendimi alamadım. Ondan başka biriyle aile kurmayı tercih edeceğim kimse yoktu. En iyi arkadaşım, karım.

Başını öne eğdi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz, neyse."

Gösteri zamanı. Brownie'nin sandığını topladım, yavrunun yolculuğun büyük bölümünde uyumuş olmasına şükreliyordum. İlk günümüzde bu kadar çok insanla tanışması için onu buraya getirmek muhtemelen biraz çılgıncaydı ama bu bizim ailemizdi. Matthew ve Noelle bile, bizimle kan bağı ya da evlilik bağı olmayan, seçtiğimiz insanlardı. Seçtiğimiz aile.

Köpek Snowball, kenarında Noel Baba *Patileri* işlenmiş bir *Noel* Baba şapkası takıyordu. Matthew'un köpeğinin ne kadar uslu olduğuna inanamadım, öylece oturuyordu, pom-pom'u yemeye bile çalışmıyordu.

"Peki kim bu tatlı şey?" Noelle, heyecanla havlayan yavru köpeğimizin önünde yere diz çökerek "Kim bu tatlı şey?" diye sordu. Üzerinde çalışacağımız bir şeydi ama şimdilik o sadece sekiz haftalık bir yavruydu. Ve biz onun sosyalleşmesini istiyorduk.

"Herkes," dedi Charlotte gülümseyerek, tüm çete bize bakarken, Charlotte'un alyansı ışığa vuruyordu. "Bu Brownie."

Noelle onun kulaklarının arasını kaşırken onu yanıma çektim. "Charlotte onu bize Noel için almıştı."

"*Senin* için," diye fısıldadı.

"Aynı fark." Burnuna fiske attım.

Angelina, Noelle'in yanına çömelerek, "Ayy, şuna bak," dedi. Brownie yüzünü yalamak için üzerine atlamaya çalıştı ve Angelina sert bir şekilde ona *hayır* dedi. "Yüzün dışında her yeri yala," diye şakacı bir şekilde azarladıktan sonra Brownie'nin küçük tatlı yüzünü öpücüklere boğdu.

Aşık olmuştum. Her zaman bir köpek istemiştım ve Charlotte evde yalnızken yanında olacak bir koruyucu köpek fikri pastanın üstündeki krema gibiydi. Fransız tostı yaptıktan sonra bütün öğleden sonramızı Brownie'yle kanepede kucaklaşarak ya da onunla yerde oynayarak geçirdik. Tasmaını eğitimci eğitmez, onu her sabah yanımda koşması için de eğitecektim.

Brownie hevesle evi koklarken Gabbi Selina'nın başının üstünü kaşıyordu. "Keşke Toothless'ı da getirebilseydik."

Bruce ve Selina, Angelina'nın Benjamin'e almak için neredeyse yalvardığı yavru kediler (sonunda kolayca pes etmiş olsa da), kedi ağaçlarının tepesinde mutlu bir şekilde tünemişlerdi, eşleşen pembe ve mavi tasmaları takıyorlardı ve tüm ilgiyi yiyorlardı.

Hunter kıkırdadı. "Bence evde yepyeni oyuncağıyla kalıp uzun bir uyku çekmekten gayet mutlu." Elini kız arkadaşının sırtında gezdirdi.

"Biliyorum, biliyorum." Gabbi dudağını ısırdı. "Ben sadece bunu seviyorum. Herkes evcil hayvanlarını getiriyor."

Matthew mutfaktan içeri girdi. "Her şey hazırlandı ve gitmeye hazır. Jambon fırında pişiyor."

"Yine harika bir Matthew Harper yemeğı," dedim gülümseyerek ve arkadaşımın omzuna vurdum.

"Bunu biliyorsun."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Kızlarımıza - hala yavru köpeğimize yaltaklanan karıma ve nişanlısına - baktı ve gülümsedi. "Ben hallederim. Sen sadece keyfini çıkar."

Yine de onu mutfağı kadar takip ettim. "Sağ ol, dostum."

"İkiniz adına çok mutluyum. Biliyor musunuz, bazen ikinizin bunu çözüp çözemeyeceğinizden emin olamıyorduk ama çözdüğünüze sevindim."

"Ben de." Aslında *hâlâ* çözmeye çalışıyorduk ama bu önemli değildi. "Artık arkadaş bölgesinde sıkışıp kalmış gibi hissetmemek güzel," dedim, dürüstçe konuşarak. Uzun zamandır onun en iyi arkadaşı olmakla yetiniyor, ona uzaktan aşık oluyordum: hep yanıdaydım ama hiçbir zaman istediğim gibi olmamıştı.

Ve şimdi, her şey farklıydı.

Hunter elinde bira şişesiyle bir bar taburesine oturdu. "Ah, dostluk. Ne güzel bir şey." Kıkırdadı. "Gabbi'nin seninle arkadaş olmak için ısrar ettiği zamanı *hâlâ* hatırlıyorum.

sadece arkadaşlık. Sanki onun için deli olduğumu göremiyordu."

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum çünkü Charlotte'un da ona karşı bir şeyler hissettiğimi anlayabildiğinden emin değildim. Her nasılsa, onu ne kadar sevdiğimi nasıl görmediğini bilmiyordum. Bunların hiçbirisi benim için nasıl sahte değildi. Rol yapmanın benim için nasıl ikinci bir doğa haline geldiğini.

Bu gece Charlotte dolabından pembe kadife bir elbise çıkarmış - çünkü başka ne renk giyebilirdi ki - bir çift kar tanesi küpe ve beyaz topuklu botlarla kombinlemişti. Makyaj yapmadan önce saçlarını bir kurdeleyle geriye doğru kıvrıp at kuyruğu yapmasını izledim. Makyajlı da makyajsız da çok güzel görünüyordu ama yüzüne biraz pırıltı sürdüğünde her zaman ışıldamasını seviyordum.

Ayrıca, asla şikâyet etmezdim, çünkü o hazırlanırken ben hiç konuşmadan kapı çerçevesine yaslanmıştım. Saçlarımı taramak sadece bir dakikamı almıştı, tepede biraz uzamasına izin verdiğim saçlarımı geriye doğru ittim ve koyu gri düğmeli bir ceket ve pantolon giymek daha da az zamanımı almıştı.

Şimdi her zamanki gibi ıslıl ıslıl parlıyor, bulunduğu her odayı aydınlatıyordu. Yüzü mutlulukla aydınlanırken yanakları pembeleşmişti - alılık ve içtiği alkolün etkisinin bir karışımı -. Sırf onun ışıltısını izleyebilmek için sonsuza dek onun gölgesinde yaşayarak etrafında mutlu bir şekilde dönebilirdim.

"Daniel?" Hunter seslenerek beni transımdan çıkardı.

Odanın öbür ucundan ona bakıyordum, çok uzun zamandır dalgındım. "Hm?"

Ama o sadece gülerek başını salladı.

Kayınbiraderim lacivert düğmeli gömleğinin kollarını düzelterek odaya girdi. Aslında bugün hepimizin pijama giymeyi tercih edeceğini düşünüyordum ama kızlar biraz süslenmemiz için ısrar ettiler. Kışın en sert günlerinde bile hepimiz bunu çok güzel başarmıştık.

"Hey, Benjamin," dedim el ele tutuşurken, normalde hepimizin paylaştığı sarılmaya en yakın şeydi bu.

"İkinizin evlendikten hemen sonra gelmeyi kabul ettiğinize inanamıyorum," dedi başını sallayarak. "Angelina'yla hiçbir şey yapmadan birkaç hafta geçirmekten çok mutluydum."

Hiçbir şey mi? Bir kaşımı çattım ve sırtımmı engelledim. Ama şöminenin etrafında toplanan kızlara bakınca bu düşünceden hemen vazgeçti. "Sen

Noel'i ailemizle geçirmeyi kaçırmayacağımızı biliyorum."

"Evet." Matthew etrafına bakındı. "Oldukça iyi bir tane inşa ettiklerini söyleyebilirim."

Daha fazla katılamazdım. Kızlar bizi bir araya getirmişti ve sekizimizle birlikte geçirdiğimiz bu anları hiçbir şeye değişmezdim. "Şanslıydık."

Benjamin tekrar söze girmeden önce hepimiz şişelerimizi tokuşturarak anlaştık. "Arkadaşlık bölgesi hakkında konuştuğunuz şey de neydi?"

Matthew nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı ve Hunter sadece gözlerini devirdi. "Bizim Daniel'ın aksine, arkadaş bölgesinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Benjamin sırtarak karısına baktı. "Sadece arkadaş olduğumuzu ya da benden hoşlandığını kabul etmediği için." Angelina bize bakarken bir kaşını kaldırdı ve Benjamin ona ukala bir gülümseme verdi. "Anlaşılan ikimiz de bu konuda kendimize yalan söylemekte pek iyi değiliz."

Güldüm.

Keşke bilseydi.

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

Charlotte

W Ariana Grande'nin *Santa Tell Me*'sinden her zaman popüler olan Michael Bublé Noel albümüne geçiş yapan bir Noel çalma listesi hoparlörlerden pompalanırken rap kağıtları yere döküldü. İzin verirdik

çocukların bazı katkıları var ve zevkleri en kötüsü değildi. Bazı şeylerde.

Akşam yemeği hala fırında pişiyor olsa da, bir tabak kurabiye'nin yanı sıra amaçlanandan daha fazla likörle doldurulmuş sıcak buharlı kupalarla oturma odasında toplanmıştık.

Bu yüzden haftalardır gülmediğim kadar çok güldüm.

İçkimden bir yudum daha alarak ılık sıvının karnıma yerleşmesine izin verdim ve bu hissin tadını çıkardım. "Bundan bir fincan daha içemem, yoksa *sarhoş* olacağım," diye vurgulamak için son kelimeyi söyledim. Ah, hafif sıklet olmak.

"Sadece bir tane daha!" Noelle yan tarafımı dürterek itiraz etti. "Ayrıca, düğün gecesinin nasıl geçtiğini bile bize anlatmadın."

"Oh, Tanrım. Bunun hakkında konuşmayacağız." Dedim, yanaklarım utançtan pembeleşmişti.

"Hadi ama, bize *bir şeyler* vermelisin," diye dirsek attı Gabbi, kaşlarını oynatarak.

"Herkesen onun işine karışmamalarını söylediğimi hatırladığım kimdi?" Esmer en iyi arkadaşıma ters ters bakarken kollarımı kavuşturarak söyledim. Hepimiz aynı özelliği paylaşıyor gibiydik: kendi seks hayatlarımız hakkında konuşmak istememek ama başkalarınınkinin kirli ayrıntılarını öğrenmeye bayılmak.

"Ben de aynı fikirdeyim. *Kardeşim* hakkında bir şey duymak istemiyorum." Angelina burnunu kırıştırdı. "Özellikle de yatak odasında nasıl olduğunu."

Çocuklar hâlâ diğer odadaydı ve şimdi Brownie ile getir götür oynuyorlardı. Ya da... deniyorlardı, çünkü yepyeni, sekiz haftalık yavru köpeğimiz oyuncağı attıktan sonra geri getirme konusunda pek de iyi değildi.

Ama bizimkiler inatçıydı, yine de denemeye devam ettiler.

"Teşekkürler," dedim ve Angelina'ya minnettarlığımı ifade eden küçük bir gülümseme gönderdim. En azından benim arkamı kolluyordu.

"Ama nasıldı? Düşündüğün gibi miydi?" Noelle fısıldadı ve ben Daniel'ın kollarında geçirdiğim son birkaç geceyi hatırlamaktan kendimi alamadım.

Başımı kanepenin başlığına yasladım ve gözümü tavana diktim. Dürüst olmak gerekirse, bekaretimi kaybettiğimde arkadaşlarıma *ne zaman* olduğunu söyleyeceğimi hep hayal etmişim. Hatta bu olayı kutlamak için bana bir pasta alma şakası bile yapmışlardı.

Bu hiçbir zaman utandığım ya da düzeltmem gerektiğini düşündüğüm bir şey olmadı. Sadece öyleydi. Ve bunu onlardan sakladığım için... Şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Angelina'nın düğününden bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. *Siktir* et dediğimden ve en iyi arkadaşım ile saf bir tutku gecesi yaşadığımdan beri. O gece buna dönüşmüştü. Parmağımda bir yüzük, yerine getirilmiş bir evlilik anlaşması.

Ve belki de yaptığımız tüm o *sadece seks yüzündendi*, fiziksel ve gündelik bir şey ile... aramızda her ne oluyorsa onun arasındaki çizgiyi takip ediyorduk.

Bir şekilde, bu sahte evlilik anlaşması gün geçtikçe daha az sahte geliyordu, özellikle de onun evinde yaşarken ve her saniyemi onun huzurunda geçirirken. Bunu hiçbirine itiraf edemezdim. Onlar çaresizlikten kabul edilmiş bir evlilik anlaşması yerine bu heyecanımızın *gerçek* olduğunu düşünürken olmazdı.

Çünkü en iyi arkadaşıma karşı bir şeyler hissediyor olabileceğimi itiraf edemeyecek kadar korkaktım. Bu sahte evlilik ve terli geceler bölgesinde kalmak, başka bir şeyi itiraf etmekten daha iyiydi.

Değil mi?

"O..." Öfkeyle kızardım. Her zaman böyleydim, ama bu beni *müstehcen* aşk romanları okumaktan ya da geçen gece en iyi arkadaşımı sahte kocamla yatmaktan alıkoymadı. Ama bunun hakkında konuşmak... "Dürüst olmak gerekirse, ilk seferde ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Herkes ilk seferlerinin kötü olduğunu söylerdi. Ama..." Öyle değildi. Aylardır bunun tekrarlanmaması için kendime yalan söylüyordum, çünkü ne olduğunu biliyordum.

ne kadar doğru hissettirdiğini kendime itiraf edersem ne olacağını düşündüm. Birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu. "Mükemmeldi."

Düğün gecesi. Daniel. Kabul ediyorum dediğimizden beri geçen her dakika. Hepsi son derece mükemmeldi ve kalbim için tamamen yıkıcıydı.

Ona delicesine, umutsuzca aşık olmadan nasıl hayatta kalacaktım?

Noelle bana bilmiş bilmiş göz kırparak, "Doğru adamla birlikte olmak böyle bir şey," dedi. "Elbette, aşk romanları bunu romantikleştirir ama..." Matthew'a bakarken hülyalı bir şekilde iç çekti. "Sen de onları sevdiğinde daha iyi oluyor."

Öyle mi yaptım? Bunun için çok erkendi, değil mi? O benim en iyi arkadaşımdı, yani elbette onu *seviyordum*, ama şekilde mi? Daniel'a çoktan *aşık olmuş* muydum? Hiç sanmıyorum.

Bana gülümsediğinde, bana sevgilim dediğinde ve o ateşli bakışlarıyla bana baktığında hâlâ içimde kelebekler uçuşuyordu ama... Aşk mı?

Dürüst olmak gerekirse, zaten öyle olmasaydım, o kadar da uzak sayılmazdı. O 18 yaşından beri benim en iyi arkadaşımdı. O zamandan beri onu en iyi arkadaşım olarak seviyordum, bu his, göğsümdeki bu yeni çarpıntı tamamen yeni olsa bile.

Bunu itiraf edemezdim. Çünkü hepsi aşk için evlendiğimizi düşünüyordu. Üniversiteden kalma sahte bir evlilik anlaşması ya da yalnız olduğum ve onun benimle bir aile kurmayı kabul ettiği için değil.

"Adamının artık Book Boyfriends'in resmi bir üyesi olmasına çok sevindim," dedi Gabbi, biz olmadan yaptıkları grup sohbetine atıfta bulunarak. Bir gün grubun adını değiştirme fikrini ortaya atmıştık ve büyük bir soygundan (Gabbi'nin Hunter'ın telefonunu çalması olarak da bilinir) sonra bu karar kesinleşmişti. Sanırım hepsi değiştirirlerse bizim de değiştireceğimizi biliyorlardı.

"Yakında bunu Kitap Kocaları olarak değiştirmek zorunda kalacağız," diye homurdandı Angelina, doğrudan esmer saçlı arkadaşımıza bakarak.

Gabbi ellerini kaldırdı. "Bana bakma! Daha nişanlanmadık bile."

"Anahtar kelime *henüz*, Gabs. Eğer kardeşi gibiye, soracaktır.

Muhtemelen nasıl yapacağını çoktan düşünmüştür."

"Resmi olarak sadece dört aydır çıkıyoruz. Aceleye gerek yok."

Homurdandım. *Acelen neydi Charlotte?*

"Ne?" Angelina bana döndü.

"Sadece Daniel'la nasıl *birlikte olduğumuzu* düşünüyordum..." Bu doğru kelime değildi. Zaten tam olarak birlikte değildik. Sadece

evli ve seks yapıyorlardı. "Bana sorduğunda bundan bile daha kısa süredir görüşüyorduk."

Evet, çünkü biz bir kez takılan, evlilik anlaşması öneren ve ardından üç ay içinde evlenen tamamen akli başında iki insandık. Tamamen normal.

"Düğünümde bir şey olduğunu , değil mi?"

Öyle mi yaptım? Bu noktada hatırlamıyordum. Mümkün olduğunca doğru söylemeye çalıştım ama...

Angelina sırıttı, kendisiyle fazlasıyla gurur duyduğunu belli eden şeytani bir gülümsemeydi bu. "Benjamin ve bana bak, herkesi bir araya getiriyoruz. Yine de bir şey söylersek kendinden çok memnun olacak. Zo ve Nic'le iş yeterince kötü zaten."

"Şimdi çıkıyorlar mı?" Gabbi sordu.

Ang başını salladı. "Hayır. Yani, *hiç sanmıyorum*. Yine de birbirlerinden kaçmak için kurbağa oyunu oynamaya çalışmalarını izlemek eğlenceli. Özellikle de onun kişisel asistanı olduğunda."

Bu durumu kıskanmıyordum. Kalbimi kocamdan uzak tutmamın tek nedeni zaten onu en iyi arkadaşım olarak kaybetmekten korkmamdı. Ama işi, geçim kaynağı hakkında endişelenmek zorunda kalmak? O anda Zofia'yı kıskanmadım.

Noelle bir sarsıntıyla doğruldu, telefonunu çıkardı ve acımasızca bir şeyler yazdı. "Her şey yolunda mı?" Gabbi bir kaşını kaldırdı.

Kızıl saçlı en iyi arkadaşımızın gözlerinde bir pırıltı parladı. "Kitap fikri. Not almazsam yüzde yüz unutacağım."

Hepimiz güldük. "Sen yaz, biz de okuyalım, Charlotte." "Ve çiz," diye ekledi Angelina.

"Sizi çok seviyorum kızlar."

Ve dürüst olmak gerekirse, o geceyle ilgili değiştirebileceğim tek bir şey bile yoktu. Etrafımda en iyi arkadaşlarım ve tüm erkeklerimiz vardı... Her şey doğruymuş gibi geldi. Sanki olmamız gereken yer burasıymış gibi. Sanki koridorun karşısındaki bu yurt odalarına bir sebepten dolayı yerleştirilmiştik ve aldığımız her karar bizi buraya, bir araya getirmişti.

Noelle'in Portland'daki evine taşınması ve Matthew ile tanıştığı yüksek lisans okuluna gitmesi. Angelina'nın tüm duvarlarını yıkacak ve ona aşık olmanın ne demek olduğunu gösterecek adamla e-posta kavgası. Gabbi'nin mükemmel erkeği, Benjamin'in kardeşi şeklinde geliyor.

Ve ben, Daniel ile... Uyuyordu. Mantıklı geldi.

Peki neden tutuyordum? Neden bunu tamamen kucaklamıyordum?
Neden kocamı sevmeme izin vermiyordum?
Belki de beni korkutan şeylerden kaçmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

Be

- n. Ve beni gerçekten mutlu eden şeylere doğru koşmaya başladım.
Evime doğru.

Brownie kollarıma dolanmış halde kanepeye yığıldım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Gecenin geç saatlerine kadar kalmıştık, dördümüz de gözlerimizi zar zor açık tutabiliyorduk. Kahkahalar odada yankılanıyor ve sevgi her köşeyi dolduruyordu.

Daniel'ın kucağında başka bir Noel filmi izlerken neredeyse uyuyakaldıktan sonra nihayet eve gitmeye karar vermiştik. Uyluklarımın iç tarafındaki teni okşayan parmaklarına o kadar odaklanmıştım ki ne bile hatırlayamıyordum. Külotum sıırılsıklam olmuştu ve o kadar tahrik olmuşum ki önümü zar zor görebiliyordum.

İç çekerek yüzümü yavru köpeğinkine yaklaştırdım. Bacaklarımın arasındaki ağrının dinmesi için çaresizdim.

"Sevgilim."

"Mmm?" Gözlerimi açtığımda bir çift kahverengi göz benimkilere bakıyordu. Kocam eğilmiş, beni neredeyse kollarının arasına sıkıştırmıştı.

"Günün iyi geçti mi?"

İçtiğim şarabın etkisiyle yanaklarımın kızardığını hâlâ hissedebiliyordum ama uykulu ve sersem halde bile o gülümseme yüzümden gitmemişti. "En iyisi." Brownie de belli ki iyi bir gün geçirmişti, çünkü kollarımda derin bir uykuya dalmış, onu bir bebek gibi kucaklamama izin veriyordu.

Daniel elmacık kemiklerimin üzerinden geçerek sarı saçlarımın bir tutamını arkama sıkıştırdı.

Kul

ak. "Ne?"

Gülümsedi. "Ne? Karıma dokunamaz mıyım?"

Kızardım. Kahretsin, bunu yapmayı bırakmalıydım. Yüzümü kontrol altına almalıydım.

"Şey..." Kollarımda uyuyan kundağa baktım. "Bebeği uyandıracaksın."

"Hadi bir tane yapalım."

"Şimdi mi?" Gözlerimi kırptım. Son zamanlarda, düğünden beri bu konu hakkında konuşmamıştık.

Daniel avucuyla enseme kavrayarak alnını benimkine yasladı. "Evet. Tabii çok erken olduğunu düşünmüyorsan?"

"Hayır." Başımı salladım, artık tamamen uyanmıştım. "Beklemek istemiyorum." "Mmm. Güzel." Başımı çevirip yüzündeki ifadeye baktım. Yüzü tek başına üzerimdeydi. Nefes almayı hatırladığımdan emin değildim.

Yüz ifademi görmemesi için başımı göğsüne gömdüm. Yüzümdeki özlemi. Bunu ne kadar istediğimi. Onu istiyordum. "Otuz yaşına gelmeden önce hep çocuk sahibi olmak istemişimdir. Ve artık gençleşmiyorum," diye güldüm.

"Doğru." Daniel kollarını bana doladı, beni kucağına çekti, Brownie hâlâ aramıza sokulmuştu.

"Ve bunu normal yoldan mı yapmak *istiyorsun*? Benimle mi?" O kadar savunmasız görünüyordu ki ağlamak istedim. Bu adam her beklentimi sürekli aşıyordu.

Bacaklarının üzerine oturup ellerimi göğsünde gezdirirken dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Sanki daha önce seks yapmamışsınız gibi."

"Ama bu farklı." "Öyle mi?"

"Artık bunun *sadece seks* olmadığını kabul etmemiz gereken yer burası Charlotte."

Bir kahkaha attım. Gerçekten sadece seksle ilgili miydi? Angelina'nın düğününden beri, onun tek bir bakışıyla aydınlanıyormuşum gibi hissediyordum. Ve şimdi, gözlerindeki sıcaklık, gözlerini gözlerime dikerken dilini dudaklarında gezdirmesi...

Parmaklarımla gömleğinin üstüne daireler çizdim. "Artık doğum kontrol hapi kullanmıyorum, biliyorsun."

Aslında hiç ihtiyacım olmamıştı ama regl dönemlerimin düzenlenmesine, hormon kontrolüne ve sivilcelerimin çıkmamasına yardımcı oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, birlikte yatmaya başladığımızda bile bu konuda endişelenmemiştim. *Oops* bir bebeğimiz olsaydı bile, bunu onunla yapmak hayatımın en büyük nimeti olurdu. Her zaman da öyle olacaktı.

"Yani..." Alt dudağımı ağızma çektim.

Daniel parmağını Brownie'nin burnuna sürterek, "Sanırım bu ufaklığın kafesine girme vakti geldi," dedi.

Kıkırdadım. "Bizimle aynı yatakta uyumasına izin vermiyor musun?"

Kocam başını salladı. "Bu gece olmaz. Bu gece sen ve benle ilgili.

Bunu ne kadar istediğimi sana gösteriyorum. *Seni* istediğimi."

Hızlı bir hareketle Brownie'yi ve beni kollarına aldı ve başımı göğsüne yaslayarak bizi merdivenlerden yukarı taşıdı. Beni dikkatlice yatağa yerleştirdi ve sanki şimdiye kadar taşıdığı en değerli şeymişim gibi davrandı. Daniel önümde durmadan önce Brownie'yi battaniye ve oyuncaklarla dolu rahat sandığına taşıdı.

Kapıdan girdiğimiz anda ayakkabılarımı çıkarmış olmama rağmen hâlâ pembe kadife elbisemi giyiyordum.

Elini saçlarımın arasına sokarak dudaklarımızı birleştirmeden önce yüzümün yan tarafını tuttu. Ama bu tatlı bir öpücük değildi, hayır. Olacakların bir vaadiydi. Bana dokunmayı vaat ettiği o iğrenç yol sadece dudaklarımız ve diliyle iletişim kuruyordu. Ağızlarımızda birbirine karışan tükürük, vücudunu daha yakın, daha yakın, daha yakın istemem. Buna ihtiyacım vardı.

Onun bedeninin benimkinin üzerinde olmasına havaya duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyaç duyuyordum ve aklım bir kez bile beni bunun olduğundan başka bir şey olduğuna ikna etmeye çalışmadı. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Şehvet içinde boğuluyorduk.

Daniel öpüşmeyi keserek önümde diz çöktü ve beni yatağın kenarına çekti. "Bunları hemen çıkarmam lazım," dedi, tayıtımın parmak uçlarını çekiştirerek. "Seni tatmam gerek. O tatlı amcığını dilime almalıyım."

"*Daniel*-" diye inledim ve sanki beni sessiz olmaya çağırıyormuş gibi diliyle bir tsk sesi çıkardı.

"Benim için iyi bir kız olacak ve dediklerimi yapacak mısınız?"

Başımı salladım. "Evet, *lütfen*."

Sadece külotumdan bile ne kadar tahrik olduğumu görmeme ihtimali yoktu.

"Güzel. Şimdi." Parmaklarını gezdirdi. "Amını yalamama izin ver, karıcığım."

Uydum ve parmakları çıplak karnımdaki deriyi sıyırdığında, bel bandını aşağıya doğru yuvarlamaya başlamadan önce, neredeyse sadece duyumdan inledim. Kıvranarak, kalçalarımı kaldırmak için elimden geleni yaptım, böylece onları aşağı sürükleyebildi ve elbisemi kalçalarımın üzerinde itti.

"Bu daha iyi."

Başını aşağı eğdi, burnu külotumun üzerinde gezindi ve dilini yarığımın üzerinde gezdirmek için külotumu yana çektiğinde bir sıcaklık hissettim,

Burnu klitorisime çarpıyor ve bana en ufak bir baskı uyguluyordu.

"Oh," diye neredeyse ciyaklıyordum, bu his beni ıldırıyordu.

", değil mi?" Mırıldandı. "Ve hepsi benim için.

Sadece benim için."

Evet, kabul ettim, ancak ağzımdan çıkan tek ses, dilini ie koyarken, söz verdiği şeyi yaparken, dili içime gömülürken, sahip olduğu en tatlı şeymiim gibi beni tadarken bir dizi nefes ve inleme oldu. Ellerimi kalın, siyah saçlarına gömerek, o bana ziyafet çekerken varlığımın her zerresiyle ona tutundum.

Aman Tanrım. Hizmetlerini durdurmadı, sadece o muhteşem, yetenekli diliyle beni kucaklamaya devam etti ve ben zaten çok, çok yakındım ve

-Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Orgazmım bana bir yük treninin ağırlığı gibi çarptı ve yapabildiğim tek şey beni kandırmasına izin vermektir, dilinden ve burnundan gelen his beni ıldırıyordu. Tanrım.

Daniel tekrar bacaklarımın arasına girerken güldü. "Bu odada sadece sen ve ben varız, bebeğim." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemitim bile. "Ama eğer istersen senin Tanrın olmaktan mutluluk duyarım."

Ona tokat atmamı engelleyen tek şey beni öpme ekliydi, az önce içimi karıştırdığı gibi ağzımın her santimini keşfederken dilinde kendimi tatmama izin verdi.

Tek bildiğim üzerimizdeki her giysi parçasına ihtiyaım olduğuydu. şimdi. Onu daha fazla beklemek istemiyordum. Bana yle bakarken, dudakları sert pşmelerden dolayı hafifçe şişmişken ve saçları parmak ularımdan süzülürken olmazdı. Beni yalayarak orgazm ederken onu kendime nasıl daha yakın tuttuğumdan.

Sözümü sakınmadan gömleğinin düğmelerini açmaya başladım ve sonra kıyafetler ve ellerden oluşan bir kasırgaya dnştk -elbise, sütyen, külot hepsi yere, taytımın yanına atıldı. Pantolonu, düğmesi ve boxer'ı başka bir yığın halindeydi.

Onu yatağa iterken kendime karşı koyamadım.

"Biliyorsun," dedim, kuağına oturdum ve sırılsıklam olmuş göbeğimin onun uyarılmışlığına sürtünmesine izin verdim. "Bana daha önce yaptığın şey çok kabaydı, kocacığım."

"Hmm?" Göğüslerimi avulayarak sordu. "Hangi kısmı olduğunu bana hatırlatman gerekecek." Sonra meme ucumu yaladı ve neredeyse söyleyeceğim her şeyi unutuyordum.

Neredeyse.

"Benimle alay ediyordun," diye mırıldandım, göğsümün ucunu ağzına alıp dişlerini bana sürttüğünde sakinliğimi zar zor koruyarak, "tüm arkadaşlarımızın önünde. Beni deli ediyordun. Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım."

Bilerek sırtıttı ama ona istediğini bildiğim şeyi vermedim. İkimizin de istediği şey. Önce ben ona eziyet etmek istedim.

Bunun yerine, dudaklarımı omzuna hafifçe dokundurarak ona karşı sallandım. Hareketlerini diğer meme ucumda da tekrarladı, beni ona karşı kıvrandıran birkaç şehvetli yalama.

"Hoşuna gitti," diye fısıldadı, zaten bildiğim gerçeği ortaya çıkararak. "Evet."

"Ve eğer parmağımı içine soksaydım, seni benim için sırlıslık bulurdum, değil mi? Tüm arkadaşlarımızın önünde bile mi?"

"*Evet,*" diye inledim uzun boyuna karşı tekrar sallanırken, içimde ona ihtiyacım vardı ama bundan çok zevk alıyordum.

"Hepsinin benim olduğunu bilmesini istedin, değil mi? Sana iyi davrandığımı? Bu kimin amcığı?"

"Daniel," diye yalvardım, çünkü cevap *evet, evet, evetti*. Bunların hepsine ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Benim," diye neredeyse homurdandı. "Sadece benim. Çünkü sana dokunacak tek kişi benim. Seni becerecek. Seninle sevişecek."

Sözcükler söylenmeden kaldı, ama döktüğü tüm pisliğe rağmen onu duyabiliyordum, değil mi?

Seni seviyorum.

"Sadece bir tane," diye kabul ettim. Benim ilkim ve sonsuza dek benim olacak. "Başka hiç kimse bana sahip olamayacak."

"Peki neden?"

"Çünkü sen benim kocamsın," dedim, kelimelerle birlikte gözlerim kapandı. "Ve ben de senin karınım."

"İşte benim iyi kızım," diye övdü, bir parmağını şu anda kalçalarının üzerinde duran yayılmış dış uyluklarımın üzerinde gezdirerek. "Şimdi bana ne istediğini söyle, sevgilim."

"Seni istiyorum. İçimde."

"Kelimeler, Charlotte."

Yanaklarım kızardı. "Lütfen, *kocacığım*. Sik beni. Sikine ihtiyacım var." Ona sürünmeme yardım ederken son kelimeyi inledim ve ben daha

Daha fazla yalvaramadan yerimizi değiştirerek içeri dalmasına izin verdi ve boyutuna alışmam için bana zar zor zaman tanıdı.

"Siktir. Sanki benim için yaratılmışsın."

Belki de leydim.

Daniel beni öptü, kendini sabit tutarken dili ağzımın içine girdi. Geri çekildiğinde, nefes nefese kalmış, kıvranan *bir ihtiyaç* havuzundaydım.

"Daha fazla," diye yalvardım, hareket etmesini istiyordum.

Başını salladı ve bana şeytani bir gülmsemi verdi. "Zevkini al, bebeğim. Sikimin üstünde kendini becer."

Daniel'ın elleri belime dolandı ve onun devasa ellerini tenimde gördüğümde birden benden ne kadar büyük olduğunu hatırladım.

Ve hareket etmeye başladım, ona karşı sallanmaya başladım, ileri geri, kollarım boynuna dolandı, vücudumu yönlendirmeye yardım etti, ona yaslanırken belimi döndürdüm, klitorisim her hareketten kıvılcım çıkartıyordu.

Çok iyiydi. Çok iyiydi. Ve tekrar boşalmaya o kadar yakındım ki, sadece vücudumdaki ellerinden ve ikimizin de zevkimi birlikte kovalama şeklimizden, kendimi onun uzunluğunun etrafında sıkılaştığımı hissedebiliyordum.

"Daniel, ben-"

"şşşt," dedi, vücudumu daha sıkı tutarken beni ikna etti, sertleşmiş meme uçları onun sert göğsüne sürtünüyordu. "Bırak beni."

Ben de öyle yaptım ve o gece ikinci kez kendimi uçurumun kenarına bıraktım. Başımı arkaya atarak kendimi orgazmıma teslim ettim, ona her şeyimi verirken hislerin tüm vücudumu ele geçirmesine izin verdim. Her şeyimi.

Sonunda kendime geldiğimde, kendisinin gelmemiş olduğu gerçeğini gözden kaçırmadım - hala geri çekiliyordu.

"Sen yapmadın-"

Başını iki yana salladı. "nce iki kez gelmen gerekiyordu." Sonra genişçe sırttı, güzel ve parlak yüzü aydınlandı ve onu öpmek için eğildim. Dudaklarımız birbirine sıkıca kenetlendi, tıpkı bedenlerimizin i içe geçtiği gibi.

Daniel aşağı doğru hareket etti, ben kuşağında kalırken boynumu öptü, siki hâlâ içimdeydi.

Ama bana yavaşça dokundu, sanki bunu bitirmek için acelesi yokmuş gibi.

"İçime gir," diye yalvardım, boynumu işaretlerken. "İstiyorum, koca."

"Charlotte..." Adam neredeyse inliyordu. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Başımı salladım, elimi karnımın üzerinde gezdirdim, onu neredeyse içimde hissediyordum. "Lütfen. İçime gel. Doldur beni, Daniel."

"*Siktir.*" Sesi gırtlaktan geliyordu, içimde hareket ederken derindi. "Seni hamile bırakmamı mı istiyorsun? İçine bir bebek koymamı mı?"

"Evet," diye inledim neredeyse kendimi onun üzerine bırakırken. "*Evet. Lütfen.*"

Dışarı çekerek beni ters çevirdi, kalçalarımı kendisine doğru çekerken dizlerim yatağa gömüldü. Bir an bile duraksamadan Daniel arkamdan içime girdi, dolgunluktan nefes nefese kalmama neden oldu, çarşafları pençeledim, kıcıımı kavrarken denge aradım, parmakları kremi, mükemmel bir cilt olduğunu bildiğim şeyi kazdı. Onun döllerıyla boyamasını istediğim bir ten. Aklıma çok hızlı bir şekilde, boşalması, sırtıma, kıcıma püskürtmesi gibi pis bir düşünce geldi. Banyoda vücudumun her santimini temizlemesini. Beni tekrar duşa sokması. İnleyerek, fantezilerin, her biri neredeyse tüm vücudumu zıplatan cezalandırıcı itişlerinin hissini teşvik etmesine izin verdim.

Ama tüm bunları istediğim kadar, buna da ihtiyacım vardı - onun benim içimde kendini kaybetmesine, daha da fazlasına.

Nefes nefese kaldım, çarşaflara tutundum. "Çok derindesin." Bu pozisyon, içimi doldurma şekli, son orgazmımdan beri ne kadar hassas olduğum... hepsi çok fazlaydı. İçimde rahmime baskı yapan her sıkı itiş, ellerinin vücuduma dokunduğu her yer, hepsi vücudumdaki her sinir ucunu ateşe verdi ve arkamdan içime girerken neredeyse titriyordum. "Yapamam-"

Kulağıma değen nefesini hissetmeden önce eğildi, dudakları boynuma değdi. "Yapabilirsin. Bunu kaldırabilirsin. Sen çok iyi bir kızsın, Charlotte. Bu hoşuna gitti mi? Seni tohumlarımla doldurmaya hazırlanmam?"

"Evet," diye inledim, sanki yaklaşan orgazmımı engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi sıkarak kapattım, zevki uzatmaya çalıştım. "Beni hamile bırakmanı istiyorum."

Orgazmım içimde patladı ve başka bir kelime söyleyemeden yavaşladı ve içimde daha da sertleştiğini hissedebiliyordum. Yastığa doğru inleyerek, kıcıımı ona doğru daha da ittim ve onu daha da içime gömdüm.

Dudaklarından bir inilti döküldü, sesimi tutamadım, o da tutamadı. "*Siktir*, bebeğim. Boşalacağım. Böyle çok iyi hissediyorsun." parmakları belime gömülürken ve kalçaları bükülürken, artık yalvaracak kelimelerim bile yoktu, beni üç kez boşaltırken ve hala onun etrafında nabzımın attığını hissedebiliyorken.

O içime boşalırken içime akan sıcaklığı hissedebiliyordum,

Kollarını göğsüme dolayarak beni kendine çekti ve bir halde yatağa yığıldık. İçimde yumuşarken bile henüz çekilmedi, sadece yüzünü boynuma gömdü ve bana sıkıca sarıldı.

"Bu... vay canına."

Keşke geldiğinde yüzünü görebilseydim.

Daniel'ın alnına yapışmış terli saç tellerini tarayarak saçlarını geriye doğru ittim ve kollarında öylece kalakaldım.

Sonunda içimden çıktığında, boşluk hissiyle irkildim. Bacaklarımdan aşağı akan dölleri hissedebiliyordum, bu utanç verici olmalıydı ama bana bakışı, sıvının içimden damlayışını izlerken bakışlarındaki sıcaklık... Hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim.

İki parmağını kullanarak serbest kalmasını tekrar içime itti ve sonra kalçalarımın altına bir yastık sokarak beni destekledi.

Kıkırdadım. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Daniel bana baktı, eğilip alnıma bir öpücük kondururken yüzünde saygılı bir ifade vardı. "Acıması mümkün mü?" Fısıldadı ve ben başımı salladım.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra kalktı ve temizlenmek için banyoya gitti, bir süre sonra üzerinde bir çift boxer ile yatağa döndü.

"Daha ne kadar böyle kalacağım?" Gözlerimin kapanmasına izin vererek mırıldandım. Daniel'ın derin kıkırdamasını duyabiliyordum. "Bilmiyorum. Bir programda görmüştüm."

Bir gözümü açarak ona baktım. Sonra yastığı altımdan çekip çıkardım ve şakacı bir şekilde ona vurdum. "Saçmalıyorsun."

Yastığı ellerimden alıp tekrar başımızın altına sıkıştırdı.

"Buraya gel aşkım," dedi kollarını açarak ve ben de mutlulukla itaat ederek yüzümü göğsüne gömdüm.

Ve gözlerim kapandığında, yüzümde bir gülümsemeyle, sıcacık ve gerçekten sevdiğim tek adamın kollarına gömülmüştüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

Daniel

W İçinden akan d llerimin kalçalarına dökülmesini izlemek, gördüğüm en seksi Şey

Şimdi bile, saçlarını yüksek bir at kuyruğ  haline getirmesini izlerken

gözlerimi ondan alamıyordum. Belki de dün gece aramızda bir Şeylerin değıştiğ  gerçeğiydi, tam olarak kelimelere d kemediğim bir Şey.

"Ne?" Charlotte fırçasını çekti ve ben kapı çerçevesinden onu izlerken kaşlarını kaldırdı.

"Hiçbir Şey." Dudaklarım bir gülümseme Şeklinde kıvrıldı. "G l ms yorsun."

"Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum."

Arkasından yaklaşıp kollarımı karnına doladım. "Sence dün gece başardık mı? Bebek mi yaptık?"

Charlotte'un yanakları kızarmıştı. "Bundan Ő pheliyim. Normalde ilk seferde olmaz, biliyorsun değil ?" Gözleri aynada benimkilerle buluştu.

"Sorun değil." Burnumu yanağına değdirdim. "Bu sadece denemek için daha fazla zamanımız olduğ  anlamına geliyor, değil mi?"

Kollarımdan sıyrıldı ve bana doğru döndü. "Bu... Çok mu ciddileşiyoruz?"

Kaşlarımı attım. "Ne demek istiyorsun? Biz evliyiz. ocuk sahibi olmak istiyorsun. Anlaştığımız Şey bu değil miydi?" Bir kaşımı kaldırdım. " nk  eğer bu çok fazlaysa, söyle bana." Ona elimi uzatmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Charlotte alt dudağını sıktı. "Hayır, yani, bu harika, sadece..." Gülümsemeye çalışarak başını salladı. " nemli değil." Parmak uçlarına basarak çeneme bir öpücük kondurmadan önce parmaklarını yanağımda gezdirdi.

"Tamam. Eğer
eminsen." "Mmm.
Eminim."

İçimi çektim. "Keşke bir günü daha evde geçirebilseydim ama..." İşe geri dönmek zorundaydım. Devam eden milyonlarca projemiz vardı, bir de benim üzerinde çalıştığım özel bir proje. Charlotte'a bahsetmediğim bir proje.

"Biliyorum. Sorun değil. Zaten komisyonlara geri dönmem gerekiyor." Düğün yüzünden elbiseleri için sipariş kabul etmeyi bırakmıştı ama düğün bittiğine göre, bu işe geri dönmek istemesi mantıklıydı.

"Bu akşam görüşür müyüz?" Olası kırılganlıkları düzeltmek için elimi gömleğimde gezdirerek teklif ettim. Mühendislik ofisim resmi kıyafet gerektirmiyordu ama yine de iş ve müşteri toplantıları için güzel giyiniyordum.

Charlotte'a hızlı bir öpücük vermek için eğildim ve o anın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek doğruldum. Sanki *gerçek* bir karı kocaydık ve işe gitmeden önce birbirimize veda ediyorduk. Bu hoşuma gitmişti.

"Evet." Banyo aynasına dönüp fırçayı sarı saçlarında gezdirmeden önce bana gülümsedi.

Zihnimde bu gece için bir sürpriz planlamaya başladım. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, bunun benim için ne anlama geldiğini göstermem gerekiyordu.

Hepsini.

Daha önce işten eve döndüğümde hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Ama birinin beni beklediğini bilmek, beni bekleyen birinin olduğunu bilmek her şeyi daha iyi yapıyordu.

Garaj yoluna girdiğimde, üst kattaki pencerede onun için yaptığım küçük dikiş odasında oturan silüetini görünce gülümsedim. Fazla bir şey değildi - bir gün sahip olmasını umduğum gibi bir şey değildi, ama şimdilik buradaydı, sonunda bizimmiş gibi hissettiren bu evde. Bizim yatak odamızdı ve bu gece onunla bizim yatağımızda sevişecektim.

Olması gerektiği gibi, ama onun beyninde dolaşan korkuları hafifletmem gerekiyordu. Bunu bu sabah fark etmişim ve beni bu gece için harekete geçiren de buydu.

Sahte nişanlılığımız dışında, hiç gerçek bir randevuya bile çıkmamıştık.

Bu şimdi değişiyordu.

Sözünü kesmeden önce bir an için kapı çerçevesine yaslanıp çalışmasını izledim.

Taylor Swift'in sesini açmış, makinesinde iki parça kumaşı dikerken şarkı söylüyordu ve ben de onun her iki aktiviteye de eşlik edişini izledim.

Bitirdiğinde boğazımı temizledim.

"Ah!" Eli göğsünün üzerinde düzleşti. "Tanrım. Beni korkuttun. Seni evde bu kadar beklemiyordum..." Charlotte telefonunu kontrol ederken gözleri büyüdü. "*Saat bu kadar mıydı?* Sanırım kendimi biraz kaptırmışım..." İş yığınının kısa bir bakış bunun nedenini kolayca açıklayabilir.

"Hadi gel." Elimi ona doğru uzattım, böylece onu masasından kaldıracıyordum.

"Ne?" Charlotte ayağa kalkıp dururken bana göz kırptı. "Hadi gidelim."

"Nereye gideceğiz? Bu gece için bir planımız olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum." Çünkü onu şaşırtmak istiyordum, yani yaptığım şey buydu. Sadece bunun geri tepmemesini ummak zorundaydım. "Karımı bir randevuya götürüyorum."

"Ah." Burnunu kırıstırarak kıyafetlerine baktı. "Önce üstümü değiştirebilir miyim? Her yerim kürk ve sim içinde."

Başımı salladım, çünkü ona asla hayır demezdim, onu yatak odamıza kadar takip ettim. "Oldukça iyi bir malzeme kombinasyonu."

"Kostüm yapıyordum," dedi, güzel yanaklarına yayılan bir kızarıklıkla. "Tuhaf bir şey değil, söz veriyorum."

"Bana peri tozuna bulanmış bir Tinkerbelle olduğunu söyleyen gözümü bile kırpamazdım, sevgilim."

Bununla birlikte güldü. "Biliyor musun, aslında bir yıl Cadılar Bayramı'nda Tink gibi giyinmişim. Ayakkabılarımda büyük ponponlar falan vardı."

"Bu ne zaman oldu?" Son dokuz Cadılar Bayramı'nı onunla geçirmiştim ve kesinlikle bu kadar sevimli bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. "Kanatlar hâlâ sende mi?" Gelecekte giymek için ne kadar sevimli bir kostüm olacağını düşünmeden edemedim.

"Lise son sınıfta, sanırım. Ve... belki. Muhtemelen hâlâ ailemedirler." Yüzünü buruşturdu.

İyi bir sebepten ötürü, hakkında pek konuşmadığı bir yerdi. Açıkçası ailesinden de pek bahsetmezdi. Ablasının iki kızı olduğunu biliyordum ama bunun dışında Portland'a taşındığından beri eve gitmekten mümkün olduğunca kaçınıyordu.

"Sen hiç..." Başladım ve sonra durdum. Bunu sormak bana düşmezdi. Ve bu geceye kafamızda herhangi bir olumsuzlukla girmemizi istemiyordum.

"Hmm?" Önce uzun kollu tişörtünü, ardından da taytını çıkardı ve dolabın ortasında sadece bir sütyen ve dantelli külotuyla durdu.

Ona yaklaşarak vücudunu kendime doğru çektim ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Eğer bu şekilde çok uzun süre kalırsan, hiçbir yere gidemeyiz sevgilim." Çekilmeden önce zaten yarı sert olan sikimi kıkına dayadım. "Sonra, söz veriyorum."

Kendimi onun varlığından uzaklaştırmak için geri çekildiğimde ensesi kızarmıştı.

Vücudu saran beyaz bir kazak elbise ve tayt giymiş, topuklu botlarla dışarı çıktı ve ne kadar iyi görüldüğü beni bir an için şaşırttı.

"Hazır mısın?"

"Mhm. İyi görünüyor muyum, yoksa değişmeli miyim?" "Mükemmel görünüyorsun. Ama sen her zaman öylesin."

Bezelye kabanını askıdan alıp başını sallayarak bana baktı. "Tamam. Ben hazırım."

"Harika." Sırıttım. "Hadi gidelim."

Onu arabaya götürürken, diğer tarafa geçip sürücü koltuğuna oturmadan önce kemerini bağladığından emin oldum.

"YANI..." Charlotte evlilik yüzüğüyle oynadı. "Nereye gittiğimize dair bir ipucu var mı?"

"Hayır." Dudaklarımı kulağına değdirmek için yakınına eğildim. "Bu bir sürpriz."

O da hissetti mi? Aramızdaki şey sahte değildi. Hiç hissettirmedi. Ona söylemek istedim, böylece onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilecekti.

Onu uzun zamandır seviyordum ama bu farklıydı. Artık yüzde yüz bir kesinlikle ona aşık olduğumu biliyordum. Aptal bir evlilik anlaşması yüzünden benimle evlenmeyi kabul eden karım. Çünkü ben çok

Aramızdaki bir şeyi mahvetmekten korktuğum için, ona birlikte olmamızı istediğimi söylemek yerine bunun arkasına saklandım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ön cama dönüp otoyolun yanımızdan geçişini izlemeden önce bana küçük bir dudak bükme hareketi yaptı.

Uzun zamandır gitmek istediğim bir yer vardı ve bu gece mükemmel bir fırsattı. Neyse ki, aradığımda son dakikada bir iptal olmuştu, bu yüzden bizi son dakikada içeri alabildim.

Rıhtımın yanına park ettik ve yaklaştıkça teknenin üzerindeki isim görünür hale geldi, Charlotte bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. *PORTLAND SPIRIT* yazıyordu, üç güverte bir uçtan diğerine asılmış bir dizi ışıkla birlikte görülebiliyordu.

"Buna mı bineceğiz?" Dedi, şaşkın görünüyordu.

"Mhm. Akşam yemeği gezisi için bize bir masa ayarladım. mi?" Ona kolumu , kolunu benimkine doladığında vücudumda bir haklılık hissi oluştu.

"Bunu nasıl başardın?" Oturan kişi bizi masaya götürürken bana fısıldadı.

"Sanırım sadece şanslıyım," diye mırıldandım. Burada olduğum için şanslıyım, ona sahip olduğum için şanslıyım.

Pencere kenarındaki küçük masamızda otururken Charlotte bana gülümsedi, nehir boyunca ilerlerken pencereden şehrin ışıklarını izleyebiliyorduk.

Akşam yemeğimiz olağanüstüydü ve geceye üst güvertede, ip ışıklarının yumuşak parıltısıyla çevrili olarak devam ettik. Serin hava sadece romantik atmosfere katkıda bulundu.

Biz küpeşteye yaslanırken, tekne Willamette nehrinde ilerliyordu. Parmaklarımızı birbirine geçirdim, parmak eklemimi öptüm.

"Dinle, daha önce düşünüyordum ve..." Gözlerinin içine baktım. "Hiç eve dönmeyi düşündün mü?"

Bana göz kırptı, yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Ne demek istiyorsun? Burası benim evim."

Başımı salladım. "Kaliforniya'ya. Ailene." "Yani ziyarete mi?"

"Evet."

"Ah." Dudaklarını dişlerinin arasından geçirerek endişelendi. "Yani... Birlikte mi?"

Başımı salladım. "Eğer beni orada istiyorsan. Seninle her yere gideceğimi biliyorsun." Bitişik ellerimizden birini tutarak avucunun üstünü öptüm.

Yüzü eridi, gerginliği ve endişesi anında kayboldu. "Belki de. Geri kalan tüm eşyalarımı buraya getirmeliyim."

"Şimdi plan yapmamıza gerek yok, sadece düşündüm ki..."

Eliyle çenemi kavradı. "Hayır, bu iyi bir düşünceydi. Teşekkür."

Onu alnından öptüm. "Her zaman senin olacağımı biliyorsun."

Charlotte kollarını bana doladı.

"Burası çok güzel," dedi, şehre bakarken gözleri parlıyordu.

"Evet." Yanağındaki bir saç telini fırçaladım. Ama gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım. Çünkü o gecenin en güzel görüntüsüydü. Her gecenin.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin," diye tekrarladım. Doğru olmaktan asla vazgeçmeyecek bir duygu.

Çünkü yaptığım her şeyi onun için yaptım.

"YAŞLANDIK MI?" Matthew ve Noelle'in evindeki kanepede kıvrılmış yatarken sordum. Charlotte memnun bir iç çekişle kucağıma sokuldu. Köpeklerin ikisi de dışarıda bahçede koşuşturuyordu ve Charlotte gözlerini araladı.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Neden?"

Angelina ile Mario Kart turnuvasının ortasında olan diğer çocukları izlerken kaşlarımı kaldırdım. Kazanmaya ve diğerlerini yenmeye kararlıydı. "Ne diyordun?" Yılbaşı gecesi için yaptığımız sessiz toplantıyı kastederek sordum.

Geçen yıl hep birlikte Portland'daki çatı barlarından birine gitmiştik, neyse ki ısıtıcı vardı ama Charlotte hâlâ üşüyordu. Her zaman öyleydi, bu gece bile, bu yüzden yanıma kıvrılmış, mutlu bir şekilde vücut ısını emiyordu.

Burada şikayet yok.

"Şahsen, yıla hepsinin kıcını tekmelemekten daha iyi bir başlangıç olamaz diye düşünüyorum, ama belki de bu sadece benimdir," dedi kız kardeşim, yüzüne yayılan bir sırıtişla.

"Oynamadığım için şanslısın," dedim homurdanarak. "Büyürken hep ben kazanırdım."

Kaşlarını çattı. "Yapmadım."

"Yaptım da."

"Nesiniz siz, çocuk mu?" Charlotte sanki ondan daha büyük değilmişim gibi kafama vurarak beni azarladı ve odadaki en genç kişi de o değildi. "Ayrıca, bunu geçen yıldan daha çok sevdim. Dışarısı iğrenç zaten. Giyinip dışarı çıkmak için kesinlikle çok soğuk." Örnek olarak titriyormuş gibi yaptı ve bana daha da sokuldu.

Bunu bir kolumu ona dolamak için bahane olarak kullandım ve onu göğsümde daha sıkı tuttum. Rol yapmak istediğim için değil, onu bu şekilde tutmak çok iyi hissettirdiği için. Gerçekmiş gibi davranmak. Sanki diğerlerinin düşündüğü mükemmel yeni evli çift bizmişiz gibi.

Yakınına eğildim ve kulağına fısıldadım. "Sanırım seni ısıtmanın bir yolunu biliyorum."

"Daniel!" diye fısıldadı, koluma vurdu, sanki dün gece bunu yaptığımda şikayet etmemiş gibi öfkeyle kızardı.

Charlotte yüzünü göğsüme gömerken Angelina dudağının kenarını yukarı kaldırdı. "Bir sonraki raunda katılmak ister misin, kardeşim? Yanıldığını kanıtlamama izin verecek misin?"

"Hayır." Charlotte'un başının üst kısmına baktım. "Ben burada iyiyim."

Onun kollarımda olmasından son derece memnundum. Kucağımda hayallerimin kızı varken, kız kardeşime Mario Kart'ta onun kıcını tekmeleyebileceğimi kanıtlamaya ihtiyaç duyan bir yanımdı yoktu.

Charlotte dudaklarında nazik bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de eğilip alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu kendime çektim.

"?" Sesimi alçaltarak ona mırıldandım. Dudaklarından memnun bir iç çekiş döküldü. "İyi."

"Ben kalkıp bir içki daha alacağım. Bir şey ister misin?"

"Hayır. Burada iyiyim." Bana el salladı ve de onun koltuk minderlerine yaslanmasına izin vermeden önce ayakta durabilmek için pozisyonumuzu ayarladım.

Buzdolabından iki bira daha çıkarırken Hunter da mutfakta bana katıldı ve ilk yudumlarımızı almadan önce ikimiz de biraları tokuşturduk.

"Hâlâ o mı bakıyorsun?" Biramı tezgâha bıraktıktan sonra ona sordum.

"Evet." Başının arkasını kaşıdı. "Henüz Gabbi'ye bundan bahsetmedim ama doğru olduğunu hissediyorum."

Matthew ve Noelle'e baktım. "Sence onları da bize katılmaya ikna edebilir miyiz?"

Hunter'ın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Evet. İstiyorum."

"Siz ikiniz geri sayım için hazır mısınız?" Matthew mutfağa girip oturma odasına doğru bakarken sordu. "Neredeyse gece yarısı oldu."

Başını sallayarak ikimiz de onun arkasından gittik; ben Charlotte'un arkasına yerleştim, Hunter da Gabbi'yi kucağına aldı.

"Mutlu Yıllar!" Portland'da saat on ikiyi vurup bizi resmen bir sonraki yıla taşıırken hepimiz alkışladık.

Ve sonra onu öptüm, bunu hayatımızın geri kalanında yapabileceğim için şükrettim. Yıllarca bunu istedikten sonra nihayet onu herkesin önünde bu şekilde öpebilecektim.

"Mutlu yıllar, sevgilim."

"Mutlu yıllar, Daniel."

Burnunu benimkine sürüyor, bacaklarımın arasında, kollarımda beşik gibi sallanırken mutlu bir şekilde öylece kalıyordum. Uykuya daldıktan ve onu arabaya taşıdıktan sonra bile tek düşünebildiğim, bundan daha mükemmel bir şey var mı?

Hayattan daha fazla isteyebileceğim bir şey var mıydı?

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

Charlotte

O Sahte evli yeni evliler olarak rutinimiz, aramızdaki çizgileri artık ayırt edemediğim noktaya kadar bulanıklaştırdı. Dans dersleri, kıyafet komisyonları ve hamile kalmaya çalışmak arasında geçen ay düğünden beri bir bulanıklık vardı.

Kesinlikle en iyi arkadaşşıma ve sahte kocama karşı hissettiklerim değil.

Gözlerim boş dans stüdyosuna takıldı. Geç saatlere kadar kalmış, üzerinde çalıştığım yeni bir rutinin pürüzlerini gidermeye çalışmışım. Bazı günler bu bana yeterli geliyordu. Yeni nesil dansçılara ders vermek, gösteriler için yeni koreografiler hazırlamak... Bazı günler ise bu *telaşı* özlüyordum.

Aynada hareketlerimi gözlemleyerek bir tur daha attım. Sarı bir topuz başımın üstünde sıkıca oturuyor, saçlarımı yerinde tutuyordu. Zarifçe, sanki hareketler artık benim için ikinci doğaymış gibi. Bazı açılardan öyleydi de. Altı yaşımdan beri bale yapıyordum ve stüdyoda kendimi her zaman evimde hissetmişim.

Ama yeterli miydi?

daha fazlası neydi?

Bir tur daha atacaktım ki gözlerim kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni izleyen birine takıldı.

Daniel.

Onu gördüğümü fark ettiğinde dudakları gülümsemeye başladı.

"Merhaba," nefes aldım, formumu bıraktım ve çantamdan suyumu almak için eğildim.

"Merhaba, güzelim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yani, en iyi arkadaşşımanın dansını izlemeye gelemez miyim?"

"Daniel..." Önümde dururken fısıldadım. Arkasından zambak ve diğer karışık çiçeklerden oluşan bir buket çıkardı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Ben istedim. Bir ayın kutlu olsun."

Düşünceli olmak bunu karşılamaya yetmezdi. Bana o kadar inançla, o kadar özenle bakıyordu ki, midemde yine o kelebekler uçuşmaya başladı. Sadece bebek sahibi olmaya çalıştığımız için mi hissediyordum?

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Fısıldadım. "Ne gibi?"

Sanki bu gerçekmiş gibi. Yüzüm kızararak başka tarafa baktım. "Sanki güzelmişim gibi." "Çünkü öylesin."

"Ne?" Ter içindeydim, saçlarım topuzumdan dökülüyordu, üzerimde spor sutyeni ve tayt vardı.

"Çok güzelsin, sevgilim. Peki ben sana neden öyle bakamıyorum? Çünkü sen benimsin," dedi. "Evliliğimiz gerçek olmasa bile Char, sen benim *karımsın* ve hayatımda gördüğüm en büyüleyici kadınsın."

Karısı. Yine o kelebekler vardı. Son zamanlarda bana ne zaman böyle seslense oluyordu. Sevgilim bile içimde aynı heyecanı yaratmıyordu.

Gözlerini yüzük parmağıma dikti -şu anda yüzüğü yoktu. Ona yüzümü buruşturdum. "Ders sırasında kaybetmek istemedim. Çok güzel."

Gerçekten, çok fazlaydı. Ve çok pahalıydı. İyi bir maaşı olan bir mühendis olarak, sahte evliliğimiz için bana güzel bir yüzük alması şaşırtıcı değildi. Ancak, yüzüğün başına bir şey gelebileceği hissinden kurtulamıyordum.

Fermuarını güvenli bir şekilde iç bölmeye yerleştirdiğim dans çantamdan çıkardım ve ona doğru tuttum. "Gördün mü? Güvende."

Daniel onu elimden aldı, yüzük parmağına geri taktı ve sonra parmak eklemimi öptü. "Bu daha iyi. Şimdi karımı eve götürsem de yemek yesek olur mu? Yoksa bütün gece boş bir stüdyoda takılmayı mı planlıyor?" Bana küçük bir sırıtma yaptı.

"*Sahte eş,*" diye düzelttim onu. Hatırlatmaya ihtiyacım vardı, özellikle de bu kadar tatlı davranırken. "Ve gidebiliriz. Ben hazırım." Gergin enerjimi atmaya çalışıyordum ama şimdi o buradayken tüm enerjim birden yok olmuştu. Onun yanındayken hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Onun kollarındayken.

Eşofmanımı çekiştirdikten sonra dans çantamı benden almadan önce nefesinin altından tam olarak yakalayamadığım bir şeyler homurdandı ve ben de onu arabaya kadar takip ettim.

Yolcu tarafına geçip telefonumu bağladım, Taylor Swift çalma listemi açtım ve karışık çalmasına izin verdim.

Daniel'in eli tüm bu süre boyunca uyluğumun üzerinde durdu, sıcak ve rahatlatıcı bir varlıktı. Sanki kendisine burada olduğumu, onun olduğumu hatırlatıyordu. Ya da belki de tam tersi, onun benim olduğumu.

Sürpriz bir şekilde eve gitmedi. Biz-"Burada ne işimiz var?" Daniel yerel kitapçımızın önüne park ederken kaşlarımı kaldırarak söyledim.

Gülümsedi, kahverengi gözleri sevinçle parlıyordu. "Ne istersen alabilirsin."

Gözlerim parladı. "Gerçekten mi?" Beni çok iyi tanıyordu. Her hafta gidip yeni çıkan kitapların yanı sıra dükkânda satılan bağımsız kitaplara da göz atmaktan keyif . Onları bulduğumda, daha fazla stok yapmalarını umarak satın almayı severdim.

Neredeyse arabadan fırlayacaktım ve yağmurun altında mağazaya doğru koşacaktım.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandı saçlarıma, ön tarafta bana yetişirken. "Çılgınlık yap. Seçtiklerini ben taşıyacağım."

"Tamam."

Ben romanlar bölümüne göz atarken o da arkamdan geliyor, hangi kitabı seçeceğimi düşünürken beni izliyordu. Gözlerimiz her karşılaştığında, bakışlarının ardındaki duyguyu ayırt edemiyordum. Eğer fark etseydim, kalbim yerinden fırlayabilirdi. Çünkü o kadar ilgili ve düşünceliydi ki beni mutlu edecek sürprizin *bu* olduğunu biliyordu. Kitaplar ve arabanın arka koltuğunda duran çiçekler. Pahalı mücevherler ya da ihtiyacım olmayan şeyler değil. Sadece yüzümü gülümsetecek şeyler.

Daniel fantezi bölümüne doğru ilerlerken, "Şuraya bir kez daha bakacağım," diye fısıldadım, o da seçenekleri gözden geçirirken bana kısa bir baş selamı verdi. Büyük kitap yığınına taşıyordu - aşırıya kaçmış olabilirdim ama ne istersem alabileceğimi söylemişti, değil mi?

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Romantizm masalarına göz atarken, bir kitapçı yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorarak beni şaşırttı, çünkü Daniel mağazanın karşısındaki bir bilim-kurgu kitabına dalmıştı.

"Oh, hayır, ben iyiyim." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Buraya her zaman gelirim."

"Oh, harika! Özellikle aradığınız bir şey var mıydı?" Önümüzdeki masayı işaret etti. "Romantizm benim en sevdiğim türdür, bu yüzden herhangi bir tavsiyeye ihtiyacınız olursa..."

Başımı salladım. Kısmen *hayır olduğu için*, ikinci olarak da zaten elime aldığım bir yığın kitap olduğu için. "Aslında bir demet seçtim bile," dedim Daniel'a el sallayarak. "Onda var."

Yüzük parmağıma, üzerinde duran evlilik yüzüğüne ve sonra tekrar bana baktı. "*Bu* senin kocan mı?"

Kızardım. "Evet." *Sahte koca*. Şu anda en sevdiğim mecazları yaşıyorum. Önemli bir şey değil.

"Aman Tanrım." Kız sırtarak gözlüklerini burnuna geri itti. "Lütfen gitmesine izin verme. Bunu biz kitapçı kızlar için söylüyorum."

"bir planım yok. Biz aslında... O benim en iyi arkadaşım. Üniversiteden beri." Gözlerimi kırıştırıp tekrar ona baktım ve dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılırken gözlerini yakaladım.

"Bu çok şirin! Ne zamandır evlisiniz?"

"Aslında sadece bir ay. Bazı şeyleri uzun zaman aldı."

Belki de çok uzun. Üniversitede bana neden hiç çıkma teklif etmediğini merak ederdim. Ama sonra tekrar, belki de tüm yanlış soruları soruyordum. Belki de kendime neden ona üniversitede çıkma teklif etmediğimi sormalıyım.

Çünkü ben utangaç, korunaklı, flört deneyimi olmayan ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyen bir kızdım. Ama aşık olmuştum, değil mi? En iyi arkadaşımı on sekiz yaşımdan beri seviyordum ve bunca yıldır bunu değiştiren hiçbir şey olmamıştı. Ne başkalarıyla çıkmaya çalıştığımda ne de onu başka biriyle hayal ettiğimde.

"Yeni evliler!" Ellerini çırpı. "Bu çok tatlı. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, tamam mı? Etrafta dolaşıyor olacağım."

O gittikten sonra Daniel'ın yanına döndüm. "Her şey yolunda mı?"

"Mmm." Bir kolumu beline doladım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi alnımdan öperek. "Asla yapmazsın."

"Eh." Yine de yapacaktım. Her gün, hayatımızın geri kalanı boyunca. Çünkü o bunu hak ediyordu. Bakışlarım yüksek kitap yığınıyla onun yüzü arasında gidip geldi. "Hadi eve gidelim."

Biz de öyle yaptık.
Home.

O GECE, eve dönmüş, kanepeye kıvrılmış, daha önce aldığı *Mutlu Bir Ay Yıldönümü* pastasını afiyetle yedikten sonra kendimizi *mutlu* hissediyorduk.

Belki de kızın daha önceki konuşmamızda söylediği sözler aklımda kalmış ve beni düşünmeye sevk etmişti. Son on yıla dönüp baktığımda, daha fazlası için yaratıldığımız açıkken neden sadece arkadaş olarak kaldığımızı sorgulamaktan kendimi alamadım. Bunun için.

"Daniel." Dizlerimin üzerinde doğrulup ona döndüm. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Hm?" Ne söylemek üzere olduğumu bilmediğinden emin olmama rağmen kaşını kaldırdı. Bu, uzun zamandır içimde derinlere gömdüğüm bir şeydi.

"Eskiden sana çok aşıktım, biliyor musun?" Bu onu dik oturttu. "Ne zaman?"

Her zaman.

"Şey... birinci ."

Bana biraz daha yaklaştı ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim. Eğer bunu yaparsak," durakladım, kocam diyebileceğim adama , "ve kötü biterse, artık hayatımda olmazdın. Ve seni kaybetme riskini göze alamazdım."

"Oh, bebeğim. Beni asla kaybetmezsin." Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

"Biliyorum." Artık aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bunu atlatacaktık. Kelimeleri söylemesek bile... Onun için deli gibi savaşıacaktım. Ve onun da aynı şeyi hissettiğinden oldukça emindim.

"Neden bir hamle yapmadın?" Gözlerinin içine daha iyi bakabilmek için vücudumu çevirerek sordum.

"Öyle değil mi?" Sırıttı ve eğilerek kulağıma fısıldadı: "Sana evlenme teklif ettim, Char."

"Evet," diye inledim, "on sekiz değil, yirmi yedi yaşındaydım. Birlikte çok daha uzun yıllar geçirebilirdik, Daniel. Ben-" Burnumu çektim. *Seni sevmek* dilimin ucundaydı. Başımı iki yana sallayarak göğsüne yaslandım.

"Belki de her şeyin hep olması gerekiyordu. Sadece birlikte yolumuzu bulmamız gerekiyordu." Dudaklarımı usulca öptü. "Pişmanlık yok, değil mi?"

Başımı salladım. Pek çok açıdan o yıllara ihtiyacım vardı. Kendimi bulmak için. Kendi başıma kim olduğumu öğrenmek için. Bu sayede daha güçlüydüm.

Ve o yanımdayken daha güçlüydüm.

"Seni beklediğimi düşünmem garip mi?" Tüm hayatım boyunca, asla bir yerim olduğunu hissetmemiştim. Üniversiteye kadar, Portland'a kadar. Çünkü onunla, Angelina, Gabbi ve Noelle ile birlikte olmak, uyum sağladığım yerd. Kendimi evimde hissettiğim yerd. *Huzur*.

"Charlotte..." Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Keşke..." Başını salladı, sözcükler söylenmeden kaldı. "Keşke seni bekleyseydim."

"Ama..." Oh. *Bunu* kastettiğimi *mi* düşündü? Hayır. "İlk seferinin benimle olmadığını biliyorum." Başka birinin onu bu kadar yakından tanıdığını düşünerek biraz kızarsam da yarım bir gülümseme verdim.

"Hiçbir anlamı yoktu." Yüzünü buruşturdu. "Üniversitenin ilk yılı ve... kahretsin, Char. Bu olay olduğunda seninle henüz tanışmamıştım bile ama keşke benim biricğim olsaydın bebeğim." Parmakları yüzüğümün üzerinde gezindi. "Ama benim için önemli olan tek kişi sensin, söz veriyorum."

Gerçeği kabul etmek istemesem de bunun doğru olduğunu .

En iyi arkadaşıma aşık oluyordum - dürüst olmak gerekirse, muhtemelen zaten ona aşkıttım. Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ama o üç küçük kelime ağzımdan çıkmadı. Onun yerine, "Sen benim için tek kişisin, Daniel Bradford." dedim.

Bu da kalbimin vermeye hazır olduğu bir itiraftı.

Daha önce kan görmekten HİÇ NEFRET ETMEMİŞTİM. Şu ana kadar.

Kalbim biraz kırıldı. Bunun olmasını beklemiyordum ama neden olmadığı için bu kadar hayal kırıklığına uğramıştım?

"Charlotte?" Daniel'ın sesi banyonun dışından geliyordu. "İyi misin?"

Burnumu çektim ve gözlerimden süzülen yaşları yüzümden sildim.

Neden ağlıyordum? Kahretsin, Charlotte. *Kendine gel.*

"Um... Evet, iyiyim." Kendimi hiç de iyi hissetmediğim halde seslendim.

"Emin misin? Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Banyoda işimi çabucak bitirdim, tozluklarımı tekrar giydim, kapıyı açtım ve bir tuğla duvara çarptım.

Doğru. Tuğla duvar değil. Benim kocam.

"Oh." Ciyakladım.

"Sevgilim..." Kaşlarını çattı ve muhtemelen kırmızı olduğunu düşündüğüm gözlerime baktı. Eğer öyle değilse, bu beni çok iyi okuyabildiği anlamına geliyordu ve ben bu olasılığı düşünmek istemiyordum. "Sorun nedir?"

"Ben sadece..." Yüzüne bakmamaya çalışarak şortumun bağlarıyla oynadım. "Regl oldum."

Parmağını çenemin altına kaydırды ve bana bakmak için yukarı kaldırdı. Ben de onun yüzündeki ifadeyi silmek istedim. Yazık.

Benim için. Nefret ettim. Çocuk sahibi olamazsam ne olurdu? Burada olma sebebim işe yaramazsa her şey dağılır mıydı? Bu şekilde düşünemezdim. Ama aklımda dönen şüphelere de engel olamıyordum.

Her zaman kolay ağlardım ve hormonlar da yardımcı olmadı.

"yok!" Neşeli bir ifade takınmaya çalışarak söyledim. "Ben yatmaya gidiyorum. Bugün olanlardan sonra oldukça yorgunum."

"Charlotte..."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bileğimi yakaladı. "Konuş benimle bebeğim," diye yalvardı alçak bir sesle.

Beni etkileyen de buydu. Sesine çok fazla özen katması. Beni tutuyor olsa bile, bu bir tasma gibi hissettirmiyordu. Bir yaşam çizgisi gibi hissettiriyordu. Sanki Daniel benim can simidim, cankurtaranımdı. Eğer boğuluyor olsaydım, beni kurtarırdı, değil mi?

"Hamile değilim," diye fısıldadım, sesim duygusallıktan çatlıyordu.

Elleri yanağımı kavradı, sıcaklık anında kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Hamile değilsin."

Başımı salladım. "Hayır."

"Sorun yok." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Denemeye devam edeceğiz." Bana sıcak bir gülümseme sundu.

Başımı salladım. "Biliyorum."

"O zaman neden ağlıyorsun aşkım?"

"Ben sadece... Bunu gerçekten istiyorum, Daniel." *Anne olmayı.* "Biliyor musun?" Tek istediğim buydu, dansçı olmak değil. Elbise tasarımcısı olmak değil. Ama sevecek bir aileye sahip olmak. Yüzde yüzümü verebileceğim bir aileye sahip olmak, her şeyi geri alacağımı bilmek.

Ve aşk buydu, değil mi? Sahip olduğun her şeyi birine vermek ve ondan her şeyi geri almak.

Hayatımda bunu çok az kişiyle yaşamıştım. Noelle. Gabbi. Angelina. Daniel.

Her zaman Daniel'a geri dönerdi.

Göğsüne umutsuzca yüzümü istediğim adam.

Çünkü onun tarafından teselli edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Son dokuz yıldır bunu yapıyordu.

"İstiyorum," diye mırıldandı saçlarımı düzeltirken. "Ayrıca, denemek eğlencelidir, değil mi?" Kıkırdadı.

Belki de kafamın içine nasıl çekildiğimi, paniklediğimi görebiliyordu. Belki de ciddiydi ve bu onun için hâlâ sadece seksti. Sadece iyi bir seksti ve romantik bağlar yoktu. Yaptığımız şey hakkında çok fazla düşünmezsem böyle düşünmek kolaydı.

Deniyorum.

Kollarını bana dolamasına izin verdim, karo zeminde dururken bile beni sallıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı alnıma karşı, yumuşak dudakları tenimde geziniyordu.

Ona inanmak istedim.

Belki de inanırdım.

Her iki şekilde de, onu yakalamıştım.

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

Daniel

Charlotte çizim defterinden bir şeyi kabaca sildi, dudaklarını büzdü ve kalemiyle çizgiyi yeniden çizdi. Bir türlü doğru yapamıyordu ve hayal kırıklığı içinde pes ederek kendini battaniyesine gömdü.

Dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel .

"Oh." Başını kaldırıp beni gördüğünde irkildi, kollarımı göğsümde kavuşturmuş onu izlemeye devam ediyordum. "Merhaba."

"Selam." Ona gülümsedim. Buna da engel olamadım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Battaniyeyi omuzlarına daha sıkı çekti. "Teşekkürler."

"Seni neşelendirecek bir şey getirdim," dedim, arkamdan lokum paketini ve en sevdiği çikolataları çıkararak. "Bunu çiçeklerden daha çok sevebileceğini düşündüm."

Son buketi çiçekler buruşana kadar yemek masasının üzerinde tutmuştu ama ben onun kalbine giden yolu biliyordum. Ve üniversitede defalarca bir paket şekerleme yemesini izlemiştim.

"Daniel..." Gözleri yaşlarla doldu ve eşyaları sehpanın üzerine bıraktım.

"Ağlama," dedim bacaklarının arasına diz çökerek. "Lütfen ağlama. Ağladığında kalbim kırılıyor." Onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. Çünkü onu acı çekerken görmeye dayanamıyordum.

Hayal kırıklığına uğradığını ve üzüldüğünü biliyordum ama bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım. En başta tüm bunları kabul etmesinin nedeni buydu, değil mi? Neden evlendiğimizi. Çocuk sahibi olamazsak ne olacaktı? Tüm bunlar etrafımızda parçalanır mıydı? Ona en çok istediği şeyi veremezsem beni terk eder miydi?

Düşüncesi bile beni irkiltti.

"Artık neyin sahte neyin gerçek olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı, o kadar savunmasız görünüyordu ki kalbim sıkıştı. "Aramızdaki bu şey, ben... ben bile bilmiyorum. Ne yapıyoruz biz? Hâlâ numara mı yapıyoruz? Çünkü eğer öyleyse, ben-"

Hiçbiri sahte değil.

Bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bunun benim için ne kadar gerçek olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Her zaman ne kadar gerçek olduğunu.

"Dur sana göstereyim." Her zaman yaptığım gibi avucunu sıkmadan önce kollarımı güven verici bir şekilde yanlarına sürttüm. Sonra derin bir nefes aldım. "Seni sevmeme izin ver. Seni sevebileceğimi kanıtlamama izin ver. Çünkü artık bunun sahte olmasını istemiyorum."

Gözleri sulanmıştı. "musun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Belki de hiç yapmadım. Kahretsin Charlotte, sorun sensin. Benim için hep sendin. Seni o koridorun ortasında gördüğüm ilk andan beri. Hadi yapalım şunu. Gerçekten." Elimi geriye kaydırıp boynunu kavradım.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi, olduğu yerde donmuş ve gözlerini kırpmadan. "Evet de. Bunu sen de istediğini söyle."

"İstiyorum." Gözlerini kapattı. "Ama ya..."

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek onu susturdum. "Keşke'ler yok. Mutsuz sonlara izin yok. Çünkü bu biziz Char ve birlikte olmamız gerekiyordu."

Ve ben buna tüm varlığımla inandım.

"Buraya gel," diye fısıldadım, kollarımı ona doğru uzatarak. Karıma. Charlotte kucağıma kaydı ve onu kollarımın arasına almama izin verdi.

"Artık rol yapmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Seni istemiyormuş gibi davranmaktan yoruldum, Charlotte. Hepinizi. Sana her şekilde sahip olabilirim."

Charlotte kollarını boynuma doladı. "Ben de rol yapmak istemiyorum."

"Güzel." Onu usulca öptüm,

"Tamam. Yani bunu yapıyor muyuz?

Gerçekten mi?" "Bunu yapıyoruz, bebeğim."

Dudaklarımızı birbirine yaklaştırdığımda gözlerini kırıştıtarak bana baktı - tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu ona göstermekten mutluydu.

"DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN," diye fısıldadı Charlotte, ben uyandığımda dudaklarını dudaklarıma değdirerek.

Bunun gerçek olduğuna karar vermemizin üzerinden birkaç hafta geçmişti ve aramızdaki ilişkinin ne kadar harika olduğuna inanamıyordum. Kendini tutmak yok. Sahte bir etiketin arkasına saklanmak yok.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, belinden kavrayarak onu üstüme çektim. Vücudumun üzerine yerleştğinde, ince bir pamuk tabakasının içinden bile göğüsleri sertleşmişti.

"Yirmi dokuz. Nasıl bir duygu?"

"Mm. Aynı yirmi sekizin yaptığı gibi." Burnuna bir öpücük kondurdum. "Ama en azından yanımda güzel gelinim var."

Charlotte kızardı. "İlk anlaşmamıza sadece bir yıl kaldığına inanabiliyor musun?" Üniversitede teklif ettiğim anlaşmaya; ikimiz de birini bulamazsak 30 yaşında evlenecektik.

"Evet." Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Çok aptaldım, değil mi?"

Eğer başka birini bulsaydı, eğer şansımı kaçırsaydım, bunu asla yaşayamazdım. Onu yatağıma alamazdım, yüzüğüm parmağında olmazdı.

Kadın dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle evlenmeni çok daha önce istemeliydim," dedim köprücük kemiğini öperek. "Bunu yapmak için çok daha fazla zaman harcamalıydim. Gerçekleştirmek için." Omzunu öptüm.

"Oh." Vücudu gevşedi, adeta benimkinin içinde eridi. "Evet."

O küçük kayışı aşağı çekmeme ve gergin meme uçlarını tatmama saniyeler kalmıştı, dilimi onun üzerinde gezdirmek için can atıyordum. İçine.

Son zamanlarda onun için yanıp tutuşuyordum. Tekrar seks yapmadan önce doğurganlık dönemini belirlemek için adet döngüsünü takip ederek daha gayretli olmuştu.

Ama onu istemek konusunda çok deneyimim vardı. Birkaç gün daha bekleyebilirdim.

"Kahvaltı ister misin?" Parmakları çıplak göğsümde gezindi. "Krep yapabilirim."

"Ya da," dedim, ellerimi kalçalarından yukarı kaydırarak, giydiği o küçük geceliğin altından yukarı doğru ittim. "Seni kahvaltıda yiyebilirim."

Beni . "Henüz değil."

"Sadece bir tadımlık," diye yalvardım. Vücudunun tatlılığı bir uyuşturucu gibiydi ve uyluklarının arasındayken kendimi onun tadına bağımlı buldum.

Onun üzerine inmek cennet gibiydi. "Sen iflah *olmazsın*."

"Sadece senin için." Yataktan kalkıp üzerime bir eşofman geçirmeden önce onu dudaklarından öptüm ve Brownie'yi dışarı çıkarmak için aşağıya indim.

Geri döndüğümde Charlotte mutfak tezgahının başında durmuş bir kase krep karışımına ve bir yerlerden çıkarmış olması gereken ızgaraya bakıyordu.

"İyi misin?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Oh! Ben, uh..." Kızardı. "Daha önce hiç krep yapmadım."

"Mm. Anladım." Ellerimi Charlotte'un dar beline dolayarak onu tezgâhın üzerine kaldırdım. "Orada oturup izleyebilirsin."

"Ama..." Kızım kaşlarını çattı. "Bunu senin için yapacaktım."

"Bu da benim için," dedim, bir spatula çıkarıp ona doğru tutarak. "Çünkü karımı beslemek düşünebildiğim en ateşli, en seksi şey."

"Yine de," diye sızlandı, hâlâ surat asıyordu. "Bugün senin doğum günün."

Burunlarımızı birbirine sürtmeden önce kulağına "Bunu daha sonra telafi edebilirsin," diye fısıldadım.

Gözleri bir kıvılcımla parladı ve başını salladı.

Bunu *daha sonra*, yukarı çıkıp duşa girer girmez paraya çevirmeyi planlıyordum.

Çünkü o ne düşünürse düşünsün, bu doğum gününde istediğim her şeye zaten sahiptim.

Çünkü ona sahiptim.

"SÜRPRİZ," diye gülümsedi Charlotte, elimi tutup beni Portland şehir merkezindeki lüks bir swing dans kulübüne çekerken sırtışı yüzünü kaplamıştı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Gözlerimi kırıştırdım ve tüm arkadaşlarımızın kendi aptal gülümsemeleriyle köşedeki bir kabinin etrafında toplandığını gördüm.

"Mhm." Masamıza doğru yürürken ellerimizi iç içe tuttuk, aramızdaki bağ hissini kaybetmek istemiyorduk.

Char ve benim evlenmemiz hepimizi birbirimize daha da yakınlaştırdı ve doğum günümü geçirmek için başka bir yol düşünemezdim.

"Mutlu yıllar dostum," dedi Benjamin, elimi sıktı ve omzumu sıvazladı. Angelina'nın ani sarılışı beni şaşırttı ama bu nadir kardeş kucaklaşmasına hemen karşılık verdim. Her zaman yakın olmuştuk ama ona takılmadan da edemiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kulağına.

"Ne için?" Angelina geri çekildi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsi Charlotte'un suçu."

Ama ona her şey için teşekkür ettiğimi nasıl açıklayacaktım? O olmasaydı, Charlotte yanımda bile olamazdı - onca yıl en iyi arkadaşım olarak ya da şimdi karım olarak. Her şeyi, arkadaşına aşık olduğumda gözünü bile kırpmayan kız kardeşime borçluydum. Elbette, biz gençken bu konuda oflayıp -tüm arkadaşlarının her zaman bana abayı yaktığını, beni elde etmek için ona yaklaştığını, ama Char ve ben yemekhanede oturup konuşarak ya da yurttaki yatağında oturup film izleyerek sayısız saatler geçirdiğimizde asla şikayet etmemişti.

Üç tane en iyi arkadaş edinmişti ama ben hep beşinci tekerdim, sırf Charlotte orada olduğu için onun peşine takılıyordum. Matthew, Benjamin ve Hunter gelene kadar Charlotte'un yanındaki yerimi tam olarak hissedememiştim. Ama tüm kızların aşık olmasını izledikçe, arkadaşlığı asla kabul edemeyeceğimi daha da iyi anladım.

Ben de başımı salladım. "Her şey için. İsteyebileceğim en iyi kız kardeş olduğun için teşekkürler."

"Evet, evet." Yüzüne yayılan bir gülümseme olmasına rağmen gözlerini devirdi. "Sen de çok iyi bir kardeşsin." Şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı.

"İçki sipariş edelim mi?" Hunter sordu ve masadakiler alkışlamaya başladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim gülerek ve bir garsona el sallayarak hızlıca tüm masa için birer içki sipariş ettik.

Hepimiz bir süre oturup birkaç atıştırmalık yedikten sonra kızlar dans etmek için kalktı ve biz dördümüz masada oturup inşaat projeleri ve işle ilgili diğer konular hakkında konuşmaya başladık. Hepimiz farklı sektörlerde çalışıyor olabiliydik ama yine de işleri karşılaştırmak ilginçti.

Tüm konuşmalarımıza rağmen dikkatimin sadece yarısını Charlotte'a vermiştim. Diğer kızlarla dans ederken lavanta rengi elbisesi kalçalarında sallanıyordu, dördü de gülüyor ve belli ki iyi vakit geçiriyorlardı. Bu halimden memnundum.

Hunter kendi kendine güldü.

"Ne?" Dönüp ona baktım.

Başını iki yana salladı. "Benjamin ve Angelina'nın düğününde yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. O zaman da kızlarımızın dansını nasıl izlemiştik. Ama şimdi... Onları ne kadar sevdiğimizi saklamak zorunda değiliz." Kadehini havaya kaldırdı. "Altı ay sonra her şey çok farklı."

Daha iyisi için. Viskimden bir yudum aldım.

Sonra içimi bıraktım. "Haklısın. Ben de karımla dans etmeye gidiyorum."

Kıkırdadı. "İyi plan."

"Geliyor musun?" Diğer üçüne sordum, onlar da bana salladı.

Matthew cin toniğinden bir yudum daha alarak, "Bir sonrakini biz alırsız," diye ekledi.

Kalabalığın arasından sıyrılarak hızla kızları buldum.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Bu gece yeni öğrendikleri dansın adımlarını takip ederek Charlotte'un etrafında dönen Noelle'e söyledim. Char şimdiden çok zarif görünüyor, her adımda pistte süzülüyordu.

Noelle'in çilli yanakları pembeyle kızarmış, elbisesi kıvrımlı vücudunu sarmıştı. Etrafındaki güzelliğe rağmen, o uzaklaşırken gözlerimi karıma diktim.

Charlotte'un sarı saçları etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu ve teni sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyordu. Mor, ışıltılı elbisesi attığı her adımda parlıyordu.

"Merhaba."

O da bana gülümsedi. "Merhaba."

"Bu harika," dedim, alnımı yaslayarak elini elime aldım ve diğer elimi beline doladım.

"Beğendiğine sevindim. Doğum günün için özel bir şey yapmak istedim."

"Yaptın. Mükemmel bir gün oldu." Duştan çıktığımızdan beri tüm günü beni şımartarak, en sevdiğim yerlere götürerek geçirmişti. En iyi kısmı mı?

Giyinip kuşanıp Brownie'yi güzel bir gezintiye çıkardığımızda, Öğle vakti uzun bir yürüyüşe çıktık, hep elimi tuttu.

Diğer çocuklar pistte bize katılmadan önce birkaç şarkı dans ettik. "Mmm.

Biliyorsun, daha önce bir sınava girdim." Yüzünde yaramaz bir ifade vardı. ve bu bende onu öpme isteği uyandırdı.

"Ah?" Onu kendime doğru çektim ve o da parmak uçlarına kalktı, kollarını boynuma dolayarak kulağımı dudaklarına doğru çekebildi.

"Yumurtlama dönemindeyim."

"Sen" Aletim pantolonumun içinde zıpladı, bu bir sorundu. Kısmen doğum günümde banyoda hızlıca sevişmek kesinlikle geceyi geçirmek istediğim bir şey değildi ve diğer arkadaşlarımız da buradaydı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Güldü, kollarımdan fırlamadan önce bana göz kırptı. Onu belinden tutup kendime doğru döndürdüm.

"Oh, hayır, ," dedim çığlık atarken, onu kollarıma geri çekerken gülerek.

"Burada her şey yolunda mı?" Birdenbire bir adam belirdi, tavrım anında değişti.

Charlotte bana doğru geri adım attı, sanki onu koruyacağıma güveniyormuş gibi bir kolumu beline dolamama izin verdi. Benimle güvende hissediyordu.

"O benim karım." Neredeyse hırlayarak söyledim.

"Biz iyiyiz," diye ekledi, karnının üzerinde duran oynarken. "Sadece oynayıyorduk."

Adam başını salladı ve dans pistindeki insan kalabalığının arasında kayboldu.

İkimiz de kahkahayı patlattık.

"Başımızı belaya sokacaksın, sevgilim."

"Daniel," diye fısıldadı, kulağım tekrar dudaklarının hizasına gelene kadar beni aşağı çekti. "Eve gidebilir miyiz?"

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlarıyla takılmanın tadını çıkarmak istemiyor musun?" "Doğum günün olduğunu biliyorum ama..." Kızardı. "Tekrar deneyebiliriz."

"Şimdi mi?" diye sordum, o da başıyla onayladı. Dudaklarımı kulağına değdirebilmek için eğildim. "Arkadaşlarımıza nasıl bir bahane sunacağız, sevgilim?"

Charlotte omuz silkti. "Hâlâ yeni evliyiz. Sanırım bir şeyler bulabiliriz."

Sırtarak onu masamıza doğru çektim, Matthew ve Noelle birbirlerinin kucaklarına dolanmış oturuyorlardı.

"Hey. Eğleniyor musun?" Matthew, Noelle'in omzundaki kırmızı bukleleri fırçalayarak sordu.

"Aslında biraz yorgun hissediyorum. Sanırım dışarı çıkacağız." Kolumu Charlotte'un beline doladığımda, vücudunun benimkine doğru gevşediğini hissettim.

"İyi karar. Geç oluyor." Diğer arkadaşlarımızı bulmak için etrafına bakındı. "Gidip diğerlerini bulayım, böylece hepimiz iyi geceler diyebiliriz.

Otuz dakika sonra, hepimiz birbirimize sarıldıktan (çoğunlukla kızlar) ve bir kez daha doğum günü dileklerimizi sunduktan sonra, Charlotte ve ben nihayet arabaya dönmüştük.

Anahtarlarını yüzümün önünde salladı. "Sen mi sürmek istersin, yoksa I?"

"onları, sevgilim."

Çünkü gitmemiz gereken bir yer vardı.

VE ORASI BİR YERDE YATAĞIMIZDI, kıyafetler hızla yere atılmıştı.

"*Siktir.*" Charlotte şortunu çıkarıp kendini çıplak bana bıraktı. "Bütün gece benimle dalga geçtin." Her bir yanağına masaj yaparken kıcını avuçlayarak inledim.

Bana eziyet etmek daha doğrudu. O bombayı patlattığından beri, beni kızdırmak için mümkün olan her şeyi yaptığını hissediyordum. Kucağıma oturması, masumca bana sürtünmesi, kirpiklerini kırıştırması ve dudaklarını yalaması... Aklımın ucundan bile geçmiyordu.

"Senin için bir sürprizim daha var," dedi dudaklarına karşı, dolaba doğru uzaklaşmadan önce, beni yatağın kenarında, acı verici bir şekilde sertleşmiş ve bekler halde bıraktı.

Ortaya çıktığında, gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı.

Narin, beyaz dantel gövdesini kaplıyor, pembe meme uçlarını zar zor örtüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi ve beni iterek kalçalarımın üzerine oturttu. "Her zaman benimle ilgileniyorsun, ama şimdi seninle ilgilenme sırası bende."

"Mmm." Ellerimi dış uyluklarında gezdirdim, kalçalarındaki küçük kayışları parmakladım. "Bunu sevdim."

"Hediyeni beğendin mi?" Boynuma bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce sordu, tatlı çilek kokusu duyularımı dolduruyor, beni sarhoş ediyordu.

"Bu en iyisi."

Charlotte'un dudakları göğsümde bir iz bıraktı, diliyle meme ucumu daire içine aldı, diğerine geçip hareketi tekrarlamadan önce dikkatini ona verdi. Sonra diliyle karın kaslarımın çıkıntılarını takip etti.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diye itiraf etti parmaklarını çıplak gövdemde gezdirirken.

"İstediğin zaman gelebilirsin." Ellerimi üzerine koymak istedim ama diliyle *bir tıs* sesi çıkardı. "Dokunmak yok. Ben eğlenene kadar olmaz."

Karnımın alt kısmına ulaştığında, arkasında ağzı açık öpücüklerden oluşan bir yol bıraktı, planını fark etmeden önce küçük eli aletime sarıldı.

"Charlotte," diye inledim. "zorunda değilsin."

"Ama istiyorum," diye fısıldadı, parmaklarıyla hafifçe sıkarken dudaklarını yaladı. Eli tam olarak sarılmadı, ondan ne kadar büyük olduğum göz önüne alındığında bu gerçekten sürpriz olmamalıydı, ama bir parçam bundan hoşlandı. O garip, büyümekte olan, sahiplenici yanım.

"Bana neyi sevdiğini öğretmen gerekecek," diye nefes aldı, elini şaftımda aşağı yukarı kaydırarak. "Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

"*Sikeyim*. Bebeğim. Yapabileceğin hiçbir şey yanlış olmaz." O baskıyı artırırken gözlerimi kapattım ve o anda boşalmamaya çalıştım.

Bu gece kendimi kaybetmek istediğim tek bir yer vardı; onun sıkı, ıslak sıcaklığına gömülmek. Boğazından aşağı değil.

Sonra eğildi, dilini ucu üzerinde gezdirdi ve dışarı sızan prekumu yaladı.

"Ben de seni tatmak istediğimi söylemiştim," dedi boğuk bir sesle, ağzı aletimin tüm uzunluğunu keşfetmeden önce. Önce diliyle, sonra da ağzını açıp beni içine aldığı anda.

Üzerime eğildiğinde, o güzel küçük dudakları sikimin etrafına sarıldı, gözleri benimkilerle birleşti, içlerindeki kırılganlık açıldı.

"Daha fazla," diye inledim, dilini kenarın etrafında gezdirirken onu daha fazla aşağı itmemek için elimden geleni yaptım. Bundan ne kadar hoşlansam da onu incitmek istemiyordum. Ve benim tamamımı boğazından aşağıya almasına imkân yoktu - kesinlikle rahat bir şekilde değil.

Elimi onunkinin etrafına sardım, ona nasıl sevdiğimi gösterdim, ikimiz de beni birlikte okşarken o uzunluğumu emdi, dili hala ucuyla oynuyordu.

"Charlotte," diye inledim.

Taşaklarımın gerildiğini hissettiğimde, yükümü patlatmaya çok yakındım, onu bir patlamayla çektim.

Yüzündeki birkaç damla tükürüğü silerek kaşlarını çattı. "Ne oldu? Bir sorun mu vardı?"

"Hayır." Güldüm. "Çok iyiydi. Devam etseydin aklımı kaçıracaktım. Ve eğer bir yere geleceksem, bu senin boğazından aşağı olmayacak, bebeğim."

"Mmm."

Tamamen doğrulup kalçalarını ayırdım ve yarığını örten ince dantel şeridi ortaya çıkardım. Kenara iterek iki parmağımı kabaca içine soktum, çok az dirençle karşılaşınca şaşırdım.

"Çok ıslaksın, değil mi sevgilim? Sadece beni emdiğin için mi?"

Parmaklarımı içinde makaslarken bir iniltiyle kabul etti.

"Seni güzelce ıslatmalıyım ki sikimi içine alabilesin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet," diye nefesini tuttu, ben onu sıkıca tutarken, bağlantımızın yoğunluğunu artırmak için kalçalarını hareket ettirdi.

Parmaklarımı çektim ve Charlotte'un inlemesine neden oldum. Onun tüm alaylarından sonra, onu çıldırtma sırası bendeydi.

"Şimdi, bırak da tadına bakayım. Bütün gün bunun için can atıyordum." Tekrar yatağa uzanarak başımın yanındaki bölgeyi okşadım. "Gel yüzüme otur."

"Daniel," diye ciyakladı, ellerini göğsüme koydu. "I..."

"Hadi," diye onu ikna ettim. "Bana o küçük kitaplarının ne kadar kirli olduğunu göster."

"Demek öyle, öyle mi?" Ağzıma doğru tırmanarak mırıldandı.

Uyluklarını daha da açarak onu yüzüme doğru yönlendirdim, dilim onu tatmak için dışarı fırlarken burnum klitorisiyle aynı hizadaydı.

Dudaklarından dökülen küçük nefesli sesler beni daha da teşvik etti ve hızımı artırarak onu dilimle becerdim.

"Bu çok fazla," diye bağırdı, kalçaları başımın etrafında sıkılıyordu.

Sıkıştığını hissedebiliyordum ve yakın olduğunu biliyordum, bu yüzden harekete devam ettim, onu anlamsızca yalarken parmaklarımı etine gömdüm.

Boşaldığında, bir ıslaklık dalgası yüzümü ıslattı ve ben de hevesle hepsini yaladım.

"Vay canına." Yüzü kızarmıştı ve alnında hafif bir ter lekesi vardı.

Sırıttım. "En iyisi. Doğum günü. Hiç."

Onu sırtüstü çevirip derinden öptüm ve dilimin tadına baktım. Telaşsız öpüşmemiz, vücudumun onunkine baskı yaptığı ve uzunluğumun karnına baskı yaptığı hissiyle doluydu.

"Daniel," diye inledi. "Sana içimde ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Dilimi son bir kez onunkine değdirdikten sonra girişiyle aynı hizaya geldim ve vücudumu kalçalarının arasına yerleştirdim. İçine tamamen girdiğimde Charlotte'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, iç organlarının sikime sarılma hissine alışırken gözlerimi sıkarak kapattım.

"Çok sıkı," diye övdüm, vücudunun içinde olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek ellerimizi şiltenin üzerinde dinlendirdim ve yavaşça içine her sokuşumda göz temasını sürdürdüm. Bu bitiş çizgisine doğru bir yarış değildi; zevk ve tutkuyla sarmaş dolaş olmuş, birbirimize duyduğumuz karşılıklı arzuya yenik düşmüştük.

"Öp beni," diye nefes aldı, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim ayırdı.

Ben de öyle yaptım, ona bedenimin, kalbimin ve ruhumun her parçasını verdim. Ona olan sevgimin her zerresiyle onu öptüm ve onun da bunu hissedebilmesini umdum.

Onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini umuyordum.

Ve bu düşünce beni sınıra daha da yaklaştırdı, o belirgin gerginlik arttı ve bir küfür savurdum. Adını inleyerek kendimi vücudunun daha da derinlerine gömdüm.

"Henüz değil," diye inledi Charlotte. "Çok yaklaştım."

"Benim için gel," diye mırıldandım, parmaklarının etrafındaki tutuşumu sıkılaştırırken, içindeki o noktaya vurmaya odaklandım, onu kenara iteceğini biliyordum, her itme içlerine karşı kazanıyordu. "Benim uslu kızım ol."

"Evet," diye . "Evet. Seninim."

Kaslarının etrafımda kasıldığını hissedebiliyordum ve zevk o kadar yoğunlu ki o anda doruğa ulaşabileceğimi düşündüm. Ama Charlotte her zaman önce gelirdi.

"*Siktir*. Evet, . Hepsi benim."

Vücudu titredi ve ben onun küçük soluklarını içime çektim, vücudu unutulmaya yüz tutmadan önce, boşalırken adımı haykırdı, ben onu sikmeye devam ederken iç duvarları etrafımda titreşiyordu.

Ve sonra, adını tekrar tekrar mırıldanarak, bıraktım, içine boşaldım, iliklerine kadar gömüldüm, aramızdaki göz temasını hiç kaybetmedim.

Kırmızıyla çevrelenmiş gri gözleri, hissettiği her şeyi yansıtıyordu. Sonsuza dek hatırlamak için bir fotoğrafını çekmek istedim. Çünkü gözlerindeki sevgi ve duygu sadece benim içindi. Hepsi bana aitti.

Onu, bizi böyle tutmak için her şeyi yaparım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

Charlotte

"A Bir şey var mı?" Ben arabaya binerken sordu, o kadar umutlu bakıyordu ki ağlayacağımı sandım.

Başımı salladım. Daniel'in doğum gününün üzerinden bir ay geçmişti,

Ve bu sabah regl dönemimin tanıdık rahatsızlığıyla uyandım. Tekrar umutlanmamaya çalıştım ama çok zordu.

"Bu işler zaman alır," dedim ona sahte bir gülümseme sunarak. Ne de olsa doğruydı. Gerekirse bacaklarımı duvara dayayıp yatmayı bile düşünmüştüm. Gerçekten yardımcı olmasa bile, yine de *bir şey* yapmış gibi hissedecektim. "Ben iyiyim."

Uzanıp elimi sıktı, parmaklarımız iç içe geçerek vites koluna yaslandı.

"Gelmek istediğine emin misin?" Ona bakarken konuyu değiştirerek sordum.

Dans okulunun bu hafta sonu bir yarışması vardı ve o da moral desteği için gelmek konusunda ısrar etti. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu ve ben de bundan şikâyet edemiyordum. Elbette hamile değildim ama bir koca karısına böyle davranır, değil mi?

Ve mutluyduk. Bu yüzden diğer her şeyi görmezden geliyordum. Beynimdeki tüm küçük şüpheleri. Henüz *seni seviyorum* dememiştik.

Seks sırasında bana böyle sarıldığında, parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde ve beni sevmediğini hayal edemeyeceğim kadar şefkatle öptüğünde bunların hiçbir önemi .

"Neden yapmayayım ki?" Bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca, arabayı gerçekten kendin kullanmak istemiyordun, değil mi?"

Doğru ya. Bana şoförlük yapmak *zorunda* hissetmesi neden biraz canımı yaktı?

Ondan ne istiyordum ki zaten?

Onun burada olmasından memnundum. En iyi gülümsememi takınarak, keyifli bir hafta sonu olacağına kendime güvence verdim. Yarışma için bir süit ayırtmıştık ve Daniel'ın regl dönemimde olsam bile beni neşelendirmek için elinden geleni yapacağından hiç şüphem yoktu.

Meğer orgazmlar regl krampları için büyük bir rahatlama sağlıyormuş ve evlendiğim adam regl kanıyla bile olsa bu krampları geçirmekten hiç çekinmiyordu.

Normal biri yerine bir süper insanla evlenmiş olmam mümkün müydü? Özellikle de o küçük siyah kıvrım alnına yaslanmışken - benim Süpermen'im. Ayaklarımı yerden kesmiş ve beni kurtarmıştı. Belki gerçek anlamda değil, ama önemli olan her şekilde.

Tabii ki kalbimi ona veriyordum. Hiç şansım olmamıştı.

I?

"Charlotte?"

"Hmm?" Hâlâ ellerimize baktığım yerden başımı kaldırdım.

"Sadece bir şey isteyip istemediğini soruyordum." Bir arabaya çekmişti aracılığıyla.

"Ah." Beynimdeki sisin geri kalanını tarayabilirmişim gibi göz kırptım.

İçeceklerimizi ve atıştırmalıklarımızı aldıktan sonra tekrar yola koyulduk, rekabete doğru sürüyor.

"Ee. Bana özeti ver. Orada kimler olacak?" Daniel bana sordu.

"Juily bebekle birlikte evde, bu yüzden stüdyoda sadece ben ve Isa varız, ama birkaç ebeveyn de orada olacak." Yeni dans öğretmenimiz Isabella, birkaç ay önce Juily doğum iznindeyken onun tarafından işe alınmış, sadece perde arkasında işleri yürütüyordu.

Daniel başını salladı. "Güzel. Endişelenmem gereken yabancı bir adam yok mu?"

"Bekâr bir babanın ayaklarımı yerden kesip beni senden çalmasından mı endişeleniyorsun?" Elim kalçasında gezdirerek flört ettim.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Evet. Benden daha iyi birini bulacağından endişeleniyorum."

"Senden daha iyisi yok," diye mırıldandım, onun yüzü yerine pencereden dışarı bakıyordum.

Hiç olmadı, diye düşündüm kendi kendime.

Yola geri dönmeden önce elimi öptü. "Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yanımda olduğun için teşekkürler." "Her zaman."

ERTESİ SABAH, hepimiz etkinlik için kiraladıkları okul oditoryumuna erkenden geldik ve ben de hepimizi kontrol etmek için mücadelenin içine daldım.

Bu yarışma şehir dışında olduğu için herkes ayrı ayrı gelmişti ama birazdan buluşup her şeyi gözden geçirecek, hepsiyle temasa geçecek ve hafta sonu performanslarının ne zaman başlayacağını bildirecektik.

Isabella beni dansçılarımızın üstlerini değiştirip hazırlanabilecekleri sınıfta buldu.

"Her şey nasıl görünüyor?" Uzun, düz siyah saçlarını arkasında atkuyruğu yaparak bana sordu. Dans okulumuzun çeyrek fermuarını ve taytını giymiş, tam bir dansçı gibi görünüyordu. Henüz yirmi iki yaşında ve üniversiteden yeni mezun olmuş olmasına rağmen stüdyoda yaptığımız her şeyi hevesle öğrenmişti.

"Güzel. Tek yapmam gereken tüm velileri bir araya toplamak ve bunları dağıtmak için onları buraya getirmek." Elimdeki zarf yığınının havaya kaldırdım.

"Etrafa bakmamı ister misin?" Isa kapıdan dışarı bakarak sordu. "Mesaj da gönderebilirim."

"Bu harika olur. Bu gece grup performansını da bir kez daha yapmak istiyorum, sadece gerginliği gidermek için." Kas hafızasını taze tutun.

"Bence bu kulağa mükemmel geliyor," diye kabul etti.

"Tamam. Şimdi Daniel'ı, yani kocamı bulmaya gidiyorum."

Ellerini birbirine vurdu. "O burada mı? Onunla henüz tanışmadım."

Daniel'ın araba kullanmaktan nefret ettiğimi bildiği için çoğu gece beni almakta ısrar ettiği düşünülürse şaşırtıcı.

Başımı salladım. "Kahve almaya gitti."

Bu sabah geç kalmıştık - kısmen birlikte duş almayı seçtiğimiz için ve bu hiç çabuk bitmemişti. Kızardım.

Dansçıların ebeveynleri ve velileriyle yaptığımız toplantıdan sonra Daniel'i bulmak için geri dönüyordum ki tanıdık bir yüz beni durdurdu

izler.

"Charlotte, sen misin?" Koşarak yanıma gelip kollarını bana doladığında sık bukleleri dalgalanıyordu.

"Aman Tanrım. Grace?" Eski arkadaşına sarıldım. "Uzun zaman oldu." Büyürken aynı bale sınıfındaydık, on sekiz yaşımıza kadar aynı stüdyoya devam etmiştik. Ta ki ben Portland'a taşınana kadar.

Sırıttı. "Sende durumlar nasıl? Hâlâ dans ediyor musun?"

"Biraz. Artık çoğunlukla çocuklarıma ders veriyorum ve bir yandan da koreografi yapıyorum ama arada bir sadece kendim için bir rutin yapıyorum. Peki ya sen? Sen nasılsın?" Onunla burada karşılaşmak çılgıncaydı. Bildiğim kadarıyla Kaliforniya'da kalmıştı. Buradaki yarışmalarımızın çoğu bölgeseldi, tabii dansçılarımızdan biri ulusal bir yarışmaya katılacak kadar iyi değilse.

"Aman Tanrım, harikaydım. Aslında Kaliforniya'da bir yaz yoğunlaştırma programı açıyorum ve genişletilmiş oturum bile neredeyse dolu."

"Vay canına." Gözlerimi kırptım. "Bu inanılmaz."

Normal dans stüdyoları yazın çalışmazdı; bu, çocukların sadece çocuk olmaları için bir fırsattı. Normalde yazları bu arayı yeni fikirler üretmek için kullanırdım. Yarışmalar için yeni koreografiler hazırlardım. Genellikle en iyi dansçılardan bazıları ülkenin dört bir yanındaki yoğunlaştırılmış kurslara davet edilirdi. Gençken ben bile gitmiştim.

Omuz silktili. "O tipleri bilirsin. Dans onların hayatı. Bir zamanlar bizim de hayatımızdı." Gözlerini kaçırdı. "Gerçi neredeyse hâlâ öyle," dedi Grace göz kırparak. "Ne güzel günlerdi, değil mi?"

Güldüm ama bu ifade artık doğru gelmiyordu. Dans uzun zamandır hayatım olmamıştı.

"Bu yaz Kaliforniya'ya gelip öğretmenlerimden biri olmaya ne dersin?"

"Oh, ben..." Yüzüğümlle oynadım. "Yapamadım."

Gözleri hareketi takip etti. "Aman Tanrım. Sen evlisin."

Sırıttım ve yüzüğü inceleyebilmesi için elimi uzattım. "Evet.

Neredeyse üç ay."

"Kapa çeneni! Kim bu adam?"

"Üniversiteden en iyi arkadaşım. Adı Daniel. Aslında bu hafta sonu benimle birlikte burada."

"Bu inanılmaz. Vay canına! Sizin adınıza çok sevindim." "Teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Artık benim haberlerim yanında sönük kalıyor. Ama dinle, eğer fikrini değiştirir ve yaz için gelmek istersen -o da seninle gelmek isterse- bana haber ver. Sana tüm detayları içeren bilgi mektubunu gönderebilirim."

"Evet, bir değişiklik olursa sana haber veririm," diye kabul ettim, her ne kadar gideceğimi düşünmesem de.

Ve işte oradaydı. Kocam.

Elinde bir fincan kahve ve içinde benim için de yiyecek olduğundan emin olduğum küçük bir çanta vardı. Çünkü benimle hep böyle ilgilenirdi; karnımın doyduğundan, su içtiğimden emin olurdu. Bana yaklaştığında kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

Bana kahveyi uzatmadan önce eğilip yanağıma bir öpücük kondururken "Merhaba," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda mı?" Daniel sordu.

"Evet. Eski bir arkadaşa rastladım." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bu çok eğlenceli."

Kahveden bir yudum aldım. "Oh, bu *iyi*. Seninki kadar iyi değil ama..." Bir yudum daha aldım ve mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Teşekkür ederim."

Ve her zaman yaptığı gibi, "Senin için her şeyi yaparım," dedi ve istesem de yanaklarımdaki kızarıklığı gizleyemedim.

"Bunu her zaman nasıl yapıyorsun?"

Mırıldandım. "Neyi?"

"Beni öyle hissettir ki..." Ne şaşırmıştım. Kara kaşlarını çatı. "Yani...?"

Başımı salladım. Küçük bir şey değildi. Beni her gün böyle hissettiriyordu. Özel, sevilen, tapılan. Nazik dokunuşlarından benimle sevişme şekline kadar her şey - çünkü biz öyle demesek de öyle hissettiriyordu.

Onun yerine yanağından öptüm. "Oldukça harikasınız Bay Bradford." "Siz de oldukça mükemmelsiniz, Bayan Bradford."

Kahvemden bir yudum daha alırken gülümseyerek bunun iliklerime işlemesine izin verdim. Ve daha önce hiçbir şeyin hissettirmediği gibi hissettirdi. Doğru ya.

Home.

"Harika olacaksın, Lily," diye söz verdim, genç öğrencimin sıkı bir topuz haline getirilmiş kızıl saçlarını düzeltirken. "Sadece bunu yapabileceğini unutma. Bu rutini baştan sona ezbere biliyorsun."

Grup gösterisini zaten daha önce yapmıştık ve küçük çocuklar çoğunlukla yarındı, tüm gençlerimizi akşam boyunca devam etmek için bıraktık.

Bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür , Bayan Charlotte."

"Ben bir şey yapmadım," dedim gülümseyerek. "Hepsi senin suçun. Benim küçük süperstarım. Git ve onlara nasıl parladığını göster."

Lily sarılmayı gözyaşlarını silerken başıyla hızlıca bir selam verdi. "Beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun."

Güldüm. "Unutma, ben de bir zamanlar senin yerindeydim. Şimdi ağlamak yok.

Makyajını lekeleyeceksin."

"Evet hanımefendi," dedi gülerek yüzünü silerken. "Git al onları, kaplan."

Derin bir nefes aldıktan ve yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirdikten sonra, Lily daha önce olduğundan çok daha kendinden emin bir şekilde odadan çıktı. Onu tanıdığım için, performans öncesi ve sonrası kaygıları vardı, bu yüzden daha sonra ona daha fazla cesaret verici sözler söyleyeceğime emindim, ama umursamadım.

Daniel elinde iki içkiyle odaya girerken, "Onunla aran iyi," diye mırıldandı.

"Evet, o iyi bir çocuk. Ben şanslıyım."

Elinden fincanı alırken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Ben bir şey yapmıyorum bile. Sahneye çıkanlar onlar."

Başını sallayarak elimi tuttu ve kızların gösterilerini yaptığı salona doğru ilerledik. "Onlara ilham veren sensin. Sana saygı duyuyorlar, bunu söyleyebilirim. Sen sadece onların dans eğitmeni değilsin, akıl hocalarısın. Bu çok güzel bir şey."

"Oh." Kızardım. "Bunu seviyorum, biliyor musun? Annem hep balerin olmamı ya da bir dans topluluğuna katılmamı isterdi ama..."

"Ama bu seni mutlu ediyor."

Başımı salladım. "Bu da bir *hayat*, biliyor musun? Profesyonel olarak dans etmek beni tatmin ederdi ama bu benim hayalim değil. Kendimi böyle bir hayatta görmüyorum. Dans etmeyi seviyorum ama sürekli dansla çevrili olmak istemiyorum. Dikiş dikmek ve kendi kreasyonlarımı yapmak için zamanım olmasını seviyorum. Okumak ve

istediğim zaman arkadaş olabilirim." Koluna doğru iç çektim. "Hayatımın nasıl değişeceği konusunda endişelenmeden bir aileye sahip olabileceğimi."

"Ve sen ?" Bir an için endişeli görünüyordu. "Bu hayattan mı? Benimle mi?"

"Evet." Sesimde hiçbir tereddüt, en ufak bir şüphe yoktu. "Bazen bu kadar mutlu olmamın imkânsız olduğunu düşünüyorum. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama düşmeyecek, değil mi? Bu... iyi bir şey. Nasıl başlamış olursa olsun."

"İyiden daha iyi." Başımın üstünü öptü. "Ve hayır, bu değişmeyecek. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Odaya girdik ve kızlarımın performansını izledik ve Daniel yanımda oturup elimi tutarken onlar için tezahüratlarıma engel olamadım. Gece ilerledikçe bile, sanki orada olmaktan mutluymuş gibi, hiç şikâyet etmeden beni kenardan destekledi.

Burada benimle olduğun için mutluyum.

Ama o haklı mıydı? Sonunda onunla güvende ve emniyette miydim? Her şeyi mahvedecek kötü bir şey olacak diye endişelenmeme gerek yok muydu?

Umarım öyledir. Çünkü onu şimdi kaybetmek? Bu beni mahvederdi.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

Daniel

W Kollarımı ona dolayarak onu yatağa geri çektim. "Neden endişeleniyorsun?"

Sadece başını salladı, yüzünü küçük bir gülümseme kapladı. bana baktı. "Eskiden *kendim* için heyecanlanırdım ama şimdi hepsi için de heyecanlanıyorum. Bazen kendime onlara elimden gelenin en iyisini öğrettiğimi ve hepsini stüdyoda izlediğimi hatırlatmam gerekiyor. Ama yine de... Yakmam gereken fazladan bir enerjim var."

Sırıttım. "Aklıma birkaç yol geliyor."

Burnunu kırıştırdı. "Hâlâ regl dönemimdeyim."

"Yani?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Ben daha çok... bir gece yarısı çörek koşusu gibi düşünüyordum."

"Çöreklerle asla hayır demeyeceğimi biliyorsun." Bir keresinde, üniversitedeyken, akşam 8'de bana en sevdiğimiz *çörekçide köpekli çörek* olduğunu mesaj atmıştı ve onları almak için oraya koşmak zorunda kalmıştık. Yapılması gereken ödevlerim var mıydı? Elbette vardı. Ama onu götürmek için her şeyi bırakmıştım.

Charlotte yanağıma bir öpücük kondurdu ve yataktan zıplayarak dans eşofmanlarını giymek için bir çift buldu. Kendiminkini ve okulumuzdan bir sweatshirt'ü kapıp telefonumu ve cüzdanımı aldım.

"Hazır mısın?"

"Bekle," diye mırıldandı, saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladıktan sonra eğildi ve çantamdan mühendislik şirketimden aldığım kazak yakalı sweatshirt'ümü çıkardı. Başına geçirdikten sonra bana döndü. "Hazır."

"Bunun hiç eskimeyeceğini düşünüyorum." "Ne?"

"Sen benim kıyafetlerimin içindesin." Her iki kolumu da ortasına doladım. "Bu beni mağara adamı gibi hissettiriyor, sanki sana bir bakıyorum ve tek düşündüğüm *benimki*."

Eğildi ve boynuma bir öpücük bıraktı. "Güzel." "Hoşuna gitti mi?"

Charlotte gözlerini kırpmadan bana baktı. "Kitap kulübünde konuştuklarımızın her kelimesini kaçırdın mı?"

"Sen arkadaşlarınla konuşurken kulak misafiri olmam farkında değildim."

"Bu örnekte, bunu görmezden gelmeye hazırım." Sırıttı, gözleri öptüğü noktaya odaklanmıştı. "Ama evet. Bayıldım."

"Neye bakıyorsun öyle?"

Aynaya doğru ilerledim ve boynumda küçük pembe bir öpücük izi gördüm. "Bu ne için?"

"*Benim* olduğunu bilsinler *diye*."

"Mmm. Alyans yeterli değil mi?"

Parmaklarımızı birbirine geçirerek sıırıttı. "Hayır. Başka kimsenin aklına bir şey gelmesini istemiyorum."

Onun biraz sahiplenici olmasından da ortaya çıktı.

Tek istediğim onu yatağa yapıştırmak ve beni ne kadar çıldırttığını göstermek olsa da onu çörek almaya götürmekten çok mutluydum.

Onu ne kadar çok sevdiğimi.

ODA, her biri ışıltılı bir kostüm giymiş ve düzgün, sıkı bir topuz yapmış minik dansçılarla doluydu.

"Demek Bayan Charlotte'un *kocasısınız*?" Sanki taze etmişim gibi beni inceliyorlardı. Belki de öyleydim.

Yine de bu hafta sonu Char'la dans şeyeğine gelmeyi kabul etmişim ve şimdi on yaşından büyük olmayan bir grup kız tarafından acımasızca sorgulanıyordum.

"Evet. O benim karım." Bunu söylemek beni hala gülümsetiyordu. Benim . Tanrım, hoşuma gitmişti. "O artık Bayan Bradford." Yasal olarak da öyle. Tüm evrak işleri geçen ay tamamlanmıştı ve yepyeni ehliyetinin üzerinde benim adım yazıyordu.

"Ona hâlâ Bayan Charlotte diyeceğiz." Küçük kızlardan biri bana dişlek bir sırıtış attı.

Güldüm. "Tabii, ufaklık."

Charlotte eski dansçılarından biriyle koridora çıktı; genç kız gün içinde yaşananlar yüzünden sinir krizi geçiriyordu. Bu tür şeylerin ne kadar stresli olabileceğini uzun zaman önce ondan öğrenmiştim. Mükemmel olma, rolünü mükemmel bir şekilde yerine getirme baskısı - ve her şeyi başarmış olsalar bile, bazen hala yeterli olduklarını hissetmiyorlardı. Zordu ama kıza sarılma şekli bana umut verdi.

Gözleri benimkilerle birleşti ve bana doğru bir gülümseme fırlattı.

"Kostümlerinizi de o mu yaptı?" Yapay elmaslı kumaşa bakarak sordum.

Küçük kız -Gwen, adının bu olduğundan oldukça emindim- başını salladı.

"Uh- huh. Bayan Charlotte *en iyisidir*."

Komplocu bir tavırla eğildim. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Sizce de bugün çok güzel görünmüyor mu, Bayan Charlotte'un kocası?"

Güldüm. Tüm kişiliğimin karıma bağlı olmasını seviyordum. "Çok güzel görünüyor." Ama o hep öyleydi.

Herkes kıkırdamaya başladı, sonra bir kız -küçük siyah saçlı dansçı- etrafına bakındı ve bana fısıldadı, "Siz ikinizin bebeği olacak mı? Çünkü annem üvey babamla yeniden evlendiğinde yeni bir bebeği oldu." Charlotte bana baktı ve tek yapabildiğim, gri gözleri parlayarak bu tarafa doğru yürüyen karıma gülümsemek oldu.

"Ve Bayan Juily'nin de yeni bir bebeği oldu!"

Bir bebeği düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Her şeyden çok istediği ve benim ona verebileceğimi umduğum şeyi. Elbette, her şey onun bunun sahte olduğunu düşünmesiyle başlamıştı, ama şimdi her şey iyiydi. İyiden de iyiydi.

"Göreceğiz," dedim o kayarken.

"Hepiniz kocamı mı sorguluyorsunuz?" Charlotte kolunu belime dolayarak sordu.

"Hayır!" diye hızlıca bağırdılar ve kıkırdama krizine girdiler.

"Autumn, solon yaklaşıyor, benimle bir kez daha çalışmak ister misin? Seninle bir dakika içinde orada buluşuruz."

Küçük kirli sarışın kız başını salladı ve küçük soyunma odalarına geri döndü. Grubun geri kalanı ayrılıp sadece ikimiz kaldığımızda koridor birden daha az kalabalık gelmeye başladı.

"Sonra görüşür müyüz?" diye fısıldadı usulca, kızın küçük elini kendi elinin içine alarak.

Başımı salladım. "Ben arka sırada olacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir kahve daha? Öğle yemeği mi?"

"Şimdilik iyiyim." Bana bir öpücük verdi. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etmene gerek yok, bir kez aklımdan geçti. Senin için her şeyi yaparım.

" ederim," dedim, gidişini izlerken, bakışlarım gözden kaybolana kadar onun figüründe kaldı.

Ertesi gün çantalarımızı yükledikten sonra ayrıldık ve Portland'a geri döndük.

"Evde olmak çok güzel," dedi Charlotte, çantasını yere bıraktıktan sonra neredeyse yatağımıza yığılacaktı.

Eşyaların geri kalanını onun arkasından taşıdım, o yatağımıza gömülürken kıkırdadım. Brownie yanına atladı, köpeğimiz umutsuzca yüzünü yalamaya çalışıyordu.

"Sadece hafta sonu için gitmiştik, biliyorsun."

Brownie'nin burnu tenine bastırıldıkça kıkırdadı. Yavru köpeğimiz şimdiden yatağın yarısını kaplamış gibiydi ve kesinlikle henüz tam olarak büyümeye yaklaşmamıştı. Ama büyük köpekleri her zaman sevmişimdir ve Charlotte'un onu benim için alması her şeyi daha da güzelleştirdi.

"Belki, ama... Ben yatağımızı seviyorum."

"Oh, bizim yatağımız, hm?" Ayak bileğinden tutup onu yatağın kenarına çektim.

Altın rengi saçları etrafına yayılırken kirpiklerinin altından bana baktı.

Bu kız. *Hay sikeyim*. Bir meleğe benziyordu, pembe yanakları ve yumuşak teni, o kadar zarif hareketleri vardı ki kalbim yerinden çıkacak sandım. Ve o benimdi. Benim kızımdı. Karımdı.

"Mhm. Bizimkiler."

O benim her şeyimdi. Gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden onu yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım-mutlu, doygun, şefkatli

için. Hiçbir şey istemediğinden emin olmak için, çünkü onu şımartmaktan başka yapmak istediğim bir şey yoktu.

Eğildim, açıkta kalan tenini öptüm, tişörtünü yukarı iterken parmaklarımı karnında gezdirdim.

"Daniel..." sözleriyle itiraz etse de vücudu dokunuşuma doğru yükseldi. "Ben hala..."

Parmaklarım dantelli sütyeninin arasından sertleşmiş meme uçlarının üzerinde gezindiğinde sustu.

"Umurumda değil," dedim, eğilip dantelin arasından göğsünü öptüm. "Seni istiyorum."

Bardakları aşağı iterek göğüslerini serbest bıraktım ve pembe tomurcuklarını havaya çıkardım.

"Siktir. Sen ."

Eğilerek bir tanesini ağızma aldım ve tüm dikkatimi ona verdim. Seks istemese bile ona kendini iyi hissettirebilirdim. Kramplarını ve ağrılarını yatıştırabilirdim. Aklını diğer şeylerden de uzaklaştırabilirdim.

Çünkü dans öğrencilerinin etrafında olmasının onu regl döneminin gerçek anlamından uzaklaştırdığını biliyordum. Geçen ayki gözyaşlarını düşündüm ve *kahretsin*. Bunu tekrar yapamazdım.

Onu çılgına çevirmek için ağızımı kullandım ve daha fazlası için yalvardığında, hissi yoğunlaştırmak için parmaklarımı ekledim. Onu orgazma ulaştırırken, boşalana kadar durmadım ve tüm vücudunun elimde gevşediğini hissettim.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım, kıyafetlerini düzeltirken. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" "Mmm. Teşekkür ." Göz kapakları sanki kemiksizmiş gibi kapandı.

ve biraz da orgazm sarhoşu.

Tek söylediğim "Uyu," oldu, alnından öptüm ve kendime bakmak için banyoya girdim.

Ve işim bittiğinde, tişörtlerimden birini dev bir uyku tişörtü olarak giymesine hayret ederek yanına geri kaydım ve bütün gece ona sarıldım.

Bunun yeterli olup olmadığını merak ediyordum. Onun için yeterli olup olmadığını. Ve umarım öyleydim.

AYIMIZ TAM DA HAYAL ETTİĞİM GİBİ GEÇTİ: Evime, eşimin yanına dönmek, sevgili köpeğimiz Brownie ile vakit geçirmek,

ve arkadaşlarla birlikte eğlenmek.

İstediğim her şey buydu ve onun tüm hayallerini gerçekleştirmek için daha da çok çalışıyordum.

CHARLOTTE

yemeği?

DANIEL

İş yüzünden geç kaldım. Gelebileceğimden emin değilim. Acıktıysan dolapta yemek artıkları var.

Oh, tamam.

Özür dilerim. Bu proje beni meşgul ediyor.

Özür dilemene gerek yok. İş önemlidir.

Sen de
öylesin.

Beni ondan uzak tutan şeyin en büyük sürprizim olmasından nefret ediyordum. Neden akşamları ofiste daha uzun zaman geçirdiğimi ona söyleyemiyordum. Bu gerçek, iyi ve hayal ettiğim her şeyden daha iyi olmasına rağmen ondan bir sır saklıyordum.

İç çekerek telefonumu yerine bıraktım ve projeme geri döndüm. Ona yakında söyleyecektim.

KARIM bana işkence etmeye kararlıydı. Hepsi kadardı.

CHARLOTTE

Kızlarla alışverişe gidiyoruz. Bir şey lazım mı?

DANIEL

Doğum günümde giydiğin dantelli şeylerden daha fazla.

Kitapçıdan demek istedim, şapşal.

Ama... not edildi.

Görmek için
sabırsızlanıyorum.

Sanırım beklemeye devam etmeniz gerekecek. ;)

Sevgilim, beni öldürüyorsun.

Bir müşteriyle iş toplantısındayım.

Onlar için bir bina tasarlamamızı istiyorlar ve şu anda tek düşünebildiğim sensin. Şunun içinde.

Oops.

O zaman fotoğrafını göndermeyeyim mi?

Tanrı olsun, eğer ...

Evde bekliyor olacağım.

Yatağımızda.

Sadece bunu giyiyorum.

Hay .

Planımız bu.

CHARLOTTE

Brownie ve ben yürüyüşe çıkıyoruz.

Seni özledim. Son zamanlarda ben evdeyken sen yokmuşsun gibi hissediyorum.

DANIEL

Üzgünüm, bebeğim. Söz veriyorum, bu hafta sonu tamamen senin.

Neredeyse regl zamanım geldi.

Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?

Sadece bu gece en iyi oyununu oynasan iyi olur, Bay Bradford.

Dün gece adımı haykırana kadar sizi nasıl dilimle becerdiğimi hatırlatmama ihtiyacınız olduğunu söylemeyin, Bayan Bradford.

Sen en kötüsüsün. Neden yine evet dedim ki?

BENİ SEVDİĞİN İÇİN Mİ? Umuyordum. Diledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

Charlotte

"Daniel?" Kaşlarımı kaldırdım ve müziğimi durdurmadan önce kollarımı indirdim.

Dans stüdyosunun kapısının kilidini çevirdi. gecenin bu saatinde buraya başka kimsenin gelmeyeceğini biliyordu.

"Neden buradasın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. "Birazdan eve dönecektim."

"Yumurtlama dönemindesin."

"Ben-ne?" Gözlerimi kırptım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Telefonuma takip cihazınızdan gelen bildirimleri alıyorum," diye mırıldandı mahcup bir şekilde.

"Oh." Kızardım. "Sen..." Uygulamamı mı senkronize etmiş? Bunu yapacağını nereden bilebilirdi ki?

"Evet."

"Ben eve gelene kadar bekleyebiliriz, biliyorsun." Dans kıyafetlerime baktım. Taytımın üzerine bol bir kazak geçirmiştım ama onun dışında kendimi seksi hissetmiyordum. Artı, bu biraz boş topraklara saygısızlık etmek gibi hissettiriyordu.

Stüdyonun etrafına bakındım. Saat o kadar geç olmuştu ki Juily ve Isabella dahil herkes evlerine gitmiş, sadece ben kalmıştım ve yeni bir koreografi üzerinde çalışıyordum.

Sırıttı. "Ama şimdi buradayım... Ve son zamanlarda ikimiz de çok meşguldük." Daniel arkamdan yaklaştı ve eğilip saçlarımı içine çekti. Uzun zamandır aynı çilek kokulu şampuanı kullanıyordum ama son zamanlarda bu şampuan için çıldırmış gibiydi.

"Daniel... Yapamayız," diye fısıldadım, etrafımızı saran aynalara, duvarın bir tarafına yerleştirilmiş bale barına bakarak.

Ama son zamanlarda ikimiz de çok meşguldük.

İkimizin de yoğun programları nedeniyle yollarımız sadece geceleri yatağa girdiğimizde kesişiyor gibiydi. Neyse ki önümüzdeki hafta bahar tatiliydi ve yüküm biraz daha hafifleyecekti.

Omzumun üst kısmını öptü. "Neden olmasın? Kimse bizi yakalayamaz, sevgilim." Boynumu öperken dudaklarımdan kaçan küçük nefesi tutamadım. "Biz-" bir öpücük daha, bu seferki kulağımın arkasındaki hassas deriye. "-yalnız."

"Yapmamalıyız..." Tekrar söyledim, ama tozluğumun bandının altına daldırdığında, tam olarak ne bulacağını biliyordum. Ben de bunu ne kadar arzuluyordum.

"Öyle diyorsun ama benim için çoktan ıslanmışsın, değil mi bebeğim?" Kulağıma doğru mırıldandı, parmaklarını yarığımın üzerinde gezdirirken gözleri aynadan benimkilerle birleşti.

Bir parmağını içime bastırdığında nefesim kesildi.

"Evet." "Ne istiyorsun, hmm, benim güzel kızım?"

"Becer beni," diye inledim, "Lütfen."

Çenemi kavrayarak başımı geriye çevirdi ve ikinci parmağını içime daldırıp beni derinlemesine keşfetmeden önce dudaklarımızı kenetledi. Her zaman olduğu gibi, onun etrafında bir su birikintisine dönüştüm, çünkü beni boşaltmak için vücudumla nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Daniel ile seks hayal edebileceğimden daha iyiydi ve daha da iyi olmaya devam etti.

"O taytları benim için çıkar Charlotte," diye fısıldadı kulağıma. "O küçük tatlı amını döllerimle doldururken izlemeni istiyorum."

Oh, Tanrım. Neden onun sözleri bile beni bu kadar heyecanlandırıyordu? Bu yanılttı, çok yanılttı ama artık bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Emrine itaat etmek için hareket ettiğimde parmakları içimden çekilip beni boş hissettirdiğinde değil. Ama uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Taytımı ve külotumu çıkarıp yere bıraktım. Üzerimde sadece spor sütyenim ve ince bir kazakla orada duruyordum.

"Barı tut, karıcığım."

Ellerim tahta çubuğun üzerindeyken aynadan onu izledim, parmaklarıyla beni geriyor, beni olacıklara hazırlıyordu.

Daniel kıcımlı havaya kaldırırken ayaklarımı birbirinden daha da ayırdı, sırtım neredeyse yere paraleldi.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü beni, tek seferde içime girmeden önce. Elleri kalçalarımı o kadar sert kavıyordu ki moraracaklarından emindim ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Oh, *lanet olsun.*" Ani baskıdan dolayı inledim, onu *her yerde* hissediyordum. "Daniel, ben-" Bu açtık, içimde bu kadar derin olması... Bu *çok fazlaydı*. "Çok doluyum." Kaç kez olursa olsun, beni her zaman o kadar çok dolduruyordu ki.

"Biliyorum bebeğim. İçinden tohumlarım sızana kadar seni sikimle doldurmaya devam edeceğim."

Tahta çubuğu sıkıca kavrarken gözlerim dalgalandı, hareket etmeye başladığında beni ayakta tuttuğu için minnettarım, arkamdan bana sürtünüyordu.

Ellerinden biri at kuyruğumu çekmek için belimi bıraktı. "Bizi izle," diye talimat vererek içime girdi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, nasıl odaklanmıştı, şakağından ter damlıyordu, aynı şekilde bacaklarımdan aşağı damladığını biliyordum ve yüzündeki saf kararlılık neredeyse orada kendimi kaybetmeme yetecekti.

"Seni çocuğumuzla birlikte şişmiş görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı kulağıma, bu kadar seksi olmaması gereken pis, lezzetli sözler, ama gözlerimiz aynada birleştğinde, diğer her şey kayboldu. Sadece o ve ben vardık ve başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Daha sert," diye yalvardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. "İhtiyacım var-"

Tahtayı daha da sert kavradığım için parmak eklemlerim bembeyazdı, o kadar çok kullanılmış olmasına rağmen kıymık batma ihtimali olmadığına şükreliyordum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Daniel, diğer eliyle klitorisimi parmaklamak için uzandı ve hassas sinir demetine sürtündü.

"Yesss." Ağladım. "Tam orada, lütfen, çok yakınım."

"Benim için gel, sevgilim. Sonra da söz verdiğim gibi seni dolduracağım."

Sözleri -ve sanki yıldızları görmemi nasıl sağlayacağını biliyormuş gibi klitorisimin etrafında daireler çizen başparmağı- beni uçurumun kenarına getirdi ve haykırdım. Sesler boş dans stüdyosunda yankılandı ve eğer aklım başımda olsaydı, belki de utanmayı kendimde bulabilirdim.

Ama ben göklere yükseliyordum, tüm vücudum zevkten karıncalanıyordu, Daniel beni o yavaş, sık sık siktirmeye devam ederken bile

At kuyruğumu çekiştirirken ve klitorisime eşit dikkat gösterirken içime vuruyor.

"Çok iyi. Benim için çok iyi."

O bir tanrıydı. Tek açıklaması buydu. Hiçbir erkek bana böyle hissettirmemeliydi.

Onun etrafında spazm geçirdiğimi hissedebiliyordum, Daniel'ın kolları hâlâ vücuduma sarılı olmasaydı orgazmımın gücü neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

Sonunda kendime geldiğimde, boynumu ona gerçekten bakabileceğim kadar çevirdim - sadece aynadan değil ve siyah, hafif dağınık saçlarının neredeyse gözlerinin içine girmesine kıkırdadım. Neredeyse on yıldır tanıdığım o utangaç, ağırbaşlı mühendise hiç benzemiyordu. Bu Daniel'ın en kontrolsüz, sadece ve sadece tek bir şeyi önemseyen haliydi. Benim için zevkti.

Ama şimdi *onu* boşaltmak istiyordum. Boşalmasını rahmime akıtırken içime dolan sıcaklığı hissetmek istiyordum. Ellerimi saçlarına götürüp daha da karıştırmak istedim ama sonra beni kaldırdı, hâlâ içimdeyken bizi yere yatırdı.

Orada otururken sığ nefesler odayı doldurdu, ben onun aletinin üzerinde mızraklandım, yüzü efordan kızardı ve kendini geri tutarken yüzü büküldü.

Ama ben bunu istemedim, onun çözülmesini istedim.

Elimi horozuna doğru yönlendirdi, parmaklarımı yaydı, böylece kalçalarıyla hafifçe iterken bana girdiği yeri hissedebildim, şaftı hala hassas klitorisime sürtünüyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Diye sordu. "Seni nasıl becerdiğimi hissediyor musun?" Tek cevabım bir inilti oldu.

"Daniel-" diye bağırdım, ikimiz de aynadan kendimizi izlerken, o bacaklarımı açıyordu, böylece kıvrımlarımı nasıl ayırdığını görebiliyordum, parmaklarım hala içimde her hareket ettiğinde onu hissediyordu.

"Bak, her şeyimi ne kadar iyi alıyorsun."

Ve yaptım, içime nasıl girdiğini izledim, beni sadece üst vücut gücüyle yerinde tutarken neredeyse tüm işi yapıyordu.

Kaslarımı sıkarak ona karşı sallanmaya başladım, itişleriyle birlikte hareket ediyor, içimde daha da sertleştiğini hissediyordum.

"*Siktir*, Charlotte. Beni herkes için mahvettin, bunu biliyor musun? Sensiz nasıl yaşadım bilmiyorum."

Gözlerimiz birleştğinde nefesim kesildi ve tek bildiğim içime boşalırken yüzünü görmek istediğimdi, eğer bu kadar zaman alacaksa aynadan izlemek istemiyordum. Üzerinden kayarak ayağa kalktım, kaybettiğim için irkildim.

Kazağımı çıkararak çıkardım ve göğüslerimi stüdyonun soğuk havasına maruz bıraktım ama meme uçlarımı sertleştiren şey bu değildi.

"Sikeyim. O güzel küçük memeleri emmek için sabırsızlanıyorum."

Daniel elimi tutarak beni tekrar kucağına çekmeye çalıştı ama ben yaptığımız şeye rağmen utanarak başımı salladım.

"Biz..." Gözleri çıplak bedenimde gezinirken arkasına saklanabileceğim bir şey olmasını dileyerek dudağımı ısırdım. Yanaklarım pembeleşti. Hayır, yanıyorlardı.

"Ne oldu?" Endişeli görünüyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım ve o da ayağa kalkmaya başladı ama ben onu durdurdum.

Aleti hazır olda duruyordu, kıpkırmızı ve şişmişti, ucundan ön sperm ve tek istediğim şeydi

"Geldiğinde sana bakmak istiyorum," diye mırıldandım, neredeyse yere bakıyordum.

"Charlotte..." Derin bir kahkaha attı. "Buraya gel."

Ona doğru çabalayarak beni vücuduna çekti, beni kabaca öperken eli at kuyruğu tutucumu buldu ve çıkardı, sarı buklelerimin solgun tenimin üzerine düşmesine izin verdi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı beni yere indirirken, vücudumu öptü, diliyle ve ağzıyla her bir meme ucuma tapınmak için zaman harcadı, emdi, yaladı ve ısırdı, beni çılgına çevirdi. Daha aşağılara inmeden önce karnıma bir öpücük kondurdu.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvardım, alayları beni çılgına çevirdiğinde. "Lütfen." Her iki uyluğumun iç kısmına bir öpücük daha kondurdu ve sonra tekrar açıklığıma yerleşerek eve doğru kaydı.

Ve sonra kelimelere ihtiyacımız kalmadı. Kendini üzerimde tutarken parmaklarım sırtının derisini kazıyordu, bacaklarımı beline sararken tüm işi kalçaları yapıyor, onu içimde daha da derin tutuyordum, eğer bu mümkünse.

Yaklaştığını anladım ve bir dizi mırıltılı *oh fuck* ve Charlotte ile kenardan yuvarlandı - ve bir an sonra kendimi kaybettim, onu içimde kilitli tutarken mutluluk ve mutluluk hissine yenildim, sanki bu tek bir damlanın dökülmesini engelleyecekmiş gibi. Tam da olması gereken yerde.

"Gerçekten eve gitmeliyiz," diye fısıldadım, başını göğüslerime gömüp bana sarılmaya devam ederken bile.

"Bana bir dakika daha ver," diye mırıldandı, ben onun içimde yumuşadığını hissederken bile.

Bundan hoşlanmam garip miydi? İkimizin de işi bittikten sonra bile içimde kalması?

"Brownie bizi bekliyor," dedim kıkırdayarak, Daniel içini çekerek ve utangaç bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturdum. "biraz dağıttık."

"Sen orada kal. Ben gidip için bir şeyler getireyim." Kot pantolonunu bulup üzerine geçirdi ve içine soktu.

Bacaklarımın jöle gibi olduğundan eminken buna itiraz etmezdim. Ama aynı zamanda... Duvara doğru kıpırdandım, başımı yerde tutarken vücudumun alt yarısını dikey olarak hareket ettirdim.

Gözlerimi kapattığımda sadece bir dakikalığına uyuyakalmış olmalıydım ama uyandığımda Daniel başımda dikiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Zararı olmaz diye düşündüm," diye mırıldandım. Güldü. "Hadi eve gidelim, karıcığım."

Döllerini kalçalarımın damlayıp bacaklarımın arasında yapışkan bir karmaşa yaratırken titreyen bacaklarımın üzerinde geri çekildim.

"Mmm. Mağara adamı tarafım geri , çünkü bunu çok seviyorum."

Taytımı yerde bulunca, hızlıca ayağımı sürüyerek onları aldım ve iç çamaşırlarımla birlikte üzerime geçirdim. Kalçalarımın yukarı doğru çekerken irkildim.

"Çok sert , değil mi? Canını yaktım mı?"

Başımı salladım. "Hayır... Hoşuma gitti." Yanaklarım kızardı. Yarın orada izlerim olacağından emindim ama beni işaretlemesinden bu kadar *hoşlanmam* beni şaşırttı. Onun olduğumu kanıtlamak. Çünkü bu daha da gerçek hissettiriyordu. "Sadece şaşırdım, hepsi bu." Odanın etrafına bakındım.

"Eee?" Sırıttı. "Kitaplarından daha mı iyi?" Daniel yanıma geldi ve kollarını karnıma doladı. "Aslında seni alıp eve götürecektim ama yüzündeki konsantrasyon ifadesiyle o kadar seksi görünüyordun ki kendime engel olamadım."

"Juily'ye *asla* onun stüdyosunda sikiştiğimizi söylemeyeceğiz. Oh, *Tanrım*." Yanaklarım pembeleşti. "Çok utandım. Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Ama gerçeği, *gerçekten* hoşuma gitmişti.

Arabasına bindiğimizde yüksek sesle "Belki de ev için birkaç ayna almalıyız," diye düşündüm ve eve dönerken kahkahası hiç eksik olmadı.

Her şey harika gidiyordu, ama sonra içimdeki bu batma hissi neydi? Neden birbirimize yaklaştıkça daha çok korkuyormuşum gibi hissediyordum? Belki de bu yüzden uyuyamıyordum. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı, değil mi?

Belki de yanlış olan şey *bizde* ya da onda değildi.
Belki de sadece bendim.

Burnumdan derin derin nefes alarak bir yudum daha su içtim ve fırının saatine baktım; rakamlar loş ışıktaki parlıyordu. *Saat 3:00.*

Brownie ayaklarımın altına kıvrılmıştı, her zamanki gibi sadık bir köpekti. On beş dakika önce yataktan kalktığımda yatağını odamıza terk etmişti.

Tırnaklarımı tezgâha vurarak sessizliği dinledim. Tek istediğim mutluluk, neşe ve kahkahalarla dolu bir evdi. Çocukların çizgi film sesleri ve parmak izi alırken kıkırdamaları. Birlikte kurabiye pişirmek. Onlara bisiklet sürmeyi öğretmek.

İstediğim her şeydi ve çok yakındı ama... Bir elimi düz karnımın üzerine koydum.

"Neden uyanıksın?" Daniel mutfığa girdi ve hâlâ uykuyla dolu gözlerle bana baktı.

"Hm?" Suyumu bıraktım, dikkatimi saatten ayırıp ona yönelttim. "Uyuyamadım. Sadece... aklımda bir şeyler var, sanırım."

Bu gece beni defalarca orgazm ettikten sonra bile zihnim bir türlü sakinleşememişti. Çoğunun sadece içimdeki endişenin dışı vurumu olduğunu bilsem de, endişelerimi bir türlü bastıramıyordum. Bazen onları görmezden gelmek, beynimin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini bilen mantıklı kısmını dinlemek zor oluyordu.

Daniel, en iyi arkadaşım, kocam, kollarını arkamdan bana doladı ve boynuma sokuldu. "Yatağa geri dön, sevgilim. Yanımda sen olmadan uyuyamam."

İçimi çektim, başımı omzuna yasladım ve çenesine bakmaya başladım. Çok yakışıklı ve sevgi doluydu ve bir şekilde benim olmuştu. Yıllardır arkadaşlık, daha fazlası değil ve yine de bundan bir an bile pişmanlık duymadım. Çünkü ona sahiptim ve kesinlikle, yüzde yüz, ona aşkıttım.

Bu yüzden kafamda bir şeylerin ters gidebileceğini söyleyen düşünceleri kovmaya çalıştım. Bana öyle bakarken nasıl olabilirdi ki?

Sandalyemi döndürdü, beni kollarına ve ayaklarımın üzerine çekti - ya da daha doğrusu ayaklarının üzerine, çünkü beni o kadar yakın tutuyordu ki ayak parmaklarının üzerinde duruyordum.

"Merhaba," diye fısıldadım alnını benimkine değdirirken. "Merhaba."

Kollarımı boynuna dolayarak bizi ileri geri sallamasına izin verdim. Ve sonra gecenin üçünde, evimizin sessizliğinde yavaşça dans ediyorduk ve bir anın aramızdaki bu an kadar tamamen ve harika bir şekilde benim hissettirip hissetmediğini merak ettim.

Başımı omzuna yaslayarak, var olmayan bir müzik eşliğinde dans etmeye devam ettik, ta ki ben ne kadar yorgun olduğumu hatırlayarak esneyene kadar.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. "Ne düşünüyorsun? Yatma vakti geldi mi?"

"Mhm," diye kabul ettim, beni kucağına alırken uyku bir şekilde ona doğru iç çektim, bir eli sırtımın küçük kısmında, diğeri de kollarımın altında, sanki beni koruyucu bir şekilde kucaklıyormuş gibi.

Kendimi hiç onun kollarında hissettiğim kadar evimde hissetmemiştim.

Belki de evli olmanın anlamı buydu. Eşiniz kalbinizin yaşadığı yerd. Birlikte olduğunuz sürece nereye gittiğinizin bir önemi yoktu, çünkü onlar sizin evinizdi.

Ve belki de o uyku düşünceler, beni yorganın altına kaydırıp yanıma geçtiğinde, uykusunda bile beni kendine doğru çekerken bile beynimde dolaşmaya devam ediyordu. Daniel'in nefes alış veriş düzleşti ve ben elimde olmadan alnına düşen küçük siyah bukleyi geriye doğru fırçalayıp çene kemiğini izleyerek uyurken yüzüne hayran kaldım.

Belki de söylediklerimin nedeni buydu. Ya da belki de sadece sözlerin doğru olması ve henüz onları söylememiş olmamdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım bedenine sarılıp uykuya dalarken. O zaten uyuyordu zaten, bu yüzden biliyordum ki o bunu duymuş olamazdı .

Yine de, uyku beni altına çekerken bile bunun doğru olduğunu biliyordum.
Uzun zamandır doğruydu.

En iyi arkadaşşıma çok aşkıttım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

Daniel

I *Seni seviyorum.* Dün gece bunu fısıldadığında hiç yanılmamıştım. İlk başta, kelimeleri halüsinasyon gördüğümü sandım. Onu doğru dürüst duymamın mümkün olmadığını düşündüm. Ama . O kelimeleri söylemişti, tutarsız ve yarı uykulu.

Beni seviyordu. Bu düşünce beni derinden sarstı. Sadece arkadaş olarak demek istememişti, değil mi? Bu öylesine söylenmiş bir söz değildi. Ve ben ona çok uzun zamandır aşıktım.

şimdi ona söyleme sırası bendeydi. Kendi itirafımı yapmak.

Çünkü karıma çok aşıktım. Her zaman  yleydim.

Ve yine de... Sessizdi. İçine kapanıktı. Dün gece fırına cam gibi gözlerle bakması sinmemişti. Bir şeyler *yanlıştı*.

  ay boyunca onu izledim, her regl dönemi geldiğinde en cesur yüz ifadesini takındı ve bunun onu içten içe öldürdüğünü biliyordum. Ama tek yapabildiğim, o ağlarken kollarımı ona sarmaktı. Ellerimle bir şeyler yapabildiğim gibi parmaklarımı şıklatarak onu d zeltemezdim. Bir ev inşa etmek gibi. Gitarımın tellerini tıngırdatamazdım. Piyanoda sessiz bir melodi alın. Bunların hepsi yoktan bir şey var etmektir ama yine de...

"Ne?" Charlotte kahve fincanından başını kaldırıp bana baktı, ona baktığımı açıkça fark etmişti.

Başımı salladım. " nemli bir şey değil."

Sadece paranoyaklaşıyor muydum? Belki de önemli bir şey değildi. Belki de Charlotte'u kendimi tanıdığım kadar iyi tanımama rağmen, onun ruh halini çok fazla okuyordum.

I biliyordu ne onu favori şeker  yleydi. Nasıl o sevdim için Sıradan bir atıştırmalık olarak şekerleme yerd. Hallmark'ta onu ağlarken yakaladığımda

Daha önce izlediğini bildiğim filmler. Aşk romanlarından birinde müstehcen bir şeyler okurken gözleri nasıl da şehvetle dolardı. Dolabı pembenin akla gelebilecek her tonuyla doluydu, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ama tam da ona göre olan pasteller. Nereye gitse parıltılar oraya gidiyor gibiydi. Bir iğneye iplik geçirirken ya da en yeni kreasyonuna bir etek ucu koyarkenki küçük konsantrasyon bakışı.

Biri diktiği elbiseye iltifat ettiğinde yüzünün gülmesi ve cevabının her zaman "Teşekkür ederim! Cepleri var!"

Bunu başardığı için övünmüyordu. Ellerini sokacaktı ve diğer kız hayranlık içinde kalacaktı, çünkü lanet olası cepler, dostum.

Kucağında bir battaniye ile kanepeye sarılmış, normalde tadından nefret ettiği için onun için yaptığım hastalıklı tatlı kahveyi içişi. Brownie'nin başını kucağına yaslayışı.

Kahretsin, onu sevdim.

"Evden çıkmalıyız."

Gözlerini kırptırdı, bana bakarken gözleri şaşkınlıkla irileşti. Brownie'nin kafası da kalktı, kulakları dikildi. "Ne?"

"Hafta sonundayız. Burada yaşlı evli çiftler gibi oturuyoruz. Gidip eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Kafamızı dağıtmak için..." Hamile kalmaya çalışıyorum. "Her şeyi."

"Öyle mi?" Charlotte elindeki fincanı yanındaki sehpa üzerine bıraktı ve Alman kurdumuzun başını kaşdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bana güveniyor musun?" Ona elimi uzattım.

"Sana her zaman güvendim," diye karşılık verdi ve elini benimkinin içine koydu.

Bu sözler kemiklerime kadar bir tatmin duygusu yaydı. Bana bakışındaki bir şey, dün gece uyuduğumu sandığında söylediği cümle, her şeydi. İstedikim her şey. İhtiyacım olan her şey yanımdaydı.

Elini sıktım; bu, kendimi bildim bileli süregelen bir geleneğimizdi.

Neredeyse Nisan ayıydı, yani dışarıda hava ısınmaya başlamıştı. Ama yine de soğuk olabilirdi. Ve onun üşütmesini istemiyordum.

"Git üzerine güzel bir şeyler giy. Ceketini de al."

"Ben her zaman sevimliyim," diye mırıldandı nefesinin altından uzaklaşırken, kıvrımlarını saran minik pembe pijama şortunun mükemmel görüntüsünü bana verdi.

Kıçına vurdum.
"Hey!" Bana ters ters bakmak için arkasını döndü.
Omuz silkerek en masum yüz ifademi takındım. "Tatlı kıçın bunun için yalvarıyordu."
"Yani duşta bana katılacak mısın, yoksa..."
Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Tam arkadayım, karıcığım."

"NEREYE GIDIYORUZ?"

"Sürpriz yapmakta çok kötüsün, bunu biliyor muydun?" Charlotte kirpiklerini kırpıştırdı.
"Belki de."

Uzun bir duştan sonra, arka koltukta oturan Brownie de dahil olmak üzere her şeyi arabaya yükledik.

Char makyajını yapıp giyinirken ben de gizlice aşağıya inip piknik sepetini ve öğleden sonra için ihtiyacımız olan her şeyi içeriye yerleştirdim. Güneşli ve yağmursuz güzel bir hafta sonuydu ve ben de bundan yararlanmak istiyordum.

Eski üniversitemize doğru arka yollardan ilerleyerek Cathedral Park'ta durdum. Üniversitedeyken buraya çok gelirdik, özellikle de hava güzel olduğunda, okul yılının başında ve sonunda.

Piknik örtüsünü sererken "Daniel," diye nefes nefese kaldı. "Bütün bunları yapacak zamanı ne zaman buldun?"

"Beğendin mi?" Yüzüme yayılan bir sırıtışla sordum.

Şakacı bir şekilde kolumu itti.

Battaniyenin üstüne oturarak yanımdaki boşluğu okşadım. "Buraya gel, aşkım."

"Mmm." Yanıma yerleşmek yerine kendini bacaklarımın arasına itti.

İşte benim kızım.

"Dinle..." Ellerimi karnına doladım. "Son zamanlarda her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum. Ama senin için orada olmak istiyorum."

"Her şey yolunda," diye mırıldandı battaniyenin altındaki otları karıştırırken.

"Charlotte." Kaşlarımı çattım. "Seni tanıyorum. Her şeyin yolunda olmadığını biliyorum."

Başını omzuma yasladı, bana baktı, eli çeneme değdi. "Şu anda bizden başka bir şey düşünmek istemiyorum bebeğim."

Bebeğim. Dudaklarımın gülümseme şeklinde kıvrılmasına engel olamadım. Tüm bunlara başladığımızda ona sevgilim demeye başlamıştım, ama o bana daha önce hiçbir şey dememişti.

"Yemek?" Bir şişe köpüklü elma şarabı ve iki bardak çıkararak sordum.

"Sanırım seninle evlenmenin avantajları varmış, ha?"

Güldüm. "Elbette, sanırım bu da bir şeydir." Yanağını sonra sofranın geri kalanını çıkardım. Çilekler, glütensiz sandviçler, en sevdiği cipslerden bir paket, tatlı olarak da glütensiz kurabiyeler. "Şimdi ye bakalım karıcığım."

Charlotte sırtarak ağzına bir çilek attı.

Yemeğimizi bitirdikten ve Brownie'nin yanımızdaki çimenlerde sızmasına yetecek kadar top attıktan sonra Charlotte çantadan son bir eşya çıkardı.

"Neden benim kitaplarımdan birini paketledin?" Charlotte gülerek söyledi. Sehpanın üzerinde duruyordu, kitap ayracı bıraktığı yeri işaretliyordu.

"Oku bana," dedim, ellerimi başımın arkasına koyup küçük piknik battaniyemizin üzerine uzanarak -birkaç yıl önce bir şekilde arabamda yaşamaya başlamıştı.

Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin, diye karşı çıkmıştı

Charlotte. Kaşımı kaldırmıştım. *Elbette, ama neden arabamda*

yaşaması gerekiyor? Omuz silkti. *Her zaman araba kullanıyorsun.*

Sahil gezilerinden arkadaşlarla yapılan gezilere kadar sayısız macerada bizimle birlikte olmuştu ama şimdi gerçekten değerini anlayabiliyordum.

Gözlerimi açtığımda, elindeki kitapla şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Ne?" Çoğunlukla boş olan parkta etrafına bakındı. Sessiz bir köşe seçmiştik, bu yüzden kimse konuşmalarımızı duyacak kadar yakın değildi. "Sen delisin. Bunun..." olduğunu biliyorsun. Sesini alçalttı, yanakları kızarmıştı. "*Baharatlı*, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

"Yani, halk içindeyiz ve ben..." Kızardı. "Utanç verici."

"Charlotte." Doğruldum, yüzümü tamamen ona döndüm, çenesini avucumun içine aldım, başparmağım çenesine yaslandı. "Geçen gün *dans stüdyosunda* sikimi hiç bırakmadan sürdürdün. Bu neden çok fazla?"

Dudağını ısırıldı. "Benimle dalga geçeceksin."

"Hayır, yapmayacağım. Ben senin kocanım." Kızım bana şirin bir surat ifadesi verdi.

"Burada ne olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?" Kızarması artık boynuna kadar çıkmıştı, sanki bunu anlaması mümkün değilmiş gibi.

Sırıttım. "Mmm. Belki." Bir fikrim vardı. Çocuklar da konuşuyordu ve bana uzun zaman önce kızları ve kitaplarını etiketleme sistemleri hakkında bilgi vermişlerdi. Belki hepsini okumamıştım ama en çok etiketlenen kitaplarını bulmuş ve içlerindeki bazı seks sahnelerini okumuştum.

Bazıları gözlerimin büyümesine neden oldu.

Diğerlerine kızlarıyla birlikte bunları canlandırıp canlandırmadıklarını sormaya direndim. Kısmen kız kardeşimin ve kocasının ne tür garip şeyler yaptıklarını bilmek istemediğim için, kısmen de bunun cevabının *evet* olduğundan emin olduğum için.

Ben daha gözümü kırpamadan Charlotte kalçalarımın üzerine oturmuş, ortası bana sürtünüyordu. Kot pantolonumun içinden bile yarı sertleşmişim ve eğer ellerini üzerime koyarsa ciddi bir risk altındaydım.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Belki de burada yüksek sesle okumak istemiyorum çünkü bu *durmamı* çok zorlaştıracak." Kulak mememi ısırdı, kalçalarını bana doğru sallamadan önce onu çekiştirdi.

Hırladım. "Benim ölümüm olacaksın." "Mmm.

Amaç da bu zaten."

"Arabaya binin," diye emrettim, eşyalarımızı toplayıp çantalara tıktırmaya başlamıştım bile.

Güldü, Brownie onun yanında koşarken sesi beni parkın içinde kovaladı.

Eve gittiğimizde bana okudu. Yanakları pembeleşmişti ve *horoz* kelimesini her okuduğunda yüzü kızarıyordu.

Ama bitirdiğinde ona dünyanın en güzel ödülünü verdim. Ona okuduğu şeyi yaptım. Orgazm üstüne orgazm, ta ki çok fazla olduğunu haykırana kadar.

Hayatımın en güzel öğleden sonrası olabilir.

"BU HARİKA GÖRÜNÜYOR. VAY CANINA." Gözlerim yaşam alanını taradı. Buna inanamıyordum.

"Her şey mükemmel oldu." Bana her konuda yardımcı olan iş arkadaşım Stella, evi baştan sona gezdirdi. Yapı tamamlanmıştı ve artık duvarlar örölüp boyandığına göre sırada dolaplar ve tezgahlar vardı.

Haklıydı, her şey mükemmel olmuştu. Tüm proje inanılmaz olacaktı. Her bir dokunuş tıpkı planladığımız gibi gerçekleşiyordu.

Oturma odasının ortasındaki şömine ise en sevdiğim kısımdı. Gerçek bir odun şöminesine sahip olmak biraz pratik olmayabilirdi ama burası Oregon'du ve ne için kullanılacağını tam olarak bildiğime dair bir his vardı içimde.

Yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı. "Buna bayılacak."

En güzel sürprizdi. Taylor Swift biletlerinden ya da bir köpek yavrusundan daha iyi.

Saatime baktım. Kahretsin. Düşündüğümde çok daha geç olmuştu.

"Gitmem gerek. Yarın ofiste görüşür müyüz?"

Başını salladı. "Karına selamımı söyle. Yakın bir zamanda hepimizle tanışması için onu da getirecek misin?"

Dans stüdyosuna birçok kez gitmişim ama nedense Charlotte'u iş yerime hiç getirmemişim. Bana sürpriz yapmak için asla öğle yemeğine gelmezdi ve onu her zaman ben alırdım. Mümkün olduğunca araba kullanmaktan kaçınırdı çünkü araba kullanmaktan nefret ederdi. Bazen onun arabasını satma konusunda şaka yapardım, çünkü her zaman benimkini alırdık. Paraya ihtiyacımız olduğundan değil, gerçekten.

Ama bu o kadar da şok edici değildi, değil mi? Onun da bir işi, bir hayatı vardı. Ve o kadar uzun zamandır numara yapıyorduk ki, iş arkadaşlarımla tanışmasını beklemezdim.

"Yapacağım," dedim, şimdiden geleceği düşünüyordum. Ona nasıl sürpriz yapacağımı.

Her şey mükemmel olurdu.

Ona söylemek için doğru anı bekliyordum.

Seni seviyorum.

Üniversiteden beri bildiğim üç küçük kelime. Onları daha önce de söylemişim ama hiç bu şekilde söylememişim. Şimdi çok daha anlamlıydı.

Sana aşığım, Charlotte Alexandra Bradford. Sana çok aşığım.

Ona söylemek zorundaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

Charlotte

CHARLOTTE

Bu akşam yemek yapıyorum. En sevdiğin.

Eve döndüğünde görüşürüz, kocacığım.

I Akşam yemeğini bitirmeden önce mesajı gönderdi - ev yapımı lazanya ve sarımsaklı ekmek, kesinlikle harika kokuyordu. En sevdiği yemek olduğu için beğeneceğini biliyordum.

Tarif kitabındaki tarifi uyguladım, zahmet ettiğim için şükrettim. Gençken yemek yapmayı öğrenmişim. Çoğu gece yemeği Daniel yapıyor olabilirdi ama ben de mutfakta ne yapacağımı biliyordum ve onu şımartmak istiyordum. Çünkü bunu hak ediyordu.

Çünkü onu seviyordum ve bunu ona söylemek yerine korkakça bir çıkış yolu seçmişim. O uyuduktan sonra bunu fısıldadım çünkü bunu göğsümde bir an daha tutamazdım, ama belki de ona uzun zaman önce söylemeliydim.

Onun beni sevdiğinden emindim ama bunu söylememişti. Sahte olmadığına karar vermiştik ama...

Bahar tatili bu hafta olduğu için vermem gereken ders yoktu ve bu yıl henüz kıyafet komisyonu almaya başlamamıştım. Hamile kalmaya çalışmak ve diğer her şeyle yeterince meşguldüm, bu yüzden neyse ki sadece *nefes almak* için zamanım vardı. Ya da denemek için. Gece ilerledikçe bir şekilde daha da bitkin düşüyordum.

Yavaş pişiricideki akşam yemeği ve fırında kızartılmaya hazır sarımsaklı ekmekle birlikte kindle'ımla kanepeye oturdum. En sevdiğim yazarların merakla beklediğim birkaç kitabına istiyordum, çünkü

Son zamanlarda daha az okuyordum. Ağrıyan bileklerimi ovuşturarak ilk kitabı açtım, dünyaya daldım ve kendimi en sevdiğim yazarın yazılarına tamamen kaptırdım.

Kafamı kaldırdığımda, yavaş pişirici yemeğin piştiğine dair bip sesi çıkarıyordu ve saat 6:30'u gösteriyordu. Daniel normalde işten eve altıda gelirdi.

Neredeydi o? Gözlerimi ovuşturdum, kendimi normalden daha yorgun hissediyordum. Bu hafta aşırıya kaçtığımı düşünmüyordum ama ne biliyordum ki?

Telefonumu açtığımda, ben okurken bir mesaj geldiğini gördüm ve hemen açmaya çalıştım.

DANIEL

Kusura bakmayın, işler uzadı. Şimdi eve gidiyorum.

CHARLOTTE

Sorun değil. Sadece okuyordum. Eve döndüğünde yemek hazır olacak.

Esneyerek ekmeği fırına koydum ve mutfaktaki dağınıklığı toplamak için harekete geçtim. Biraz kestirmem gerekiyordu. Belki bu gece erken yatarım.

"Sevgilim, ben geldim!" Daniel kapıdan bağırdı ve ben bu sözlerin doğruluğu karşısında anında canlandım. Burası bana ne kadar evim gibi gelmişti. Bu ev değil ama burası. Daniel'la birlikte.

Oturma odasına geldiğinde sarılmak için kollarımı açtım ama onun yerine beni belimden tutup kanepeden kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

İkimiz de kanepeye yerleşmeden önce beni omzuna atarken gülmekten kendimi alamayarak ciyakladım, ben onun kucağına sokuldum.

"Merhaba," dedim, gülmekten biraz nefesim kesilmişti.

"Merhaba, karıcığım." Daniel dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce sııttı. "Günün iyi geçti mi?"

"En iyisi. Bu inanılmaz proje üzerinde çalışıyorum ve..." Neredeyse memnuniyetle iç çekti. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben mi?" Üniversiteden beri yaptığı işleri pek görmemişim. Başını salladı. "Sanırım bunu seveceksin."

"Peki, ne zaman göreceğim?" Parmaklarımı ensesindeki kısa saçlara geçirdim ve saçlarını okşadım.

"İş bittiğinde."

Surat astım. "Karının erkenden görmesi mu?"

Dürüst olmak gerekirse, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son birkaç aydır ne üzerinde çalıştığını görmek istedim. Ofisine elinde bir sepet kekle gelen ve birlikte çalıştığı insanlarla tanışan bir eş olmak istiyordum. Beni bu açıdan düşünmüş olması bile beni gülümsetti.

"Peki, akşam yemeğiyle ilgili olan neydi?"

"Oh." Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum. "Normalde yemek yaptığını biliyorum ama..." Ona sürpriz yapmak istemiştin. "Lazanya yaptım. Tıpkı anneninki gibi."

Sırıttı. "yoktu."

"Biliyorum. Ama ben istedim. Sen her zaman benimle ilgileniyorsun, ben de düşündüm ki... seninle ilgilenme sırası bende." Uzun bir süre boyunca hep kendimle ilgilenmiştim ve sonra o bana başkasının benimle ilgilenmesine izin vermenin nasıl bir şey olduğunu göstermişti. Bunu ne kadar sevdiğimi ona göstermek istedim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu.

Daniel'ın yüzü aydınlandı ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. "Şu anda seni çok fena öpmek istiyorum."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Yapamazsın. Yemek soğuyacak."

Bu sefer suratını asan oydu, özellikle de onu öpmeden önce kendimi kucağından inmeye zorladıktan sonra. Çok baştan çıkarıcıydı, özellikle de yüzündeki o aptal ifadeyle.

Midemde bir karıncalanma hissiyle irkildim. "Ne oldu?"

Daniel koşarak yanıma geldi. "İyi misin?"

"Evet, sadece... kramp girdi sanırım." Dudağımı ısırdım. *Muhtemelen regl dönemimdir.* Yine de bundan bahsetmedim. Her an olabilirdi ve ben bunu düşünmek istemiyordum. "Şimdi iyiyim."

Kaşlarını çattı. "Eğer eminseniz..."

Başımı salladım. "Evet. Şimdi... akşam yemeği?" Daniel elini uzattı. "Gidelim mi?"

"Yolu göster kocacığım," dedim, bunun evcilik oynuyormuşuz gibi hissettirmekten çıkıp çıkmayacağını merak ederek. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyecek cesareti nasıl toplayacağımı merak ediyordum.

TELEFONUM ÇALDI, kızlarla dört yönlü bir FaceTime görüşmesi. Gabbi başlatmıştı ve ben de katıldığımda üç gülümseyen yüz bana baktı.

"Alo?" Telefonumun küçük ekranına göz kırptım.

"Charlotte!" Gabbi ıslıl ıslıl parlıyordu. "Haberlerim var!"

Bu yüzden mi sabahın bu saatinde arıyorsun? Gözlerimi ovuştururken homurdandım. Bu hafta kendimi çok yorgun ve kuşluk uykusuna yatmışım, ne yazık ki şimdi bitmişti.

Gabbi'nin eli kameranın kadrajına girdiğinde tüm şikayetlerim çılgık çılgıca kesildi - sol eli artık muhteşem bir elmas yüzük taşıyordu. "Nişanlandık!"

Hepimiz ciyaktık, neredeyse arkadaşımıza heyecanla bağıryorduk. "Aman Tanrım!" Noelle haykırdı. "Buna inanamıyorum!"

Hunter kafasını çerçevenin içine soktu ve uzun boyunu Gabbi'nin çok daha küçük olan gövdesinin etrafına sardı. "Merhaba kızlar."

"Merhaba Hunter," dedi Angelina kirpiklerini kırıştırarak. "En iyi arkadaşıma iyi baksan iyi olur, duydun mu beni?"

Telefondan ona bir göz kırptı. "Bunu planlıyorum."

Gabbi onu şakacı bir şekilde itti. "Ve hepinizin tanışmasını istediğim başka biri daha var." Küçük, açık kahverengi bir kürk demetini çerçevenin içine doğru kaldırdı. "Bu Rowan. Sanırım bizim de köpek çemberine katılmamızın zamanı gelmişti. Hunter bu sabah onunla bana sürpriz yaptı. Yüzük onun tasmaındaydı."

"Oh, Gabs." Kalbim eridi. "O çok güzel."

"Bir köpek alamaz mıyız?" Benjamin'in Angelina'nın çağrısının arka mırıldandığını duydum ve Angelina onu susturdu. Güldüm. Bu ikisinin zaten iki siyah kediyle dolu elleri vardı, yine de de kedi ebeveynlerinden başka bir şey olarak hayal edemiyordum.

Noelle gülerek, "Sanırım grup sohbetinin adının resmen değişmesi gerekiyor," dedi.

"En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü mü? Yok artık. Bu isim senin *bebeğin* gibi," diye ekledi Angelina, vurgu için sonunda küçük bir nefes aldı.

"Hayır." Yanakları pembeleşti. "Onların. Book Boyfriends artık yok, ha?"

Bu konuşmayı birkaç ay önce , ve o zaman yapmışık, Daniel ile aramızdaki her şey sahteydi, arkadaşlarımız için yaptığımız bir gösteriydi, ama şimdi...

"Gerçekten şanslıydık, değil mi?" Ofisinde yere oturmuş gitarının akorlarını tıngırdatan Daniel'ı izlerken mırıldandım. Yıllar boyunca müzikal yeteneklerini arkadaşlarımızla bile paylaşması için ne kadar çabalasam da, asla topluluk önünde ya da kimse için şarkı söylemezdi.

Ben hariç.

Ve şimdi... Gerçekten şanslıydım.

Her şey olup biterken bile bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlara sahiptim. Elbette hepimiz birbirimize sataşmayı severdik ama ihtiyacımız olduğunu bildiğimizde birbirimizi zorlardık da. Ve onları dünyaya değişmezdim.

Gabbi yüzünü Rowan'ın kürküne gömerek, "Evet," diye mırıldanarak onayladı. "Yakında kutlama yapacağımızı biliyorum ama bu haberi hemen paylaşmak istedim. Hunter ve ben gidip kendi kutlamamızı yapacağız." Göz kırpı.

"İğrenç," dedi Benjamin'in sesi yine. "Bahsettiğin kişi benim kardeşim."

"Ben, yemin ederim-" diye cıvıldadı Angelina, gözlerini Ben'in kadraj dışında kaldığı yere dikerek. "Seni seviyorum Gabs. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler."

Hepimiz vedalaştık ve yakında görüşmek üzere planlar yaptık. Telefon görüşmesini sonlandırırken gülümsemekten kendimi alamadım. Daniel'in evde daha da az zaman geçirmesiyle, sanki altımdaki zemin kayıyormuş gibi kararsız ve belirsiz hissediyordum. Ama iyi günde kötü günde yanımda olan kızlarımla konuşmak bana her zaman moral veriyordu.

Daniel mutfağa girdi ve ağzına birkaç parça peynir atmak için buzdolabını açtı.

"Bunlar senin kızların mıydı?" kanepeye yerleşip battaniyemi ikimizin üzerine gelecek şekilde ayarlayarak sordu.

"Evet." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hunter Gabbi'ye evlenme teklif etti." "Öyle mi?" Daniel'in sırtışı yüzünü aydınlattı.

"Kesinlikle , değil mi?"

Bir küp peynir daha attı. "Grup sohbetimiz boşuna yok."

"Bana söylemediğine inanamıyorum! Ben senin *karınım*!"

Daniel kaşlarını çatı. "Hunter benden yapmamamı istedi."

"Sadakatinin nerede yattığını görüyorum," dedim kollarımı nefesimi keserek.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Sana." "Mhm."

"Charlotte." "Ne?"

Ciğerlerinden derin bir kahkaha yayıldı. "Sana söylemediğim için gerçekten kızgın mısın?"

Kollarımı ayırıp beni kucağına çekerken onunla göz göze gelmesem de "Hayır," dedim.

"Güzel." Boynumu öptü. "Çünkü ben öyleyim."

"Neyim?"

"Senin takımında. Her zaman."

Evliliğimiz gibi bir yemin gibi hissettirdi.

Her zaman.

"Ben de seninkindeyim, biliyorsun," dedim, kelimelerim zar zor duyuluyordu. Bir nefes.

"Biliyorum."

Ve sonra beni gerçekmiş gibi öptü.

Sanki bizi ayırabilecek hiçbir şey yokmuş gibi.

Sadece hiçbir şeyin bunu yapmamasını umabilirdim.

DANIEL ve ben ritmimizi bulmuştuk ama içimdeki batma hissi devam ediyordu. Her gece yaptığımız yemek yeme ve sarılma ritüeli rahatlatıcıydı ama aramızdaki uçurumu kapatamıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Belki de bir korkaktım. Bunun en iyi açıklaması buydu.

"Nedir bu?" Zarfı eline aldı ve ben donakaldım.

Kahretsin. Onu dışarıda bırakmam bir kazaydı. Çekmeceye koyduğuma dair belli belirsiz bir anım vardı ama belli ki koymamışım. Bunun tek suçlusu olarak geçen haftaki halsizliğimi gösterebilirdim, çünkü beynim uykusuzluktan arızalanmıştı. Gün ortası uykularım bile yardımcı olmuyordu.

"Önemli değil." Ona el salladım, elinden almaya çalıştım ama neredeyse bir adım üzerimde olduğu için işe yaramadı.

Başının üzerinde tuttu ve sonunda pes edip tezgâha doğru eğildiğimde zarfı açtı ve kâğıdı okudu.

"Kaliforniya'dan iş teklifi mi aldın?" Bir kaşını kaldırdı. "Charlotte... Bu da ne?" Yıkılmış görünüyordu. Kesinlikle yıkılmış.

Herkesin her zaman söylediği o ifade neydi? Fırtına öncesi sessizlik mi? Tabii ki, şimdi her şey mükemmel olduğuna göre, bir şey

her şeyi rayından çıkaracaktı.

İçimdeki bu hissi neden bu kadar uzun süredir görmezden geliyordum?

Başımı salladım. "Düşündüğün gibi değil. Başvurmadım bile."

"Ama bunu yapmak istiyorsun? Eve gitmek istiyor musun?" Ev demesi kalbimi kırdı. Buranın benim evim olduğunu bilmiyor muydu?

Benim evim olduğunu mu?

Yüzümü buruşturdum. "Elbette bu harika bir fırsat ama-" Ama hayır, gitmek *istemedim*. O benim kocamdı ve onu terk etmek istemiyordum. Ondan ya da birlikte kurduğumuz hayattan ayrı kalmak istemiyordum. Geleceğin ne getireceğinden emin olmasam da, bu kadarını biliyordum.

"Evli olmasaydık, gider miydin?"

"I..." Göz kırptım. mıydım? *Belki de*. "Ama biz evliyiz." Ve bir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk. Nisan ayının başları olsa ve ben dört aydır doğum kontrol hapımı kullanmıyor olsam bile. *O kadar* saf değildim, bu işlerin zaman aldığını biliyordum.

"Gitmelisin."

"Ne?" Ağzım açık kaldı.

"Eğer bu senin hayalinse, istediğin buysa, gitmelisin."

Gözlerimi kırptım. "Daniel. Sen... Sen ciddi olamazsın?" Ağzım açık kaldı. "Seni terk etmemi mi istiyorsun? Biz ne olacağız? Evliliğimiz?"

Bana baktı, gözleri yaralıydı. Onu gerçekten bu incitmiş miydim? Bunu ben istememiştim bile. "Benim yüzümden bir şeylerden vazgeçmeni istemiyorum."

"Hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. Sadece *seni* seçiyorum." Yanaklarını avuçlarken parmaklarım yüzünün hatlarında gezindi. "Çünkü seni seviyorum, tamam mı? Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Charlotte-" Gözleri cam gibiydi ve cevap bulmak için onları aradım.

Parmaklarımla izini sürerken çene çizgisi belirginleşmişti, tıraşsız teninin hafif pürüzlerini hissediyordum. Daha önce hep sinekkaydı tıraş olmuş olmasına rağmen bu halini sevdiğimi düşündüm.

"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye mırıldandım. "Ama ben buradayım. Uzun vadede bu işin içindeyim. Tamam mı?"

Yüzünü tutmaya devam ederken, onaylarcasına başını salladığını hissettim. Telefonum çaldı, sessizliği bozdu ve anı mahvetti.

Ama hareket etmedim.

"Charlotte."

"Hm?"

"Telefonun."

"Doğru."

Ben aldım. *Annem*. Gözlerimiz birleşti ve o batan his bana bir şeylerin *yanlış* olduğunu söyledi. Beni en son ne zaman aramıştı? Düğünümünden önce, orası kesin.

"Merhaba anne," dedim telefonu açarken nefesimi içime çekerek.

"Charlotte." bu kadardı. Merhaba yok. Önsöz yok. Sadece *ismim*.

"Neler oluyor?"

"Kız kardeşinin sana ihtiyacı var. İki hafta sonra doğum yapacak ve kocası bir davayla meşgul ama-"

"Anne." keserek kaşlarımı çattım. "Beni kendisi arayabilir, biliyorsun."

Annem iç çekti. "Lavender seni rahatsız etmek istemiyor. Yeni evlendiğini biliyor."

"Tamam mı?" Beni göremediğini bildiğim halde bir kaşımı kaldırdım.

"Doğum sancısı çekiyor. Komplikasyon olmasından endişeleniyorlar ve -" Annem hıçkırıklara boğuldu.

Neler olduğunu anlatmasını dinlerken gözlerim büyüdü ve telefonu kapattığımda yakında orada olacağıma söz verdim.

" var?" Bana sordu, yüzü endişe doluydu. *Benim* için.

Bundan sonra ne söyleyeceğimi bilmek kalbimi biraz kırdı.

"Gitmek zorundayım."

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

Daniel

I gitmek zorunda mıydı? Bana olan aşkını daha yeni itiraf etmişti ki telefon çaldı ve cevap verme şansımı ortadan kaldırdı.

Kahretsin, gezegendeki en kötü zamanlamaya sahiptim. Ama paniklemiş görünüyordu, ve kız kardeşine bir şeyler olduğunu biliyordum. Annesi kızının hayatından ne zaman çıkacağını bilmeyen, zorba bir helikopter ebeveyn olabilirdi ama Charlotte yine de onu önemsiyordu.

"Her şey yolunda mı?"

Başını *hayır anlamında* salladı. "Ne oldu?"

"Kaliforniya'ya gitmeliyim. Eve." Bu kelime beni irkiltti. "Kız kardeşimin doğum sancısı tuttu. O..." Charlotte gözlerini sıkıca kapattı. "Bana ihtiyacı var. Karışıklıklar var ve..." dedi ve sözlerindeki sorumluluğun ağırlığını hissedebiliyordum. Sesi kesildi, kollarını silkerken sesi .

"Seninle gelmemi ister misin?" Ona geleceğimi söylemiştim. Onun yanında olacağımı. Birkaç dakika önce o da bana aynı şeyi söylemişti, değil mi?

Başını iki yana salladı. "Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey. Ayrıca, senin büyük bir projen var. Şu anda gidemezsin." Sesi sessizdi, içine kapanıktı.

Sadece o projenin ne olduğunu bilmiyordu.

Her şeyin onun için olduğunu.

Ve bunun sonsuza dek sürmeyeceğini, bir veda olmadığını biliyordum ama ona nasıl hissettiğimi söylemeden gitmesine izin verirsem temel bir şey kırılmış gibi hissediyordum. Onu ne kadar sevdiğimi bildiğinden emin olmadan.

"Ama..." Kaşlarımı çattım. Ailesinin ona davranış şeklinden hoşlanmıyordum. Kariyerini, bu hayatta seçtiği şeyleri nasıl küçümsediklerini. "Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Annem hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok... O benim kız kardeşim. Ve onu seviyorum. Ve yeğenimi." Gözleri yaşlarla doldu. "Eğer onu kaybedersek..."

Çünkü içten içe, ona ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar, Charlotte her zaman tek bir şey isteyecekti. Ailesinin sevgisi ve kabulü.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Ona sarıldığımda vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Sırtını okşadım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, sonunda rahatlayana kadar kulağına yatıştırıcı sözler fısıldadım. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Beni havaalanına götürebilir misin? Gidip bir çanta hazırlayacağım ve son dakika uçağına binmeye çalışacağım."

Başımı salladım ve alnından öptüm. "Evet. Bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli." Ciddiydim.

Bensiz orada olması, bu krizle tek başına başa çıkması fikri kalbimi kırsa bile.

Onun takımında olduğumu söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu anlaması için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

"Yani... Seni arayacağım?" Charlotte pembe spor çantasını bir koluna asmış, diğer kolunda da ona uygun bir sırt çantası taşıyordu. O bakmıyorken çantasına birkaç yeni kitap sıkıştırmıştım, bu küçük sürprizin bir nebze olsun rahatlık sağlayacağını umuyordum. Yeterli değildi ama elimdeki tek şey buydu.

Başımı salladım. "Telefonun başında bekleyen ben olacağım." Kötü bir şakaydı ama ciddiydim.

Tek yön biletini elinde tutuyor, telefonunu can simidiymiş gibi sıkıca kavıyordu.

"Gitmeliyim." Dönüp güvenlik hattına baktı.

Onu sıkıca kendime çektim, kollarımla sarıp sarmaladım ve alnından öptüm.

"Güle güle."

Arkasını döndü ama şekilde gitmesine izin veremezdim. Sadece kısa bir vedaıyla. Onun için değil.

"Charlotte, bekle-" dedim ve arkasını döndü. Kendini kollarıma attı.

Beni yarın yokmuş gibi öptü. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sanki havaalanında halkın içinde değilmişiz gibi. Sanki bu sadece geçici bir şey değilmiş gibi.

Ayrılık.

"Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarıma, birbirimizden ayrılırken ellerim hâlâ onun minik beline, onunkiler de boynuma sarılıydı.

"Geri dön. Evine, bana dön." Boğuk bir fısıltıydı ama tek söyleyebildiğim buydu. Teklif edebileceğim tek şey.

Başını salladı ve parmağını evlilik yüzüğümün üzerinde gezdirirken bana hüznü bir gülümseme verdi. Yemin ettiğimizden beri hiç çıkarmadığım yüzüğüm. Çünkü benim için bir anlamı vardı.

Çünkü o benim için bir şey ifade ediyordu.

Seni seviyorum. Dilimin ucundaydı. Ama burada, bu şekilde? Bu yeterli değildi. "Charlotte, ben-"

Bedenlerimizi ayırmadan önce beni tekrar öptü, dudaklarımız yumuşak bir şekilde birbirine yapıştı. Yere düşürdüğü çantaları topladı.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadım arkasından. *Seni seviyorum.*

Orada durmuş, karımın güvenlikten geçişini, kurduğumuz hayattan uzaklaşmasını izliyordum. *Benden* uzakta.

Projenin inşaatı iyi gidiyordu. Tüm döşemeler yapılmıştı ve marangozların mutfak dolaplarını yerleştirmesini izlerken, burada yaşanacak hayatı neredeyse hayal edebiliyordum.

Buzdolabının ışığında kocasıyla dans eden bir kadın. Fırında kurabiye pişiriyor. Bir anlık sarı saç ve çarşaflarımdan kaybolmuş gibi görünen çilek kokusu. Çarşaflarımızdan.

Tanrım, ona her metrekareyi göstermek istedim. Özenle seçtiğim her küçük detayı.

Ve yapardım.

Ona onu sevdiğimi söyleyecektim, tıpkı haftalar önce mutfakta onu uzaklara bakarken yakaladığımda yapmam gerektiği gibi. Düğün gecemizde ona söylemem gerektiği gibi.

Üniversitede, evlilik anlaşmamızı teklif ettiğimde ona söylemem gerektiği gibi.

Buraya nasıl geldiğimizin her ayrıntısını bilmeme rağmen, koridorun sonunda beni bekliyor olacağı anlamına gelseydi her şeyi milyonlarca kez tekrar yapardım.

Beyazlar giymiş, yanakları pembe ve altın sarısı saçları bukleler halinde sırtından aşağı dökölüyordu.

Gelinim.

O her şeyimdi. Benim

Charlotte'um.

Karım.

Kalbimin zarif sahibi.

Pembe boya kutusu bana baktı ve işe koyuldum, duvarı kendim yuvarladım. Mükemmel yapacaktım, çünkü ben buradayken ve o da oradayken yapacak başka bir şeyim yoktu.

Bu yüzden kendimi projenin her bir parçasının mükemmel olduğundan emin olmaya adadım.

Çünkü özel biri bunu hak ediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

Charlotte

Leyla'yı kalçamdan kaldırdım ve kız kardeşimin iki yaşındaki çocuğuyla birlikte lavaboya doğru yürüdüm.

"Her şey nasıl ?" Daniel hoparlörden sordu.

"Güzel. Lav'ı ve bebeği yakında serbest bırakacaklar gibi görünüyor. hastaneden." Neredeyse bir haftadır buradaydım ve kız kardeşim, kocası ve yeni kız bebekleri -Lauren- bu süre boyunca hastanedeydi. Zorlu bir doğumun ardından Lavender'ı sezaryen için ameliyathaneye aldılar ve bu da beklediğinden daha uzun bir iyileşme süresiyle sonuçlandı.

Ve iyiydim, çoğunlukla. Hat sessizdi. "Seni özledim," diye fısıldadım. "Bu hafta sonu için neredeyse bir uçak bileti alıyordum. Ev çok sessiz sensiz."

"Brownie'yi bırakamazsın," dedim, birden yüzümü kürküne gömmek istedim. "Ayrıca, sen farkına bile varmadan eve dönmüş olacağım. Belki bir hafta daha. Herkes yerleşene kadar biraz yardım edeceğime söz verdim."

İç çekti. "Tamam, sadece..." Daniel cümlesini tamamlamadan sözünü kesti.

"Hmm?"

"Boş ver. Önemli bir şey değil. Sadece seni tekrar burada, kollarımda görmek için sabırsızlanıyorum."

"Biliyorum," dedim, çünkü ben de bunu istiyordum. Onun bildiğinden daha fazla. "Gitmem gerek, tamam mı?"

"Evet." Sesi asık suratlı, içine kapanıktı. "Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra ağladım.

Çünkü tek istediğim *yine de geleceğimi* söylemesiydi ama . Tabii ki söylemedi.

İlk başta burada olmamasının sebebi de aynı.

Çünkü sormamıştım.

KIZ KARDEŞİM bir gün sonra eve geldi, kolları sıcaklık ve sevgi saçan uyuyan bir kundağa sıkıca sarılmıştı. Elbette doğduktan sonra hastanede ziyaret etmiştim ama o ilk günler her şeyi değiştirmişti.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi kız kardeşim, yeni doğan bebeğini beşiğine yerleştirdikten sonra beni kucaklayarak.

"Tabii ki. Sen benim kardeşimsin." Küçük bebek Luna'yı kollarıma aldım. "Ve bunu hayatta kaçırmazdım." Yüzümü ona yasladım ve yeni doğmuş tatlı bebek kokusunu içime çektim. Bunun için yaşıyordum. Ve bir kez olsun damarlarımda kıskançlığın zerresi dolaşmıyordu. Sadece kız kardeşim ve onun küçük ailesi için gerçek bir mutluluk duyuyordum.

Ve belki de bir gün benim de bunu yaşayacağıma dair içime yerleşen sıcaklıktı. O şansı elde edeceğimi biliyordum. Çünkü Daniel vardı. Çünkü bu sahte değildi ve onu seviyordum. O karşılık veremeden kaçmış olsam bile.

Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Bak, ben... Annemle birlikte büyümenin kolay olmadığını biliyorum. Tüm o güzellik yarışmaları ve modellik işleri... Denedi ama yeterli olmadı, değil mi?"

"Ama... Sevdiğini sanıyordum?"

"Belki de sevdim. Belki de bu yüzden gördüğüm ilgiyi sevdim. Her iki durumda da, bu benim hayalim değildi. Ve ikimiz de hiçbir zaman gerçekten çocuk olamadık." Leyla'nın başının üstünü öptü. "Yapacakları gibi değil. Annemin seni hep benimle kıyasladığını biliyorum ama-"

"Dur." Bir elimi kaldırdım. "Bu senin hatan değil. Hiçbiri değil."

"Ama taşındınız ve buradan olabildiğince uzaklaştınız. Son on yılda eve neredeyse hiç gelmedin. Her zaman yağmur yağdığı için deli olduğunu düşünsem de orayı sevdiğini biliyorum ama sana nasıl hissettiğimi hiç söyleyemedim. Ablan olmayı ne kadar sevdiğimi ve

keşke her şey farklı olsaydı. Senin düğününde annemi dizginlemek için elimden geleni yaptım, çünkü benim düğünümde nasıl davrandığını gördün."

"Tüm bunları seninle gerçekten gurur duyduğumu söylemek için söylüyorum. Ve seni çok seviyorum."

"Lav..." Gözlerim yaşlarla doldu. Belki benim de ona karşı dürüst olmamın zamanı gelmişti. "Annemin ilgisi için seninle asla rekabet etmek istemedim. Sen benim ablamdın. Seni örnek alırdım, sana hayrandım. Çok fazla yanında olmadığımı biliyorum. Ama bu sana kızdığımdan falan değil. Sadece... zordu."

"Sert mi?" Kızının başının arkasını avuçladığımda bir kaşını kaldırdı.

"Ben de bunu istiyordum." Evin etrafına baktım. "Bir koca, bir ev. Bir hayat. Ama bunların hiçbirine sahip değildim."

"Ama..." Kaşlarını çatı. "Portland'da yaşamayı sevdiğini sanıyordum."

"Yaptım." İçimi çektim. "Yaptım. Sorun o değil. Mesele bu peri masalının peşinden koşmam, doğru kişiyi bulursam her şeyin tıpkı senin için olduğu gibi benim için de yerli yerine oturacağını düşünmemdi. Ama hayat böyle işlemiyor, değil mi?"

Lavender kıkırdayarak Luna'yı benden aldı ve kollarında salladı. "Hayır. Öyle değil."

"Çünkü aşk -gerçek aşk- emek ister. Ama ben onu buldum. Bana tapan kişiyi. Benimle ilgilenen, beni destekleyen. Arkamı kollayan. Ve bu, hayalini kurduğum peri masalına hiç benzemiyor."

"Hayır mı?"

Başımı salladım ama yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bu daha iyi. Bu..."

Her şeyi."

"Peki, neden hâlâ buradasın? Evine git ve erkeğini bul, aptal."

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. *Yine mi?* Başımın döndüğünü hissederek masanın kenarına tutundum.

"Charlotte, çok solgun görünüyorsun. İyi olduğuna emin misin?" Lavender yüzündeki endişeyi belli ederek bana sordu.

Başımı salladım. Hayır, iyi değildim. Gerçeği görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Buraya geldiğimden beri neredeyse her gün kusuyordum ve tek istediğim kocamdı. Kendime yalan söylemeye devam etmekte zorlanıyordum.

"Neden kocanı aramıyorsun?" Terli saçlarımı yüzümden uzaklaştırmaya çalışırken sırtımı okşadı.

Bunu neredeyse her gece yapıyordum, gelip beni almasını istiyordum. Ama kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyordum, değil mi? Ama ne olduğunu bilmiyordum.

öyleydi.

"Evet." Kuru kusmamaya çalışarak başımı salladım. Bütün gün ağzıma bir şey koymamıştım, o yüzden zaten çıkaracak bir şey de kalmamıştı.

"Eve git," diye fısıldadı. "Anneme. Burada her şeyim var. Ona kendini iyi hissetmediğini söylerim ve sen de güzel bir uyku çekersin."

"Emin misin? Yeni bebeğinizle bağ kurmak için biraz zaman istediğinizi biliyorum..."

Bana el salladı. "Bunun için çok vaktimiz var. Ayrıca, artık dört kişilik bir aileyiz, biliyor musun? Onlar bu kadar küçükken tüm bu anların tadını çıkarmak istiyorum. Charlotte, bu... Bu sadece bir böcek değil, değil mi?" Lavender çantamı alıp omzuma atarken sordu.

Başımı sallarken gözlerim yaşardı. "Hayır. Deniyoruz ve ben..." *Geç kaldım.*

"Bir sınava girdin mi?"

Sertçe yutkundum. "Henüz değil. Yapamam..." Onsuz olmaz. Ona yanımda ihtiyacım vardı. Bunu en az benim kadar o da istiyordu. Bu yüzden yapamadım.

Ben de bir korkak gibi California'da saklanıyordum. Bana gitmemi söyledi ve ben de gittim. Ama burada olmak doğru değildi. Her şey yanlıştı. Çünkü o burada değildi. Geleceğini söylemişti ve ben ona hayır demiştim.

"Kocanı ara, Charlotte. Ona söyle, burada olacak." Bana küçük bir gülümseme sundu. "Geleceğini biliyorsun. Çünkü o adam seni seviyor. Hem de çok. Sanırım hep sevdi."

Bebeğini göğsünde kucaklayan ona baktım ve haklı olup olmadığını merak ettim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Üniversiteden beri sana tüm dünyası senmişsin gibi bakıyor Charlotte. Bunu fark etmenin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ama ikiniz için de işe yaramasına sevindim. Seni böyle mutlu görmek güzel. Şimdi git. Annemi arayıp seni eve kendin götürmesini istemeden önce."

"Tamam." Kabul ettim. "Seni seviyorum."

Bir kolunu bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum, Char. Şimdi git. Erkeğini ara."

Annemin evine spor sütyenimi ve taytımı çıkarıp duşa girdim. Suyun üzerimden akmasına izin vererek, neden ağladığımı bilmesem de gözlerimden yaşların süzülmesine izin verdim. Sonunda dışarı çıkıp temiz vücuduma kabarık bir havlu sardığımda, kendimi kaçındığım şeyi yapmaya zorladım.

Telefonumu aldım ve onun adını tuşladım.

Telefonu açana kadar zil bile çalmadı ve ben konuştuğumda tek kelime bile etmemişti.

"Daniel... Sana gelmemeni söylediğimi biliyorum ama... Sana ihtiyacım var." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ve tek yapmak istediğim kendimi onun kollarına gömmektir. Kendimi güvende hissettiğim yere. "Yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Asla yalnız değilsin," diye mırıldandı, sıradan bir ifadeden çok bir vaat gibi hissettiren bir şeydi bu. "Yoldayım bebeğim, tamam mı? Uçağa binebildiğim anda orada olacağım."

Beni duyamasa da telefona doğru başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım.

Günün büyük bir kısmını yatağında kıvrılıp yatarak geçirmiştım, ancak o gece iştahımı kesebilecek bir yiyecek bulmak için aşağıya inebilmişim. Bütün sabah hastaydım, ama bugün neredeyse hiçbir şey yememişim ve şimdi neredeyse açlıktan ölüyordum.

Mutfakta dururken gözlerimi kapattım ve Daniel'ın yüzünü hayal ettim. *O geliyor*, kendime hatırlattım. *Gelip seni alacak ve sonra eve gidebileceksin ve-*

"Charlotte?" diye sordu annem ama yüzüne tam olarak odaklanamadım.

Gözlerimi kıptım, baş dönmesi hissi beni tekrar çarptı. Ama bu sefer farklıydı. Bir başka mide bulantısı beni vururken bir bar taburesinin tepesine tutunmaya çalıştım.

Sabah bulantısıymış, kaşlarımı çattım ama bu düşünce uzun sürmedi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum anne," dedim, ayaklarımın üzerinde sallanırken bir dizi tutarlı kelimeyi bir araya getirebildiğimi umarak.

Koşarak yanıma geldi. "Neye ihtiyacın var, tatlım?"

"Daniel. Daniel'ı ara," dedim ve sonra her şey karardı.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

Daniel

"W Karım burada mı?" Kapı açıldığında arkasında kimin durduğunu umursamadan havladım.

Son sekiz saat tam bir kaostu, uçağa binmeye çalışıyorduk. ve o beni aradıktan sonra ona inmek. Ama hiç umursamadım. Onu çok özlemiştim, o yanımda olmadan çok acı çekmiştim. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama yine de ayrı kalmaya dayanamıyordum. Charlotte kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlayan eksik parçaydı ve onu eve götürüyordum.

Çünkü birlikte olmamız gerekiyordu.

Matthew ve Noelle, onunla birlikte olmam gerektiğini bildikleri için biz dönene kadar Brownie'ye bakmayı kabul etmişlerdi.

Babası bana merdivenleri gösterdi. "Sağdan ikinci kapı."

Başımı sallayarak teşekkür ettim, bir *merhaba* ya da *efendim* demek için bile durmadım. Aklımda tek bir hedef vardı, beni yönlendiren tek bir odak noktası.

Charlotte.

Çocukluk odasının kapısını hafifçe aralayıp sessiz odaya girdim. Bunca zaman sonra büyüdüğü yeri görmek çok komikti. Açık pembe ışıltılı duvarlar, rafında duran dans kupaları. Küçükken okumuş olması gereken küçük bir kitap koleksiyonu. Tinkerbelle kostümü için kullandığını tahmin ettiğim peri kanatları. Hayatının tüm bu küçük parçaları bir araya gelerek eksiksiz bir resim oluşturuyordu. Her parçası onu olduğu kişi yapıyordu; hak etmedikleri halde ailesine yardım etmek için atlayan güçlü, dirençli bir kız.

Neyse ki babası beni içeri aldı ve üst kattaki odasını gösterdi.

"Charlotte?" Odanın içinde herhangi bir hareket duymadığım için seslendim. "Aşkım?"

"Buradayım," diye seslendi banyodan, burnunu çekerek. Sırt çantam bir gümbürtüyle yere düştü ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hiç vakit kaybetmeden eşyalarımı topladım ve çağırıyor alırmaz evden çıktım.

Banyonun kapısını çekip açtığımda, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüyle karşılaştım; kollarını dizlerine dolamış, kendine sıkıca sarılmıştı.

"Bebeğim," diye fısıldadım ve onu kollarıma çektim.

," diye nefes aldı ve burnunu boynuma soktu.

"Buradayım," diye kabul ettim. "Ve bir daha gitmene asla izin vermeyeceğim. En azından bensiz." Bunu kabul etmek acı vericiydi. Hemen gitmeliydim ama o zaman şu anda iş için en büyük projemin neden artık tam olarak *benim* projem olmadığını açıklamak zorunda kalacaktım. Ve bu açıklamayı bir süre daha cebimde tutabileceğimi düşündüm.

"Güzel." Charlotte tenime karşı başını salladı. "Bana biraz sarılabilir misin?"

"Her şey yolunda mı?"

Onu kucağıma alıp büyük boy yatağa götürdüğümde başını salladı, ben de o hâlâ kollarımda, bacakları kucağıma sarkmış bir şekilde yastıklara yaslandım.

"Charlotte." Sesimi alçalttım ve başını benimkiyle buluşması için yukarı kaldırdım. "Annen aradığında bana dedi ki..." Kanaması olduğunu. Ve hasta. Hemen en kötüsünden korktum. Özellikle de bayılmasından.

Yüzünü buruşturdu. "Aşırı tepki vermiş olabilirim. Sadece biraz lekelenme oldu. Ama bu, baş dönmesiyle birleşince... Düşündüm ki..."

Kaşlarımı çattım. ". "

"Ben iyiyim. Ama iki yaşındaki bir çocuğun peşinden çok az suyla koştuktan daha fazlası insanı biraz baygın hissettirebilir." Durakladı. "Ve mide bulantısı." Elimi karnının üzerinde kaydırdı. "Sen burada olmadığın için tüm işaretleri görmezden geliyordum."

İşaretler. Gözlerimi kıptım. "Sen..."

"Daha çok erken ve henüz bir test bile yapmadım ama... Regl dönemimi kaçırdım."

"Charlotte..." Ellerimizi birbirine kenetleyerek mırıldandım. Daha kelimeleri bile söylememişti ama kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlamıştı bile.

Başını salladı. "En azından öyle olduğuma eminim. Umarım öyleyimdir, yoksa buraya boşuna gelmiş olursun."

"Bir şey değil, bebeğim." Ona sarılırken bir elimle saçlarını düzelttim. "Nerede olursan ol, bana ihtiyacın olursa, her zaman senin için geleceğim."

Onu ne kadar sevdiğimi bile bilmeyen kadın. Mümkün olan en kısa sürede düzelteceğim bir şey, çünkü ben bir aptaldım. Tanrım, bebeğimizi taşıyordu ve ben aptalca ona buraya bensiz gelmesini söylemiştim. Ailesi için yapması gerekeni yapmasını ve sonra eve, yanıma gelmesini.

"Bunu sensiz yapmak istemedim," dedi, sessiz gözyaşları-mutlu gözyaşları -Yanaklarından aşağı damlıyordu, başparmağımla sildim. "Bunu sensiz yapamazdım."

"değilsin," dedim elini usulca öperek. "Artık buradayım."

"Herkes bana sınava girmemi söyleyip durdu ama ben hayır dedim, mümkün değil. Olamam... *Şimdi* olmaz. Ama ben... Annem daha önce gidip birkaç tane almıştı ama ben tek başıma öğrenmek istemedim."

"Onları şimdi mi almak istiyorsun? Birlikte mi?" Başını salladı. "Evet."

Elim boynunun arkasına dolandı ve alnını kendime yaslaması için çektim. "Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz, tamam mı? Ve istediğimiz bu olmasa bile, sorun değil."

Charlotte kucağımda rahatladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Biliyorum," diye mırıldandı. Kollarımdan sıyrılarak masasındaki plastik torbayı aldı. "Sanırım şimdi gidip birkaç çubuğun üzerine işeme vaktim geldi." Kaşlarını çatarak kutulara baktı.

"Ne oldu? Neyin ?"

"Bunun ne kadar tuhaf olduğunu hiç düşündünüz mü? Küçük bir kutunun kaderinizin cevaplarını nasıl barındırabileceğini? Hayatımda ilk kez bir test yüzünden sahne korkusu yaşamak üzere olduğumdan eminim."

Eğlenerek mırıldandım, boştaki elini kendi elime alıp sıktım. "Hey, nefes al. Biz hallederiz. Ben buradayım."

Başını salladı, çantayı göğsüne bastırdı. "Doğru. Ben sadece..." Charlotte gözlerini sıkıca kapattı. "Korkuyorum, Daniel."

Dünyadaki onca insan varken, bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Hiç . "Biliyorum, bebeğim."

Başını salladı, elini bırakmadan önce bir kez daha sıktım ve banyoya çekilirken beni yatağında oturur halde bıraktı.

Tuvaletin sifonunu duydum ve sonra dışarı çıktı, yeni yıkanmış ellerini eşofmanının üzerinde kuruluyordu.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye mırıldandı, tekrar kucağıma kıvrıldı. "Alarm kurdum," diye mırıldandı, sonra başını göğsüme gömdü, sanki beni içine çekmeye çalışıyordu.

Kahretsin, onsuz bir hafta geçirdim ve aynı şeyi hissettim. Sanki onun kokusunu tenime çekmem, her santimini, her kıvrımını ezberlemem gerekiyordu, çünkü onu mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar çok özlemiştim. Ama bu kızla her zaman böyle olmuştu. Bana ilk gülümsediği andan itibaren, gülümsemelerinin hiç bitmesini istememişim.

Hayatımızın geri kalanında onun gülümsemelerine maruz kalmaya devam etmek istiyordum.

Rahat bir sessizlik içinde otururken, alarm çalana kadar dalgın bir şekilde kalçalarımın üzerinde dağılan altın rengi saç telleriyle oynadım.

"Charlotte," dedim onu minik kedi uykusundan dürterek. "Mmm?"

"Gidip öğrenelim mi?"

Büyük gri gözlerini kırıştırarak açtı ve bana baktı. Şu anda bile onun dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünüyordum. Ve *benim*. Benim karım. Tamamen benim.

Kollarını uzatırken dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kalktı. Sadece üç dakikadır kucağımda dinleniyordu ama testlere girmeden önceki halinden çok daha huzurlu görünüyordu.

"Evet. Hadi . Birlikte."

"Birlikte," diye kabul ettim, yataktan kalkmasına yardım ettim ve testlerin tezgahın üzerinde yüzüstü durduğu banyoya doğru yürürken ellerimizi birbirine kenetledim.

"Hazır mısın?"

Charlotte dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı. "Evet."

İkimiz de çubuklardan birine uzandık, parmaklarımız birbirine sürtündü ve aynı anda ters çevirdik.

Olumlu. Her biri pozitif. Sadece bir tane değil, üç tane almıştı, hepsi de farklı markalardı.

Hamile.

İki pembe çizgi.

Küçük bir artı işareti.

Yüzünden akan gözyaşlarına rağmen, mutluluktan ısıt ısıt gülümsüyordu.

"Hamileyim," dedi, bakışlarını çubuklardan ayıramıyordu. Onlara hayretle baktı, sanki bunun inanamıyormuş gibiydi. Çok büyük bir saygıyla, çünkü bunun her zaman istediğı bir şey olduğunu biliyordum. "Bir bebeğimiz olacak."

Dizlerimin üzerine düşmememin tek nedeni ona tutunuyor olmamdı.

Charlotte, can simidim. Hayatımın aşkı.

"İşte bu kadar. İstedığın her şey." Alnımı onunkine yasladım.

Charlotte başını salladı. "Her şey değil." Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerimi esir alırken onları çerçeveledi. "Çünkü her şey, buna sen de dâhilsin."

Ve tüm korkularımı, şüphelerimi, endişelerimi bıraktım ve karımı öptüm.

Sahip olduğum her şeyle onu öptüm - onca yıl onun için taşıdığım sevginin, ilginin ve şefkatin her zerresiyle. Onu sessizce kenardan sevdiğim, en iyi arkadaşı olduğum yıllar. Gelecek için sahip olduğum tüm niyetimle onu öptüm. Kalbim onu sonsuza dek seveceğimden emindi.

"Ben varım," diye söz verdim. "Bana sahipsin."

Kolları boynuma dolandı ve vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyordum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde o anın içinde kayboldum. Öpücüğü sarhoş ediciydi ve ona asla karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Benimle seviş," diye fısıldadı, kalçamda sallanırken çoktan kıvranan, muhtaç bir şeydi. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Ama-" Parmaklarımı şefkatle başının üzerinde gezdirdim. "İyi olduğuna emin misin? Dünden sonra..."

"Eminim." Elimini kendi elinin içine aldı ve göğsünün üzerine koydu. "Kocamın bana kime ait olduğumu hatırlatmasını istiyorum."

Sikeyim. "Bebeğim-" diye uyardım, sesim kısıktı, küçük elleri gömleğimi çekiştirip pantolonumdan çıkarırken vücudum titriyordu. Çekip çıkardı ve ben de ona izin verdim. Tabii ki izin verdim. Ben de aynısını ona yaptım, üstünü çıkardım, sonra dantelli sütyenini çözdüm, önümde çıplak kalması için sabırsızlanıyordum.

İkimiz de çıplak bir şekilde çocukluk yatağında önümde uzanırken saçları açık pembe kapitone yorganın üzerinde dalgalanıyordu.

Onun düz karnını öptüm, bebeğimizin orada büyüdüğünü biliyordum. Üstesinden gelemediğim bir gerçek, bir *hayat* yaratmıştık.

Bir parmağımı içine soktuğumda nefesi kesildi ve sırtını dikleştirdi, vücudu dokunuşuma karşılık veriyordu. İkimizin de bu bağlantıya ne kadar ihtiyacı olursa olsun, onu incitmek istemiyordum.

"*Daniel.*" Adımı inledi ve hoşuma gitti. Hem de çok.

Bir parmak daha ekledim, parmaklarımı içine soktukça ıslandığını hissediyordum.

"İşte bu," diye ikna ettim. "Benim iyi kızım. Benim için çok ıslaksın." Yaklaştığını, iç organlarının parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyordum ama parmaklarımı çekip ağzıma sokmadan önce yavaş tempomu sürdürdüm ve dilimin üzerindeki tadıyla inledim.

Çok uzun zaman. Onu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Gözlerimiz birleşti ve sanki bir büyü'nün etkisi altındaydım, çünkü başka tarafa bakamıyordum. Tek bir saniye bile, içine girdiğimde bile, derinlere doğru iterken onun nefesini ıslattım.

"Ah." Gözleri başının arkasına yuvarlandı.

"Kahretsin bebeğim, özür dilerim. Seni incittim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Asla yapamazsın." Gözleri yaşlarla doldu ve onları başparmağımla sildim. "Bunu uzun zamandır bekliyordum Daniel ve seninle olmayı her şeyden çok önemsiyorum. İkimizden başka hiçbir şeyin önemi yok."

Sanki başından beri, her zaman biliyormuşum gibiydi: "Sen benimsin." İşkence edercesine yavaşça tekrar içine girerken dudaklarını kendi dudaklarımla yakaladım.

"Ben seninim. Her zaman senin oldum. Ve her zaman senin olacağım. Her zaman senin olacağım." Söz verdi ve beni tekrar, derinden öptü; ben de onu - karımı, neredeyse on yıllık en iyi arkadaşımı- her şeyimle öptüm.

Boşaldığımızda da beraberdik, ben patlarken yumuşak sesi kulağıma fısıldıyordu, saniyeler sonra arkamdan geliyordu, dudaklarında adım vardı.

Ama seni seviyorum demedik. gerek yoktu. Yine de ona kelimeleri verirdim.

Yarın.

Yarın onu sevdiğimi söyleyecektim.

Çünkü bir planım vardı.

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

Charlotte

T ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessizce yol alırken pencerenin dışındaki manzara bulanıktı.

Kafam karmakarışık düşüncelerle doluydu. Yani, biz uçağa bindiğimizden beri birbirimize neredeyse hiçbir şey söylememiştik. Pozitif hamilelik testini birlikte tuttuktan sonra sevinç gözyaşları yüzümden aşağı aktı. İçime nasıl girdiğini ve bana nasıl sarıldığını, vücudumun onun kucağında nasıl gevşediğini hala hissedebiliyordum. Gece bulanıktı ama beni neredeyse uçağa kadar taşıdığını hatırlıyorum.

Onu o kadar çok seviyordum ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Gözlerim kapandı. Bu sabah yataktan kalktığımızda eşofmanını başıma geçirmişti. O kadar rahat ve sıcaktı ki kıyamadım. Şu anda tek yapmak istediğim

Evde. Yatağımıza girip köpeğimizle kucaklaşmak için.

Ama-"Nereye gidiyoruz?" Otoyoldan çıkarken onu izleyerek sordum. Ama bizim evin çıkışı değildi. "Benjamin ve Angelina'lara mı?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. ". "

"Hm." Mahalleler geçerken pencereye geri döndüm. Otoyola yaklaştıkça oldukça küçüktüler, ama yokuş yukarı çıktıkça evler daha da büyüyordu.

Sokağa çıktık, arkadaşlarımızın inşa ettiği evin önünden geçtik - ama o onların garaj yoluna girmedi. Hayır, başka bir yola girdi.

"Daniel." Önümüzdeki eve baktım. "Burada ne işimiz var?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece arabadan inmeden önce parmak eklemlerimi öptü. Daniel yanıma geldi ve ben daha kıpırdamadan kapıyı açarak koltuktan kalkmama yardım etti.

Sözsüzce elimi tuttu ve kapıya doğru yöneldi. İnşaatin son aşamasındaymış gibi görünüyordu, ön tarafında bir kilit kutusu vardı.

Arsa oradaydı.

İkimizin de aşık olduğu kişi.

Ben daha tek kelime etmeden satılmış olan.

Neden yapmış olayım ki? O zamanlar sadece sahte bir evliliğimiz varken, birlikte bir ev inşa etmeyi mi önerdiniz? Kesinlikle hayır. Ama yine de olabilecekler için üzülüyordum. Gabbi ve Hunter burada bir arsa satın almışlardı. Matthew ve Noelle de mevcut evlerini kiralık olarak kullanmayı planlıyorlardı.

"Burada olmamız gerektiğini sanmıyorum-" demeye başlamıştım ki cebinden bir anahtar çıkardı.

Sertçe yutkundum. Neler oluyordu? Satın almak mı istedi? Sanırım özel bir evle aynı şey değildi, ama...

Sonra kapı açıldı ve büyük fuayeye girdik. Döşemeler indirilmişti ve bitirmeleri gereken ufak tefek şeyler kalmış gibi görünüyordu. Ama bir kat boyadan sonra burası çok güzel bir ev olacaktı.

Tek kelime etmeden beni odalara götürdü. Ama Angelina ve Benjamin'inkine rakip olabilecek bir banyosu olan güzel bir ebeveyn odasından . Tüm elbiselerimin renk sırasına göre asılabileceği bir gömme dolap. Benim olmaması çok kötü. Birden fazla yatak odası, çünkü burası bir aile eviydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gömme kütüphane, pencere kenarında bir okuma köşesi ile tamamlanmıştı.

Aşağıya inip keşfetmeye devam ederken Daniel hâlâ bir açıklama yapmadı. Elimde olmadan durup mutfığa baktım. Aydınlık ve ışıklıydı ve kesinlikle harikaydı. Oturup kocamın yemek pişirmesini izleyerek saatlerce vakit geçirmek isteyeceğim bir yerdi. Ailemiz için kurabiye yapmak. Arkadaşlarımızla doğum günlerini kutlamak için.

Hayalimde, burada yaşıyorduk. Bu duvarları işgal eden çift bizdik. Keşke.

"Bu çok güzel." Ellerimi mutfaktaki güzel granit tezgahın üzerinde gezdirdim. "Ama gerçekten, burada olmamalıyız. Burası birinin evi."

"Öyle mi?" Ben arkadaki Fransız kapılara doğru ilerlerken kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sürgülü kapılar değil, bir güverteye açılan iki güzel cam kapı.

Güverte, sayısız ışık dizisi sayesinde büyülmüş bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Gördüklerim karşısında huşu içinde kaldım.

"Daniel." Elimi kalbimin üzerine koydum. Bir sonraki sorum sessiz, nefesim kısa çıktı. Yeterince kelimem olduğundan emin değildim. "Burası kimin evi?"

"Bizim, sevgilim. O bizim."

"Ne?" Kelimeleri neredeyse kekeleyerek söyledim.

Evimiz mi? Ama gayet iyi bir evimiz vardı. Elbette sadece kendisi için almıştı ama *evimizdi* ve bu nedenle ikimiz - yakında üçümüz olacağız - için yeterince iyiydi. Ama... o kadar ciddi görünüyordu ki şaka yapmadığını anladım.

Bizim evimiz.

Parmaklarını utangaç bir şekilde saçlarında gezdirdi. Sanki bu jest *her şey değilmiş* gibi. "Bunu senin için yaptırdım ve tasarladım. Ofisteki tüm o geç geceler, tüm o gizli telefon görüşmeleri... Sana sürpriz yapmak istedim Charlotte. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göstermek için. Bize. Ve şimdi..." Ellerini hâlâ düz olan karnımın ve bebeğimizin üzerinde gezdirdi.

"Oh," dedim basitçe. Ama düne kadar hamile olduğumu bile bilmiyordu. Ve gidip benim için bir ev mi inşa ettirmişti? "Ama arsa... Satıldı sanıyordum?" Aylar önce.

"Ben aldım."

. "Belli ki öyle. Ama bana söylemedin."

Sevgisiyle ilgili tüm şüphelerim o anda yok oldu. Benim için böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

"Charlotte... Belli olmadıysa diye söylüyorum, seni seviyorum." Alnı benimkine yaslandı ve nefesim kesildi. "Ben sana aşığım."

"Beni gerçekten seviyor musun?" Daha önce söylemiş olmasına rağmen fısıldadım. Bunu kanıtlamıştı da. Ama bencildim ve bunu tekrar duymak istiyordum. "Sadece en iyi arkadaşım olarak değil mi?"

"Evet," diye onayladı, "seni gerçekten seviyorum, Char."

"Daniel-" Gözyaşlarımı geri kırıyordum.

"Üniversite birinci sınıftan beri sana çok aşığım, *umutsuzca, umutsuzca* aşığım ve hep senin beni böyle görmeni *umdum*. Uyandığında burada olduğumu fark edersin diye.

hep öyleydi. Senin başkalarıyla çıktığını görmek kalbimi kırdı ve hayatıma devam etmek için çok uğraştım. Seni istememek için. Ama yapamadım. Son yılımda evlilik anlaşması yaptığımızda, tek düşünebildiğim sana karşı hislerim olduğunu söylemeyi ne kadar çok istediğimdi. Seninle gerçekten birlikte olmak istediğimi. Ama arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum. Hayatımda olmayacağını düşüncesi dayanılmazdı, bu yüzden arkadaş kalmanın daha iyi olacağına karar verdim." Daniel başını sallayarak durakladı ve derin bir nefes aldı. "Ama bu... bu gerçek, sevgilim. Sana her zaman karım demeyi arzuladım. Seninle tanıştığım andan itibaren hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişinin sen olduğunu biliyordum. Bu hayatta seninle el ele yürümek ve çocuklarımızı birlikte büyütmek istiyorum. Burada bir yuva kurup yerleşmek istiyorum. Ailemizi burada kuralım."

Tam orada dizlerinin üzerine çöktü. Yemek pişirerek ve gülerek sayısız saatler geçireceğimiz müstakbel mutfağımız önümde uzanıyordu. Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu. "Charlotte Alexandra Bradford, benimle evlenir misin?"

Kıkırdamamı bastıramadım. "Biz zaten evliyiz, aptal."

"O zaman benimle tekrar evlenir misin?" Parmaklarını yüzüğümün üzerinde gezdirdi ve küçük bir öpücük kondurdu. "Bu sefer gerçekten. Eğer beni kabul edersen."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Çünkü sayılacak *çok fazla* şey vardı. Cevabımın ne olduğunu bilmediğim için değil. Cevabımın ne olduğunu hep biliyordum.

"Evet de. Çünkü o sensin. Sen benim için osun. Sana bir kez baktım ve bir gün seninle evleneceğimi biliyordum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve eğer izin verirsen hayatımızın sonuna kadar da seveceğim."

"Daniel..." Gözlerim kesinlikle yaşlarla doluydu. "Ben de seni seviyorum. Gerekirse seninle binlerce kez evlenirim."

Beni kollarına çekti, yeni mutfağımızda bizi sallamaya başlamadan önce dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Biliyor musun, o yüzüğü ilk kez iki yıl önce almıştım," dedi, sesi sertti. "Onu bir vitrinde gördüm ve sadece... biliyordum."

"Yaptın mı?" Bunca zamandır yüzüğü var mıydı? İlk başta, evliliğimizin anlık bir karar olduğunu düşünmüştüm. Ama bu, başından beri bunu planladığının kanıtıydı. Beni hep istemişti. Gözlerim yaşlarla doldu. Lanet hamilelik hormonları.

"O zamanlar bunu yapmak için bir nedenim bile yoktu. Evlilik anlaşması her zaman aklımda bir köşesindeydi ama... O senin. Her zaman senindi. Tıpkı

Kalbim."

"Ben seninim," dedim ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

"Şimdi sana evimizin geri kalanını gösterebilir miyim?" Beni koridora doğru çekerken göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle sordu.

"Yolu göster, kocacığım."

"Her zaman, karıcığım."

EV MÜKEMMELDİ. Ama şimdilik sadece eve gitmek istiyordum. Yatağımızda uyumak. Son kırk sekiz saatin tüm haberlerine alışmak. Vücudumdaki tüm havaalanı kalıntılarını duşla temizlemek.

Spor çantamı havaalanından ayrıldığımızdan beri durduğu arka koltuktan geri alarak kaldırımdan eve doğru yürüdüm.

Bir havlama sesi duydum ve çevresel görüşümde kahverengi bir bulanıklık parladı.

"Brownie!" Daniel bağırdı, sanki bu onu bacaklarımın üzerine atlamaktan ve beni neredeyse yere yapıştırıp öpücük yağmuruna tutmaktan alıkoyabilirmiş gibi.

"Sana da merhaba," diye güldüm yavru köpeğimiz sonunda yüzümü acımasızca sevmekten vazgeçtiğinde. Salyalarını sildim, kulaklarının arasını kaşıdım ve onu bol bol öptüm.

Daniel onun yakasını tutarak, "Seni özledi," dedi. "Ben de seni özledim, tatlı yavrum."

Ayrılmanın en zor kısmı buydu; iki oğlumun da yanımda olmaması. Neredeyse altı aylıktı, tam olarak büyümemişti ama aynı zamanda yavruların en küçüğüydü, bu yüzden hala tipik bir Alman Çoban Köpeğinden daha küçüktü. Yine de şimdiden 50 kilo civarındaydı.

"İyi ki bana takılıp kalmışsın, ha?"

Çünkü dünyanın en harika iş teklifi için bile asla ayrılmayacaktım. Dansı seviyordum ama yerel stüdyomda mutluydum. Misafir öğretmenlik derslerine, yoğunlaştırılmış çalışmalara ya da dansçılar için misafir koreograflere gitmeme gerek yoktu. Bunlar beni mutlu eden şeylerdi ama beni en çok mutlu eden şey burasıydı.

Evimdeyim. Daniel ile.

Brownie'nin başını bir kez daha kaşıyarak eşyalarımı almak için ayağa kalktım ama Daniel beni durdurdu. "Anladım. Bir sürü kaldırmamalısın,

Her neyse."

Bir kaşımı kaldırdım. "Daniel. Artık ben olduğum için bana karşı aşırı korumacı mı davranacaksın-" Kelimeyi zar zor söyleyebildim. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

"Hamile misin?" Cümlemi o tamamladı.

Onu evin içinde takip ederken, Brownie ayaklarımın dibinde, cevap olarak mırıldandım.

Çantalarımı bıraktı ve beni kapıya sıkıştırmak için arkasını döndü.

"Evet." "Evet mi?"

Daniel başını salladı. "Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. O yüzden, evet. İkinizin de iyi olduğundan emin olacağım."

"Tamam." Ona sıcak bir gülümseme verdim ve kollarımı boynuna doladım. "Ne yapıyorsun?"

Başımı omzuna yasladım. "Beni yatağa taşımanı bekliyorum."

Güldü. "Oh, şimdi öyle mi oldu?"

"Mhm." Beni kıcımdan kaldırarak bacaklarımı sırtına doladım ve o da benimle birlikte koala tutuşuyla merdivenleri tırmandı.

"Biliyor musun, yeni evdeki şömineyi fark ettim..." Beni merdivenlerden yukarı taşırken yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüğümü söyledim. Her nefes alışımında onun baharatlı kokusunu içime çekiyor, içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyordum.

"Mmm, yaptın, değil mi?"

Başımı salladım. "Kayak gezimizi anımsatan bir şeyler mi hissediyorsun kocacığım?"

"Belki de sadece kendi evimizde yeniden başlamak istedim. Tamamen mahremiyet. Arkadaşlarımızın bizi yakalaması konusunda endişelenmek yok."

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ama bu eğlencenin yarısı değil miydi?" Kulak memesini ısırdım ve ağzıma götürdüm. "Muhtemelen yakalanma telaşı?"

"Ne zaman ne söyleyeceğini bildiğimi düşünsem, beni şaşırtıyorsun." Güldü.

"Yani, dans stüdyosundan sonra..." Geriye doğru iz sürdüğümde, beni hamile bıraktığı gecenin o gece olduğundan oldukça emindim. "Düşünsene, bir yıldan az bir süre önce bakireydim."

Ve gecenin geri kalanında yanımda kaldı, ikimiz de bir an bile ayrı kalmak istemedik.

Duşu açtığında ve kıyafetlerimi çıkardığında bile.

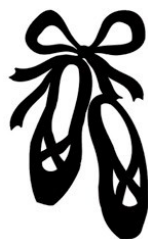
Beni kuruladığında ve temiz bir tişörtünü üzerime çektiğinde bile.
Yatağımızda kıvrıldığımızda, Brownie ayaklarımızın dibinde yatarken ve
Daniel bana sıkıca sarılırken bile.
Odamızın karanlığında *seni seviyorum* diye fısıldadığımızda bile.
İstediğim her şey ve daha fazlasıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

Charlotte

OceanofPDF.com

MAYIS

"Charlotte Bradford?" Bir ses . "Geri gelebilirsin."

"Hazır mısın?" Ayağa kalktığımda Daniel bana mırıldandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Test sonuçları pozitif çıksa bile, bu randevuyu beklerken geçen iki hafta, milyonlarca şeyin ters gidebileceğini bilmek çok yorucuydu.

"Sen yanımdayken... Her şey için," diye kabul ettim odaya girerken.

Hemşire bizi , tansiyonumu ölçtü ve doktorun birazdan geleceğini söylemeden önce bir soru sordu.

"Tık, tık," dedi kadın doğum uzmanım, kapıyı açarak. Kahverengi saçları bembeyaz önlüğüne yaslanmıştı ve bana dostça bir gülümseme verdi. "Charlotte?"

"O benim."

"Ve bu da babam olmalı?"

Daniel başıyla onayladı ve onun elini sıkmak için elini uzattı. "Ben onun kocasıyım, Daniel."

"İkinizle de tanışmak çok güzel. Ben Dr. Richardson, ama siz bana Miranda diyebilirsiniz."

"Merhaba."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Oh, bilirsin, her zamanki gibi..." Yorgunluk mu? Kontrol edin. Bazen tek yapmak istediğim uyumakmış gibi hissediyordum, ama aynı zamanda gecenin bir yarısı işemek için uyanıyordum ya da yatakta dönüp duruyordum. Bir türlü geçmeyen sabah bulantıları? Kontrol edin.

Belirtilerimi ona hızla anlattım, Daniel sırtımı yavaşça aşağı yukarı ovarken onun dokunuşuna yaslandım. Ama bütün gün midem bulanmış olsa bile

-Mutluydum. Çünkü istediğim, hayalini her şey buydu.

"Gömleğini kaldırmak istersen bir göz atıp ölçülerini görebilirim, ayrıca bir şey görüp göremeyeceğimize de bakarız, tamam mı?"

Bu nedenle bilerek dökümlü bir üst giymiştim ve onu kıvrarak düz karnımı ortaya çıkardım.

Karnıma ultrason jelini fişkırtmadan ve çubuğu cildime bastırmadan önce "Bu soğuk olabilir" diye uyardı. Dr. Richardson

cihazı hareket ettirirken ekrana odaklandı ve "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu. Daniel onun çalışmasını izleyerek sordu.

"Gebelik yaşı hakkında bir fikir edinmek için birkaç ölçüm yapıyoruz," diye cevap verdi, asayı karnımın üzerinde gezdirirken gözleri ekrandaydı. "Başın üstünden aşağıya doğru ölçüyoruz çünkü doğum tarihinizi belirlemenin en doğru yolu bu."

"Bebeğin ölçümleri 8 hafta 3 gün civarında, yani doğum tarihiniz 20 Aralık civarında olmalı."

Bu, son regl dönemime dayanarak tahmin ettiğim şeyle oldukça uyumlu görünüyordu.

"Ve işte bebeğiniz." Ekranın etrafında döndü ve ortaya çıkan küçük, neredeyse insana benzeyen bloğu işaret etti.

Ultrason ekranındaki görüntüye bakarken Daniel'in eli benimkini kavradı ve aniden her şey çok daha *gerçekmiş* gibi geldi.

"*Ohmygod.*" Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu gerçek. Bir bebeğimiz olacak."

Elimi sıktı. "Bir bebeğimiz olacak." Ekrana hayretle bakarken Daniel alnımdan öptü. "Şuna bakın." Sesi merak doluydu.

"Sanırım sonogramın kopyalarını istiyorsunuz?"

"Evet," diye hevesle başımı salladım. "Lütfen."

"Ve işte bebeğin kalp atışları," dedi monitörün sesini açarak.

Ve *whoosh*. Hayatımdaki her şey tek bir anda, tek bir sesle değişti. Kalbimin tüm parçaları yeniden düzenlendi, zaten çok sevdiğim bu yeni hayata uyum sağladı.

"*Oh.*" Mutlu bir hıçkırığa boğuldum. "Özür dilerim, çok mutluyum ve-" Başımı salladım, duygularımın bir kısmından kurtulmaya çalıştım. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Daniel elimi bir kez daha sıktı.

"Sorun değil." Güldü. "Bu tamamen normal bir tepki, özellikle de tüm o hormonlar sana doğru pompalanırken. Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Başımı salladım. Beni tanıyan biri olarak, eve gittiğimizde muhtemelen bin tane içeceğim olacaktı ama şu anda zihnim ekrana, o küçük gümbürtü sesine odaklanmıştı.

Asayı çıkardıktan sonra jöleyi tenimden sildim ve tişörtümün çıplak karnımı bir kez daha örtmesine izin verdim.

"Peki ya sen baba?" Dikkatini Daniel'a çevirdi.

"Oh, um-" Kafasının arkasını kaşıdı, neredeyse utanmış görünüyordu.

"Bilin diye söylüyorum, hamilelik sırasında seks bebek için tamamen güvenlidir. Herhangi bir rahatsızlık ya da kanama hissederseniz durun, aksi takdirde onun tüm ihtiyaçlarını karşılamanızda bir sakınca yoktur."

Neredeyse boğulacaktı, yanakları kıpkırmızıydı. "Doğru. Teşekkürler."

"Charlotte, önümüzdeki birkaç ay boyunca seni her dört ila altı haftada bir göreceğiz ve yirmi sekiz haftaya ulaştığında biraz daha sık gelmeni sağlayacağız. Doğum planınızı, nerede doğum yapmak istediğinizi ve tüm bu ayrıntıları düşünmeye başlamak isteyeceksiniz. Hemşireme size bir paket vermesini söyleyeceğim."

"Tamam."

"Başka sorunuz var mı?"

Başımı salladım, o da ayağa kalktı ve ikimizin de elini sıktı. "Tekrar, sizinle tanışmak çok güzeldi. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Hemşirenin bize ihtiyacımız olan diğer bilgileri vermesini bekledik, ki bu bilgileri hamilelik kitaplarımda zaten bulduğuma emindim, ama şikayetçi değildim. Küçük çocuğumuzu büyütmeyle ilgili alabileceğim her bilgi kırıntısını kabul edecektim.

Arabada otururken elimdeki sonogramın küçük çıktısına baktım. "Bu bizim bebeğimiz," dedim gözlerimi ayıramadan. "Haftalardır bildiğimiz halde nasıl oluyor da şimdi gerçekmiş gibi hissediyoruz?" İlk başta bu sadece bir düşünceydi, kolayca sönebilecek küçük bir umut ışığıydı. Ama şimdi, kalp atışını duymak, onu görmek... "Buna inanamıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama bu gerçek. Bu gerçek."

Elini benimkinin üzerine koydu, ikimiz de ellerimizi karnımın üzerinde birleştirdik.

"Seni seviyorum," dedi Daniel burnunu benimkine sürterek. "Ve bebeğimizi."

"Bir şeyi bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. O kadar çok ki onu güvende tutmak için her şeyi yapmak istiyorum. Onu sevmek, ona değer vermek. Ne kadar özel olduğunu bildiğinden emin olmak için."

"Tabii ki öyle."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim için her zaman böyle oldu - seni sevmek."

Onu usulca dudaklarından öptüm. "Hadi eve gidelim, kocacığım." "Ne istersen, karıcığım."

"Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," diye seslendi Angelina mutfaktan, elinde bir şişe şarap ve dört kadehle.

Haklıydı; Daniel ve ben düğün bombamızı patlattığımızdan beri kitap kulübü faaliyetlerimizin son birkaç aydır bir kenara atılmasına izin vermiştik. Elbette, hepimiz birbirimizi görmeye devam ediyorduk -bir ton- ama kitap kulübümüzle ilgili her zaman biraz ev gibi hissettiren bir şey vardı.

Çocukları içki içmeleri için bara göndermiştik, böylece huzur içinde ve yargılamadan kitaplardan konuşabilecektik. Muhtemelen hepimiz erkek arkadaşlarımızla kitaplardan baharatlı sahneleri canlandırmış olsak bile, bunun hakkında konuştuğumuzu duymalarına gerek yoktu.

Tüm hikâyelerimi onlarla paylaştığımdan değil. Kiraladığımız kayak evindeki şöminenin yanında yaşadığımız cinsel ilişkinin detayları ya da Daniel'in hamile kalmama yardım etmek için yaptıkları gibi bazı şeyleri söylememek en iyisiydi.

Aradan geçen yıllara rağmen hiçbir şey değişmemiş gibiydi ve bizi üniversite günlerimize geri götürdü.

"Gündemde ne var, Gabs?"

Kitapları değiştirmeyi ve sırayla seçmeyi hep sevmişizdir. Eğlenceliydi, ama aynı zamanda hepsini (sevgiyle) bir grup insanın mavi uzaylılarla birlikte bir buz gezegeninde mahsur kalmasını anlatan bir seriyi okumaya zorlamamın da bir yoluydu. Kimin ne dediği umurumda değildi - dünya kurgusu inanılmazdı ve keyifliydi.

Gabbi önümüzdeki ayın seçiminden sorumluydu ve birkaç seçenek getirmişti; bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Angelina bardakları doldurmaya başladı ve ben hatamı hemen anladım. Haftada bir gün buluştuğumuz mekânı kafeden evlerimize taşıdığımızdan beri normalde bir ya da iki kadeh şarap içerdik. Ama şimdi...

"Böyle iyiyim," dedim, o doldurmadan önce bardağın üstünü kapattım. "Şu anda içmiyorum."

Omuz silkti. "Bu iyi. Benim için daha fazla."

Ama Noelle kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden içmiyorsun?"

"I-" Yanaklarım kızardı. Henüz erkendi ama onlar benim en iyi arkadaşlarımdı. Eğer bir şey olursa, onların bilmesini isterdim. Elim karnımın üzerinde kaydırıp ve gülümsememi geri çekti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen-"

Başımı salladım, gözlerim yaşlarla doldu. Mutlu gözyaşları. "Ben hamileyim. Henüz erken - daha bu sabah doktora gittik ve ilk ultrasonu çektirdik ama... Daniel ve benim bir bebeğimiz olacak."

"Oh, Charlotte. Bu inanılmaz." Angelina'nın sesi duygu doluydu. "Teyze olacağıma inanmıyorum."

"Görebilir miyiz?" Noelle sordu. "Sonogramı mı?"

Başımı salladım ve çantamdan çıkardım. Belki de bir yanımda bunun bu gece olmasını bekliyordu ve bu yüzden daha önce eve geldiğimizde onu oradan çıkarmamıştım. Ya da belki de bunun *gerçek* olduğunu doğrulamak için çantamdan çıkarıp bakmaktan kendimi alamıyordum.

Herkes bana yaklaştı ve resme bakmak için etrafımda toplandı.

"Vay canına. Şu minicik fasulyeye bak. Kaç aylıksın?" Noelle fişkırdı.

"Sekiz haftalık. İlk üç aylık dönemi atlatana kadar bunu bir sır olarak saklamayı planlıyorduk ama..."

"Ama biz senin en iyi arkadaşlarınız ve bizden sır saklamak imkânsız, öyle mi?" Gabbi sordu.

"Hemen hemen."

"Başka bilen var mı?" Angelina bir kaşını kaldırdı ve eminim ailesini düşünüyordu. Bazen onun gerçekten *baldızım* olması bana hâlâ çılginca *geliyordu*. Arkadaşlığımızı hiçbir zaman hafife almamıştım, utangaç bir birinci sınıf öğrencisi olduğum ve onun gözümü korkuttuğu zamanlarda bile, ama o kadar uzun süredir arkadaşlık ki kiminle evlendiğimi unutmak kolaydı.

"Bayıldığımda annem oradaydı ve bunu mide bulantısı ve sabah bulantılarıyla birleştirdiğinizde, sanırım onun için bunu anlamak oldukça kolaydı. Ama bunun dışında..." Başımı salladım. "Henüz kimseye söylemedik."

Ama her nasılsa bu bana uygun geliyordu - bu kızlar, kurduğum aile, ilk *anlatmam* gerekenlerdi. Çocuğumun onlara teyze demesiyle büyüyeceklerdi, çünkü kan bağı olmasa bile onlar benim için öyleydi.

Noelle beni yanımdan sıkıca kavradı. "Senin adına çok mutluyum." Gözleri pırıl pırıl parlıyor, dökülmemiş yaşlarla ışıldıyordu. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum."

"Sakın ağlama," diye inledim. "Yoksa ben de ağlarım ve o zaman kendimi durduramam."

Kıkırdadı. "Biliyor musun, kardeşim olmadığı için hep bu tür şeyleri kaçıracığımı düşünmüştüm. Kız kardeşimin nedimesi olmak, teyze olmak, bunların hepsi. Ama sanırım tam olarak bunu elde ettim, değil mi?"

"Üniversite tanrılarına bizi koridorun tam karşısına yerleştirdikleri için şükürler olsun, ha?" Gabbi gülümseyerek söyledi. "Bu isteyebileceğim en iyi aile."

Angelina gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Buna kadeh kaldıracığım."

Hepimiz güldük, kadehlerimizi tokuşturduk - artık normal üzüm suyuyla dolu olan benimki de dahil.

"Peki, bu notta..." Gabbi elindeki kitap yığınınından bir kitap alarak şöyle dedi. "Ne düşünüyoruz? Fantezi mi yoksa..." Başka bir kitap aldı ve onu da havaya kaldırdı. "Çağdaş mı?"

"Tropes?"

"Küçük bir kasaba, tek ebeveyn ya da... Kader Arkadaşları
Sadece bir yatak var ve bunu sana kim yaptı?"

"Tamam, ikincisine şimdiden ikna oldum." Angelina ellerini yığına doğru uzatarak kitabı Gabbi'den çaldı.

"Sizin için başka bir şey daha getirdim," diye ekledi Noelle, pembe yanakları ve gülümsemesi yüzünü aydınlatırken eğilip çantasına uzandı. "En yeni kitabım."

"*Ooooh,*" diye haykırdım, kapağa hayretle bakarak. "Bu çok güzel. Ang, bunu da sen yaptın, değil mi?" Mükemmel bir ekiptik: Noelle kitapları yazdı, ben düzenlemelerine yardım ettim, Angelina kapak resmini çizdi ve Gabbi sosyal medyada onlar için içerik oluşturdu.

Kızıl saçlı en iyi arkadaşım *henüz* New York Times Çok Satan Yazarı olmayabilirdi, ama oraya ulaşacaktık. Dünyanın onu keşfetmesi an meselesiydi.

"Evet." Parmaklarını sanat eserinin üzerinde gezdirdi. "Çizimlerimi böyle görmek hiç eskimiyor."

Noelle başını salladı. "Ben de kapakta adımı görmek için aynı şeyi söyleyebilirim. Hâlâ çok gerçeküstü."

İlk kitabını yüksek lisansının son döneminde, bir sonraki adımda ne yapmak istediğini henüz bilmediği bir zamanda yazmıştı. Salon Direktörü olduktan sonra İşletme Fakültesi'nde Öğrenci Danışmanı olarak çalışmayı kabul etmişti ve öğrencileriyle çalışmayı kesinlikle çok sevmesine rağmen, onu asıl mutlu eden şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Biliyor , aslında bir noktada bir kitapçı açmayı düşünüyorum. Benim gibi bağımsız yazarlar için ve sonra bir tarafa yazarların çalışabileceği küçük bir kafe ekleyebiliriz ve kitap kulüpleri gelip bizim yaptığımız şeyi yapabilir."

"Kulağa *harika* geliyor."

"Peki ya sen?" Gabbi beni dürttü. "Kendi dans stüdyonu açmayı mı düşünüyorsun? Ya da elbise tasarımlarını bir üst seviyeye taşımayı?"

Son birkaç aydır, yani *kabul* ettiğimi söylediğimden beri bu konu hakkında çok düşündüm. Çalışmayı seviyordum ama işime karşı hiçbir zaman arkadaşlarım tutkulu olmamıştım. "Dans öğretmeyi çok seviyorum ve henüz bale terliklerimi asmaya hazır olduğumu sanmıyorum ama... Gerçekten de her zaman olmam gereken şeyin bu olduğunu hissediyorum." *Bir anne*.

"Her şey değişiyormuş gibi geliyor, değil mi?" Angelina odanın içinde etrafına bakınarak düşündü. "Eskiden nefret ettiğim bir adamla evlendim. Charlotte *sonunda* kardeşimle evlendi. Ve siz ikiniz de düğünlerinizi planlıyorsunuz."

"Belki her şey öyledir ama bildiğim bir şey var. Biz her zaman birbirimize sahibiz."

Başımı Noelle'in omzuna yasladım ve kitaplar hakkındaki sohbetimize geri döndük; son birkaç hafta içinde okuduklarımızdan favori serilerimiz hakkındaki teorilere ve ardından heyecan duyduğumuz yeni çıkan kitaplara geçtik.

Ön kapı açıldığında fark ettik ki biz sohbet ederken iki saat geçmiş ve çocuklar bardan dönmüşlerdi.

Üşüdüğüm için bir süre önce battaniyenin altına kıvrılmıştım ve kitap tartışmalarımızdan ve günün tüm heyecanından sonra kanepede neredeyse yarı uykuluydum.

Bir insan yetiştirmek çok yorucuydu.

"Merhaba." Daniel dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Merhaba." Uykulu uykulu esneyerek gülümsedim. "Çocuklarla eğlendin mi?"

"Evet." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Harikaydı. Hunter bana Gabbi ile düğünlerini planlamaya başladıklarından da bahsetti."

"Evi unutma," dedim gülümseyerek.

Üçü gitti, biri kaldı ve bir şekilde en büyük hayalime ulaşmış olacaktım: en iyi arkadaşlarımla aynı sokakta yaşamak.

"Yorgun musun?" Tekrar esnediğimde sordu.

Sadece başımı salladım. "Çocuğun tüm enerjimi emiyor." Elimi karnıma sürttüm.

"Charlotte-" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Onlara söyledim," dedim gülümseyerek.

"Oh?"

Başımı salladım. "Kitap kulübünde şarap içmemenin çok şüpheli olduğu ortaya çıktı."

Daniel güldü. "

"Bilmelerine sevindim," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bebeği onlardan saklamak zorunda olmadığımız için."

"Ben de öyle. Çünkü yanlışlıkla çocuklara da söylemiş olabilirim."

"Daniel!"

Bana en güzel dudak büküşünü yaptı. "Biliyorsun, Matthew ve Noelle'den ben yokken Brownie'ye bakmalarını istedim. Onlara olanları anlatmıştım, bu yüzden nasıl olduğunu sorduklarında... Her şey ortaya döküldü."

"Sorun yok." Yanağından öptüm. "Seni affediyorum." Ağzım bir esnemeyle daha açıldı. "Ama şimdi yatma zamanı çünkü bebeğini büyütme zor iş."

"Mmm." Beni kollarının arasına aldı ve grubun geri kalanına döndü. "Üzgünüm, millet. Hamile karımı eve götürme vakti geldi." Daniel gülümsedi, gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu.

"İkinizi de tekrar tebrik ederim," dedi Matthew, kolunu Noelle'e dolayarak onu vücuduna yaklaştıırken.

Üç çift arkadaşımız da partnerlerine yakın duruyor, el ele tutuşuyor ya da tenlerine dokunuyorlardı. Nasıl bu kadar şanslı olduğumuzu tam olarak bilmiyordum, özellikle de iki buçuk yıl önce hepimizin bekar olduğunu düşünürsek, ama şikayet etmezdim.

Hayatımın aşkının kollarındayken olmazdı.

"İkiniz için de çok mutluyuz." Benjamin sırtarak kolunu Angelina'ya doladı. "Ve küçük yeğenimizle tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Ya da yeğenimizle."

Gabbi güldü. "Sana bir şey söyleyeyim. Çok sevinecekler." "Teşekkür ederim," dedim, başımı kaldırıp Daniel'in yüzüne bakarken. omzunda dinleniyor.

Ve herhangi birinin çocuğu olduğunda da aynı şeyin geçerli olacağını biliyordum - hepimizden, *ailelerinden* hak ettikleri o kesin sevgiyi alacaklardı. Sekizimizden de.

GECE yarısına doğru uyandım ve su içmek için aşağıya indim. Brownie beni takip etti ve kanepeye oturup karanlık pencerelerden dışarı bakarken etrafıma bir battaniye .

"Uyuyamıyor musun?"

"Hayır." Suyumu yere bıraktım, yanımdaki köpeğimizin kulaklarını kaşıdım. "Aklımda çok fazla şey var sanırım."

"Hareketli bir gündü," diye mırıldanarak kaydı. Başımı kucağına koydum ve parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde memnun bir iç geçirdim.

"Öyleydi." Gözlerini açarak ona baktım ve parmak uçlarımla çenesini yokladım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu gerçek değilmiş gibi geliyor. Parmaklarımla arasından kayıp gitmemesini umuyorum. Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdiğini. Seni sevdiğimi."

"Sonuncusuna kesinlikle katılabilirim." Daniel burnumun ucunu gagaladı. "Çünkü ben de seni seviyorum." Elinin karnıma yerleşmesine izin verdi, ağırlığı şaşırtıcı derecede hoştu. "Gerisi için stres yapma. Küçük dansçımız orada gayet iyi olacak. Zaten harika bir anneleri var."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Daniel..." Bir tanesini başparmağıyla sildi. "Sen de harika bir baba olacaksın, biliyor musun?"

Alnımdan öptü. "Karımı yatağı yatırdıktan sonra daha iyi biri olacağım."

Ve sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, beni kollarına aldı, bu kez gelin gibi yatak odamıza taşıdı ve başım yastığa bile değmeden uykuya dalmıştım.

Mutluydum. Sevgiyle. Hayat *mükemmeldi*.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Daniel

OceanofPDF.com

HAZİR

AN

"S

O... Nereye gidiyoruz?" Garaj yolundan çıkarken başını bana baktı.

"Bu bir sürpriz. Bir randevuya çıkıyoruz."

"Oh. Tamam."

Ellerimizi her zamanki gibi iç içe geçirdim, parmak uçlarını öptükten sonra kucağına yasladım. Gözlerim yüzüğüne , ışık üzerine düştüğünde parlıyordu. Bunca aydır düzeltmediğim bir şey vardı. Düzeltmem gereken bir yanlış.

Arabayı sürerken dikkatini verip camdan dışarı bakarsa, varacağımız yeri hemen tahmin edebilirdi. Ama tahmin etmemesini umuyordum, çünkü bu gecenin bir sürpriz olmasını istiyordum.

Arabayı park ettim ve ona baktım.

"Ne..." Gözleri eski kampüsümüzü taradı. "Burada ne işimiz var?" Charlotte eski yurt binasına bakarak sordu.

"İlk tanıştığımız yeri anımsamak istedim. Arkadaşlığımızın başladığı yeri." Kıkırdadım. "Burada olacağımızı hiç düşünmüş müydün?" Elimi karnının üzerinde kaydırdım.

"Evli misin?" Güldü. "Hamile mi? Dürüst olmak gerekirse, hayır." "Ben yaptım."

"Ne?"

"Seni o koridorda gördüğüm ilk andan itibaren biliyordum.

"Sen benim için doğru kıydın."

Gözleri benimkilerle birleşti. "Bunu bilemezdin. Daha doğru dürüst bir konuşma bile yapmamıştık. Daha yeni tanışmıştık."

"Ama bir şekilde yaptım. Sen benim mükemmel diğer yarısın. Pek çok açıdan birbirimizin zıttıyız ama önemli olan her konuda birbirimizi tamamlıyoruz. Sen benim *en iyi arkadaşım*sın. Kız kardeşimin yanı sıra, her zaman öyleydin."

"Hadi," dedim, elimi ona doğru uzatarak.

"Ne?" Elime baktı. "İçeri girebileceğimiz gibi değil." Sırıttım.

"Neden giremeyecektiniz?"

"Daniel." Kaşlarını çattı. "Yaz için kapandılar." Tıpkı benim on yıl önce yaptığım gibi, son sınıflar mezun olmuştu ve kampüs yaz dersleri başlayana kadar boştu.

Ama on yıl öncesinin aksine, bu fırsatı heba etmeyecektim. "Benim de kendi yöntemlerim var."

"Sen delisin."

"Görünüşe göre senin için." Buna bir kahkaha attı. "Hadi, yukarı çıkalım."

Charlotte her zaman yaptığı gibi elini benim elime koydu -bana güveniyor, güvende tutmam için ondan küçük bir parçaya sahip olmama izin veriyordu.

Birlikte mezun olduğum ve Kampüs Güvenliği'nde çalışan bir arkadaşım vardı ve bana yardım etmeyi kabul ederek, anılara yapacağımız küçük yolculuk için kapıların kilidini açtı.

Yaşadıkları kata çıkmak için asansörde bekledik, onun birinci sınıf yatakhane ile kız kardeşimin yatakhane arasında durduk.

"Her şeyin olduğu yer burası," dedim elimin yanağıyla yanağını okşayarak. "Burası sana aşık olduğum yer."

"Daniel..." Gözleri yaşlarla doldu. "Lanet olası hamilelik hormonları. Neden ağlıyorum ki?" Gözyaşlarını sildi ve ben de yanağına bir öpücük kondurdum.

"Benden seni öpmemi isteyene kadar umudumu yitirmiştim, biliyor musun? Sonra belki, belki bir şansım vardır diye düşündüm..."

"Seninle hiç şansı olmayanın hep *ben olduğumu* düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Sen havalı, yaşlı bir adamdın. Ve uzun boylu. Benden çok daha uzun." Alnını göğsüme yasladı.

"Havalı mı?" Güldüm. "Havalı değildim. Müzik ve mühendislikten hoşlanan utangaç, sessiz bir inektim. Birinci sınıfta üç arkadaşım vardı. Benimle çıkmak isteyen birini bulabilmem bile mucizeydi."

Charlotte huysuz bir surat ifadesi takındı. "Hatırlatma bana. Seni başka biriyle düşünmekten hoşlanmıyorum."

"İyi onlarla değil de seninle evlenmişim, ha?" "Kapa çeneni." Şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı.

"Seni seviyorum," dedim onun yerine, burnumu onunkine sürterek. İç çekerek gözlerini kapattı. "Ben de seni seviyorum."

Aşağıya indiğimizde dışarı çıktık ve onu çiçek yapraklarıyla kelimeleri yazdığım avlunun ortasına yönlendirdim.

"Gülümse bebeğim," dedim kulağının arkasındaki bir tutam saçı okşayarak. "Bu..."

Önünde diz çöküp yüzüğümler birlikte elini tutarken bile yüzümün parlak bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamadım.

Derin bir nefes verdi ve ihtiyacı olan gerçekler için gözlerini aradı. Ama zaten benimkilerin hepsine sahipti.

"Evet." Bu ifadenin doğru olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana bakarken elini sıktım.

"Ne yapıyorsun?" Charlotte sordu, yüzüğü parmağından kaydırduğında sesi zar zor seçilebiliyordu.

"Sana en başta hak ettiğin teklifi vermek."

Ona şimdiye kadar teklif ettiklerimden daha fazlasını hak ediyordu ve şimdi bunu kanıtlama sırası bendeydi. Daha önce evlilik anlaşması önererek bencillik etmişim. Sahte bir evliliği kabul etmek bencillikti ve bunu biliyordum. Ama yine de buna değmişti. Her şeye değmişti.

Ama hemen şimdi yapmak istiyordum. Evlenme teklifini, ilk seferinde yapmam gerektiği gibi. Fotoğraflar, böylece hatırlayabilecek ve umarım bir gün çocuğumuza gösterebilecekti. Onun istediği şekilde. Arkadaşlarımıza anlatacak bir hikâye. Deliler gibi aşık olsaydık ve ona evlenme teklif etseydim seçeceğim hikaye.

Gabbi çalılıkların arasında Nikon'uyla fotoğraf çekiyordu. Ne yapmak istediğimi açıkladığımda evet demekten çok mutlu olmuştu.

Angelina ve Noelle de evet dediğinde bizi yıkamak için doğada çözünebilen simlerle saklanıyorlardı.

Arkamdaki çiçek yapraklarında şöyle yazıyordu: *Benimle evlenir misin?*

"Yanımda olmasını istediğim tek kişi senken neden otuzuna kadar bekleyelim ki?" Sırıttım. Bir yıl daha bekleseydim neler olabileceğini düşündüm. Zaten yirmi dokuz yaşındaydım. Charlotte'u sevmeden bir yıl daha geçirmeyi düşünmek varlığımın her zerresine ters düşüyordu.

Charlotte güldü. "Seninle tekrar evleneceğimi söylemişim, aptal."

"Biliyorum ama istediğin her şeye sahip istedim."

"İsteddiğim her şey *bu*, Daniel. Sen benim istediğim her şeysin."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Yüzüğü parmağına geri taktım.

"Seni seveceğime, sana değer vereceğime, seni koruyacağıma ve her istediğinde -özellikle de hamileyken- sana şekerleme ve çörek yedireceğime söz veriyorum ve ne olursa olsun, her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim."

Ve yeminimi bir öpücükle mühürledim.

OceanofPDF.com

TEMMUZ

Sonunda o gün gelmişti. Hepimiz yeni evimize taşınmıştık. Tüm son rötuşlar tamamlanmıştı ve eski yerimizi geride bırakmak üzücü olsa da - aşık olduğumuz, sayamayacağım kadar çok film gecesi geçirdiğimiz, birlikte hayatımıza başladığımız yer... Burada olmaktan mutluydum.

Home.

Bizim evimiz. Birlikte.

Doldurabileceği gömme kütüphaneden oturma odasındaki şömineye ve garajın üstündeki kreasyonları için bolca alana sahip devasa dikiş odasına kadar evimizin kusursuz olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Charlotte kesinlikle odamızdaki ekstra büyük dolaptan veya büyük küvetten şikayetçi değildi. O aşık olmuştu.

Ve ona çok ama çok aşıktım, bu gerçeği ona her gün hatırlatıyordum.

Çocuklarla birlikte evdeki her şeyi taşıyabileceğimizi söylemiş olmama rağmen Charlotte bunun yerine nakliyeciyi tutmamız konusunda ısrar etti. Dürüst olmak gerekirse, hepimizin sürekli taşınmaya ara vermeye ihtiyacı vardı. Diğer iki çift sokağımızdaki yeni evlerine yerleştikten sonra kimsenin tekrar taşınmak için acele etmeyeceğinden emindim.

Charlotte henüz doğmamıştı ama o küçük yumru yine de oradaydı. Son bir ayı neredeyse nefesimizi tutarak geçirmiştik ama artık ilk üç aylık dönemden resmen çıkmıştı.

Parmaklarını beyaz badanalı ahşap masanın üzerinde gezdirirken, "Bu mekânı hâlâ aklımdan çıkaramıyorum," dedi. "Bu çok mükemmel."

"Beğendiğinize sevindim." Yapının tasarımından ben sorumlu olabilirdim ama oturduğumuz kahvaltı köşesine kadar içerideki her ayrıntıyı da ben seçmiştim. Buradan, çerçeveli pencerelerden Brownie'nin büyük arka bahçede koşuşturduğunu görebiliyordum.

"Daniel." Charlotte'un nefesi kesildi, eli karnına gitti.

"Ne?" Oturduğum yerden kalkarak önünde diz çöktüm. "Her şey yolunda mı? Bu-"

"Bebek tekmeledi." Güldü, elimi tuttu ve yumruğunun üzerine koydu. "Hissedebiliyordum-"

Ve işte oradaydı. Avucumun içinde küçük bir yumru.

"Ah!" Başımı kaldırıp ona baktım ve karımı gözyaşları içinde yakaladım.

"Bu... inanılmaz."

"Biliyorum," dedi gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken kıkırdarak.

"Daniel..." Nefesini içine çekti. ", beş ay içinde anne baba olacağız."

Yumruğuna bir öpücük kondurdum. "Biliyorum. İstedğimiz her şey."

"Sen olduğun için çok mutluyum."

"Ben de bebeğim."

Charlotte dışında çocuklarımın annesi olarak hayal edebileceğim başka kimse yoktu. En iyi arkadaşım, şimdi hayat ortağım.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Hayır, ben istiyorum. Bu en güzel hediye. Bana verebileceğin en büyük hediye. Ev değil, ama..." İç çekerek küçük karnını ovuşturdu. "Sen. Bebek. Sevgi. Bir süre onu bulamayacağımı düşündüm. Buna razı olacağımı, çünkü en azından bir şey olduğunu. Ama bu... Bu her şeyim. Sen benim her şeyimsin. Keşke daha önce görseydim. Üniversitede, beş yıl önce, ama..."

"Ama artık ben varım." Ayağa kalktım ve onu kollarıma aldım. Yepyeni mutfağımızın ortasında onu bir ileri bir geri salladım. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum, sevgilim."

"Biliyorum. Ve sen gelen en güzel şeysin." "Hayır," diye güldüm.

"Bu *sensin*, benim için."

"Mmm." Göğsüme yaslandı ve ben de onu kollarımın arasına aldım.

"Gidip yeni yatak odamıza girelim mi? Çünkü senin için planlarım var, karıcığım."

Charlotte güldü. "Tam olarak ne olduklarını öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttım ve sonra ona tam olarak ne demek istediğimi gösterdim.

Tekrar tekrar, uykuya dalana kadar, bitkin, kemiksiz, tamamen doymuş ve tamamen mutlu. Memnuniyet. Hiç geçmemesini umduğum bir duygu.

AĞUSTOS

"Ne istiyorsun?" Charlotte karnının üzerinde daireler çizerken bana sordu. Beş aylıktı ve karnı her geçen gün daha da büyüyor gibiydi.

"Tıpkı sana benzemeleri için," dedim gülümseyerek.

Gözlerini devirdi. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Kız ya da erkek, mutluyum."

Karım iç çekerek kollarımın arasında rahatladı. Son birkaç aydır bu konuşmanın varyasyonlarını yapıyorduk. İçinde bulunduğumuz bebek odasının duvarlarının pembeye boyanacağından neredeyse emindim.

İçimde bir his vardı.

Bu hafta sonunda randevumuz vardı ve bazı isimler üzerinde durmuş olsak da, tamamen süslemek için cinsiyetini öğrenmeyi bekliyorduk.

"Ayrıca, her zaman tekrar deneyebiliriz, değil mi?" Burada böyle oturmaktan keyif aldığımı söyledim. Karıma sarılmanın. "Bir tane daha al."

"Bu *Pokémon* değil. Hepsini toplamak zorunda değiliz." "Mmm. Ama daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Başını arkaya yasladı ve bana bakabilmek için yukarı kaldırdı. "Evet. İstiyorum. Ve sen de hâlâ bunu istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Ne kadar istersen."

Çünkü onların mutlu, sevilen, ebeveynlerinin istikrarlı olduğu bir evde büyüyeceklerini biliyordum. Güvenilir. Ara sıra kavgalarımız oluyordu ama on yıllık dostluğumuz birbirimizi herkesten daha iyi anlamayı öğretmişti. Bu bizi her şeyi atlatabilecek kadar güçlü kıldı.

Bir sürü Bradford bile.

Birkaç gün sonra doktorun muayenehanesindeydik. Charlotte bol pembe bir atlet ve esnek bir kot şort giyyordu, çünkü Portland'da sıcak bir yaz mevsimiydi ve sıcaktan kesinlikle perişan olmuştu. Neyse ki yepyeni evimizde klima vardı ve Benjamin ile Angelina'nın havuzu da hizmete girmek üzereydi.

"Öğrenmek için hâlâ iyisin, değil mi?" Yüzünü bana dönerek sordu. "Sürpriz yok mu?"

"Sürpriz yok," diye kabul ettim ve tuttuğum elinin üst kısmını öptüm.

"Charlotte?" diye seslendi hemşire kapıdan. "Geri gelebilirsin."

Hemşire ile rutin soru ve değerlendirmelerden geçtik ve ardından doktor geldi.

Charlotte tişörtünü yukarı iterek yirmi haftalık karnını ortaya çıkardı. Dr. Richardson hemen işe koyuldu ve çubuğu Charlotte'un karnına bastırmadan önce jeli fişkırttı.

Birkaç dakika sonra Charlotte'un eli benimkini tutarken bize döndü. "Cinsiyetini öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, lütfen," diye yalvardı Charlotte. "Son randevuda bir şey söyleyemedik ve..."

"Duvarları boyamak istiyoruz. Ve bir isim seçmek istiyoruz." Onun yerine ben bitirdim. "Tebrikler anne ve baba. Bir kız bebeğiniz olacak."

Bir kız çocuğu. Ekranda bebeğimizi izlerken Charlotte'un hâlâ benimkiyle iç içe geçmiş elini öptüm.

"Bu bir kız," diye fısıldadım, hâlâ hayretler içindeydim.

"Bir kız." Charlotte'un dudakları bir gülümsemeye dönüşürken gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu.

"Öyle olduğunu biliyordum. Küçük dansçımız." Eğildim ve alnından öptüm. "Eğer ikinizin de bana sorusu yoksa, gidip birkaç fotoğrafın çıktısını alayım.

ve eve gidebilirsin. Birkaç hafta sonra tekrar görüşürüz. Tekrar tebrikler."

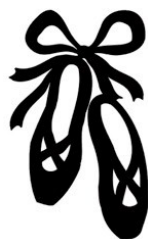
"Çok teşekkür ederim, Miranda. Gerçekten. Çok mutluyuz."

Yanıt olarak Charlotte'un elini sıktım. *Seni seviyorum*, demekti bu. "Hadi sevgilim. İkinizi eve götürelim."

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

Charlotte

OceanofPDF.com

EKİM

"G od, şu haline bak!" Noelle bağırdı ve ben yardım edemedim ama rollerin tersine çevrilmesi gerektiğini hissettim.

"Bebeğim, *kendine* bir bak. Bugün senin düğün günün." Saçları Mükemmel bir şekilde kıvrılmış, kırmızı dallar sırtından aşağı uzanıyordu. Üst kısmını dalgalı örgülerle örmüştü, duvağını altına sıkıştırmaya hazırdı. "Çok güzel görünüyorsun, Noelle."

Sabahı hep birlikte hazırlanarak geçirmiş, kuaförde saç ve makyajımızı yaptırarak şımartılmıştık. Daha sonra, Matthew ve Noelle'in düğününün yapılacağı mekâna şoförlü olarak götürüldük; arabadan indiğimizde sonbaharın serin havası etrafımızda dönüyordu. Balkabağı tarlası, Noelle'in kişiliğini mükemmel bir şekilde yansıtan büyüleyici bir düğün mekânı oluşturmuştu. Nedimleri biz üçümüz ve Matthew'un kız kardeşi Tessa'ydı. Şu anda mekandaki küçük evin bir yatak odasına dolmuş, hepimiz aynı anda üstümüzü değiştirmeye çalışıyorduk.

"Ve sen *parlıyorsun*." Angelina elimi sıkarak gülümsedi. "Düşünsene, yeğenim ya da yeğenlerim içeride."

Elbisemin fermuarı açılmıştı, karnım üzerindeki şifon kumaştan bile belli oluyordu.

"Geline iltifat etmemiz gerektiğinden oldukça eminim, hamile nedimeye değil," dedim espri yapmaya çalışarak. Ellerimi yanık turuncu nedime elbisemde gezdirerek etrafımı incelemek için zaman ayırdım. Süslemeler rustikti, renkler mükemmel sonbahar tonlarındaydı, Noelle'in dantel elbisesine kadar her şey birbiriyle uyumluydu.

Elbisemle artık topuklu ayakkabı giyemeyeceğimi anladığımda elbisemin paçalarını düzelttirmek zorunda kalmıştım ama çok belirgin olan yumruğum artık ayaklarımı göremeyeceğim kadar dışarı çıkmıştı. Daniel düz ayakkabı giymemi önermişti ve onun mantığına karşı çıkamazdım.

Otuz iki haftalık. Sekiz aylık hamileyken başka ne beklediğimden emin olmasam da kendimi çok büyük hissediyordum. Nedense beynim daha sekiz haftam olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Dokuz ay meselesi şu anda koca bir *yalan* gibi *geliyordu*. Aralık ayı çok uzakmış gibi geliyordu.

İyi tarafından bakarsak, bu yıl kutlayacak iki şeyimiz olacaktı: birinci yıl dönümümüz ve minik bir sevinç yumağı.

Bileklerimin ne kadar büyük olduğunu görmezden gelmeye çalışarak pırıltılı altın rengi ayakkabılarımı giydim. Daniel'ın bana ayak masajı yapacağı düşüncesi günü atlatmamı sağlayan tek şeydi. Zaten beni kontrol etmek için iki kez kafasını içeri sokmuştu ve onu kovmak zorunda kalmıştık.

"Gidip çocukları kontrol edeceğim," diye mırıldandı Tessa, kapıdan çıkarken.

Hepimiz birbirimize baktık. Noelle, "Sanırım kuzenime abayı yakmış," diye itiraf etti. Kuzeni Oliver, Tess'le tanıştığından beri onlarla daha çok takılmaya başlamıştı. "Çok şirin bir şey."

Hep birlikte takılmamızdan öğrendiğim bir şey varsa o da aşkın biraz bulaşıcı olduğuydu. Ama şikayet edemezdim. Hayalimdeki erkeğe sahiptim.

"Halihazırda evli olan iki kişiden herhangi bir tavsiye var mı?" Noelle aniden gergin görünerek sordu.

Angelina ve ben birbirimize baktık ve Angelina elini Noelle'in omzuna koydu. "Nefes al. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Noelle başını salladı. "Haklısın." Bana baktı.

Güldüm ve odadaki bir sandalyeye oturdum. "Daniel'la evlenene kadar aşık olmadığımızı düşünürsek, yanlış kıza soruyorsun." Bir elimle karnımı ovuşturdum. Bir süre önce onlara itiraf ettiğim gibi, evlilik anlaşmasının tüm ayrıntılarını zaten biliyorlardı. "Ama o haklı. Siz ikiniz birlikte mükemmelsiniz. Bize ondan bahsettiğin ilk andan beri bunu biliyordum."

"Teşekkür ederim." Hepimizi kucakladı ve sıkıca sarıldı.

Gabbi parmağındaki nişan yüzüğüyle oynadı. "Hepimiz evlenmeden önce bunlardan sadece bir tane daha olduğuna inanabiliyor musun?" Önümüzdeki yaz için Oregon Sahili'nde küçük bir düğün planlamakla meşguldüler.

"Hayır." *Zaman nereye gitmişti?* "Sanki üniversiteden yeni mezun olmuşuz gibi."

"Sanki Matthew'la çıkmaya yeni başlamışım gibi hissediyorum." Noelle gözlerini kırıştırdı ve ağlamamaya çalışır gibi tavana baktı. "İki buçuk yıl olduğuna inanamıyorum."

İçkilerimizi aldık, birer yudum aldık ve Angelina kadehini kaldırdı. "On yıllık dostluğa."

"En iyi arkadaşlara," diye girdi Gabbi.

Benimki sadece portakal suyu olmasına rağmen herkes mimoza bardaklarını tokuşturdu.

"Kız kardeşlere," diye ekledim.

Bize tekrar katıldığında Tessa'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve bir anlığına etrafına bakındı. "Herkes hazır mı?"

Başımızı salladık.

Noelle'e kolumu uzatarak, ", müstakbel gelin," dedim. "Gidip seni evlendirelim."

Yeminleri sırasında duygularımı kontrol altında tutmayı umarak derin bir nefes aldım. Beni bilirsiniz, muhtemelen ağlardım. Bunun suçunu hamilelik hormonlarıma atıp atamayacağımı merak ediyordum. Ama en iyi arkadaşınız her gün evlenmiyordu.

Güzel bir törenin ardından, resepsiyon için tüller, balkabakları ve Noelle'i haykıran her şeyle sevimli bir şekilde dekore edilmiş dönüştürülmüş ahıra girdik.

"biz olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" elini yumruğuma koyan Daniel'a mırıldandım, Noelle ve Matthew'un baş masada oturuşunu, Matthew'un Noelle'e kırmızı kadife pastadan ısırıklar yedirişini izliyordum. "Neredeyse bir yıl olduğuna inanamıyorum."

"Nasıl unutabilirim ki?" Kocam dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Düğün günümüzde dünyada senden güzel bir kadın görmediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Sahte bile olsa, sana çoktan aşık olmuştum." Başımın yan tarafını öptüğünde sıcak bir şefkat dalgası hissettim. "Ama yanılmışım."

"Ne?"

"Çünkü sen, düğün günümüzde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın değilsin."

"Ha?" Kaşlarımı çattım. "*Hamile karına söylüyorsun-*"

"Mm. Bırak da bitireyim." Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, krem peynirli kremanın bir kısmını oraya kaydırды, ben de hevesle yaladım. "Sen, böyle, hamilesin, çocuğumuzu büyütürken neredeyse parlıyorsun - bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara."

"Daniel..." Ağzım kurumuştı ve kendime karşı dürüst olursam, onun sözlerinden umutsuzca tahrik olmuştum. İnsanlar hamile olmanın cinsel dürtüyü artırdığını söylerken şaka yapmıyorlardı.

Onu istedim. Ona *ihtiyacım vardı*. Daha sonra kendime söz verdim, en iyi arkadaşımın düğününün tadını çıkarmak istiyordum. Hayatının en mutlu günlerinden birinden kaçmayacaktım. Yedi aylık hamile olsam ve çoğu zaman sallansam bile.

"Seni seviyorum." Burnunu benimkine sürttü.

İçimi çektim ve alnımızı birbirine yaslarken gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Ben de seni seviyorum." Parmaklarımı şıklatarak pastayı işaret ettim. "Şimdi beni besle, kocacığım."

Güldü, bir çatal dolusu kek aldı ve ağzıma götürdü. Ve sırf ona biraz işkence etmek için, kekin zengin tadı ve mükemmel krem peynir kreması tat tomurcuklarımı aydınlatırken bir inilti çıkardım.

"Hamileyken pastanın tadı çok daha güzel oluyor," diye inledim ve kalan kremasını emmek için dudaklarımı çatalın etrafına tekrar kapattım. Bir patlamayla çatal bıçağı ağzımdan çıkardım ve onunla göz göze geldik.

"Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin," diye kulağıma homurdandı.

"Buna güveniyorum," diye fısıldadım kulağına.

Pastamızı bitirdikten sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Dans çoktan başlamıştı ama ben mümkün olduğunca ayaklarımı uzatmamaya çalışıyordum.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Daniel sordu.

"Emin misin? Dans etmek isteyeceğin başka güzel kadın yok mu?" Odaya baktığımda Angelina ve Benjamin'in çoktan dansa başladığını, onları Gabbi ve Hunter'ın takip ettiğini gördüm.

Beni kollarına çekmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi. "Eminim. Sadece sen varsın, sevgilim. Sadece sen varsın."

Kollarımı boynuna dolayarak gülümsedim. Sonra ellerini karnımın iki yanına koyup bebeğimizi kucaklarken onu usulca dudaklarından öptüm.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Daniel homurdandı. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne yasladım.

MUMPIK TURUNCU yere düştü. "Ahhhhh," diye rahatlayarak iç geçirdim. "Bu daha iyi."

"Mmm, katılıyorum," dedi Daniel, elleri yanlarımda, çıplak tenimin üzerinde gezinirken. Takım elbisesinin ceketini çoktan çıkarmış, yatak odamızdaki sandalyenin üzerine bırakmıştı.

"Merhaba," diye kıkırdadım ve kollarının arasında döndüm. "Oh." dışında. Yumruğum aramızda durdu ve ikimizin tamamen birbirine değmesini engelledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gövdasını kendime yaklaştırmak için kravatını çekiştirdim. "Mmm. Ayakta durmaktan ve dans etmekten ayaklarım biraz ağrıyor. Ama... İyi. Mutlu."

"Senin için tek istediğim buydu. Mutlu olmanı." Kocam başını benimkine yasladı.

"Beni yaşayan en mutlu kadın yaptın, Daniel." Elimle çenesini kavrayarak uzandım. "Evlendiğimiz için çok mutluyum. Aşık olduğumuzu. Bu..." Karnımı ovuşturdum. "Onu biz yaptık."

"Evlilik anlaşması için Tanrı'ya şükürler olsun, ha?" "Evet."

Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve tek istediğim, tek ihtiyacım olan . "Charlotte..."

"Öp beni," diye nefes aldım ve kollarımı boynuna doladım. Dudaklarıma kısa ve şefkatli bir öpücük kondurdu. Ama ihtiyacım vardı... "Daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var." Elleri kıcımlı kavrarken inledim. "Daniel..."

Sütyenimi çözdü ve askılarını omzumdan aşağı silkerek giysinin yere düşmesine izin verdim.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum bebeğim." Parmakları ustalıkla çalışıp külotumu kalçalarımın altına iterken boynumu öptü ve elleri kalçalarımın iç kısımlarını sıyırmadan önce yere düşmelerine izin verdi.

Ama istediğim yerde değil.

"Sen..." Sesi sertti. "Bebeğin iyi olacağından emin misin?" Daniel bana çok dikkatli bir şekilde dokunarak sordu. Ellerini yan tarafımda gezdirdi, sanki karnımı kucaklar gibiydi.

Başımı salladım. Son seferden sonra kanamam olmuştu, bu yüzden bir sonraki randevumda temiz çıkana kadar tekrar seks yapmak için beklemiştik. Sadece lekelenme vardı ama tedbirli olmak üzmekten iyidir. "Doktor acımayacağını söyledi. *Lütfen*. Sana ihtiyacım var."

Hamile kalmadan önce onun vücudunu arzuladığımı düşünüyorsam, şimdi daha da fazla arzuluyordum. Hamilelik hormonları beni deli ediyordu ve tek istediğim onun içimde olmasıydı.

"Sadece... Seni incitirsem söyle, tamam mı?" , parmaklarını içime sokarken dudaklarımı bir öpücükle daha yakaladı.

Bu his karşısında nefesim kesildi ve ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti tuttum. "Siktir. Çok ıslaksın."

"Evet," diye kabul ettim ve beni daha sert öptü, tembelce öpüşürken parmakları beni daha da yakınlaştırdı, dudaklar, dil ve dişlerden oluşan bir demet.

Nazik, istikrarlı temposunu sürdürdü, beni arzuladığım, istediğim, ihtiyaç duyduğum orgazma doğru daha da yaklaştırdı-

"Daniel, çok yakınım-" diye sızlandım, ona bir cankurtaran halatı gibi tutunuyordum. Sanki o benim can simidimdi.

Ama bir şekilde, her şekilde, aslında .

"Benim için gel sevgilim," diye fısıldadı kulağıma, her zaman sevdiğim o derin, yumuşak sesiyle. Belki hormonların etkisiydi, belki de geceyle ilgili bir şeydi, ama yaptım. Elinin üzerine boşaldım, gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanırken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Parmaklarını içimden çekerek beni yatağa yan yatırdı. Kıyafetlerini kat kat çıkararak, benimkilerin yanına yere bırakmadan önce vücudunun tamamını görmemi sağladı.

Daniel arkama geçti, kollarını karnıma doladı, sanki onu koruyordu - kızımızı orada güvende tutuyordu. Omzumu öptü ve sırtımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

Ten tene, beni böyle tuttu, sırtım ön tarafına doğru bastırdı, ben kıvrana, derim kaşınana, onun için çaresiz kalana kadar.

"Daniel," diye inledim -pratikte yalvardım. Kelimeleri söylememe bile gerek yoktu. O zaten ne istediğimi biliyordu.

Bacağımı tutarak arkamdan beni itti, bir kolu hâlâ karnıma sarılıyken diğeri kalçama gitti. Açık neredeyse işkence gibiydi, santim santim içime iterken ne kadar sıkı hissettiğimi, ama bundan zevk aldım.

Çılginca, aceleye getirilmiş bir seks değil, yavaş, nazık bir sevişmeydi. Yine de her dokunuş, her öpücük, ağır, hassas meme uçlarıma her fırça darbesi neredeyse zevkten aklımı kaçırmama neden oluyordu. Eğer dünyada benim için başka kimsenin olmadığını, bana böyle hissettirebilecek başka kimsenin olmadığını zaten bilmiyorsam, şimdi biliyordum.

İkimiz de boşaldığımızda ve o kollarını bana sarıp önlerimizi birleştirdiğinde, ona duyduğum sevgi patlamasına engel olamadım.

En iyi arkadaşım sahte kocaya dönüştü, *gerçek oldu*. Benim için var olan tek adam. Beni içten ve dıştan tanıyan ve evimdeymişim gibi hissettiren.

Sanki tüm dünya yok olup gitmiş, mutluluk ve sevgi balonumuzda sadece ikimiz kalmıştık.

Nefes alarak ona baktım, *gerçekten* . Yapılandırılmış çenesi, kahverengi gözleri, yüzünden uzakta taranmış koyu, neredeyse siyah saçları - her zaman çok yakışıklıydı.

"Teşekkür ," diye mırıldandım, başımı göğsüne yaslayarak. "Ne için?"

"Bunun için. Sonsuza dek mutlu olmamız için."

"Bebeğim, hikâyemiz daha yeni başlıyor," dedi alnımdan öperek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

Daniel

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ARALIK

"D Aniel." Eli benimkini sıkıca kavradı ve beni uykudan uyandırdı. Charlotte'un doğum tarihine bu kadar yaklaşmışken bugünlerde pek uyuyamıyordum zaten. Sürekli ,

her an gitmeye hazır.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Her şey yolunda mı?" "Sanırım suyum geldi."

"Emin misin?" Yapmam gereken şey için zihinsel olarak hazırlanmaya başlamıştım bile.

"*Altıma* işemediğim sürece, eminim." Burnu kıvrıldı ve ışığı yaktım.

"Ama gelecek haftaya kadar doğum yapmayacaksın."

Güldü. "Bunu *ona* sen söylemeyi dene."

Karnını öpmek için eğildim, korkmamaya çalışıyordum. Yapılacak en iyi şey sakın kalmaktı. Tüm o derslerde çalıştığımız şey buydu.

"Giyin, ben de çantaları alayım."

Otuz sekiz haftalık olduğundan beri ön kapının yanındaydılar.

Ondan önce de bir hafta boyunca paketlenmişlerdi.

Bol, dökümlü pembe bir elbise ve uzun, kalın gri bir hırkayla kapıya doğru paytak paytak yürüdü.

"Bir şey mi unuttun?" Çıplak ayaklarına bakarak bir kaşımı kaldırdım.

"Kapa çenenı," diye homurdanarak ön kapının yanındaki sandalyeye oturdu. "Onları giymek için eğilemeyeceğimi biliyorsun."

Yüzüme bir çift çorap fırlattı; üzerinde küçük kediler olan pembe çoraplar. Önünde diz çökerek çoraplarını ve ardından bir çift bol, tüylü botu çektim.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?" Karnını öptüm ve sonra ayağa kalkarak ona elimi uzattım. Charlotte elimi tuttu ve kasılmalar başladığında elimi sıkıca kavradı.

Bana tutunduğu için parmak eklemleri neredeyse bembeyazdı, ama ben onun sırtını sıvazladım.

"Hazır mısın?"

"Uh-huh."

Onu kollarıma çektim ve alnından öptüm. "Hadi gidip bir bebek yapalım, olur mu?"

Kafasına puf topundan bir bere geçirirken bile yüzü aydınlandı. "Evet. Seni seviyorum." Charlotte dudaklarımı hafifçe öperken ben de onun karnını avuçladım, "Ben de seni seviyorum."

On iki saat sonra, gözyaşlarıyla geçen uzun bir gecenin ve bir daha tam olarak kan akacağından emin olmadığım bir elin ardından Abigail Hope Bradford nihayet buradaydı.

Charlotte yatağında huzur içinde uyuyordu, geçirdiği geceden sonra bu hoş bir geri dönüşü.

"Merhaba küçük dansçı," diye mırıldandım, parmağımı yeni doğan kızımızın yanağında gezdirirken. Ne kadar küçük olduğuna inanamıyordum. Onu kollarıma verdikleri ilk andan itibaren ne kadar çok sevmiştim. Charlotte'un hastane yatağının yanındaki koltuğa oturmuş, son otuz dakikadır onu sallıyordum. "Büyümeni izlemek için sabırsızlanıyorum, ha? Annen ve ben seni şimdiden çok seviyoruz, biliyor musun? Bizim küçük tatlı kızımız."

Charlotte esnedi, bana baktı, hâlâ Abigail'i sallıyordu. "Mmm."

"Uyanmışsın."

Uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Evet."

Kızımız nasıl?" "Mükemmel." Onu yarattığımıza inanamıyordum.

Charlotte kollarını uzattı ve ben de ayağa kalkarak bebeğimizi onun kollarına bıraktım, sonra da yatakta onun yanına kaydım.

"Merhaba." Eğildim ve yanağından

öptüm. "Merhaba."

"Nasıl hissediyorsun?"

Uykulu bir şekilde omzuma sarıldı, saçları boynumu gıcıklıyordu.

"Güzel."

"Arkadaşlarımız merhaba demek için

geldiler." "Geldiler mi?"

"Tabii ki sordular. Hastaneye vardığımızdan beri her saat başı güncelleme istiyorlar. Herkes grup sohbetini havaya uçuruyor."

Charlotte mutlulukla içini çekti. "Onlarla oldukça , değil mi?"

"Evet." Onunla kızımızın arasına baktım. "Ama sanırım en şanslısı benim."

"Git ailemizi getir, Daniel."

Noelle, bebek Abbi'yi kucağında tutan Matthew'a "BEN DE BİR TANE İSTİYORUM" diye fısıldadı. Çok huzurluydu, arkadaşlarımız onu dolaştırırken mutlu bir şekilde uyuyordu. Herkes Charlotte ve bebeği görmeye gelmeden önce Charlotte onu bir kez daha beslemişti.

Matthew karısına, "İki aydır evliyiz, günışığım," diye mırıldandı.

"Yani?" Kız bir kaşını kaldırdı. Adam gülümseyerek başını eğdi ve onun şakağını öptü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Işıl ışıl parlıyordu. Matthew'un onu en az benim karımı sevdiğim kadar sevdiğini biliyordum ve bu yüzden paylaşacakları mutlu haberlerin çok uzun sürmeyeceğini düşündüm.

Charlotte'un yüzündeki sarı saç tellerini silerek, arkadaşlarımız yeni doğan bebeğimizi öperken karımın alnından öpmek için bir an ayırdım.

Angelina yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. "İyi iş çıkardın, kardeşim."

"Teşekkür ederim. Ben de seninle gurur duyuyorum, Lina." Köşede duran Benjamin'e baktım. "Evlendin, işinde harikalar yaratıyorsun... Hayat ikimiz için de çok güzel oldu, değil mi?"

Sırıttı. "En iyi arkadaşımın kalbini kırmadığın için mutluyum." "Asla."

Bunu asla hayal edemezdin. Onun kalbini koruyacaktım.

Hayatımızın geri kalanı için güvendeyiz.

Kız kardeşime sarıldıktan sonra geri çekildim. "Yeğenini kucağına almaya hazır mısın, Angelina Teyze?"

Güldü. "Evet. Kesinlikle."

Kalbim o kadar doluydu ki, artık evimdeydim.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

Daniel

OceanofPDF.com

İKİ YIL SONRA.

We hepimiz Matthew & Noelle'in evinde toplanmış, arka güverteden alışılmadık derecede yoğun bir kış fırtınasında yağan karı izliyorduk. Neyse ki hepimiz evden çalışabiliyorduk, bu yüzden ofise gitme veya karda araba kullanma konusunda endişelenmeyin.

Köpekler karda mutlu bir şekilde oynuyor, üçü de birbirini kovalıyordu: Snowball, Brownie ve Rowan, Gabbi ve Hunter'ın mini Aussie'si.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Matthew yeni yaptıkları ateş çukuruna baktı ve üzerinde asılı duran ışık dizisini hayranlıkla seyretti. Bu soğuk havada dışarıda olmamızın tek nedeni ateşin bize sıcaklık sağlamasıydı. Kar yağarken, dışarıdaki kış harikalar diyarını seyrederek çıkıntının altında birbirimize sokulduk.

"Harika oldu, dostum." Arkadaşlarımızın ev inşa etme yolculuğunun bir parçası olmayı, destek ve geri bildirim sağlamayı seviyordum. Bir yapı mühendisi olarak, uzmanlık alanım olmasa da firmada çalıştığım yıllardan bazı bilgilere sahiptim.

"Mükemmel," diye iç geçirdi karım, ellerinin arasına sıkıştırdığı bir kupayla yanına sokulurken. "Sanırım *bizim* arka bahçemize de bunlardan bir tane lazım."

Güldüm. "Yaptığım sundurma salınacağı yetmedi mi?"

Bana sinsi bir gülümseme verdi.

"Kızımız nasıl?"

"Hâlâ uyuyor. Daha önce karda oynamak onu çok yormuş. Noelle'in gözü onun üzerinde."

"Elleri çok dolu değil, değil mi?"

Gabbi kalın bir kışlık ceketle evden çıkarken Charlotte başını salladı. Hunter kaşlarını kaldırdı ve Gabbi bankta yanına otururken elini koruyucu bir şekilde karnının üzerinde gezdirdi. Başındaki bereyi çıkarıp kızın başının üstünden geçirdikten sonra kolunu ona doladı. Hunter karısına karşı her zaman korumacıydı ama şimdi hamile olduğu için daha da korumacıydı.

"Teşekkürler," diye homurdandı, başındaki şapkayı daha arkaya oturacak şekilde ayarladı ve sonra kocasına sarıldı. "Hamileyim, hipotermiden muzdarip değilim."

Hunter cevap olarak homurdandı.

Abigail doğduğundan beri son iki yıl bizim için bir çırpıda geçti. Altı ay sonra Gabbi ve Hunter'ın düğününü kutladık ve bazen zaman hiç yavaşlamayacakmış gibi geliyordu.

Her şeyin sakin ve huzurlu olduğu böyle anlar nadirdi. Biz dört çift evlerimizden birinde takılıyorduk. Birisi kaçınılmaz olarak hamile ya da emziriyor olduğu için pratikte dönüşümlü bir bakım odamız vardı.

Angelina, biri kırmızı diğeri mavi kar tulumları giydirilmiş iki tombul bebekle evden çıktı ve Benjamin hemen ikizlerden birini almak için uzandı.

Bir değil, iki bebeğe hamile olduğunu öğrendiğinde kız kardeşim hayatının şokunu yaşamıştı. *Erkek çocukları*. Şimdi altı aylıktılar, mutlu, geveze çocuklar.

"Benim küçük adamım nasılmış bakalım?" Ben kucağındaki ikizini bacağının üzerinde zıplatarak sordu.

Angelina parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Güzel. Neredeyse annesinin saçını çektikten sonra." Başındaki bir noktayı ovuşturdu. "Ama ikisinin de karnı doydu ve bezleri değiştirildi, umarım artık bir dakika huzur bulabilirim." İç çekti.

Benjamin oğluna kaşlarını çatı. "Bu hiç hoş değil."

Kız kardeşimi -düz bağcıklı ve her zaman profesyonel- böyle görmek güzeldi. Saçları açıktı, makyaj yapmamıştı, yüksek topuklu ayakkabılarını dolabın bir köşesine saklamıştı. Kocasıyla tanışana kadar geçen onca yıl boyunca kendini korumak için kullandığı zırh. Her zaman yakındık ama ilişkimiz bugünlerde her zamankinden daha iyiydi.

Birbirimize bağlandığımız bir şey daha oldu.

Abigail, Angelina teyzesini çok severdi. Küçük kızımızın kız kardeşimden daha ateşli bir koruyucusu olmadığından emindim.

"Gidip Noelle ve küçük adamımıza bakacağım," dedi Matthew, oturduğu yerden kalkıp birasını yan masaya bırakırken. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Başımı salladım ama ben de çoktan ayağa kalkmıştım. Charlotte'a dönerek, battaniyenin altına sarılmış sıcak çikolatasını yudumlayışını izledim. "Ben gidip Abs alacağım."

"Tamam." Gülümsedi, ben eğilip alnından öperken gözleri kapandı. "Uzun sürmesin."

Matthew'u içerde takip ettiğimde Abbi'nin hâlâ koltukta uyukladığını, Noelle'in de onun yanındaki koltukta oturup oğullarını kucağında salladığını gördüm. Owen neredeyse bir yaşındaydı ve kumlu sarı saçlarıyla şimdiden babasına benzemeye başlamıştı.

"Baba?" Abigail'i koltuktan kaldırdığımda gözlerini kırıştıtararak açtı.

"Merhaba küçük dansçı," dedim fırtınalı mavi-gri gözlerine bakarak. "Annemi görmek ister misin?"

Başını salladı, dişlek bir gülümsemeyle bana baktı, ben de kapının yanına atılmış küçük pembe paltosunu buldum ve onu dışarı çıkarmadan önce kollarına geçirdim.

"İşte benim kızım," dedi Charlotte ben tekrar otururken, Abbi ikimizin arasında dinlenirken Charlotte battaniyeyi küçük ailemizin üzerine çekti.

"Merhaba anne," dedi Abbi, Charlotte'a sokularak.

"İyi uyudun mu?"

Başını salladı. "Daha fazla kar mı?" Küçük kızımız ıslıl ıslıl gözlerle arka bahçeye baktı.

Charlotte güldü. "Şimdi değil, tatlım. Belki daha sonra."

"Ah." Özlemle iç çekti. İki yaşındaki bir çocuğun tek bir kelimeye nasıl bu kadar özlem yükleyebildiğini bilmiyordum ama o bunu başarmıştı.

Birçok yönden bana benzese de, tıpkı annesi gibi olduğu çok açıktı. Pembeye olan sevgisinden tutun da Charlotte oturma odasında bir koreografi yaparken annesinin dans hareketlerini taklit etmekte ısrar etmesine kadar.

Değişen bir başka şey de buydu-Char stüdyoda çalışmayı azaltmıştı ve stüdyonun bazı yönlerini özlediğini bilsem de bunun kendi kararı olduğu konusunda beni temin etti. Tam zamanlı bir anne olmak ve Abbi'nin büyümesinin hiçbir kısmını kaçırmamak istiyordu. Yoğun programına rağmen, kızlar için dans koreografisi yapmaya ve fırsat buldukça yarışmalarına katılmaya zaman buluyordu.

Ve annesiyle birlikte stüdyoya gittiğinde kızımızın gözlerinin parladığını görmek... Büyüleyiciydi. Noel'de ona bir çift bale ayakkabısı almıştık; yeni yürümeye başlayan küçük çocuklar için olanları, çok sevimli oldukları için geldiklerinde Charlotte'u ağlatmıştı.

"Babanı hiç sevmiyorsun, ha?"

Kızımız başını bana doğru çevirdi, kucağıma yayıldı. Kalbim doluydu.

Dört yıl önce, sekizimiz dışarıda bir çatı barındaydık ve yeni yıl arifesini birlikte kutluyorduk. Hepimiz ilk kez takılmıyorduk ama o gece bir şeylerin başlangıcı gibi hissetmiştik.

Ve şimdi, işte buradaydık. Hepimiz evliydik, kucağımızda çocuklarımız vardı ya da yakında dünyaya geleceklerdi.

"Ne düşünüyorsun, Angelina?" Gabbi sordu, sesi dikkatimi kucağımdaki iki yaşındaki çocuktan uzaklaştırdı.

"Ne hakkında?" Kız kardeşim bebek Wesley'i dizinde zıplatarak sordu.

Gabbi eliyle karnını ovuşturdu. "Sence bunu bir kız için tekrar yapmak ister misin?"

Kıkırdadı ve Benjamin'e sanki onu bilerek ikiz doğurmuş gibi ters ters baktı. "İki alana bir bedava kampanyası gerçekten de *bir tane ve bitti* diyor gibi hissediyorum."

"Evet." Gabbi başını Hunter'ın omzuna yasladı, sonra diğer dördümüze baktı. "Peki ya siz çocuklar? Daha fazlasını yapmayı düşünüyor musunuz?"

Bakışlarımı kaçıran Charlotte'a baktım. "Her zaman büyük bir aile istediğimizi söyledik. Ama bu çocukla çok uğraştık, o yüzden..."

Noelle yanakları kızarmış bir halde, "Bunun hakkında konuşuyorduk," diye söze karıştı. Bunun soğuktan mı kaynaklandığından emin değildim. "Tek çocuk olmak benim için yalnızlıktı. Sanırım bir tane daha istiyorum."

Matthew eğildi ve karısının kızıl başının tepesini öptü. "Umarım bir sonraki saçını alır."

Kucağımda Abigail'in saçlarıyla oynarken ben de aynı şeyi düşünüyordum. Charlotte'un sarı buklelerine sahip küçük bir kızı ne kadar çok isterdim. Bir sürü kız çocuğumuz olsa bile kız babası olmaktan son derece mutluydum. Kucağımdaki küçük kız istediğim her şeye sahipti.

Kar daha sert yağıyordu ve hava gittikçe soğuyordu. "Bu gecelik bu kadar yeter mi?" Çeteye sordum.

Gabbi uykulu bir şekilde esnerken başını salladı.

Hunter gülererek, "Zaten onu yatağına götürmeliyim," dedi.

"O kadar erken değil," diye itiraz etti Gabbi. "Hâlâ vaktimiz var. Dizimizin bir bölümünü daha izleyebiliriz." Kirpiklerini kırıştırdı ve Hunter'ın pes edeceğini biliyordum.

Tıpkı hepimizin yapacağı gibi.

Yüzünde sıcak bir ifade olan Charlotte'a bakmadan önce kızımı gıdıklayarak, "Bu ufaklığın da uyumaya ihtiyacı var," dedim.

Abigail'i büyük çocuk yatağına yatıracaktık ve sonra karıma onu ne kadar çok sevdiğimi iyice göstermeyi planlıyordum. Ve... belki de iki numaralı bebeğe başlayabilirdik.

"Uyuyor," dedi Charlotte, yatak odamıza girip kollarını arkadan belime dolayarak.

"Mmm. Güzel." Çenesini omzuma yerleştirdi. "Peki... Ona bir kardeş versek ne düşünürsün?"

Daha önce herkes bundan bahsettiğinden beri bunu düşünmeden edemiyordum. Yüzümü ona döndüm, gözlerim dolabımdan çaldığı bir tişört ve bir çift tayt giyen vücudunda geziniyordu.

"Evet. Yüzde yüz evet. Hemen şimdi başlamak ister misin?" Gülümsedim, ellerim beline geldi ve onu kendime doğru çektim.

"Aslında..." Yanakları pembeleşti. "Bu sabah bir sınava girdim." Charlotte elini -ve benim elimi- karnının üzerine koyarken boğazım düğümlendi.

"Öyle misin?"

Başını salladı. "Sürpriz."

Güldüm ve alnımı onunkine yaklaştırdım. "Ve bu sefer denememize bile gerek kalmadı."

"Regl dönemimi takip etmekte pek iyi sayılmam. Suçu evin her yerinde kovaladığım iki yaşındaki çocuğa atıyorum." Charlotte yaklaştı. "Ama o kısmı kaçırdım, biliyorsun. *Deniyorum.*"

Kanım ısındı, geçen sefer yaptığımız tüm döngü takibi ve bebek yapma seksini düşündüm. Her şeyi taklit etmekten gerçek bir çift olmaya geçtiğimiz zamanı.

"Mmm. Sanırım bir uzlaşma yapmaya hazırım."

"Ne?" Küçük, güzel kirpiklerini indirdi ve bana bakarken onları kırıştırdı.

Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Bir dahaki sefere tekrar deneriz."

"Bir dahaki sefere mi?" Charlotte kıkırdadı. "Biraz küstahça oldu, Mr. Bradford."

"Sizin için mi? Her zaman, Bayan Bradford."

Eğer istediği buysa, önümüzdeki on yılı onunla yalınayak ve hamile olarak geçirmekten mutlu olurum. Kaç çocuk isterse istesin, benim istediğim buydu. İki, üç, beş, benim için fark etmezdi. Yeter ki o

Mutlu. Ne de olsa hamileyken, bebeğimizi taşıırken çok güzel görünüyordu. Onun tekrar ortaya çıkması için sabırsızlanıyordum.

"Kaç aylıksın?" Karnına bakarak sordum. Gözlerimi yeterince kısarsam karnındaki belli belirsiz şişliği görebilecekmişim gibi davrandım.

"Beş hafta." Gözleri benim baktığım yere doğru kaydı. "Henüz göstermiyorum."

Önünde diz çökerek gömleğini geriye ittim.

"Merhaba, bebeğim," I fısıldadı için onu mide.

Öptüm ve cilt Orada, saygıyla. Sonra tekrar ayağa kalktım ve yüzünü elime aldım. "Sevgilim?"

"Hmm?"

"Seni seviyorum." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Daniel?" Yanıt olarak mırıldanma sırası bendeydi. "Ben de seni seviyorum."

Ve karımı öptüm. Hayatımın aşkını. Kalbime sahip olan tek kadın. Onu asla geri vermediği için mutluydum.

Bana kalırsa hayatımızın sonuna kadar ona ait olabilirdi.

Onu kollarımın arasına aldım, ciyakladı. "Ne yapıyorsun sen?" Kahkaha dolu sesi odada yankılandı.

"Karımı yatağa götürüyorum." ve boynuna bir öpücük kondurdum. "Onu ne kadar çok sevdiğimi gösteriyorum. Ona nasıl tapmak istediğimi."

Onu yatağa bıraktım ve tekrar öpmeden önce kıkırdamalarını içime çektim.

"Mmm, kulağa hoş geliyor."

"Güzel. Çünkü asla durmayı planlamıyorum."

"Eğer sonsuzluk böyle bir şeyse, sanırım bundan çok hoşlandım."

Charlotte'la sonsuza dek mi? Gerçekleştirmek için çok çalıştığım hayalim buydu. Ve isteyebileceğim her şeydi. İsteyebileceğim her şey.

Sonsöz

OceanofPDF.com

CHARLOTTE

OceanofPDF.com

ÜÇ YIL SONRA.

Puppy dog eyes. Benim zayıflığım.

Etrafımı saran tatlı dondurma kokusunu derin derin içime çekerek dikkatimi hızla başka yöne . Midem guruldadı ve bir waffle külahı şu anda kulağa inanılmaz geliyor.

"Lütfen?" diye yalvardı kızım ve kahretsin ki çok tatlıydı. "Tamam," dedi kocam iç çekerek. "Ama sadece birkaç dakikalığına."

"Dikkatli ol," diye mırıldandım, etrafımızdaki kalabalığa bakarken. Aile fotoğrafı çektikten sonra kenarda durup arkadaşlarımızın bize katılmasını bekliyorduk. Ortalık kalabalıktı ve onun kimsenin kafasına tekme atmasını istemiyordum.

Herkes tuvalete koşarken ben dışarıda buluşmayı kabul ettiğim için pişmanlık duyuyordum. Hava sıcaktı ve Florida'nın neminin şakası yoktu. Ensemi silerek, ellerinde balonlar ve churrolarla turistlerin geçişini izledim.

Otuzlu yaşlarımda olabilirdim ama burası hâlâ dünyadaki en sevdiğim yerlerden biriydi.

"Baba!" Daniel onu omuzlarına kaldırıp düşmemesi için bacaklarından tutarken Abigail ciyaktı. "Şatoya bak!"

Sırıttı. "güzel, değil mi tatlım?"

Başını onunkinin üstüne yasladı ve hülyalı bir şekilde iç geçirdi. "Bir gün böyle bir şatoda yaşamak istiyorum." Abigail'in koyu renk bukleleri babasınıninkileri yansıtıyordu. *Benden* kalan tek iz, sevimli küçük düğme burnu ve gri gözleriydi.

"Eminim yapacaksın, bebeğim." Bana bakarak gülümsedi.

Küçük bir el eteğimi çekiştirirken ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim ve bana kocaman kahverengi gözlerle bakan yürümeye başlayan çocuğa baktım - Daniel'in kahverengi gözleri.

"Anne?" diye sordu oğlum. Uyanık olduğunu fark etmemiştim bile.

"Evet, küçük ayıcık?" Onu kalçamın üzerine kaldırdım ve siyah saçlarını karıştırdım. Daniel'in karbon kopyası gibiydi, kocam da bu durumdan fazlasıyla memnundu. Yine de sorun değildi. Küçük mini-me'im şu anda bebek arabasında uyuyordu.

"Dondurma alabilir miyiz?" Tam karşısında durduğumuz salonu işaret etti.

Güldüm. "Sonra bebeğim, söz veriyorum."

Beau'yu Abigail'den iki buçuk yıl sonra doğurmuştum; daha fazla çocuk istediğimizi biliyorduk ama ikimiz de sadece bir çocukla geçireceğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorduk. En sevdiğim kısım, en iyi arkadaşlarımdan birine hamile kalmamdı ve Beau doğduktan bir aydan biraz fazla bir süre sonra Penelope Elaine Harper dünyaya geldi.

Matthew'un omuzlarına tünemiş, Prenses Anna kostümü giyyordu. Birlikte katıldığımız ilk Cadılar Bayramı partisini düşününce, bu anıya gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gabbi o gece Hunter'la tanışmıştı ve artık bir kızları vardı: Quinlan. Üç yaşında cesur bir kızdı, vahşi ve maceracı bir ruhu vardı ve her zaman üstü başı kir içindeydi.

Yaz geldiğinden beri hepimiz ailelerimizi tatil için Disney World'e getirmiştik.

Matthew ve Noelle'in oğlu Owen, bebek arabasında uyuyan en küçük çocuğum Ellie'ye göz kulak oluyordu.

"Onu uyandırmayın," diye uyardım. "O daha çok küçük." Temmuz'da ikinci yaş günü geliyordu ama daha birkaç ay vardı.

"Biliyorum," dedi bana fısıldayarak.

Dört yaşındayken, Noelle'in çillerinden sadece bir tutamla babasına benziyordu -tüm o sarı, dağınık saçlar-. Ne yazık ki her ikisinin de yanma yeteneğini miras almıştı. Bu yolculukta neredeyse her saat güneş kremi sürüyorduk. Florida sıcağı -Mayıs ayında bile- şaka değildi.

"Bir şey kaçırdık mı?" Angelina ikizlerinden birinin elini sıkıca kavrayarak sordu. Benjamin hemen arkasındaydı ve diğerlerini tutuyordu.

"Beau dondurma istiyor," diye tekrarladım, ona bakarak.

Angelina'nın tek yumurta ikizleri Zachary ve Wesley, Beau'dan bir yaştan biraz daha büyüktü. İkizlerin parlak mavi gözleri dışında benzerlik neredeyse tekinsizdi. Hepsinin saçları aynı gür, koyu renkli ve güzeldi.

"Oooh, dondurma?" Hunter kızının bacaklarının arkasını gıdıklayarak sordu. "Dondurma yiyebilirim. Sen ne dersin prenses?"

"Evet! Dondurma!" Quinlan da aynı fikirdeydi. Gabbi kocasına gözlerini devirdi.

"Çok sıcak," diye inledi Angelina. "çok iyi gelecekmiş gibi geliyor." Daniel bana sırtı baktı. "Sen ne düşünüyorsun, sevgilim?"

"Bence önce çocuklara gerçek yemek yedirmeliyiz." "Ama anne!" Abbi hâlâ Daniel'ın omuzlarında itiraz ediyordu.

Ona bir bakış attım. "Dondurma yok, ta ki biz senin karnını gerçek yiyecek."

"Hadi ama oyunbozan, tatildegiz." Daniel Abbi'yi hayal kırıklığına uğratmıştı ve Noelle bile vitrine bakarak dudaklarını yaladı.

"Peki," diye kabul ettim. "Hadi şimdi dondurma alalım."

Daniel, "Yolu göster hayatım," dedi ve hepimiz, artı çocuklar, salona yöneldik.

"Çocuklarım neden dondurmaya bu kadar takıntılı?" Bana mahcup bir sırıtış atan Daniel'a bakarak mırıldandım. Çocuklarımızı şımartıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. İkimiz de biliyorduk.

Ellie hariç herkes, üzerinde küçük çikolata kulakları olan bir çocuk külâhı tutuyordu ve biz yetişkinler de kendi külâhlarımızın tadını çıkarıyorduk. İtiraf etmeliyim ki, tam isabetti.

"Sırada ne var?" Benjamin gözleri elindeki haritaya bakarak sordu.

"Kızlar prenseslerle tanışmak istiyor," dedi Noelle, Magic Kingdom'da geçirecekleri gün için prenses kıyafetlerini giymiş olan kızlarımızın oluşturduğu gruba bakarak.

Kocalarımız homurdandı, belli ki bu fikirden pek hoşlanmamışlardı.

"Neden biz beklerken çocukları bir şeylere binmeye götürmüyorsunuz?" Şansımız varsa, herkesi mutlu eder ve günü çok fazla gözyaşı dökmeden bitirirdik. İşin püf noktası sık sık atıştırmalık molaları vermek ve havalandırmaya çıkmaktı.

Daniel yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi karar, sevgilim. Sonra buluşur muyuz?" Eğildim ve Beau'nun yanağını öptüm. "Baban için iyi ol, tamam mı?"

Kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum anneciğim" dedi ve koşarak uzaklaştı, kocam da bir elini Beau'nun tombul parmaklarına doladı.

Önyargılı olabilirim ama onun gezegendeki en sevimli iki buçuk yaşındaki çocuk olduğunu düşünüyordum. Ve eğer o da babası gibi olursa, iyi olacağını biliyordum.

Kızlarıma döndüğümde kalbim çocuklarım için sevgi ve gururla kabardı.

"Kim Prenselerle tanışmak ister?"

Daniel

Bebek arabası uyuyan iki çocukla doluydu ve Abbi kollarımın arasındaydı. Otel otobüsüne geri dönerken başı boynuma yaslanmıştı.

Bu Disney'e ilk gidişimiz değildi ama üç çocukla birlikte ilk *gidişimizdi*. Beau'yu doğurmadan önce ona söz verdiğim gibi, Ellie'yi yapma olasılığından biraz *fazla* keyif almıştık. Altı haftalık kontrolünden sonra tekrar hamile kalması uzun sürmedi.

Arka arkaya iki hamilelikten sonra, küçük yavrularımızdan memnundu. Üç mükemmeldi. Ailemiz tamamlanmıştı.

"Sence bugün çok fazla şeker almalarına izin mi verdik?" Ona son aldığımız churro'yu düşünerek sordum.

"Öyle bir şey yok," dedi soluk soluğa. "Ayrıca, Disney'de kalori sayılmaz."

Yan tarafını şakacı bir şekilde dürterken kıkırdadım. "Keşke bu mantık gerçek dünyada da işleseydi."

"Eğer istersen, onları kullanabileceğin birkaç yol biliyorum." Kaşlarını imalı bir şekilde .

"Zaten bizi bu duruma getiren de buydu," dedim sırıtarak, uyuyan bebeğimize ve onun güzel sarı saçlarına bakarak.

"Buna değer."

"Hepsi öyleydi." Büyük kızımızı aramızda ezmemeye dikkat ederek alnından öptüm.

"Benimle ilk tanıştığında, hayatımızın böyle olacağını hiç düşünmüş müydün?" Birkaç yıl önce ona sorduğum bir soruyu yineledi.

Yarattığımız küçük platin sarısı ve koyu esmer kafalara baktım ve dürüstçe cevap verdim. "Evet." En büyük kızımızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Hepsinin sana benzemesini istedim ama kesinlikle böyle bir şey olsun istedim."

"Oh." Yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı. "O zaman bile biliyor muydun?"

Benimle evlenmek, çocuk sahibi olmak istediğini mi?"

Abbi'nin siyah saçlarını düzeltti, giydiği pembe prenses elbisesini çekti. Pembe rengin en büyük aşığıydı, tıpkı annesi gibi. Şu anda Bale II'deydi ve gidip onu dans ederken görmeyi çok seviyordum. Küçük dansçım ilk aşkını bulmuştu ve bunu asla kaybetmemesini umuyordum.

"İlk günden beri. Sana söylemiştim. Her zaman . Her zaman da sen olacaksın."

Charlotte memnuniyetle iç çekti. "Her yıl geri gelmek istiyorum."

"Tamamdır." *Senin için her şeyi yaparım.*

Disney World'e ilk seyahatimiz onun bebek tatili içindi - çünkü *gerçek* bir balayına çıkmadığımız için çok pişman olmuştum. Birkaç aylık hamileydi ama Florida güneşinde bir mola ikimizin de ihtiyacı olan şeydi.

Otobüsümüz geldi ve binmeden önce uyuyan iki çocuğumuzu çabucak topladık ve bebek arabasını çöktettik. Koltuklara yerleşirken Abbi yanıma yerleşti, Charlotte küçük Ellie'yi kucağına aldı ve ben de Beau'yu kucağıma aldım.

"Herkesin gelmesine sevindim ama ben böyle olmasını seviyorum. Küçük ailemiz."

"Ben de," diye katıldım. "*Tüm* ailemiz biraz... fazla olabiliyor."

Aramızda sekiz çocuk olduğu için grup halinde bir yere seyahat etmek neredeyse imkansızdı. Neredeyse gittiğimiz her yerde birilerini kaybediyormuşuz gibi hissediyorduk. En azından bunu yapan genellikle bir yetişkindi, çocuklarımızdan biri değil. Normalde onlara nerede olmalarını söylerseniz orada kalırlardı. Buradaki kalabalıkta gezinirken çabucak öğrendiğimiz bir ders.

"Evet. Ama onları dünyaya değişmem."

Daniel Amca'yı dinlemek günümün en güzel kısmıydı. Biyolojik olarak akraba olmamamıza rağmen Noelle ve Matthew'un çocuklarına kendi yeğenlerimizmiş gibi davrandık.

Bizim kabilemizdi. *Bu bir köyü gerektirir.* Onlar . Bizim ailemiz. Bizim insanlarımız.

Eğildiğimde dudaklarım yanağına değdi ve boştaki ellerimizi birleştirdik. "Seni seviyorum."

Elimi sıktı. "Seni daha çok seviyorum." "İmkânsız.

Ama beni seçtiğin için teşekkürler, sevgilim."

"Asla başka bir seçeneğim yoktu," dedi gülümseyerek. "Hayatıma girdin ve sanki her zaman orada olacağını biliyordum. Sana sahip olduğumu. Çünkü sen *beni* seçtin."

Bu sefer ben de onunkini sıktım. Uzun zaman önce başladığımız küçük sevgi dilimiz.

Aşık olmadan çok önce. Üç çocukla kutsanmadan önce. Hatta *sahte* bir evlilik yapmadan önce, sadece bir evliliği yerine getirmek için

Anlaşma. Gerçek hislerimizi itiraf etmekten korktuğumuz zamanlarda.
Her şeyden çok önce, biz daha iki çocukken oldu.
Hayatım boyunca yolumu aramıştım ama aslında o hep yolum olmuştu.
Şimdiye kadar yaptığım her şeyin ona doğru gittiğini fark ettim.
Ama o benimdi. Gerçekten, zarafetle *benim*.
Ve ben
onundum.
Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

Genişletilmiş Epilog

OceanofPDF.com

CHARLOTTE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YIRMI YIL SONRA.

"C Buna inanabiliyor musun?"

En küçük kızımızın üniversiteden mezun olduğu gün sahneden geçişini izlerken gözlerim akmayan yaşlarla doldu.

"Başardık," diye fısıldadı Daniel kulağıma, gözleri gururla parlıyordu. "Üç çocuk yetiştirdik."

Sıranın aşağısına baktım, bakışlarım Daniel'ın diğer tarafında oturan iki siyah saçlı yetişkine takıldı. Büyük kardeşlerinin ikisi de bugün tribüneydi. Ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde evde kutlama yapacaktık. Ellie tören için sadece dört bilet almıştı ama bunun bir önemi yoktu. Kurduğumuz ailenin geri kalanının şu anda canlı yayında onu izlediğini biliyordum.

"İyi iş çıkardık," diye mırıldandım ve Ellie'ye diplomasını verirken ağlamamaya çalıştım. Erken ilköğretim diploması almıştı ve öğretmenliğin onun için mükemmel olduğunu biliyordum.

Hepimiz onunla gurur duyuyorduk. Angelina'nın kızı doğana kadar en uzun süre en küçükleri o olmuştu. Lucy ikiz kardeşlerinden neredeyse on yaş küçük bir bebektir ama dördü de daha önce hiç görmediğim kadar üzerine titriyordu. Ve Angelina sonunda kızına kavuşmuştu.

Çocuklarımız her önemli dönüm noktasını birlikte geçirdi ve her mezuniyeti aynı şekilde kutladık. Kim mezun oluyorsa, ailesi evinde ağırlardı.

Çok uzak sayılmazdı. Hepimiz hala aynı sokakta yaşıyorduk. Ve birden fazla çocuk aynı yıl mezun olduğunda -çünkü tüm çocuklarımız birbirine yakındı- her zaman büyük bir parti olurdu. Başka türlü olmasını istemedim.

Her zaman istediğim büyük, sevgi dolu bir ailem vardı.

Yirmi beş, yirmi üç ve yirmi bir yaşlarımda, bebeklikten yetişkinliğe üç çocuk yetiştirdiğime inanamıyordum. Gözlerimin önünde ne kadar hızlı büyüdüklerine hâlâ inanamıyordum.

Abigail, Portland'daki evimiz ve dünyanın dört bir yanı arasında mekik dokuyarak kendi moda çizgisini yürütüyordu. Teyzesi Angelina'ya benziyordu; koyu renk bukleleri bile aynı kalınlıkta olan azılı bir moda tutkunuydu. Yine de gözlerimi almıştı, o güzel gri gözleri ve pembeye olan aşkı. Giydiği sıcak pembe sundress cesur bir seçimdi ama ona çok yakışmıştı.

Beau futbol bursuyla Oregon State Üniversitesi'ne gitmişti ve mezun olduktan sonra onu San Francisco 49ers'a seçmişlerdi. Daniel ve ben onunla çok gurur duyuyorduk, her ne kadar bir eyalet uzakta yaşıyor olsa da.

Ellie'nin okula gitmek istediği yeri seçme zamanı geldiğinde, Daniel ve benim mezun olduğumuz okulu seçmişti. Orada olması doğru gelmişti ve en iyi tarafı da eve çok yakın olmasıydı. En azından bir tanesi düzenli aile yemeklerine geliyordu.

Bir yanım -büyük bir yanım- bebeklerimi geri istiyordu. Artık beşimizle birlikte kanepede kucaklaşarak geçirdiğimiz geceler ya da sırf onların gülümsemesini ya da Mickey Mouse'a sarılmasını görmek için şekerle kaplanmış Disneyland gezileri yoktu. Hep birlikte Disney World'e en son Ellie henüz lisedeyken gitmiştik.

"Sevgilim." Daniel başparmağını yanağımda gezdirdi ve orada olduğunu bile fark etmediğim ıslaklığı yakaladı. Ne zaman ağlamaya başlamıştım? "Sorun yok."

Ona gülümsedim, daha fazla bir şey söylersem dökülmekle tehdit eden gözyaşlarımı tuttum. Kalbim çocuklarıma duyduğum sevgiyle kabardı. Onlarla çok gurur duyuyordum. Ama artık gidip kendi maceralarını yaşama zamanları gelmişti. Kendi aşk hikayelerini bulmalarının. Kendi ailelerini kurmaları. Torun istemek için çok mu erken?

Abigail neredeyse Daniel'la evlendiğim yaşıydı. Belki de etrafımda bebeklerin olmasını özlemiştim. Yıllardır o kadar çok bebek olmuştu ki, hepimiz ailelerimizi birlikte büyütmüştük. Bunu farklı bir şekilde yapmayı hayal bile edemezdim.

Tören sona erdiğinde mezun olanları bina dışında takip ederek salondan çıktık.

"Anne," fısıldadı Abbi bana, kalabalığın içinde sarışın bir ipucu ararken. Parlak mavi bir şapka. "Tören sırasında ağlıyor muydun?"

"Sanırım mezuniyetlerinizin her birinde ağladım, gerçekten." Anaokulundan mezun olduklarında bile. Ama bunun nedeni minik şapkalarının içinde çok sevimli olmaları olabilirdi. " değil. Ne zaman bu kadar büyüdünüz?" Yanağını çimdikledim, o da gülerek beni tersledi.

"Anne," diye inledi ve beni şakacı bir şekilde tersledi. "Seni seviyoruz." Çocuklarım bunu bana her gün söylemekte tereddüt etmediler. Şu anda bile iki kızımdan da telefon ya da mesaj almadığım bir gün neredeyse yok. Beau yoldayken bile haftada bir kontrol ederdi.

"Gidip kız kardeşini bulalım," dedim, onu sıkıca kendime çekme ve bırakmama dürtüsüne direnerek.

Kalabalığın arasından geçmeden önce elimi sıktı ve Ellie'yi bulduğumuzda tüm ailemiz onun etrafında toplanmış, ona sevgi gösterilerinde bulunuyordu.

Beau ona bir buket uzatarak, "Seninle gurur duyuyorum kardeşim," dedi.

Abigail onu kollarının arasına aldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Tebrikler, El." Daniel kollarını kızımıza doladı.

"Başardığınız her şeyle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler baba." O da Daniel'a sarıldı ve ben de Daniel'ın ona daha sıkı sarılmasını izledim.

Sadece bir dakika daha, derdi. Küçük kızının gitmesine izin vereceğini hiç düşünmemiştim ama sonunda yanıma geldi.

"Anne," diye nefes aldı Ellie, uzattığım kollarıma doğru koşarak. "Merhaba tatlım. Şu haline bak. Benim küçük mezunum."

Arkadaşı ona seslendi ve o da bize küçük bir gülümseme verdi. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Bunun biz olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Onun arkadaşlarıyla kucaklaşmasını, fotoğraf çektirmesini ve vedalaşmasını izlerken Daniel kollarını bana doladı.

Güldüm. "Nasıl unutabilirim ki?" Onun mezuniyetinde de ağlamamaya çalışan bendim. O da benimkinde oradaydı. Elbette kız kardeşi de benimle birlikte mezun olmuştu ama o gün yanımda en iyi arkadaşlarım olduğu için hep minnettar olmuşumdur.

Sonunda geri döndüğünde Daniel ailemize baktı. "Herkes parti için hazır mı?"

Kızım odayı taradı, elbisesinin fermuarı açılmıştı, dizlerine kadar kesilmiş açık mavi elbisesini gösteriyordu, yara izi bir kez olsun ortadaydı. Odayı taradığında, orada olmayan birini aradığını biliyordum.

"Ellie." Sesim zar zor duyuluyordu, hafif bir fısıltıydı.

"Burada olması gerekiyordu anne."

"Biliyorum." Kimi kastettiğini hepimiz biliyorduk.

Geniş ailemizin bu gece burada olmayan tek üyesi.
Noelle odanın öbür ucundan bana hüzünlü bir gülümseme verdi. O da biliyordu.

Hani en yakın arkadaşınızla en yakın arkadaş olan kızlarınızın olmasını hayal edersiniz ya? Bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim ama hayatın komik yanı da buydu.

Noelle'in kızı Penelope de bugün mezun olmuştu. Ellie'nin Temmuz'unda doğan kızından dokuz ay büyüktü, ama okulun bitiş tarihini kaçırmıştı, bu yüzden neredeyse hep aynı sınıftaydılar. Ve doğduklarından beri çok iyi arkadaşlardı.

Penelope'nin kızıl saçları Ellie'yle konuşurken ışığı yakalıyordu. Annesinin hem görünüşünü hem de kişiliğini miras almıştı. Okuma ve yazmaya olan aşkı küçüklüğünden beri belliydi. Babası hâlâ üniversitede ders verdiği için şanslıydı ve bu sayede İngilizce diplomasını ücretsiz olarak alabilmişti. Şimdi kendi romanı üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Noelle'in kahve dükkânı, pastanesi ve aşk kitapları dükkânı *The Writer's Cup*'ta geçirdiği onca zaman sayesinde aşk romanlarını sevmeyi öğrendiğinden şüpheleniyordum. Bu onun yıllardır hayalimdi ve Penny'yi doğurduktan sonra nihayet başarmıştı. Çocuklarımızın neredeyse hepsi orada büyümüşü, ergenlik çağına geldiklerinde orayı takılma noktası olarak kullanıyorlardı ve evde takılmak artık *havalı* sayılmıyordu.

"Hiç kolaylaşmıyor, değil mi?" Noelle daha sonra kızlarımızın derme çatma fotoğraf kabininde fotoğraf çektirmesini izlerken bana mırıldandı. Ne demek istediğini söylemesine gerek yoktu. İkimiz de çocuklarımızın aşık olmasını izlemiştik. Ve iki kırık kalbi emzirmiştik.

"Hayır." İçimi çektim. "Owen'ı özlüyoruz. Herkes burada olmadan her şey aynı değil."

İç çekti. "Biz de onu özlüyoruz."

"Şu halimize bak, iki çocuğumuz da profesyonel spor yapıyor," diye güldüm. Beau futbolu, Owen ise hokeyi seçmişti. "Mutlu mu?" Noelle'e döndüm ve daha o söylemeden ne düşündüğünü anlamıştım.

"Bence olabildiğince mutlu. Hokeyi seviyor. Takımını seviyor.

Ama bu konuda konuşmuyor." "El de konuşmuyor."

Ayrılık hakkında. Her şeyin neden dağıldığını. Ve ne kadar istesem de, o müdahaleci ebeveyn olamayacaktım. Bazı şeylerin iyileşmesi zaman alır.

Dört yıl geçmiş olsa bile.

"Onu özlediğini biliyorum." Parmakları kolumun üzerinde gezinirken Noelle'in güven verici dokunuşunu hissettim.

"Evet." Ellie'nin de öyle düşündüğünü biliyordum.

Angelina'nın ikizleri bir köşede toplanmış, Oregon Hayvanat Bahçesi'nde Zoolog olarak işe giren Quinlan ile sohbe dalmışlardı. Zach şu anda Tarih alanında yüksek lisans yapıyordu, Wes ise Nicolas'ın şirketinde çalışıyordu; tıpkı anne babasının yaptığı gibi.

Bu arada, en büyük ikizim her zamanki gibi köşede haraç kesiyordu. Abbi küçük kardeşini doğduğu andan itibaren çok sevmişti. Şu anda bile ikisinin bu kadar yakın olmasından memnundum. Bu bana Angelina ve Benjamin'in üniversitedeki ilişkilerini hatırlatıyordu.

"İyi olacaklar," diye mırıldandım. *Hepsine*.

Çünkü şansımız yaver gitmiş ve dünyanın en iyi çocuklarına sahip olmuştuk. Biz dördümüz, ilk yıl yurtlarımıza girdik ve üniversiteden hayat boyu sürecek en iyi arkadaşlarla, kız kardeşlerimle ayrıldık. Her birimiz birbirimizin çocukları tarafından sevgiyle "teyze" ya da "amca" olarak anılıyorduk.

Matthew kollarını hâlâ kendine özgü kızıl saçları olan karısına doladı. Umarım hiç solmazdı. "Merhaba, tatlım."

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandı.

"Bu kasvetli hava da neyin nesi? Siz ikiniz partiye gerçekten gölge düşürüyorsunuz," diye kıkırdadı.

Kampüste sürekli karşılaştığı bir profesöre aşık olduğunu söylediği günü hâlâ hatırlıyorum. Bencilce, beni onun gibi aydınlatacak birini bulmayı umuyordum. Ve buldum da.

En iyi arkadaşım ile evlenmiştim, birlikte bir hayat kurmuştuk ve her geçen gün ona daha da aşık oluyordum. En büyük kızımızı sayısız bale kursuna ve ardından yarışmalara götürmüştü. Onun seçimiydi, çünkü çocuklarımızın aktivitelerini seçmelerine izin veriyorduk. Beau'nun gitmediği tek bir lise futbol maçı bile yoktu.

Ve altı yaşındaki kızımız bir gün Olimpiyat Artistik Patinajcısı olmak istediğini açıkladığında, her adımında yanında olacağına söz vermişti. Ve öyle de oldu. Ama bazı hayaller gerçekleşmedi. Gözlerim bir kez daha kızımın dizindeki yara izine takıldı. Kariyerini bitiren yara izi. Onu öğretmen olmaya yönlendiren yara.

Ama en azından bu gece mutlu görünüyordu.

"Biz de tam Owen hakkında konuşuyorduk," dedi Noelle kocasına, sakalını sıvazlayarak.

"Ah. Seattle'da en iyi hayatını yaşıyor. Batı yakasında bir NHL takımına gittiği için mutlu olmalıyım ama..."

Basit bir baş sallama hareketiyle anlayışımı ifade ettim. "Ama çok uzakta ve keşke burada olsaydı diyorsun." Olması gerekiyordu. O burada olmadan ailemizde eksik bir boşluk varmış gibi hissediyordum.

Daniel arkamdan geldi ve başını benimkinin üstüne koydu. Bunu yapması hâlâ hoşuma gidiyordu - beni sarması ve ne olursa olsun bana sahip olduğunu hatırlatması.

Söze gerek kalmadan hepimiz mutfağa geçtik ve çocuklarımızın oturma odasındaki etkileşimini izledik.

Noelle ve Matthew.

Angelina ve Benjamin.

Gabbi ve Hunter.

Ben ve Daniel.

Sekizimiz, ilk başladığımız yere döndük.

"Bunun bizim hayatımız olacağını hiç düşünmüş müydün?" Angelina sordu.

Gabbi başını salladı. "Kesinlikle yapmadım." Başını kaldırıp yeşil gözleri karısına bakan Hunter'a baktı. Ona hâlâ o kadar büyük bir sevgi ve şefkatle bakıyordu ki bazen kalbim kabarıyordu. "Ama hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Ben de," diye mırıldandı Hunter.

Angelina sırtarak Benjamin'e baktı. "Şey, belki *bazı* şeyler." "Hayır, Angel," dedi Benjamin, onu neredeyse duvara yaslayarak.

Tezgah. "Tek bir şey bile yok."

Güldü. "Ben bile senden nefret etmiyor muyum?" "Asla."

Daniel elimi sıktı. "Peki ya sen?" Kulağıma doğru sordu. "Bir şeyi değiştirir miydin?"

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık - birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi daha önce fark etmiş olsaydık geçirebileceğimiz yıllar hakkında. Ama cevabım yine aynıydı. "Her gün birlikte kurduğumuz hayat için minnettar uyanıyorum. Çocuklarımız için." Yüzüğümlle oynadım, parmaklarımın altındaki pürüzsüz metali hissettim. "Hikâyemizi seviyorum."

Alışılmadık, evet, ama kaç kişi en yakın arkadaşıyla evlilik anlaşması yaptığını ve sonunda hayatının aşkına kavuştuğunu söyleyebilir?

Birlikte üç çocuk yaptıktan sonra bile aramızdaki kıvılcım hiç azalmadı. Birbirimizin varlığına duyduğumuz ihtiyaç. Eğer Daniel Bradford bir uyuşturucu gibiyse, ben de gerçekten bağımlıydım.

"Güzel." Boynumun yan tarafını içine çekti. "Ben de öyle."

"Sen ne düşünüyorsun?" Noelle sordu. "Kitaplardan daha mı iyi?"

Aşk hikayelerimiz. Yıllarımızı aşk romanları okuyarak geçirmiştik ve bir şekilde hepimiz kendimizi sayfalardan fırlamış bir adamla bulmuştuk. Ya da daha iyisi

-Çünkü onlar gerçektir ve bizimdi. Bu asla hafife alamayacağımız bir şeydi.

"Kitaplardan çok daha iyi," diye katıldım sırtarak. Bunu sadece çocuklarımız ve arkadaşlarımızın çocukları için dileyebilirdim. Mutluluğu ve sevgiyi, her bir günü, her bir anı çok daha güzel kılan kişiyi bulmalarını.

"Ve sanırım herkesin çocukları üniversiteyi bitirmeden önce bu partilerden sadece bir tane daha vereceğimiz için çok mutluyum."

Angelina'nın yanakları kızardı. "Neredeyse 40 yaşındayken onu bilerek doğurmuş değilim, çocuklar. Bunu suçlayın." Parmağını Benjamin'e doğru uzattı. "Yumurtamı bulan onun spermiydi." Neredeyse yirmi yedi yıllık kocasına kaşlarını çatarken bile gözleri şakacı bir kahkahayla dans ediyordu.

Küçük Lucy artık bir ergendi, liseye giden son çocuktan ama Angelina mavi gözlü, siyah saçlı bu küçük kızın üzerine titriyordu. Hunter kızına Prenses diyor olabilirdi ama Lucy gerçekten de öyleydi. Önemli olan her açıdan Bradford-Sullivan klanının en küçük prensesiydi.

Gabbi güldü. "Quin'den sonra histerektomi yaptırmamın nedeni de buydu." O ve Hunter bir an için ikinci bir çocuk sahibi olmayı düşünmüşlerdi ama bu onlar için uygun değildi ve doğru hamlenin bu olduğuna karar vermişlerdi. Bazen, Angelina'nın kızı Lucy bebekken, ben de bir tane daha doğurmayı düşünürdüm. Sarılacak bir küçük bebek daha. Ama üç tane fazlasıyla yeterliydi ve yürüyecek yaşa geldiklerinde Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu daha kovalayacak enerjim yoktu.

Ailem hayal ettiğimden daha büyük çıktı. Etrafımızda her zaman çok fazla sevgi vardı.

Pencerenin dışında bir karaltı hareket etti ve aniden kızım kapının dışında, kalbini çalan sarışın çocuğa doğru koşmaya başladı. Belki de hiç geri vermemişti. Kızımın da onunkini geri verdiğinden emin değildim.

"Artık herkes evde." En büyüğü eve girip kollarını küçük kız kardeşine doladığında Noelle'in gözleri yaşlarla doldu.

Ellie sessiz olmasına rağmen, bütün gece onun yanında kaldığını, ara sıra ona doğru bakışlar attığını fark ettim.

Alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşurken DANIEL'in kolları beni sardı. "Nasıldık?" Partiden bahsetmediği açıktı. Neyse ki o parti başarılı olmuştu.

"Hepsi büyüdü." Memnuniyetle iç geçirdim ve ona yaslandım, korkuluğun serin metalini sırtımda hissettim.

"Artık resmen boş evliyiz. Evde çocuk kalmadı. Ne yapmak istiyorsun?"

Onun kucağında döndüm ve yıllar içinde evimle eş anlamlı hale gelen tanıdık kahverengi gözlerine baktım. On sekiz yaşımdan beri en iyi arkadaşım. Ruh eşim. Hayatımın aşkı.

"Hayatımın geri kalanını seni severek geçireceğim." Eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum.

"Bu, karıcığım, benim de katılabileceğim bir şey."

Yanaklarımı avuçlayıp bana saygıyla bakarken, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Göğsümde bir sıcaklık hissi yayıldı ve kalbim sevgiyle doldu.

Daniel Bradford her neredeyse, orası eviydi. Tam burada, onun kollarında. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum.

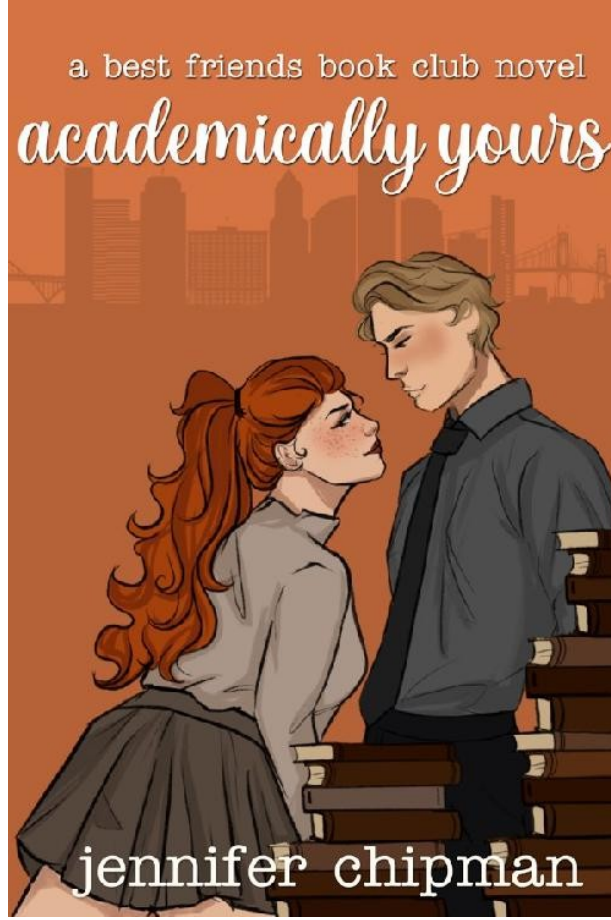
Ellerimiz birbirine dolanırken avuç içimde rahatlatıcı bir sıkışma hissettim. Başımı omzuna yaslayarak bakışlarımızı yıldızlara çevirdik ve geleceğin neler getirebileceğini düşündük.

Neyle karşılaşırsak karşılaştığımızı, bunu birlikte yapardık.

Son.

EN İYİ ARKADAŞLAR Kitap Kulübü hikâyesi, 2024'te yayınlanacak olan Uniquely Yours-Ellie ve Owen'ın hikâyesiyle devam edecek.

Başa dönmek ve Matthew & Noelle'in aşık oluşunu görmek ister misiniz? [Academically Yours](#)'un önizlemesi için okumaya devam edin veya Kindle Unlimited'ta şimdi ücretsiz okuyun.

OceanofPDF.com

Academically Yours Önizleme

Hayallerinizi yaşamak ister misiniz? afişi şu anda göz hizamdaydı. Kendi kendime homurdandım ve görevime geri dönmekten önce kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Yazıcı korkunç bir ses çıkardı ve etrafıma bakındım. Neyse ki kimse duymamış gibiydi ya da en azından hiçbiri çok fazla dikkat etmiyordu. Kampüs kütüphanelerinin bir özelliği de buydu sanırım. *Gürültü* yapmadığınız sürece sessiz olmanızın pek bir önemi yoktu. Yurda geri götürmek için yazdırdığım son kâğıtlardan birini yiyen yazıcıya sessizce küfrediyor, aynı anda hem yardım alabilmeyi diliyor hem de etrafta beni yargılayacak kimse olmadığı için şükreliyordum. Zaten kendi yazıcıyı kullanmalıydım, ama bursumun bir kısmı bana ücretsiz baskı sağlıyordu, işte buradaydım.

Aptal üniversite ekipmanına çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu bakımdan, buraya üniversite öğrencisi olarak geldiğimden bu yana geçen neredeyse dört yılda pek bir şey değişmemişti.

"Kahretsin," dedim ve buruşmuş kâğıdı çekip geri dönüşüm kutusuna attım. Bazen bu makinelerin ne kadar yavaş olabileceğini unutuyordum ve şu anda tek yapmak istediğim Hazel'la buluşup odama dönmekti. Güzel bir uyku kulağa hoş geliyordu. Nasıl oluyordu da okulun daha ilk günüydü ve ben şimdiden bitkin düşmüştüm? Yerleşik Asistanlarımı (Resident Assistants-RAs) eğitmek ve dönem için her şeyi hazır hale getirmek için iki hafta önce taşınmışım ve bunların hepsi derslerimin başlamasından önceydi - ki bu yarındı.

Çılgıncaydı; bir an üniversite mezuniyetimde sahnede yürüyor, diplomamı gülümseyerek kabul ediyor, geleceğimi planlıyordum.

Hayalimdeki mükemmel adam ve bir sonraki... Kağıt yığınımdan başımı kaldırıp kütüphaneye baktım. Bunca zaman sonra bile buraya dönmüş *olmak* gerçek gibi gelmiyordu.

Sonunda günün her anında tamamen sevdiğim bir şeyi yapıyordum. Ve bir şey için çalışıyordum. Üniversiteden dört yıl sonra sahip olacağımı düşündüğüm iş bu muydu? Hayır, kesinlikle değildi. Ama bu işte beni mutlu eden bir şey vardı. Asistanlarımla ne kadar mücadele edersem edeyim, bundan zevk alıyordum. Kütüphaneden, son iki yıldır Salon Müdürü olarak evim dediğim dört katlı yatakhaneye doğru yürüdüm. Ayrıca üniversitenin yüksek lisans derecesi almam için bana ücretsiz ödeme gibi bir avantajı da vardı - *ki bunu* neredeyse tamamlamıştım. İşte buradaydım, MBA yapmama sadece üç ders kalmıştı-

Haftada üç gece, otuz kırk yüksek lisans öğrencisiyle birlikte üç saat boyunca bir amfide oturur, ertesi gün aynı programı tekrarlamaya hazırlanırdım. Uyu. Yemek. Çalış. Ders. Ödevlerimi bitirmek. Haftada bir gece tüm kampüs için görevdeyim. Asistanlarımı denetlemek. Ve tekrar. Yüksek lisans okulumun son dönemiymi ve ben yine aynı heyecanı yaşıyordum. Dört yıl önce mezun olup diplomamı aldığımda biri bana geri döneceğimi, üniversite için çalışacağımı ve yüksek lisans yapacağımı söyleseydi, ona asla inanmazdım. Ama burada olduğum için minnettar olmaktan kendimi alamadım. Özellikle de New York'ta olanlardan sonra.

Gözlerim tekrar rüya posterine kaydı. Dürüst olmak gerekirse herhangi bir şeyle ilgili olabilirdi ama gözüme çarpmasının *nedeni* bundan çok daha fazlasıydı. Rüyalar. En son ne zaman rüyalarım olduğunu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Ne arıyordum? Hayatta ne *istiyordum*? Bilmiyordum.

Portland'a döndüğümünden beri ne yapacağımı bilmiyordum.

Evime taşındım ve mezun olduğum okula iş başvurusunda bulundum ve kendimi burada, okulun ilk gününde, elimde bir sürü boyama kâğıdı ile buldum. Gülmeyin-üniversite öğrencileri boyamaya bayılırdı.

Kampüste mükemmel olduğum şeyleri -liderlik, mentorluk ve evet, binamı dekore etmeye yardımcı olmak için ara sıra sanat ve el sanatları projesi-yapabildiğim bu işi bulmak beni şaşırtmıştı. Her bir öğrenciyle bu ilişkileri kurmayı ve geliştirmeyi seviyordum.

yıl. Sakinlerim, personelim, onlar benim ailem gibiydi. En iyi arkadaşlarımın yanı sıra, dünyada kendimi en yakın hissettiğim insanlar onlardı.

Özellikle de *gerçek* ailemle olan ilişkilerim en hafif tabiriyle gergindi. Ama ülkenin öbür ucuna taşınıp bir yıl sonra geri döndüğünüzde olan buydu. Hayal kırıklığı. Annem bana her baktığında ben de bunu hissediyordum. Beni her aradığında.

İç çekerek kütüphaneden ayrıldım ve günün çiseleyen yağmurunda Hazel'la buluşmak için yürürken telefonumdan saati kontrol ettim.

"Noelle!" Salon Müdür Yardımcım Hazel, beni kampüsün en iyi kafesine de ev sahipliği yapan öğrenci birliğinin dışındaki verandada bulunan masaya doğru el salladı.

Bana bir fincan uzattı. Saçlarının tepesinde topuz yaptığı kahverengi bukleleri, sıcak kahverengi teni ve güzel teniyle kesinlikle muhteşemdi. Onu o kadar kıskanıyordum ki, iyi görünmek için hiç çaba sarf etmesine gerek yokmuş gibi görünüyordu. Ne giyerse giysin, ister şık ister profesyonel olsun, her zaman başarılı olurdu. Bir çift eski püskü eşofmanın içinde bile iyi görüneceğine yemin ederdim.

"Sen bir meleksin." Sırıtarak fincanı ondan aldım. Doğrusu, onsuz ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla üç dönem boyunca yakınlaşmıştık ve onu bir an bile hafife almamaya çalıştım. Biz bir takımdık, arkadaştık ve ara sıra aynı sınıfta master yapıyorsak, bu sadece ek bir avantajdı.

"Biliyorum." Telefonunu çıkarıp kaşlarını çatmadan önce sııttı. "Görünüşe göre akşamın büyük bölümünde yağmur yağacak. Yazık."

Güldüm. "Haze, Portland'da Ocak ayında gerçekten daha azını mı bekliyordun?"

"Hayır," diye iç geçirdi Hazel. "Ama yeni sakinlerimizle dışarıda, çimenlerin üzerinde bir şeyler yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Sadece başımı salladım. "*Sonbahar* için mükemmel bir aktivite gibi görünüyor. Hani okul Ağustos'ta başlar ve hava güneşli olur ya."

Bana boyun eğmiş bir bakış attı ve sonra başını salladı. "Peki... Salonda bir film gecesi yapalım mı?"

Yurt için sürekli son dakika etkinlikleri planlamasına bayılıyordum - dönemin başında bile olsak, kızların atıştırmalık bir şeyler olduğunu öğrendiklerinde aşağıya ineceklerinden hiç şüphem yoktu. Kurabiye yapacak vaktimin olmaması çok kötü. Onları yapmayı çok seviyordum. Ama ben

hala önümüzdeki birkaç hafta içinde salon için planladığımız daha büyük etkinlikler için her şeyi ayarlamaya çalışıyordu.

"Elbette," diye onayladım. "Seçebilirsin. Ama bu sefer gerçekten *yeni* bir şey olsun."

Hazel güldü. "Yani... yine *Legally Blonde değil* mi?" Sadece başımı salladım. En sevdiğim filmlerden biriydi ama bunu geçen dönem kesinlikle göstermiştik. Elimizde değildi, ikimiz de aşk filmlerini seviyorduk. Ben de seviyordum, kalbim kırıldıktan sonra bile. Sadece kendim olmak için zamana ihtiyaç duyarak birkaç yıl boyunca erkeklere tövbe ettikten sonra bile.

Verandada oturmuş, taze ve temiz havayı derin derin içime çekiyordum. Yağmurun kokusu hala arkamda kalmıştı ve her yer buram buram *ev* kokuyordu. Keyifli bir an için hayatımı olduğu gibi takdir ettim. Sonsuz olasılıkların taze ve temiz bir başlangıcı. Soğukta, ellerimde karamelli latte ve o gün için yapmam gerekenlerin bir listesiyle sarmalanmış olsam bile, yine de kendimi muzaffer hissediyordum. Sanki bu dönem şimdiye kadarki en iyi dönem olacaktı.

Sırada ne olduğunu bilmesem bile. "Neye gülüyorsun?" Hazel sordu.

"Hiçbir şey." Gülümseyerek başımı salladım. Ve sonra- "Her şey. Ne kadar şanslıyız, sanırım."

"Öyle mi?" Diye sordu ama sonra başını salladı, bukleleri hareketle birlikte sallanıyordu. "Evet, sanırım öyleyiz. Ne de olsa kampüsteki en iyi asistanları aldık." Sırıttı. Aslında çok büyük bir kampüste değildik - bir düzine yurt vardı ve bizimki en büyüklerinden biriydi, birden fazla katı olan bir kız yurduydum. Kampüste kızların bazen oraya ne isim taktığı hakkında konuşmazdık.

Bir binada çok fazla östrojen ve çok fazla hormon vardı elbette ama o haklıydı. İyi çocuklarla *geçirdiğimiz* bu iki yılda çok şanslıydık.

"Geri döneceğim," dedim kucağımdaki kâğıt yığınınını işaret ederek. Kapalı veranda ve dışarıdaki ısıtıcılar için minnettardım ama dışarı hâlâ soğuktu ve yağmur yağmaya başlamadan önce yurt binasının sıcaklığına geri dönmek istiyordum.

"Tamam. Akşam görüşürüz." Hazel kahve fincanını aldı. "Hafta sonundaki personel ve öğretim üyeleri buluşmasına da gideceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ah, evet. Tabii ki gidiyorum." Gelen kutumda bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlıyordum ve *gitmemek* için gerçekten iyi bir nedenim yoktu.

"Güzel!" diye haykırdı. "Belki bu sefer orada gerçekten heyecan verici biri olur."

"Peki ya Lucas?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bizimkinin yanındaki erkek yurdunun müdürü olan bu kafayı takalı çok olmuştu. Onun varlığından bile haberdar olduğundan emin değildim. Hazel birinden hoşlanmaya başlayana kadar neşeli ve dışa dönük biriydi, sonra tanıdığım en sessiz insan oluveriyordu. Neredeyse komikti.

Eğer Hazel kızarabilseydi, kızarırdı diye düşündüm. Benim aksime, o güzel kahverengi teniyle, utandığının tek belirtisi ne kadar utangaç davrandığıydı. "Noelle!" Hazel ağladı. "Ben... O... Bu *değil*..." Dudağını ısırdı.

Ona muzip bir sırıtış attım.

"Hayır." Başını şiddetle salladı.

Masumca omuz silktim. "Tamam, tamam. Tabii. Nasıl ."

Ama o adamdan ne kadar *hoşlandığını* biliyordum. Yirmili yaşlarının ortasıydı, gür kahverengi saçları vardı ve ortalamanın üzerinde bir boyu vardı. Ama *benim* için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu etkinlikte görürsem ikisini bir araya getirmeye çalışacağımı aklıma not ettim. Umarım hepimiz gibi o da orada olurdu.

Ocak ayının soğuk havasında, Portland kışının rutubetinden korunmak için üzerime sımsıkı sardığım kalın kapüşonlu bezelye kabanımla eve doğru yürürken, eve geri döndüğümde annemin bana söylediklerini düşünmeden edemedim.

Gittikten bir yıl sonra gözlerimin içine baktı ve "*Noelle, tatlım, şimdi hayatınla ne yapacaksın?*" dedi.

Bazen nasıl görüldüğüne rağmen bunu *kötü* anlamda söylemediğini biliyordum. Biraz zorba, sağlığımla ve hayatımı nasıl yaşadığımla biraz fazla ilgili.

Tek çocuk olmanın laneti böyleydi.

"*Benim hâlâ bir diplomam var.*" Annem oflayarak onayladı ve ben devam ettim. "*Bunun benim için uygun bir iş ya da yer olmaması, burada diplomamla yapabileceğim ve hoşuma gidecek başka bir şey olmadığı anlamına gelmez.*" Gerçekte olduğumdan çok daha emin görünüyordum, ki gerçeğin tam tersi olduğu ortaya çıktı.

İngilizce diplomam olduğu için annem beni hep öğretmenliğe yönlendirmeye çalışmıştı.

"Senden harika bir lise öğretmeni olur, tatlım," diye öğüt verdi. Burnumu kırıttırdım. *Lise öğretmeni mi?*

Belki de hayatımın en kötü yıllarından bazılarıydı? Başımı iki yana salladım. "*Hayır, teşekkürler,*" dedim ona, toplayabildiğim kadar kararlılıkla. "*Başka bir şey bulurum.*"

Ancak *öğretmen* olmak istemesem de akademiye her zaman sevmiştim ve üniversite yıllarım en iyi yıllarımdan bazılarıydı. Bu yüzden kampüsteki bazı eski hocalarıma ve patronlarıma ulaştım ve hepsi o yaz Salon Müdür Yardımcılığı pozisyonuna başvurmam için beni teşvik etti. İş alınamayacağımdan emin değildim ama sanırım beni sevmişlerdi. Ve bir yıl sonra Willow Hall'un Salon Direktörü pozisyonunu aldım. Sorumluluğum biraz daha fazlaydı ve maaşım neredeyse iki katıydı. Artı ücretsiz oda ve yemek, anlaşılmayı gerçekten *güzelleştirdi*.

Çok fazla şikayet edemezdim, ancak hayatta nasıl bir yol izlemek istediğime dair hala hiçbir fikrim yoktu. Bir tane bile. Akademide mi kalacaktım? Yüksek lisansımı bitirdikten sonra kampüste bir iş bulmaya mı çalışacaktım? Yoksa son üç yıldır uğraştığım proje üzerinde nihayet çalışacak mıydım?

Yurt binama doğru yürürken, omzuma asılı kâğıt çantamla akademik avluya girdiğimde duraklamak zorunda kaldım. Güneş bulutların arasından parlıyor, sanki merhaba der gibi dışarı bakıyordu ve ben de bu küçük güneş ışığını takdir etmek ve kampüsün güzelliği karşısında huşu duymak zorundaydım. Ne burada geçirdiğim dört yıl boyunca ne de o zamandan bu yana burayı hiç unutamamıştım ve burayı bu kadar çok sevmek biraz aptalca görünse de başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordum. Burası evimdi.

Bugünkü çiseleyen yağmurdan sonra ve güneş batmaya başlamadan önceki bu küçük güneş parçası? *Muhteşemdi*. Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldığını hissettim ve sonra aceleyle ikinci evim haline gelen yatakhaneye doğru yola çıktım.

Sözlerini zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadım. *Mutlu musun, Noelle? Çünkü ben mutlu değilim.*

Burada mutlu muydum? Evim gibi hissediyordum elbette ama yine de bir parçamın eksik olduğunu hissediyordum. Belki de bunun ne olduğunu yüksek lisansımın son dönemini bitirdiğimde anlayacaktım, her ne kadar beni daha fazla soruyla baş başa bırakmış gibi hissetsem de. Hayatımın nasıl olmasını, neye benzemesini istiyordum? Neyi istemediğimi biliyordum elbette, ama...

Önümdeki patikadan bir taşı tekmelerken başımı salladım. Mutluydum. Evet. Sadece buna inanmam için yeterince tekrar etmem gerekiyordu. Kesinlikle.

En iyi arkadaşım Charlotte merakla bana bakarken ocakta pişmekte olan çorbayı karıştırdım. "Ne?" diye sordum. Ona kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yaparak sordum. Akşam dans dersi verdikten sonra yanıma gelmiş, ben yemek hazırlarken yurttaki küçük dairemde oturmakla yetinmişti.

"Bazen hâlâ senin tekrar ortadan kaybolacağına ikna oluyorum," diye iç geçirdi.

"Buna alışmalısın," diye sııttım. "Çünkü sonsuza kadar benimle kalacaksın, söz veriyorum."

"İyi," dedi Charlotte, bana bakmaya devam ederken gözlerine düşen bir tutam sarı saçını geriye iterek. "Çünkü en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

"Tanrım, Char, sanırsın yabancı bir gezegene falan gitmeyi düşünüyorum." Bana baktı ve kıkırdadı.

O uzaylı aşk kitaplarını okumayı bırakmasını sağlamalıydım. Sadece iç çektim.

"Elimde değil," diye kıs kıs güldü. Sonra da yüzünü buruşturdu. "Gerçek uzaylılar olsaydı beni terk eder miydin?"

En iyi arkadaşıma bakmak için döndüm. "Kesinlikle olmaz." Ona gözlerimi devirdim ve o da bana dilini çıkardı. *Benim tarzım değil*, ona söylemek istedim. Bunu zaten bilmediğinden değil.

Pek çok şeyi paylaştık ve kitaplar her zaman bu listenin başında yer alırdı. İlk tanıştığımızda bu kadar hızlı arkadaş olmamızın nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. O ilk yıl birlikte yerleştirildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Üniversite bana en iyi arkadaşımı vermişti ve hayatımdan bir kez bile çıkmadığı için ona minnettardım.

"Her halükarda..." Başını tezgahın üzerinde kavuşturduğu kollarına yasladı. "Okulun ilk günü nasıldı? Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"İyiydi, teşekkürler *anne*." Charlotte bana sııttı ve ben de başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazla arkadaş ihtiyacım yok. Zaten sen, Lina ve Gabs var. Artı Hazel. Başka kime ihtiyacım olabilir ki?" Çorbaya karar vermek

Yeterince sıcaktı, ocağı kapattım ve tezgahda bekleyen kaselere kepçeyle doldurmak için döndüm.

Angelina ve Gabbi diğer iki en iyi arkadaşımızdı - hepimiz üniversitenin ilk yılında yurttan tanışmıştık ve üçümüz birbirimize tutkal gibi yapışmıştık. Onlarla tanışana kadar insanın bulmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ne kadar farklı olsak da birbirimizi seçmiş ve asla arkamıza bakmamıştık.

Arkadaşlıklarına her şeyden çok değer veriyordum ve yurtdışı eğitim programlarından New York'ta yaşamaya kadar ayrı kaldığımız zamanlarda bile arkadaşlığımız hiç bozulmamıştı. Küçük kitap kulübümüzü bile kurmuştuk; sırayla hangi kitabı okuyacağımıza karar veriyor ve birbirimize tavsiyelerde bulunuyorduk. Hepimizi haftada en az bir kez bir araya getirme fikri bana ait olsa da bunu çok seviyordum. Gabbi her zaman benimle ve çılgın kitap planlarımla birlikteydi.

Bazen, ben olmasam diğerlerinin bir şey planlamayı unutup unutmayacağını merak ediyordum, ama her zaman plan öneren kişi olmayı umursamıyordum. Bazen yorucu oluyordu ama gruptaki rolüm buydu. Elebaşı. Ya da belki de aramızdaki en patron bendim. Aslan burcu kişiliğim ortaya çıkıyordu.

Her neyse, uzun zamandır bunu kabullenmiştim. Buna rağmen, bir şekilde en iyi arkadaşlarım ayrılıktan ve New York'ta geride bıraktığım hayattan uzaklaşmak için neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorlardı. Çünkü kendimden bir parça kaybetmişim ve onu yeniden *bulmaya* çalışıyordum. Kendimi yeniden sevmeye. Ve belki de bunun için beni en az kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan üç kızın biraz cesaretlendirmesi gerekiyordu. Her darbede, her başarıda, her sarhoş gecede ve yurt odalarımızın zeminindeki her ağlama seansında benimle birlikte olan arkadaşlarım. *Tanrım*, onları seviyordum.

Charlotte bana gözlerini deviriyordu. "Tamam, *en iyi arkadaşlar* olduğumuzu biliyorum, bu yüzden asla yerimizi dolduramazsın, ama hayatında birkaç kişi daha olmasının zararı olmaz, söz veriyorum."

"Öyle mi?" Önüne bir kase çedar brokoli çorbası koyarak "Evet" dedim. Bu bizim favorimizdi. Kendim için marketten aldığım dilimlenmiş ekşi mayalı somunu çıkardım -çorbayı kaşıkla yemek yerine ekmeği batırarak yemeyi her zaman sevmişimdir. Char artık garip alışkanlıklarım hakkında soru sorma eğiliminde değildi - son sekiz yıldır aynı şekilde yediğimi görmüştü.

Başını salladı, bir dilim ekmek aldı ama bir ısırık almadan önce tereyağı sürmeyi tercih etti. "Hizmetçimi çaldıklarını düşünmedikleri sürece

şeref yeri, evet." Charlotte ciddi olduğunu göstermek için kaşlarını çatı. yüzden kimseyi ölümle tehdit etmeyeceğinden emindim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yapmayacağını tahmin edebilirdim.

"Charlotte," diye güldüm. "Senin için bir baş nedime yeri *olması* için benim *evleniyor olmam gerekirdi.*" Yüzük parmağı boş olan sol elimi kaldırdım. "Ve gördüğün gibi, böyle bir şey olmayacak." Belli ki. Yakın zamanda değil.

Yüzündeki ifadeyi kaçırmadım ama vazgeçmedi. "Vazgeçmiyorum. Bu yıllla ilgili içimde iyi bir his var. Hadi ama, bu bizim yılımız. Belki ikimiz de biriyle tanışırız."

Homurdandım. Birinci sınıfta yurda taşındığımdan ve kısa boylu, sarışın oda arkadaşımınla tanıştığımdan beri onun ciddi anlamda *kimseyle* çıktığını görmemiştim. Orada burada birkaç ilk randevuya çıkmıştı ama neredeyse hiç kimse ikinci randevuya çıkmamıştı. Onu *öpmesine* izin verdiği erkeklerin sayısını bir elin parmaklarını geçmeyeceğinden emindim. Bu çılgıncaydı, çünkü çok güzeldi, dansçıydı ve neden erkeklerin onunla çıkmak için üzerine çullanmadığını anlamıyordum.

"Ne?" Charlotte bana ters ters baktı.

"Sen, gerçekten çıkıyor musun?" Bir kahkaha attım. "Gördüğüm zaman inanacağım."

"Hey! Çıkıyorum, çok teşekkür ederim."

"Öyle mi? Son erkek arkadaşın kimdi?"

Sanki bir yüz bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Ya da bir isim. Belki ikisi de. "Um. Bradley?"

Başımı salladım. "bile, değil mi?" Birinin ona böyle hitap edecek kadar yaklaşmasına izin vermiş miydi? Hiç sanmıyorum.

Charlotte omuzlarının düşmesine izin verdi. "*İyi.* Ben çıkmıyorum. Ama bu, bu yıl olmayacağı anlamına gelmiyor. Sadece doğru adamı bekliyorum." Onunla çoktan tanışmıştı. Bunu ben biliyordum, Angelina biliyordu, Gabbi biliyordu, hatta yurttaki herkesin bildiğinden emindim. Ama onlar kesinlikle *en iyi arkadaşlardı.* Evet, doğru.

O *bana* kızmadan bu konuyu daha fazla zorlayamazdım ama en azından bir bahanem vardı, değil mi? Henüz oraya geri dönmeye hazır değildim. Kalbimi kimseye açmaya hazır değildim. Ne zaman hazır olacaktım *ki?*

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Charlotte işi hakkında sağda solda konuşurken yemeğin geri kalanını bitirdik - bir dans stüdyosunda çocuklar için dans eğitmenliği yapıyordu. Her zaman

sessizliği doldurmaya çalıştı ve ben aldırmadım. Konuşmaya katılmaya çalışarak başımı salladım ama açıkçası o kadar da dikkatimi vermiyordum. Bu da beni kötü bir arkadaş gibi hissettirdi.

Hâlâ her şeyi düşünüyordum.

"Noelle?" Charlotte'un sesi kafamdaki sisi dağıttı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kaşlarımı attığımı fark ettim. Farkına bile varmadan dalmışım. "Ah. Evet?" Ona bakarken elimdeki kseyi ittim. "zr dilerim."

Tabii ki dalgınlığımı fark etmişti. "Biliyorsun... Konuşmak istersen ben her zaman buradayım. Herhangi bir konuda. Geri taşındığından beri New York hakkında neredeyse hiç konuşmadın." Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Neredeyse üç yıl oldu, N."

Sadece başımı salladım. Beni rahatsız eden şey hakkında konuşmak istiyor muydum? New York hakkında konuşmak istiyor muydum? Onlara çok az ayrıntı vermiştim ama hepsi oraya neden taşındığımı, kiminle birlikte olmak için taşındığımı biliyordu.

Yani, hayır, bu konuda konuşmak istemiyordum, ama Char'ın küçük dairemnden ayrılana kadar srdreeği bu konuşmayla uğraşmak da istemiyordum. Yalnız ve kampüste yaşamanın avantajları - eninde sonunda gitmek zorunda kalacaktı.

Bunun yerine, her zaman en iyi yaptığım şeyi yaptım; durumu saptırdım. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum sanırım. Ve yarın yine uzun bir gün olacak." Esnedim. Yalan söylemiyordum. Çok yorulmuştum.

Okulun ilk gününden bitkin düşmüştüm, her zaman pozitif ve mutlu olmaya çalışmaktan bitkin düşmüştüm, hayatımda ne yaptığımı bilmiyordum ve bunu anlamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ve o gece, Charlotte dairemnden ayrıldıktan ve beni yakında göreceğini söyledikten çok sonra yaptığı bir yorum zihnimde tekrar tekrar canlandı.

Ve bildiğim bir şey vardı: Kesinlikle, kesinlikle, hiçbir şekilde aşık olmayacaktım. Bir daha asla.

Jennifer Chipman tarafından da

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü:

Noelle & Matthew - [Academically Yours](#)

Angelina & Benjamin - [Disrespectfully Yours](#)

Gabrielle & Hunter - [Fearlessly Yours](#)

Charlotte & Daniel - [Gracefully Yours](#)

Nicolas & Zofia - Contractually Yours (2023'te çıkacak)

İkinci Nesil Seri 2024'te geliyor!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Teşekkür

Bir kitap yazmak her zaman göz korkutucu bir iştir ve bu kitapta bana destek olan insanlara teşekkür etmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Geçen yıl Academically Yours'u yazmaya başladığımda, bu karakterlerin benim için ne kadar önemli olacağını bilmiyordum. Bu inanılmaz bir yolculuktan ve hepinizle birlikte çıktığım için çok mutluyum.

Okuyucularıma teşekkür ederim! Düzenlemeleriniz yüzümü gülümsetmekte asla başarısız olmuyor ve her olumlu eleştiri çok takdir ediliyor. Gerçekten, bunu siz olmadan yapamazdım.

Katie W'ye, gönül kardeşim, bu kitap hakkında bana her zaman güzel şeyler söylediğin için teşekkür ederim (dağınık ve anlamsız olduğunda bile). Cesaretlendirici sözlerin her zaman günü atlatmamı sağladı ve 2016'daki o kader gününde dans eden bir timsah bizi bir araya getirdiği için çok mutluyum. Seni seviyorum!

Arzum'a, benim bitmek bilmeyen hype kızım. Sen olmasan ben ne yapardım? Karakterlerim hakkında saçmalamamı her zaman dinlediğin ve ilk günden beri desteğin ve sevgin için teşekkür ederim. Umarım Charlotte'un dansçılarından biri olarak küçük cameo'nu beğenmişsindir. Arkadaşlığınız ve kitaplarımin tanıtımındaki yardımlarınız için çok minnettarım!

Taryn'e, benim Barnes kankama: nereden ki? Geçen Aralık ayında hayatıma girdin ve anında arkadaş olduk. Kitaplarıma bir şans verdiğin için çok minnettarım ve sosyal medya yöneticim olduğun için teşekkür ederim. Daha birçok kitapçı gezisi ve Panera randevusu için sabırsızlanıyorum.

Al'a, kapak tasarımcıma. Gerçekten, yine başardın! Bu kapak MUHTEŞEM ve sonunda dört kapağın da tamamlanmış olması çok şaşırtıcı. TEŞEKKÜRLER. Bunu binlerce kez söyleyebilirim ama gerçekten yeterli olmayacak.

Meg'e. Yazar kankam olduğun için teşekkürler. Eğer bunu okuyorsan, muhtemelen gidip kitabını bitirmelisin. Ayrıca birbirimiz için en kötü dikkat dağıtıcı olmaktan da vazgeçmeliyiz. Dondurma molalarına!

Faithlynn, Autumn ve Gwen'e: hepiniz en iyisisiniz. Okuyucuların eline vermeden önce bu kitabın mükemmel olduğundan emin olmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Çok sevdiğim Anne ve Babama: Hayallerimi her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Facebook'ta her zaman kitaplarım hakkında paylaşım yaptığınız ve insanlara kızınızın kitap yayınladığını söylediğiniz için teşekkür ederim. Ve her zaman olduğu gibi, lütfen bunu okumayın. Teşekkürler.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Aslen Portland bölgesinden olan Jennifer, şimdi köpeği Walter ve kedisi Max ile birlikte Orlando'da yaşıyor. Burnu her zaman bir kitapta ve boş zamanlarında Disney Parklarına gitmeyi seviyor.

Web sitesi: www.jennchipman.com

OceanofPDF.com